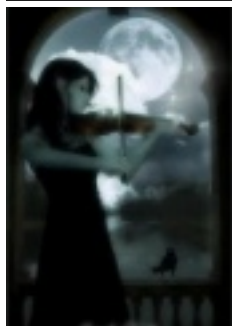

Sát Thủ Băng Giá – Nữ Hoàng Của Bóng Đêm

Contents

Sát Thủ Băng Giá – Nữ Hoàng Của Bóng Đêm	1
1. Chương 1: Giữa Cái Chết Và Sự Sống	2
2. Chương 2: Sức Mạnh	14
3. Chương 3: Giành Sống	21
4. Chương 4: Không Thể Thấy Ánh Sáng Ngày Mai	28
5. Chương 5: Đầu Mối Là.....	42
6. Chương 6: Có Một Cái Bóng Luôn Theo Sát Bên Cô	59
7. Chương 7: Ác Ma Xuất Hiện	77
8. Chương 8: Giả Vờ	82
9. Chương 9: Nhị Quái	90
10. Chương 10: Người Bí Ẩn	102
11. Chương 11: Người Bí Ẩn (2)	108
12. Chương 12: Tôi Mãi Vẫn Không Hiểu Được Lòng Em	122
13. Chương 13: Tàn Sát (1)	146
14. Chương 14: Tàn Sát (2)	147
15. Chương 15: Có Phải Là Giấc Mơ	162
16. Chương 16: Lúc Nào Cũng Vậy, Em Luôn Cố Chấp	167
17. Chương 17: Điều Kiện	173
18. Chương 18: Đối Mặt	178
19. Chương 19: Lưỡi Hái Tử Thần	183
20. Chương 19: Lưỡi Hái Tử Thần (2)	185
21. Chương 19: Lưỡi Hái Tử Thần (3)	187
22. Chương 20: Tỉnh Lại Và Trả Thù	189
23. Chương 20: Tỉnh Lại Và Trả Thù (end)	191

Sát Thủ Băng Giá – Nữ Hoàng Của Bóng Đêm

Giới thiệu

Một gia đình êm ấm, một cô gái mang bên mình một tuổi thơ đầy mơ mộng sinh nhật lần thứ 8 của

1. Chương 1: Giữa Cái Chết Và Sự Sống

Năm 2003

Căn biệt thự gần bờ biển được trang trí kiêu xa nhưng không quá lộng lẫy và nổi bật. Ngày thường nơi đây chắc hẳn có một không gian yên bình và thoáng đẹp, nhìn xung quanh những cảnh cây đang cập chồi nảy nở làm người ta có cảm giác thích thú khi đến đây dù chỉ là dừng chân bước lại.

Nhưng hiện giờ mùi máu tanh đã làm mất đi cái vẻ phong trần vốn có thay vào đó là một căn nhà đầy sát khí và ớn lạnh. Tiếng hét của những con người đang ở bên trong làm người khác liên tưởng ngay đến chiến tranh ác liệt đang diễn ra.

” Kiểm tra cẩn thận không được để một người sống sót rời khỏi đây”. Tên cầm đầu bịch kín mặt, bàn tay bên phải đang cầm một khẩu súng, đúng chính là khẩu súng đó khẩu súng ba cô đã sáng tạo ra cách đây mấy năm trước.

Nó được làm từ băng, có tác dụng công kích rất mạnh và đặc biệt làm người khác không thể nhận ra dấu vết.

Khi được bắn vào cơ thể người trong 5 phút nó sẽ lập tức bị tan chảy. Người bị trúng viên đạn này rất khó có thể nào sống sót quá 5 giây vì đây được mệnh danh là tử thần của các loại vũ khí.

Trong lòng cô bây giờ chỉ còn tiếng gào thét. Hắn đã cướp đi bảo vật quý giá của ba cô và hiện tại đang dùng gương mặt đầy sát khí nhìn vào thi thể ông.

Trước mặt cô bây giờ chỉ toàn là máu, máu của ba, mẹ cô đang từ từ chảy, không chỉ có máu mà còn có chiếc bánh kem chưa kịp thổi nên đang nằm cạnh ba.

Cả nhà cô người hầu ba mẹ đều đang trước mắt nhưng họ không nhìn thấy cô. Ánh mắt họ đã nhắm lại thẫn thức với từng nhịp thở cuối cùng. Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống gương mặt tái xanh, làm sao một cô bé chỉ vừa lên 8 chịu nổi cú sốc lớn như thế này, tận mắt nhìn người thân từng người từng người một nhắm mắt rời xa khỏi thế gian. Tim như nghẹn lại ánh mắt mờ mờ ảo ảo dường như không còn sức lực để nhìn vào một thứ gì khác, một phần nào đó trong góc của cơ thể rất đau từng miếng thịt trong cơ thể như bị một ai đó khứa thật mạnh vào.

Chợt một hơi ấm từ phía sau truyền tới đến khi cô kịp nhận ra thì miệng mình đã bị một người có bàn tay to lớn bịt chặt lại và tưởng chừng như không thể thở được.

Lúc này cô mới biết chuyện gì đang xảy ra, thì ra lúc này khi cô khóc, bị bọn chúng nghe thấy nên đi lại phía cô. Nhưng cũng mai có người này kịp thời đè cô xuống, bọn chúng nhìn qua tường cô đã chết rồi vì toàn thân cô bây giờ chỉ toàn là máu.

” Nếu muốn sống thì đừng lên tiếng” Tiếng nói gấp gáp vang bên tai nghe thật đầy uy lực, hình như người phía sau cô không còn mấy sức lực khi cô cảm nhận được cánh tay ông ta đang ghì mặt mình đang rung rung theo từng nhịp thở.

Giọng nói này văng vẳng bên tai nghe sao thật quen thuộc, ánh mắt bỗng trừng lớn lên đúng người phía sau lưng mình chính là vệ sĩ thân cận của bố, không thể nào sai được.

—” Á aaaaaa”.

Khi cô còn mãi mê nằm trong cái suy nghĩ đáng sợ của mình thì đằng phía xa khung cửa có một tiếng hét kinh hoàng của một cô gái trẻ tuổi. Toàn thân cô gái ấy chỉ toàn là màu đỏ nếu cô nhớ không lầm thì lúc sáng bộ váy đó là màu trắng, trắng tinh khôi của tuyết trắng.

Thân thể đó chỉ còn lại những vết roi sâu khứa vào da thịt một mảnh thịt bụng tróc ứa máu nằm ngoài cánh tay trái.

” cái con tiện nhân cứng đầu này” Người đàn ông phía sau lưng cô gái với vẻ mặt giận dữ đầy sát khí mang bên mình một cây mã tấu dài khoảng 40 cm.

” Bốp” Âm thanh giòn tan vang lên, bàn tay to lớn của người đàn ông ấy không ngần ngại tán vào gương mặt vốn đã đầy máu thêm một bạt tay. Máu đỏ từ từ chảy ra từ khóe miệng nhỏ nhắn thấm vào lưới tê tê đến ngáy dại.

Người đàn ông cao to bước lại đưa tay bóp mạnh vào cằm cô, cô có thể cảm nhận được rằng từng mảnh vụn trong xương không ngừng rạn nứt.

“ Mày có muốn như ba mẹ và em gái mày không?” Hấn xoay cằm cô qua lại táo bạo “ Chết không nhắm mắt” Lời nói hằn phất ra thật sự không giống như con người mà giờ đây phải gọi là một tên sát nhân máu lạnh.

Cảm giác đau rất làm cô choáng đường như không còn chút sức lực nào cả nhưng cô vẫn cố gắng cất tiếng chửi bới “ Lũ chúng mày là một lũ ***** không bằng thú vật, chúng mày sẽ chết không toàn thây”

Nhìn người con gái không ngừng dùng hơi thở cuối cùng mắng chửi, cô thấy tim mình đau buốt cô rất muốn chạy ra cứu chị nhưng cơ thể đã bị người đàn ông phía sau siết chặt miệng không thể mở ra giờ đây cô chỉ biết khóc, từng giọt nước mắt bi thương rơi đến rung người.

Chúng thấy vui sướng cười hả hê khi một tên đàn em đem sát ba cô ra đặt trước mặt chị. Hấn nhìn chị cô mỉm cười tà độc cầm trên tay con dao sắc nhọn khứa từng nhát từng nhát vào cơ thể vốn đã lạnh ngắt của ông ấy.

Ánh mắt chị cô hằn tia lửa máu, gương mặt nhợt nhạt càng thêm tái xanh khi nhìn thấy cảnh tượng ấy “ Tại sao tại sao ông ấy đã chết rồi mà chúng mày cũng không chịu buồn tha cho cái sát đang nằm của ông thấy. Lũ khốn nạn mau dùng bàn tay dơ bẩn đang đặt trên người bố tao lại ngay”

Chị cô la hét không còn tuyệt vọng đường cùng.

Tên cầm đầu ra hiệu cho tên đang hành hạ thi thể bố cô dừng lại, hấn cầm nhẹ điều thuốc hút một hơi buồn ra giọng khinh bỉ.

“ Tao không chơi cùng mày nữa nói ram au khẩu súng còn lại đang ở đâu?”

Thì ra hấn chỉ mới lấy được một khẩu súng K630 có một cặp, một cây làm chột, nếu không có cây làm chột thì khẩu súng kia sẽ không sử dụng được.

Hấn tức giận, ông ta chỉ giao cho hấn một khẩu súng, nhưng cây đó là cây thứ 2 không thể sử dụng nếu cây đầu không mở chốt. Trong cơn giận dữ (mọi chuyện sao đó chắc bạn biết).

“ Tao không biết” Yến Nguyên nhất định ngoan cố không chịu khai lấy nữa lời mặc dù cô biết khẩu súng đó đang nằm ở đâu.

“ Mày còn cứng đầu à?” hấn nói trong cơn thịnh nộ thật sự.

Hấn xoay người lại phía một tên đàn em ra một cái dấu hiệu gì đó “ Nhét cho nó ăn”

Đến khi cô nghe thấy được hấn đang nói gì thì đã quá trễ, cái thứ tanh hôi đó đã được đưa thẳng vào miệng cô không một chút thương tiếc.

Cảm giác khó chịu sắc lên mũi mùi nồng của máu ghê sợ, có một cái gì đó màu đỏ sền sệt dính lên người Yến Nguyên và cả cổ nữa.

Khi cô nhìn chị ánh mắt đang tuyệt vọng thì chị lại quay về phía cô, đúng chị đã nhìn thấy cô bằng một cái đau đớn tột cùng. Ánh mắt chị ấy ngày càng khép lại và từ từ hình như chị chẳng còn nhìn thấy ánh sáng bên ngoài.

” Đại ca nó cắn lưới tự tử rồi” Khi thấy Nguyên bất tỉnh nhân sự hấn cho người lại lấy tay sờ nhẹ vào mũi Nguyên và phát hiện ra người con gái đó hoàn toàn không còn một chút hơi thở nào nữa.

Hắn trừng mắt nhìn những sát người nằm bê bết “ Mẹ kiếp mới ăn có chút xíu thịt của bố nó mà đã tự tử đúng là lũ đàn bà chẳng có lợi ích gì”

Khi nghe hắn nói ra những lời đó cô không còn sức lực nào trụ nữa và cô đã ngã trong vòng tay của tên vệ sĩ.

Cái thứ đỏ tươi đó là thịt của bố cô, cái thứ nhét vào miệng chị hai cũng chính là thịt của bố cô, dòng nước màu đỏ khi chảy vào miệng chị cô cũng là máu của bố cô.

Một giấc mộng kinh hãi làm phá hủy đi giấc ngủ rất khó tìm kiếm của cô.

“ Á..... Bố mẹ chị haiiiiiiiiiiiiiiiiiiii” Cô bé hét lớn trong màn đêm thanh tĩnh không một chút hơi thở nào.

Gió cứ thổi

Em cứ chạy

Chạy đến khi nào kiệt sức

Đến khi nào thấy được ánh sáng mặt trời

Cuộc đời nhiều cay đắng

Em sẽ vì anh mà bước tiếp

Chỉ mong vấp ngã

Anh sẽ là người nâng em lên

Trước mắt cô bây giờ chỉ là một màn đêm tối như mực, cô chẳng trong thấy gì cả ngoài cái kí ức còn đọng lại trong tâm trí.

Mọi thứ đã chấm hết tại đây sao, cuộc đời cô tới đây là ngổ cụt rồi sao? Ai nói cho cô biết thật ra cô phải làm sao.

Khẽ đưa tay vuốt nhẹ gương mặt vốn đang thất thần, cô cảm thấy trán mình thật nóng. Mũi không đến không còn giọt nước nào trong miệng.

Không khí xung quanh xa lạ nơi này với cô hoàn toàn lạ lẫm không chút cảm giác gì là quen thuộc cả.

Cô còn nhớ khi sáng ba mẹ còn đùa giỡn với cô ma bây giờ chỉ sau mười mấy tiếng cô đã trở thành một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ không người thân. Duy nhất chỉ còn một tấm thân yếu ớt.

Cô có thể trụ được nữa bao lâu ngay chính bản thân mình cô cũng không biết nữa.

Khi sáng

-Yến Nguyệt nè không lớn con không được giống ban ha chưa.

Ba cô ôm cô vào lòng tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc mây còn mềm mượt của cô. Trên môi ông là một nụ cười hạnh phúc.

Có lẽ ông nghĩ khoảnh khắc đó sẽ tồn tại mãi, gia đình hạnh phúc này không bao giờ thay đổi.

Nhưng không ai biết được sau cái nụ cười ấy là một màn bi kịch sắp xảy ra cho gia đình ông.

-Ba là người tốt nhất trên đời này, tại sao con lại không được giống ba.

Cô luôn xem ba mình là thần tượng, một người cha tốt một người chồng thương vợ con hết mực.

Cô sao này phải giống ba như vậy mới phải chứ?

Gương mặt ông lộ rõ nét ưu sầu, ông nói : - Trước đây ba đã chọn sai con đường mình đi, không thể đem lại cuộc sống yên ổn cho gia đình, nghề của ba con tuyệt đối không được nhúng tay vào.

Ông ngưng một lúc sau ông chắc cô thêm chút nữa, giọng nói trở nên nhỏ lại

-Ba biết con là cô bé thông minh, nhìn qua một cái gì đó có thể nhớ và học lại được, nhưng ba chỉ muốn con làm người bình thường sống một cuộc sống nhàn nhã yên bình.

Ông không muốn con gái mình giống như mình, sống trong cái cảnh ngày đêm lo sợ. Sợ cái chết sẽ đến bất tử sợ một ngày nào đó ra đi trong sự tiếc nuối của cuộc đời.

Cô nép vào lòng ông nằm gọn trong đó.

-Ba à con nghe lời ba, ba đừng như vậy nữa con sợ lắm.

Ông nhìn cô con gái mà không nỡ xa con. Nhưng nếu bây giờ không đi thì sẽ không còn kịp nữa.

Ông biết hôm nay mình sẽ không sống nổi qua ngày mai nhưng hai đứa con gái và vợ ông thì không thể chết được.

Họ là chính mạng sống của ông dù có chết ông cũng bảo vệ họ.

Một hàng lệ lăn dài trên má, cô đang nằm trong lòng ông bỗng cảm nhận được một giọt nước âm ỉ trên mặt.

-Ba sao bao khóc?

Cô ngây thơ hỏi trước nay ba cô chưa từng như vậy.

-Sao này không có ba ở bên cạnh con nhớ tự chăm sóc ỉnh nghe chưa đừng để mẹ và chị hai phải lo cho con nữa. Hãy nhớ dù có xảy ra chuyện gì cũng không được trả thù.

Ông biết với tính cách của cô nhất định lớn lên sau này khi hiểu chuyện cô sẽ báo thù cho ông. Nhưng mãi sống trong hận thù là một điều đau khổ ông không muốn cô phải chạy vào hố lửa mà do chính ông là nguyên nhân.

Đứa con gái bé bỏng này không thể có chuyện nó là tia hi vọng duy nhất của ông.

Ông quay sang nhìn người vợ mà mình yêu thương tặng cho ông một gia đình đầm ấm hạnh phúc như thế này.

-Em đưa con đi đi.

Dù không muốn xa con và vợ nhưng đây là cách duy nhất bảo vệ hai đứa con bé bỏng của ông.

Niềm hi vọng ông đã đặt hết vào Yến Nguyên và Yến Nguyệt chỉ mong hai đứa nó sau này được sống một cuộc sống bình yên như bao nhiêu người khác.

Bà đau khổ nhìn Nguyệt và Nguyên trong nước mắt.

-Em sẽ ở lại với anh, em không đi đâu cả. Anh kêu Yến Nguyên đưa Yến Nguyệt đi đi.

Bà kiên quyết không chịu rời xa ông, trước đây hai người đã từng thề sống chết có nhau. Không có ông bà sống cũng không còn ý nghĩa nữa có chết thì hai vợ chồng cùng chết.

Khi lấy ông bà đã biết trước sẽ có ngày hôm nay chỉ không ngờ là ngày này đến quá nhanh.

-Ba mẹ con lập tức đi hết cho tôi.

Ông nhìn bà bằng ánh mắt đau đớn. Không muốn xa nhưng không xa không được chỉ có cách này là cách duy nhất giữ được mạng sống của họ.

Ông sẽ ngăn cản bọn chúng đó là điều duy nhất ông làm cho vợ và con của mình.

-Tôi không đi đâu cả có chết tôi với ông cùng chết.

Bà khóc trong ghen ngào làm sao có thể chịu nổi cái cảnh gia đình sắp tan nát. Bà không thể bỏ mặc ông bà làm không được.

Yến Nguyệt đứng bên cạnh thấy ba mẹ mình nói chuyện gì cô chỉ hiểu được một ít là nhà mình đang gặp chuyện lớn.

Ba cô đang kêu mẹ cô đưa cô và chị đi, còn mẹ thì nhất quyết không chịu xa ba.

Thật ra mọi chuyện là sao? Ai có thể nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì. Cô biết cô chỉ là một đứa bé nhỏ nhắn không thể giúp gì được cho ba mẹ.

Nhưng điều lo lắng trong lòng làm cô bất an. Cô muốn biết và làm một cái gì đó cho ba mẹ cô.

-Tôi xin bà, bà hãy sống mà lo cho hai đứa nhỏ. Bà cùng tôi ở lại đây thì tội nhỏ phải làm sao? Tôi không muốn con mình chưa đến tuổi trưởng thành mà thiếu tình yêu thương của mẹ. Coi như tôi xin bà hãy đi đi.

Ông ngồi xuống ôm bà vào lòng. Hôm nay là ngày đau khổ nhất cuộc đời ông.

-Ba mẹ thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy?

Yến Nguyên đang đứng ôm cô thì bỗng nhiên lên tiếng, cô biết chị mình cũng như mình đều muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Chị cô đã lớn chắc chắn cũng đoán ra được phần nào đó.

Ông đưa mắt nhìn chị -Rồi con sẽ hiểu.

-Yến Nguyệt con lên đây với ba.

Ông nhìn về phía cô bảo cô lên lầu.

-Dạ

Cô lập tức chạy theo bóng dáng của ba, bàn tay bé nhỏ vô thức nắm chặt lấy tay ông, cô muốn nói cho ông biết cô đang rất sợ.

Một cái gì đó đang bất an trong lòng cô.

Ông cảm nhận được bàn tay con gái mình rất nóng, ông thấy xót xa vô cùng.

-Làm con phải sợ rồi, ngoan nè sau này nhất định phải nghe lời chị và mẹ nghe chưa?

Ông càng nói cô càng lo, lo một ngày nào đó không được ngồi trong lòng ba nữa.

-Có chuyện gì sao ba?

Ông không trả lời câu nói của cô mà tiến lại phía chiếc tủ lớn kéo trong đó ra một cái vali to.

Ông đặt chiếc vali lên giường hướng ánh mắt từ chiếc vali đến gương mặt cô.

Cô biết trong đó chứa cái gì, cô còn biết cái thứ đó rất nguy hiểm và cũng chính là món đồ mà ba cô xem như tính mạng của mình.

-Tại sao ba lại đưa con cái này?

Cô chỉ có cơ hội chạm vào cái vật nguy hiểm này một lần duy nhất ngày đó là ngày ba cô sáng tạo ra nó thành công.

Trước nay đây là vật cấm ngay cả chị hai cũng không được phép. Nhưng hôm nay ba lại đưa cái này cho cô, cũng đủ thấy chuyện này đã đi quá giới hạn.

Cái sống và cái chết đang cận kề gia đình cô, và cô đã có câu trả lời cho câu hỏi khi này của mình.

Ông cầm lấy bàn tay cô.

-Con hãy nhớ bây giờ vật này là của con chỉ có con mới có thể sử dụng nó. Ba biết trong thời gian ba đưa con vào tầng hầm con đã biết được cách sử dụng. Con không được cho ai đụng vào, giữ nó cẩn thận và không được cho ai biết thân phận thật của mình. Con nhớ rõ lời ba đã nói hôm nay chưa?

Ông ôm cô vào lòng cô có thể cảm nhận được từng giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má ông rơi xuống vai cô.

Từng lời nói của cô trở nên nghẹn ngào -Ba à ba đừng bắt con đi mà con không muốn xa mẹ đâu huhu.

Cô không muốn không muốn mất cả gia đình cô không muốn một ngày nào đó khi buổi sáng thức dậy không còn nghe thấy tiếng ba mẹ gọi tên mình bên tai nữa.

Cái ngày đó từ trước tới nay cô cứ nghĩ nó sẽ không bao giờ đến nhưng không lẽ bây giờ nó lại thật sự đến với cô sao.

Hay tất cả những việc này chỉ là nằm mơ một giấc mơ sẽ nhanh chóng tỉnh lại và mọi thứ sẽ như bình thường.

Cô chỉ biết bây giờ cô đang đau lắm, đau ngay vị trí trái tim mình. Từng vết cắt khứa vào tim giọt máu đang rỉ bên trong đó.

Lúc này bên dưới nhà đã có mấy chục người bao quanh.

-Tụi bây đi vào bắt tất cả bọn nó cho tao, không chừa một tên nào hết.

Tiếng nói nghe thật dữ tợn bàn tay đang nắm lấy vai cô bắt giác hơi run nhẹ. Ba cô đang lo cho cô chị hai và mẹ.

Nếu ba người không đi kịp chắc chắn sẽ chết.

Cửa phòng bật mở, vệ sĩ thân cận của ba chạy vào nói với giọng khẩn cấp.

-Ông chủ bọn họ đã đến

. Ba cô nhìn cô một lần cuối rồi đẩy cô lại phía tên vệ sĩ.

-Hãy đưa con bé vợ tôi và Yến Nguyên đi ngay lập tức.

Tên vệ sĩ hơi lưỡng lự.

-Vậy còn ông thì sao?

Ông là người đã nâng đỡ Thuyết từ mười mấy năm về trước, bao lâu nay Thuyết luôn trung thành tuyệt đối với ông.

Ông có chết Thuyết nguyện chết cùng ông, nhưng hôm nay khi thấy gia đình ông chủ trở nên như thế này Thuyết thật sự rất đau lòng.

Bà chủ và cả hai cô con gái đều rất đáng yêu, nếu họ có mệnh hệ gì người đau lòng nhất chính là ông chủ.

-Tôi có thể chống cự được, anh lập tức đưa họ đi ngay.

Ông lấy hai tay xô Thuyết ra khỏi cánh cửa phòng, quay mặt ra hướng khác tránh những giọt nước mắt đang chảy trên má cô.

-Tôi sẽ nhanh chóng quay lại.

Thuyết bế cô lên vai chạy ra khỏi phòng.

Cô lưu luyến nhìn theo bóng lưng ba, Thuyết ra sức chạy thật nhanh ra cửa sau nơi mẹ cô và chị hai đang đứng đó.

Chị hai cô lớn hơn cô 6 tuổi, chị đủ để hiểu đang xảy ra chuyện gì trong gia đình mình.

Trong lòng Yến Nguyên bây giờ chỉ có câu nói ba mẹ nhất định không thể chết.

-Bà chủ chúng ta mau đi thôi.

Thuyết thấy mẹ cô đứng yên ánh mắt cứ hướng vào ngôi nhà không chịu bước đi dù chỉ một bước. Trong lòng Thuyết dự tính được một dự cảm không lành.

-Tôi không đi đâu cả tôi phải vào trong với chồng tôi. Cậu hãy đưa hai đứa nhỏ đi đi.

Nói xong không đợi Thuyết trở tay bà đã chạy nhanh vào trong khóa trái cửa lại không cho Thuyết đi vào.

-Mẹ

Cô la lên cổ gắng thoát khỏi vòng tay của Thuyết để chạy về hướng mẹ nhưng Thuyết đã kịp thời giữ lấy cô lại.

-Cô cả chạy nhanh thôi.

Thuyết chạy đi ra hướng thoát thật nhanh, Yến Nguyên cũng chạy theo sau.

Đi gần đến cổng sau thì có hai tên chạy lại đứng trước mặt họ ánh mắt thật đáng sợ trên tay là hai cây hàng dài tầm 70cm.

Chị hai cô thấy điều không ổn lập tức kéo tay cô đẩy về phía sau hét lớn.

-Yến Nguyên chạy mau.

Cô không biết phải làm thế nào chân cứ đứng yên tại chỗ chẳng thể nhấc lên được.

-Còn nhìn gì nữa em mau chạy đi, gia đình này mối thù này em phải nhớ, hãy sống mà trả thù cho ba mẹ.

Chị vừa nói xong liền chạy về phía trước ngay cả Thuyết cũng vậy ngăn bọn chúng lại cho cô có thể an toàn chạy khỏi nơi này.

Từng bước chân tiến về phía trước, từng cơn đau xé trong tim. Cô ghi khắc trong lòng mạng sống này do ba mẹ và chị hai cô cứu lại.

Cô cứ chạy chạy mãi cho đến khi nghe thấy tiếng hét thảm thiết của một người đàn bà.

Chân khụy xuống không còn sức để chạy nữa, ngay góc cô ngồi có một khe nhỏ nhìn thấy được bên trong ngôi nhà.

Thấy cảnh tượng trước mắt cô chỉ muốn la lớn lên để thể hiện nỗi sợ hãi của mình.

Người đó bị một tên cao to mặc đồ đen dùng con dao nhỏ khứa từng miếng thịt trên người, máu cứ theo vết khứa đó mà chảy ra từng giọt từng giọt.

Ánh mắt bà tuyệt vọng nhìn ông, hơi thở trở nên yếu ớt hơn do mất máu quá nhiều, nhìn thấy vợ mình chịu đau đớn như vậy ông không đành lòng.

Ông lách thân người đầy máu và vết thương lại phía bà nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy đó.

-Bà có muốn cùng tôi đi đến một nơi chỉ có hai chúng ta không?

Dù nói không rõ nhưng bà vẫn hiểu ý ông. Hai người nhìn nhau dù đau đớn bao nhiêu nhưng trong lòng lại thấy rất hạnh phúc.

-Được tôi sẽ cùng ông đi đến một nơi chỉ có hai chúng ta, sẽ theo dõi và phù hộ cho các con.

Lời nói vừa dứt hai người đứng lên chạy nhanh về phía tên đứng gần cửa đang cầm một thanh kiếm nhật dài hướng về phía họ.

-(.....)

Một mảng lớn toàn là máu, họ đã đưa cổ mình vào thanh kiếm đó khứa cổ tự tử.

Tên cầm đầu không nghĩ là họ lại như vậy tức giận -Mẹ kiếp nó dám tự tử.

Cô ngồi đó im lặng chỉ ngơ ngác nhìn hai cái thân thể không thể cử động nữa nằm trên đất.

Tay họ vẫn nắm chặt lấy nhau, cổ máu không ngừng chảy cô còn thoáng thấy được trên môi ông là một nụ cười.

Tâm hồn của một đứa trẻ 8 tuổi đã bị một thương nặng nề, tận mắt thấy ba mẹ tự tử vết thương này đến cả cuộc đời cũng không thể lành lại.

Những khoảng trống của tâm hồn màu hồng bây giờ đã bao phủ toàn một màu đen của bóng tối, một nơi con người không thể thoát khỏi.

Cô cũng như vậy một khi kí ức đã là một màu đen sau này nhất định màu đen đó khiến cho những người hại gia đình cô như thế này sẽ trả một cái giá rất đắt.

Đang nằm lặng yên trong cái kí ức đó thì cửa đột nhiên mở, một luồng ánh sáng từ bên ngoài theo khe cửa chiếu vào gương mặt nhợt nhạt của cô.

-Tiểu Nguyệt.

Bà ta đi thẳng vào phòng bật đèn sáng lên lúc này cô mới thấy rõ được gương mặt của người đàn bà đó.

Khuôn mặt rất đẹp nhưng không hiểu sao cô cảm nhận được trên người bà ta có một cái gì đó rất nguy hiểm một hương vị của thần chết.

-Con tỉnh rồi à?

Bà ta đưa tay lên khẽ vuốt những sợi tóc còn vương trên má cô, gương mặt cô bây giờ không còn sức sống nữa sâu trong ánh mắt đó là những nỗi uất ức trong lòng.

-Con không sợ ta sao?

Một cô bé 8 tuổi khi chịu một cú shock gì đó lớn nhất định sẽ rất sợ người lạ đặc biệt là cô bé này vừa tận mắt nhìn thấy ba mẹ mình bị giết nhưng tại sao ngay cả một điều sợ hãi duy nhất đối với một người đàn bà có vẻ bên ngoài đầy quyền lực như thế này lại không sợ.

Cô đã rất sợ từng rất sợ người lạ, nhưng điều đó bây giờ không còn là gì cả cô đã mất hết tất cả rồi chỉ còn một cái mạng bé nhỏ này, dù có sợ liệu có thay đổi được số phận không.

Tim đã đóng băng cơ thể đã lạnh, những nỗi sợ hãi trong tâm hồn đã theo gia đình cuốn trôi vào kí ức và bây giờ thay nỗi sợ đó thành nỗi hận thù.

-Không

Một câu trả lời thay cho tất cả.

-Tại sao?

Bà ta hỏi khi thấy cô rất cứng cỏi hoàn toàn không tìm thấy vẻ sợ hãi nào trong ánh mắt của cô.

Cô đưa ánh mắt vô cảm của mình nhìn vào mắt bà ta, cô không tin tưởng ai cả người đàn bà này quá xa lạ đối với cô.

Khi không biết gì về bà ta cô tốt nhất không nên quá tin tưởng vì có thể bà ta là người xấu.

-Không biết.

Quả thật cô cũng không hiểu vì sao cái cảm giác sợ hãi bên trong cơ thể hoàn toàn không còn nữa.

Nhìn bà ta cô cứ như thấy một người lạ bình thường dù trong ánh mắt của bà ta chứa đi nhiều quyền lực mà cô không thể nào biết được.

Câu trả lời của cô trống không, cô coi bà như như người vô hình không hề tồn tại trước mặt mình.

Mỗi bà ta bắt giác mỉm cười không phải khen không phải cười chê bai mà là một nụ cười hài lòng.

Bà ta không chọn sai người, tin tưởng vào mắt mình cô bé này mai sau nhất định sẽ giúp được bà ta rất nhiều việc quan trọng và cần thiết.

-Con có muốn trả thù không?

Con bé này nhất định có một nỗi hận trong lòng rất lớn, nhìn qua ánh mắt đầy nghi hoặc của cô thì có thể nhận ra.

Nếu lợi dụng vào điểm này cô sẽ là một công cụ thành công nhất của bà.

Cô quay sang nhìn bà ta có chút lưỡng lự, cô không tin bà ta có thể giúp mình trả thù.

Thấy vẻ mặt không tin tưởng của cô bà lên tiếng.

-Con hãy tin ta, chỉ cần con muốn ta nhất định giúp con thực hiện.

Cô khả tin –Thật sao?

Trên đời này có người tốt như thế thật không? Có người chịu giúp cô khi không còn người thân bên cạnh không.

-Thật ta nhất định sẽ giúp con.

-Được, tôi muốn.

Khi nhận được câu trả lời muốn giúp của bà ta cô lập tức nhận lời ngay không suy nghĩ nhiều.

Hận thù trong lòng quá lớn, nó đã chi phối đi tiềm thức thật của cô và bây giờ cô như một người khác thâm tâm chỉ có duy nhất hai chữ thù hận.

-Từ nay con hãy quên cái tên Yến Nguyệt của mình đi, Yến Nguyệt đã chết đi từ cái ngày nhà họ Quan bị tiêu diệt.

Bà ta nói với giọng lạnh lùng khác hẳn với những lời nói ngọt ngào trước đó. Thật sự làm cho người khác cảm thấy không an toàn khi ở bên cạnh bà ta.

Nhưng cô có thể làm gì số phận đã như thế này, mọi thứ đã sắp đặt cô chỉ còn con đường duy nhất là đi theo hướng phía trước, đi đến con đường cuối cùng để đạt được mục đích của mình.

-Được -Cô khẽ nhắm mắt chấp nhận tất cả của số phận.

Bà ta mỉm cười hài lòng –Từ nay con sẽ sống với cái tên là Cherry một Cherry hoàn toàn mới không có tình cảm của con người thay vào đó là dòng máu của ác quỷ.

Bà ta nhất định phải luyện cho cô trở thành một sát thủ đứng đầu bóng đêm, một cô gái sắc lạnh không có máu hơn cả bà ta.

Chỉ có thù hận che lấp cả thế giới màu hồng bên trong con người đó.

-Được.

Bà ta hài lòng bước chân ra khỏi phòng, bây giờ bà ta là ai không còn quan trọng với cô nữa. Điều quan trọng bây giờ là cô phải sống, sống thật tốt ba mẹ và chị trên lời có linh thiên cũng sẽ yên lòng về cô.

Sống để sau này thực hiện nguyện vọng cuối cùng của chị hai.

“Ba con xin lỗi con không thể thực hiện lời hứa của mình” Lời hứa quên đi thù hận, lời hứa cùng chị bình yên sống một cuộc sống mới.

Bây giờ chị cũng đã mất rồi, cô còn biết làm gì ngoài chuyện trả thù, cô không để cả gia đình cô chết không nhắm mắt như thế này được.

Kí ức như từng đoạn băng chiếu chậm lại trong tâm trí cô, cảnh ba mẹ tự tử cảnh chị hai bị đánh đập dã man cho đến chết. Cô không thể nào quên được cái ngày rừng rợn đó. Một vết thương lớn nhất trong cuộc đời của cô.

-Đánh mạnh vào.

Tiếng hét cùng với tiếng nói quỳn uy phát ra từ căn phòng nằm phía dưới một cái tầng hầm khó ai có thể tìm ra.

Bà ta cùng hai người đàn ông cao to dẫn cô vào bên trong căn phòng đó. Cách cửa sổ được mở ra và cô có thể cảm nhận được rất nhiều đôi mắt đang hướng về phía mình.

-Bụp bụp

Tiếng vỗ tay triệu tập vang lên mọi người đều tập trung lại nơi mà cô và bà ta đang đứng.

Nơi đây rất nhiều người tuổi gần bằng cô, chỉ có vài anh chị trông lớn như chị cô mà thôi.

Nhưng họ không giống những đứa trẻ bình thường, không có nụ cười hạnh phúc chỉ nhìn thấy duy nhất trên gương mặt và cả đôi mắt là một luồng sát khí to lớn.

Có thể họ cũng giống như cô đến đây với mục đích duy nhất là trả thù cho ba mẹ của mình.

Thì ra trên thế gian này cũng còn nhiều người có hoàn cảnh giống như mình “Thật đáng thương”

-Đây là Cherry, cô bé này là người mới từ nay sẽ ở đây là tập luyện với các con.

Bà ra tiến lại phía trước kéo theo tay cô giới thiệu cô với tất cả mọi người.

Cô có thể cảm nhận được bọn họ nhìn cô với ánh mắt không mấy thiện cảm, thú thật thân hình cô trông nhỏ bé thế này ai nấy nhìn vào nhất định sẽ nghĩ tiểu thư con nhà quyền quý mà bài đặt tập theo bọn du côn học đánh nhau.

Yếu ớt như cô chắc chắn không làm được trò trống gì.

Nhưng cô có thể dùng thời gian để chứng minh năng lực thật sự của mình, không thể để cho họ khinh thường mà đánh giá mình như vậy.

-Pằng.

Tiếng súng vang lên, ánh mắt cô lập tức hướng về phía phát ra tiếng súng đó.

Có một cậu trai trẻ đang nhắm một mắt hướng vào phía tường tay không ngừng bóp cò súng. Từng tiếng vang lên theo một nhịp vang tai.

Cô khẽ liếc mắt về tấm đạn thì thấy hoàn toàn đúng đích một màu đỏ chói đẹp mắt.

Bà ta thấy cô chăm chú nhìn cậu thanh niên đó, không gì có thể qua mắt được bà ta cô bé này rất thích bắn súng.

-Con thích à? Có muốn thử không?

Bà ta nhìn cô đầy khích lệ.

-Muốn.

Cô trả lời mà mắt cứ nhìn vào thùng đựng súng to lớn phía sau chiếc bàn gỗ.

-Đem một khẩu súng lục lại đây.

Bà ta ra lệnh ột tên đàn em phía sau, tên đó nhanh chóng tiến lại chiếc thùng chọn ra một khẩu súng lục tốt nhất.

Mọi người bên trong đều nghĩ cô tỏ vẻ ta đây mà thật chất không biết được gì.

-Con bé này làm được không đó?

Đám con gái thì nhau nói những lời mỉa mai cô, bọn chúng nghĩ rằng bọn chúng tập lâu như vậy rồi kĩ thuật cầm súng còn không thành thạo được thì một con nhóc con mới vào ngày đầu tiên làm sao mà biết.

Học bắn súng không phải như đi chơi hay ăn quà bánh dễ dàng mà nó phải qua một quá trình tập luyện kì công mới được.

Với kĩ thuật không tốt thì có nhắm đến đâu viên đạn khi bay ra cũng không nằm ngay vị trí mà người bắn mong muốn.

Thậm chí còn có thể lệch đạn mà quay về phía người bắn.

Khi khẩu súng được đưa đến cô cầm trên tay đôi chân mày khẽ chau lại.

-Không đạn thì bắn bằng cái gì?

Khi nghe câu hỏi của cô ngay cả cậu thanh niên bắn súng cũng phải quay mặt lại nhìn cô.

Kì thật là đạn có bên trong súng hay không rất khó nhận biết được vì trọng lượng mỗi khẩu súng đầu khác nhau.

Những sát thủ chuyên nghiệp cũng rất có nguy cơ không nhận biết được. Mà cô thì lại khác vừa cầm lên tay là cảm nhận trong lòng của nó được ngay.

Mà ta nheo mày nhìn cô.

“Cô bé này quả thật không tầm thường, cô bé có một khả năng quan sát rất nhạy bén lại để ý đến từng chi tiết nhỏ. Sau này nhất định sẽ là một nhân tài hiếm có”

Hắn ta nhìn cô từ đầu cho đến chân và dừng lại ở phía sau cổ cô, nơi đó có một hình xăm khá nhỏ.

Hắn cố nhìn kĩ hình xăm đó thì thấy được chữ N.

Một cô bé chỉ mới 8 tuổi tại sao lại có hình xăm như thế này. Rõ ràng đây là hình xăm của.....

-Tốt tốt

Bà ta vỗ tay khen thưởng cho câu nói vừa rồi của cô, và ngay sau câu nói đó cả đám con gái đều nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ.

-Bỏ đạn vào.

Quay sang nhìn tên đàn em phía dưới tiến lên lắp đạn vào khẩu súng, khi đạn được lắp xong mọi ánh mắt tập trung vào người cô.

Họ muốn biết thật ra năng lực của cô tới đâu, cô lợi hại như thế nào mà khi bước chân vào đây đều không giống như mọi người qua một lần kiểm tra thể lực sống chết với cái bản năng vốn có của mình.

Ánh mắt của bà ta khi nhìn cô cũng rất khác lạ nó vừa chứa sát khí vừa chứa một chút tình thương bên trong đó.

Cô hướng mọi tập trung vào tầm nhắm không để ý mọi người đang nhìn mình như thế nào. Loại bỏ ngoài tai những lời bàn tán lớn nhỏ.

Tay chuẩn bị sẵn sàng, khoảnh khắc này mọi thứ xung quanh cô đều trở nên vô hình. Để cô một đóa hoa hồng nở rộ giữa đêm tối.

-Pằng

Tiếng súng vang lên, mọi người đều hướng theo viên đạn bay thẳng về mục đích quả thật không thể xem thường chuẩn xác 100 %.

Mọi người xung quanh không thể tin nổi một cô bé 8 tuổi có thể bắn một phát trúng ngay mục tiêu.

Quả thật cô bé này không thể xem thường.

-Tốt tốt ngày đầu tiên như thế này là tốt rồi, con là đứa bé tốt nhất mà ta từng nhận về đây hahahaha.

Lúc này hắn đang chăm chú nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, hắn quan sát thấy cách bắn súng và dáng vẻ giả vờ như không biết gì của cô thì có thể nhận ra cô đã từng học bắn súng.

Thật ra cô bé này có lai lịch như thế nào. Tại sao lại phải đến đây một thế giới mất đi tuổi thơ.

-Linda ta giao con bé này cho con.

Bà ta đi lại phía một cô gái trẻ đẹp đang đứng tập luyện cùng những người khác. Linda có một mái tóc dài và gương mặt thanh tú.

Linda nhìn cô qua màn biểu diễn vừa rồi Linda đã thích cô một cô bé không sợ trời sợ đất.

Một cô bé có bản lĩnh còn hơn cả cô khi mới vào đây.

-Con hãy nhớ nguyên nhân tại sao con vào đây và luôn ghi trong lòng rằng con có một mối thù muốn trả vì thế đó là sức mạnh cho con sống tiếp.

Bà ta nói một cách rất thuyết phục người nghe làm cho cô phải thần thờ trong từng câu nói đó.

Có thể cô đã bị người phụ nữ không rõ lai lịch này sắp đặt vận mệnh của mình rồi.

Ngày tháng sau này chỉ còn trông chờ vào bản thân, sống cho thật tốt ba mẹ luôn ở bên mình theo dõi từng hành động cử chỉ của mình.

Bà ta ra khỏi nơi đây để lại bàn tay mềm nhỏ nhắn của cô cho Linda.

Cô có thể cảm nhận rằng Linda là người con gái tốt trên người chị Linda hoàn toàn không có cảm giác ghê sợ như bà ta một người đàn bà khó đoán.

Linda mỉm cười nói với cô:

-Em hãy làm quen với các bạn trong đây đi, mọi người đều rất vui khi được quen biết em đây.

“Cô bé đặc biệt à” Linda nói trong lòng.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh toàn là những gương mặt lạ mà cô không hề hay biết, cái cảm giác khó chịu này làm cô không thể nào mở miệng làm quen được.

Họ không thuộc cái thế giới của cô, ở đây họ vẫn mỉm cười được còn cô tại sao tự cười ấy lại không còn nữa. Nó đã biến mất theo linh hồn non nớt của cô.

Có một cô bé trông rất đáng yêu lại làm quen với cô.

-Chào bạn mình tên là Sarly rất mong được làm quen với bạn.

Sarly chìa bàn tay nhỏ nhắn của mình mong cô nắm lấy nó và mỉm cười lại.

Cô nhìn cô bé bằng tuổi mình trước mặt, đôi mắt cô bạn rất trong sáng không thấy vẻ hận thù gì trong đó.

Qua cách nói chuyện cho thấy cô bạn là người rất hoạt bát. Nếu không bắt tay lại thì rất có thể cô bản nhỏ này sẽ buồn lắm.

Cô suy nghĩ một lúc rồi quyết định đưa tay mình ra nắm chặt lấy bàn tay của Sarly.

-Rất mong được làm quen.

Câu nói của cô hoàn toàn không có cảm xúc vui mừng, 5 chữ đó khi thốt ra khỏi môi rất khó làm cô phải đắn đo một hồi.

Và Sarly cũng chính là người đầu tiên cô nói chuyện khi làm quen với mọi người.

Cô cũng cần có một người bạn, một người luôn chia sẻ buồn vui của mình. Cô đang lưỡng lự không biết mình có nên chấp nhận những người bạn mới này bước vào cuộc đời của mình không.

-Hihi

Sarly cười rất tươi khi nghe được câu nói đó của cô. Ban đầu khi nhìn thấy Cherry Sarly đã thấy cô là một cô gái rất đáng yêu.

Ngay lúc đó Sarly đã rất muốn làm quen với cô nhưng nghe qua câu nói và cử chỉ thì sarly lại nghĩ cô chắc chắn là người rất khó kết bạn.

Sarly đã dùng hết can đảm đến đây làm quen với cô bạn mới này. Và kết quả làm cho sarly rất vui.

Tình bạn phải xuất phát từ lòng chân thành, liệu cô có thể tìm được một tình bạn đẹp như mình luôn mong ước.

Từ nhỏ cô có rất nhiều bạn, họ rất yêu quý cô nhưng bây giờ suy nghĩ lại họ yêu quý cô chắc chắn vì cô là con gái của một người được xem là giàu có.

Tình bạn đó không phải là thật chỉ là do cô tự mình nhìn nhận tự mình ình vào cái thế giới không thuộc về bản thân mà thôi.

Cô quan sát xung quanh tìm hình bóng lúc nãy nhưng bây giờ hẳn không còn đây nữa. Hình bóng đó cũng chỉ thoáng lại nơi hẳn từng đứng mà thôi.

2. Chương 2: Sức Mạnh

10 năm sau.

Từ cái ngày đó trở về sau cô không còn gặp được chàng trai cầm súng ngày đó. Những kí ức những suy nghĩ về người con trai đó cũng nhanh chóng được cô đưa vào trong góc trái tim.

Cái nhìn đầu tiên đã khiến cô nhớ mãi gương mặt lạnh lùng đó, anh chỉ nhìn cô nhìn đúng 10 giây.

Quên được người con trai đặc biệt đó người con trai chỉ một lần gặp mặt duy nhất đã để lại cho cô nhiều dấu ấn không thể quên được.

Ngay cả tên anh ta là gì cô cũng chẳng biết, hỏi các bạn xung quanh cũng chẳng ai biết anh ta là ai. Họ chỉ biết anh là một người sống trong thế giới riêng của mình.

Không hề nói chuyện với ai cả và cũng chẳng ai dám kết bạn hay làm quen với anh.

-Cherry à cậu đang suy nghĩ gì thế?

Sarly đi từ phía sau lại cô, họ quen biết nhau thắm thoát cũng đã được 10 năm rồi. Thời gian vẫn trôi qua tình bạn của hai người vẫn bền vững.

Ánh mắt cô thoáng buồn nhưng nhanh chóng vẽ mặt đó biến mất.

-Mình không sao. Trời hôm nay rất đẹp

Đã lâu lắm rồi cô không ngồi xuống nhìn lên bầu trời như thế này, 10 năm mất đi hoàn toàn sự tự do. 10 năm cố gắng vì mục đích sống sót trở ra.

Cái giá mà cô phải trả có phải là quá đắt hay không?

Thấy tâm trạng cô hôm nay có gì đó khác thường, khi ánh mắt cô nhìn ra xa bầu trời chứa đựng biết bao nhiêu nỗi nhớ nhung.

Sarly hướng mắt mình theo đó và cảm nhận được tim mình cũng đang khẽ nhói.

-Cậu biết không ngay cả gương mặt mẹ mình ra sao mình cũng không biết. Bà đã đi một nơi thật xa kể từ ngày đầu tiên mình có mặt trên thế gian này.

Vì sinh khó mẹ Sarly không may qua đời để cô lại với người cha suốt ngày chửi rủa cô là kẻ giết vợ ông.

Ông hằng ngày trách nếu không có Sarly thì bà sẽ không chết.

Khi sarly biết được nguyên nhân cái chết của mẹ, sarly rất buồn và quyết định ra đi để cha bớt đi mối hận.

Nhưng khi ra ngoài cô chợt thấy đau đầu và ngất xỉu từ đó trở về sau cô đã bị nhốt trong đây một căn ngục không có đường ra.

Cô nghĩ chỉ có mình là người duy nhất chịu cảnh khổ đau khi mất người thân, nhưng cô không ngờ Sarly cũng như vậy thậm chí còn bất hạnh hơn cả cô không biết mặt mẹ ruột mình là ai.

Cô không thể nói được gì nữa vì cô biết bây giờ có nói chỉ làm cho cả cô và Sarly nhớ lại chuyện không vui chỉ càng thêm buồn mà thôi.

Đêm đến

Gió cứ thổi thổi mãi, cô nhìn ra thế giới đen tối bên ngoài qua khung cửa sổ bé nhỏ.

Trước đây mỗi khi tối như thế này cô rất sợ và chị luôn ôm cô vào lòng an ủi kể chuyện cho cô nghe để quên đi nỗi sợ đó.

Nây giờ nghĩ lại lúc đó quả thật mình rất trẻ con đêm nào cũng đòi chị kể chuyện cho ngủ.

“Ba mẹ chị hai bây giờ con rất khỏe mọi người đừng lo cho con nha” Cô nhắm mắt tự nói với những ngôi sao trên trời.

Dù trên trời rất rộng rất nhiều sao nhưng chắc chắn sẽ có 3 ngôi sao là người nhà của cô.

Bên khung cửa sổ bỗng hiện lên một bóng người cao lớn, áp đảo cả một bầu trời đen tối.

Ánh mắt người đó nhìn về phía cô, một ánh mắt lạnh lẽo đầy hiu quạnh.

-Ai?

Cô bước xuống giường tiến nhanh về phía cửa nơi người lạ mặt đang đứng. Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên cô bước chân vào căn phòng này.

Bà ta cho xây dựng mật thất ở một nơi không có người ở để tránh việc bị người khác phát hiện ra hành tung của tổ chức.

Nhưng cô lại không hiểu sao người này có thể thản nhiên vào đây được mà không bị bọn lính canh bắt giữ.

Hắn ta không trả lời do đeo một chiếc mặt nạ màu đen nên cô không thể nào nhìn rõ được gương mặt hắn.

Cô chỉ biết hắn ta có cái gì đó rất quen thuộc mà nhất thời cô không thể nghĩ ra được rốt cuộc đó là điều gì.

-Vào

Trong một thời gian rất ngắn tên lạ mặt đó đã phóng lên trên tầng nhà và bỏ đi. Cô cố chạy theo nhưng không tài nào đuổi kịp.

-Thật ra người đó là ai?

Một câu hỏi đang là dấu chấm lớn trong đầu cô.

Anh chạy thật nhanh về biệt thự, mồ hôi trên trán chảy dài xuống gò má. Gương mặt nghiêm nghị đầy nét mê hồn được hiện lên theo từng hơi thở của anh.

Người con gái đó anh đã muốn gặp từ rất lâu rồi, nay khi nhìn lại anh lại thấy tim mình càng lúc càng đập mạnh.

Cô khác xưa quá nhiều, giờ đây đã trở thành một thiếu nữ thật sự. Gương mặt trẻ con cũng không còn.

Nét mặt có chút yếu ớt khi lần đầu gặp nhau cũng đã biến mất.

Người con gái đó là người đầu tiên khiến anh có cái cảm giác này, một cảm giác chiếm hữu mãnh liệt mà trước nay chưa người nào có thể thúc đẩy cái cảm giác đó trong anh.

Rồi sẽ có một ngày anh nhất định đem cô đến bên cạnh mình bằng một sự tình nguyện dân hiến cả trái tim.

.....

-Cốc cốc Cherry em có bên trong không?

Jun bên ngoài trên tay đang cầm một ly sữa nhẹ nhàng gõ cửa phòng cô. Jun và cô quen nhau kể từ ngày đầu tiên cô bước chân vào căn phòng này.

Anh biết cô là một người con gái thẳng thắn, mất hết tất cả niềm tin trong cuộc sống.

Cô sống nhưng chỉ với mục đích trả thù, Jun đã từng nghĩ nếu không thể trả thù liệu động lực sống của cô có còn không?

Cô muốn làm cho cô một cái gì đó, nhưng càng muốn làm cô càng quyết liệt từ chối. Mọi thành ý của Jun đều như không.

Cô quá cứng rắn, cứ nghĩ mọi thứ mình có thể giải quyết định và không cần đến sự giúp đỡ của người khác. Nhưng cô không hề biết sự từ chối đó đã làm tổn thương một người con trai.

Cô vào trong phòng thì nghe có tiếng gõ cửa, âm thanh đó nghe sao thật quen thuộc.

-Anh

Cô mở cửa mời anh vào phòng, có lẽ đây là một thói quen mỗi buổi tối việc đem sữa cho cô vào giờ này đã trở nên bình thường.

-Em uống sữa đi không thôi nguội mất.

Jun đưa ly sữa âm ẩm vào tay cô, trên môi là một nụ cười dịu dàng.

Cô đã thật sự cảm động trước tấm lòng của cô người con trai này luôn ở bên cô bảo vệ cô.

Nếu không có thù hận nếu không có cái nguyên tắc vướng vào tình yêu thì có thể cô đã yêu Jun từ rất lâu rồi.

Nhưng cô không thể vượt quá mức có thể, anh là người quá hoàn hảo cô không xứng đáng với điều đó.

Dù biết Jun có tình cảm với mình nhưng cô chỉ có thể làm ngơ như chẳng có chuyện gì và chẳng biết chuyện gì.

Cô ngược mắt lên nhìn anh, một ánh mắt chứa đựng đầy nỗi buồn.

Trời đang mưa một cơn mưa rất to mọi người đều tập hợp đông đủ ở đây và đang đứng bên ngoài cơn mưa rất lớn này.

Chẳng ai có thể biết bà ta đang định làm gì, họ chỉ biết qua hôm nay nhất định có người phải chết.

Cô đứng đó nhìn xung quanh, không khí hôm nay rất kì lạ. Bà ta đã bắt mọi người đứng ngoài mưa suốt 30 phút mà chưa chịu ra lệnh gì cả.

Bao nhiêu năm qua chưa có kiểu tập luyện nào mà cô chưa trải qua cả, từ những kì kiểm tra sống chết đến những lần đấu võ tưởng rằng không còn mạng trở ra.

Tất cả sẽ kết thúc nếu cô là người chiến thắng.

-Bốp bốp

Bà ta vỗ tay ra hiệu mọi người quay mắt hướng về phía tấm bảng trắng.

-Các người hãy nghe rõ đây, 30 phút vừa rồi ta để các người bên ngoài là để thử sức chịu đựng của các người. Cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc đấu lần này rồi chứ?

Bà ta nhìn xuống phía dưới mỉm cười, bao nhiêu công sức 10 năm qua bỏ ra cuối cùng cũng đã sắp tới ngày thực hiện.

Mina mong rằng lần này kiểm tra sẽ chọn được những người xuất sắc nhất không những thế mà còn phải máu lạnh vô tình, đó là những người mà bà ta muốn lựa chọn.

Trú ẩn bao nhiêu lâu cũng đã tới lúc lộ mặt thật rồi. Chắc giới giang hồ đang mong chờ ngày này giống như bà.

-Dạ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mọi người đồng thanh hô to lên. Dù không muốn nhưng cũng không thể kháng lại lời nói của Mina chỉ còn cách duy nhất là nghe theo mọi sự sắp đặt trước của bà ta.

Nếu may mắn thì có thể thoát khỏi nơi này còn nếu không may mắn thì cái mạng nhỏ nhắn của các cô sẽ được chọn tại nơi đây.

-Trên bàn mỗi các con đều có một khẩu súng K500 được tháo ra toàn bộ, trong vòng 10 phút phải lắp ráp hoàn chỉnh khẩu súng này. Các người ở đây có 30 người cùng nhau chung sống đã hơn 10 năm. Không được nghĩ tình nghĩa gì ở đây hết. (Súng này là do mình nghĩ ra nhé)

Bà ta đứng lên giọng nói càng uy nghiêm.

-Hôm nay chỉ duy nhất 15 người trở ra ai lắp ráp hoàn thành trước sẽ bắn chết người đối diện. Nếu không nở rạt ay thì người chết cũng chính là mình, vì thế hãy làm cho tốt vào và không được để ta thất vọng.

Đối với bà ta chỉ có người giỏi nhất, sử dụng những người tài năng nhất. Số lượng không cần nhiều chủ yếu dựa vào chất lượng mà thôi.

Mạng người đối với Mina không quan trọng, giết một người còn dễ hơn giết một con kiến. Huống gì bọn họ đều do bà ta đem về nuôi, có giết cũng là quyền của bà ta.

Ngồi lại vào vị trí cũ Mina cầm một liều thuốc đưa lên miệng thư thái nhìn cả 30 người đều hỗn loạn.

-Tại sao lại phải chết chứ?

Các cô gái hoảng loạn cả lên, sống suốt bao nhiêu năm qua bây giờ nói chết là chết hoàn toàn không chừa cho họ một con đường sống.

Nỗi sợ hãi của mọi người ngày càng nhiều họ không hiểu rốt cuộc nơi đây là nơi quỷ quái gì mà toàn bắt người ta làm người ta học những điều kì lạ.

Từ vì tính đến vũ khí khác nhau, bà ta chỉ muốn mọi người làm theo ý của bà mà không hề nghĩ đến cảm giác của những người trong đây.

Cô biết thời khắc này thế nào cũng sẽ đến nhưng cô không hề nghĩ rằng nó lại đến sớm như thế này.

Bà ta sắp có những thứ mà bà ta muốn, cô còn không gì phải sợ nữa. Mọi thứ đến lúc chấm dứt tại đây.

-Cherry cậu nhất định phải sống.

Sarly nắm lấy bàn tay cô thật chắc như nếu không nắm chắc thì sau này không còn cơ hội nắm nữa.

Ánh mắt Sarly lo lắng nhìn cô.

Bàn tay Sarly hiện tại đang rất lạnh, có lẽ Sarly cũng giống như mọi người cảm thấy thật bất bình và phi lí trước những việc làm của bà ta.

Cô nói: -Cậu yên tâm tớ sẽ sống và cậu cũng phải như thế.

Sarly gật đầu: -Được chúng ta nhất định phải sống để thoát khỏi nơi này.

“Pằng”

Tiếng súng báo hiệu bắt đầu, cô buông tay Sarly ra lập tức quay về phía chiếc bàn của mình nhanh tay lắp ráp.

Khẩu súng này có cấu tạo khá phức tạp ban đầu mới học dù có thể quen tay nhưng ít nhất cũng gần 20 phút mới lắp ráp xong.

Nhưng hôm nay chỉ trong vòng 10 phút cơ hội bọn họ sống rất thấp, cuộc sống cũng đã tới lúc dừng.

Người nào có tài năng lực thì đi tiếp còn những người đã quá mệt mỏi với cuộc sống này và không thể chống cự lại nữa cũng đã đến lúc ra đi rồi.

5 phút trôi qua

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua.

“Pằng”

Một người ngã xuống người con trai vừa bắn cũng ngã theo. Cuối cùng người lắp ráp xong đầu tiên là Jun.

Không thể để mất tập trung cô không hề chú ý đến phát súng vừa rồi. Ai trước ai sau cũng được cái đó không quan trọng.

“Pằng”

Cuối cùng người bắn thứ nhì là cô, người con gái vừa khi nãy đứng trước mặt cô cũng đã ngã xuống đất mang theo một ánh mắt tuyệt vọng nhìn cô. Đôi mắt đó cứ mở to ra không thể nhắm lại, một cái chết thật đau đớn.

Mười năm chung sống, xa nhau chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi.

Từng những giây sau đó lần lượt 13 phát súng vang lên và nơi đây chỉ còn lại 15 người đứng còn 15 người kia đã nằm dưới mắt đất rồi.

Bà ta mỉm cười hài lòng vỗ tay:

-Rất tốt rất tốt các người không làm ta thất vọng, vòng kiểm tra thứ nhất đã qua được thuận lợi. Ngày mai đúng 7 giờ các người hãy tập trung tại khi vực bơi lội thử thách thứ hai đang đón chờ tất cả cùng nhau vượt qua đây.

Mọi người kinh hãi nhìn nhau. Phải còn một vòng nữa sao chẳng lẽ chết bao nhiêu đây vẫn chưa đủ.

Không để mọi người bàn luận bà ta tiếp tục nói:

-Ngày mai chỉ có 5 người sống sót, hãy nhớ cho kỹ người không chết thì ta chết chẳng ai sống ỉnh và mình cũng chẳng phải sống cho ai. Các người phải biết rằng mục đích các con có ở nơi đây là gì? Là vì thù hận.

-Có lẽ hôm nay các người cũng đã mệt rồi hãy quay về phòng nghỉ ngơi và chuẩn bị cho thật tốt để ngày mai còn quyết đấu sinh tử một lần nữa. Chúc tất cả các người may mắn.

Mắt Sarly bỗng nhiên nặng trĩu.

-Sarly em không sao chứ?

Linda lập tức chạy lại dìu Sarly. Linda là người lớn nhất trong đây cũng chính là người đích thân dạy ọi người một thuộc hạ trung thành của Mina.

-Em không sao chỉ hơi choáng chút thôi.

Linda nói: -không sao thì tốt.

-Chúng ta về phòng thôi

Nói xong Cherry đã đi về phía trước Sarly nhìn theo bóng dáng đang dần khuất sau cánh cửa trong lòng thầm nghĩ “Thật ra bên ngoài và bên trong của cậu có giống nhau không?”

Cherry quá hoàn hảo từ võ thuật đến kỹ thuật máy tính. Cô không bao giờ để sự mệt mỏi thất vọng được biểu lộ ra ngoài mặt.

Sức chịu đựng của cô hoàn toàn làm làm Sarly khâm phục. Sarly đoán rằng gia thế thật sự của Cherry nhất định rất đặc biệt vì cô là người con gái không giống như những người con gái bình thường.

Cô có ánh mắt hút hồn và vô cảm cô có thể làm ọi người cảm thấy sợ khi bắt gặp gương mặt đang quá tập trung của cô.

Chỉ có những người khi từ nhỏ sống với một môi trường khác lạ mới có thể được như thế này.

-E đừng quá lo lắng trước nay Cherry luôn như vậy tính cách con bé rất kiên cường chị tin chắc rằng con bé nhất định sẽ xuất sắc vượt qua.

Linda lâu nay luôn xem cô và Sarly là hai đứa em gái ruột của mình, ở bọn cô luôn cho Linda một cảm giác ấm áp khi được làm một người chị gái.

Linda rất sợ một ngày nào đó mất đi một trong hai người, vì thế cô chỉ có thể động viên hai đứa em gái bé nhỏ của mình cố gắng vượt qua. Nếu qua được an toàn cuộc sống sau này sẽ không còn như thế này nữa.

-Em tin Cherry nhất định không làm em thất vọng.

“Cherry mình tin ở cậu, cậu cũng phải nhất định tin mình”

Có thể ngay chính cả cô cũng không thật sự hiểu được con người thật sự của mình. Nhiều lúc cô cảm thấy mình thật là con người vô dụng chỉ biết sống vào sự sắp đặt của người khác.

Cuộc đời của cô có còn do chính bản thân cô quyết định nữa không, hay nó chỉ còn lại cái hồn còn thể xác này đã thuộc về người khác.

Chiếc giường này hôm nay sao lạnh đến buốt xương, cảm giác lạnh lẽo này làm cô nhớ đến lúc còn nhỏ mỗi khi như thế này mẹ đều ôm cô gọn vào trong lòng dùng hơi ấm của cơ thể mình sưởi ấm cho cô.

Mẹ, ba, chị hai mọi người trên thiên đàn có nhớ con không? Chứ còn con thì nhớ mọi người lắm.

Con nhớ cả nhà ta cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi dã ngoại cùng nhau xem phim. Lúc đó con nghịch lắm cứ đòi ngồi trong lòng ba không cho chị chui vào.

Cái cảm giác đó đã lâu lắm rồi con không được cảm nhận.

Suốt 10 năm cái mà cô cảm nhận được chỉ có đau đớn, thương xót mà thôi. Cô không biết thời gian đó trôi qua như thế nào cô chỉ biết đó là một địa ngục mà suốt đời này cô không bao giờ muốn quay lại.

Nó đã làm cô biến thành một con người hoàn toàn xa lạ như ngày nay. Có thể cô đã trở nên vô tình đến đáng sợ.

Hơi thở dần dần ổn định sau chuyện lúc này, thật ra cô không bình tĩnh như mọi người nghĩ. Cô rất sợ, sợ ngay khi người con gái trước mặt mình ngã xuống đất.

Lại một lần nữa cô giết người, mạng sống bị cướp mất bởi bàn tay đầy máu của cô. Ai có thể cho cô biết cô phải làm sao mới đúng, cô đã quá đau rồi.

Cô gác tay lên trán cảm nhận nhiệt độ cơ thể mình có phần ẩm ẩm, có lẽ cô bệnh rồi.

Hôm nay dầm mưa cả một buổi chiều cơ thể cô chịu không nổi cũng là chuyện đương nhiên.

Đột nhiên có một bàn tay ấm áp đặt lên gương mặt lạnh lẽo của cô.

-Rồi tất cả sẽ qua thôi Cherry à.

Sarly ngồi xuống mép giường hướng mắt lên nhìn cô, không hiểu sao Sarly lại rất lo lắng cho Cherry có thể là vì tình bạn 10 năm cũng có thể là vì một nguyên nhân nào khác.

Sarly rất sợ một ngày nào đó không còn gặp được Cherry nữa, Sarly đã mất hết người thân rồi nếu mất luôn người bạn thân nhất này thì cuộc sống này còn ý nghĩa nữa không?

-Ừ mình nhất định sẽ vượt qua.

Giọng nói của cô rất buồn, cô cảm nhận được Sarly cũng đang giống tâm trạng hiện giờ của cô.

Rất muốn từ bỏ tất cả như không thể nào được, vận mệnh đã sắp đặt cô và Sarly phải thực hiện.

Sarly dựa người vào cánh tay đang nắm vai mình mỉm cười. Vòng tay này rất và an toàn Sarly có thể cảm nhận và tin tưởng ở nó.

-Sarly à! Nếu tớ ngày mai không vượt qua được cậu đừng từ bỏ nha.

Cô không tin chắc mình có thể qua hay không, nếu cô không qua thì với tính cách của Sarly và những gì cô hiểu về Sarly cô có thể chắc chắn một điều rằng cô bạn thân này sẽ đi theo nơi mà cô đến.

Sarly rất đại độ làm chuyện gì cũng quan tâm tới suy nghĩ của cô trước hết, cô ấy chưa từng làm cô buồn ở bên cô ấy cô chỉ thấy mình được cười nhiều hơn. Tận hưởng được vòng tay ấm áp hơn.

Sarly ngồi dậy nhìn cô với ánh mắt có chút thất vọng, giọng nói cũng trở nên hờn giận.

-Cậu đã hứa với mình thì đừng mong nuốt lời, chúng ta đều phải sống cậu và mình đều hiểu điều này mà. Đừng nói chuyện không hay nữa, chúng ta phải nghĩ ngơi thật tốt cho ngày mai.

Cherry mỉm cười: -Đúng vậy quyền được sống là nằm ở chúng ta.

Lại một lần nữa hai người nắm tay nhau, cái nắm tay này không phải là nắm tay cổ vũ mà là nắm tay để thể hiện lòng tin tưởng với nhau cũng như một lời hứa thầm lặng của hai người.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, bây giờ chỉ mới 7 giờ có lẽ là các chị em trong phòng ra ngoài sân tập luyện mới về.

Ai ai cũng chăm chỉ tập luyện mong cho thành tích ngày mai của mình hơn người để có cơ hội sống sót trở ra.

-Lần này tao nhất định sẽ giết nó.

Giọng nói của cô gái đó chất chứa đầy thù hận và cay độc cho thấy cô gái này rất hận người con gái được gọi là nó.

-Nhưng cô ta rất giỏi võ liệu chị có thể làm được.

Cô gái bên cạnh khả nghi hỏi lại lần nữa.

“Chát”

Một cái tát thật đau vào mặt LyLy, vì câu nói vừa rồi đã khiến My tức giận.

-Mẹ kiếp mày khinh thường tao không bằng nó đấy hả?

Ánh mắt LyLy sợ hãi –Dạ dạ không phải vậy chỉ là..... Chỉ là.....

LyLy không biết nói sao cho phải nếu nói không đúng thì lại bị đánh.

-Chỉ là LyLy sợ em đánh chết con nhỏ đó thôi.

Lúc này Tuệ cũng lên tiếng, lâu nay Tuệ vẫn luôn luôn ganh tị với tài năng của cô nên lúc nào cũng đâm ra lòng khinh ghét. Vừa hay lại có thêm một đồng minh không vào nói thêm vài câu mới là chuyện lạ.

-Chuyện này có liên quan gì tới cô?

My quay sang nhìn Tuệ dù câu nói vừa rồi làm My rất hài lòng nhưng My là người rất ngang bướng luôn muốn người khác nghe lời mình với thái độ ăn cơm hớt vừa rồi của Tuệ làm cô nàng không khỏi tức giận.

-Có chứ.

Tuệ mỉm cười thâm độc đứng lên tiến lại phía My và LyLy đang đứng, ghé sát vào tay My nói nhỏ chỉ vừa đủ hai người.

-Vì chúng ta có cùng chung một kẻ thù với nhau.

Nghe câu nói vừa rồi của Tuệ, My Thích thú cười lớn.

Từ lúc bọn họ vào cô và Sarly đều nằm trên giường nghe thấy tất cả không thiếu một câu nào trong cuộc trò chuyện vừa rồi.

Mà bây giờ có tranh cãi thì cũng chẳng được gì, mùi máu ngày hôm ấy đến nay vẫn còn tanh nồng trong tâm trí cô, một màu đỏ ghê tởn.

Cô đã từng sợ, cô đã từng trông thấy một người nằm dưới mặt đất từ từ nhắm đôi mắt lại hơi thở cuối cùng nhẹ đi theo từng giây phút kim đồng hồ.

Cảnh tượng đó hôm nay được lặp lại thêm một lần nữa, bàn tay cô lại thấm đẫm tội ác thêm một lần.

-Cherry.

Sarly thấy bất đồng thay cô, lúc nào bọn họ cũng cố ý nói này nói nọ về Sarly và Cherry. Thấy ai hơn họ một cái gì đó thì bắt đầu ganh ghét và đó chính là lối sống của những kẻ không bằng người khác.

Cô lắc đầu: -Không sao cứ mặc họ muốn nói gì thì nói.

Cô quay người thẳng lại, ánh mắt nhìn lên tầng nhà.

-Bọn người đó thật đáng ghét thấy mình không nói gì thì được nước làm tối, quả thật là không xem chúng ta a gì mà.

Cứ mỗi lần thấy My cùng với LyLy chỉ tay lại phía Sarly và Cherry thì lòng Sarly lại tức tối.

Ngày tháng cứ như thế mà sống, Sarly biết cô chỉ muốn có một cuộc sống thanh thản, tập trung vào việc tập luyện của mình để thực hiện nhiệm vụ trả thù. Sarly chưa bao giờ thấy Cherry nổi giận với mọi người, ai nói gì cô cũng đều xem như không nghe thấy.

Nhiều khi Sarly lại thấy bức mình vì cái tính không quản chuyện xung quanh của cô.

Nghe Sarly nói vậy cô chỉ cười cho qua chuyện mà không nói gì nữa. mỗi lần nhắm mắt lại hình ảnh hồi lúc chiều lại hiện ra trong tâm trí cô.

Ánh mắt cô gái đó nhìn cô đầy oán hận.

Không gian yên lặng tiếng nói xấu chửi rửa khi này cũng không còn, giờ đây cô chỉ nghe thấy tiếng thở dài của Sarly.

Căn phòng này, mùi hương này và cả những con người đang nằm lo lắng xung quanh. Qua hết ngày mai tất cả sẽ không còn như thế này nữa.

3. Chương 3: Giành Sống

6 giờ 45 phút

Trời hôm nay rất đẹp, trên tán cây rộng có những chú chim không ngừng đua nhau khoe tiếng hót ngọt ngào.

Rút rút rút rút.

Cô hướng ánh nhìn lên trên những tán lá đó, miệng khẽ nở một nụ cười nhẹ. Chào đón ánh bình minh.

Dù không biết hôm nay sẽ đi về đâu, dù không biết số phận thật sự của mình.

Nhưng cô biết số phận là do mình tự nắm lấy, không ai có thể cướp và không ai có thể thay đổi kể cả ông trời.

-Jun.

Đang đứng thần thờ thì bỗng nhiên Jun đi lại nắm chắc lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Tuy có chút chai sạn nơi đầu ngón tay cầm súng nhưng nét đẹp của đôi bàn tay không hề vì nó mà bị che khuất.

Bàn tay Jun rất ấm áp thật dễ chịu.

Ánh mắt Jun chất chứa bao nhiêu phiền muộn, không lẽ vì cô mà anh trở nên như thế này.

-Anh tin em nhất định làm được.

Anh nói, môi khẽ mỉm cười. Một nụ cười khích lệ.

Cô gật đầu –Anh nhất định cũng phải như thế.

-Anh hứa.

Hai người cùng nhau hứa một điều ước bí mật mà chỉ anh và cô biết được. Họ đâu hay rằng có một người con gái đang nhìn họ với ánh mắt buồn bã đau xót. Nhưng cô gái đó chỉ biết mỉm cười trong nước mắt chúc hai người hạnh phúc.

“Pằng”

Tiếng súng ra lệnh tập trung lại phía hồ nước sâu.

-Xin chào các sát thủ của tương lai.

Mina ngồi trên cao nhìn xuống phía mọi người như một nữ hoàng đầy quyền lực nhìn các thuộc hạ của mình.

Bà ta luôn nghĩ mọi thứ, kể cả quyền được sống hay chết của những người trong đây đều do bà ta quyết định.

Bà ta muốn ai chết thì người đó phải chết, ánh mặt trời ngày mai nhất định không kịp nhìn thấy.

Một người làm việc quyết đoán, nhanh gọn lẹ. Không bao giờ để lại một bất cứ manh mối nào, những cái chết có liên quan đến người đàn bà này đều được điều tra và những gì điều tra được chỉ là con số 0 tròn trĩnh.

-Chắc đêm qua đã đủ cho các người suy nghĩ nhiệm vụ và điều mà hôm nay các người nhất định phải làm rồi chứ?

-Rồi.

-Rất tốt, vậy thì ta chúc các người may mắn trở thành những thuộc hạ đắc lực của ta.

Vì muốn chọn ra một thuộc hạ đầy bản lĩnh mà người đàn bà độc ác này đã hại chết không biết bao nhiêu đứa trẻ vô tội.

Bà ta đúng là một con người không có máu.

Mặt nước trong vắt nhìn từ trên bờ có thể nhìn thấy rõ từng cảnh vật bên dưới. Ở 4 góc hồ và phía chính giữa có những tia sáng lấp lánh chiếu lên. Nhìn sơ qua thì chỉ nghĩ chúng là do ánh nắng mặt trời phản chiếu xuống.

-Chắc hẳn các người cũng đã thấy những gì đang phát sáng dưới mặt hồ?

Bà ta nhìn xuống mặt hồ miệng cười tươi.

Mọi người cũng theo ánh mắt đó nhìn xuống, quả thật bên dưới phát ra rất nhiều ánh sáng theo chiều hướng khác nhau trông rất đẹp mắt.

-Kim cương trắng.

Linda lên tiếng giọng nói có phần bất ngờ khi thấy bên dưới hồ có 5 viên kim cương trắng sáng.

Mọi người cũng ngạc nhiên không kém.

-Đúng vậy những vật phát ra ánh sáng mà các người đang nhìn thấy chính là kim cương trắng. Một trong những bảo vật của Thiên Quỷ.

Thiên Quỷ là tên gọi của những con quỷ ma quái nhất thế giới bóng đêm. Bà ta Mina là một trong số những con quỷ lợi hại.

Mina là người đứng thứ 2, người đứng đầu Thiên Quỷ là Minda. Một người đàn bà không bao giờ lộ mặt mọi người trong Thiên Quỷ chỉ biết giọng nói của bà ta mà không hề biết khuôn mặt lẫn thân thể như thế nào.

Đạo gần đây trong các việc họp bang bà ta không xuất hiện nữa thay vào đó là một chàng trai nghe nói là con của Minda.

Chàng trai này tuy bên ngoài đeo một chiếc mặt nạ vàng nhưng nhìn qua ánh mắt có thể thấy được sự Hùng mạnh bên trong đó.

Các việc xảy ra trong bang bấy giờ được giải quyết rất ổn thỏa tuy có nhiều người còn những ý kiến về sự góp mặt của con người bí ẩn này.

Nhưng nhanh chóng mọi người đều im lặng không ai còn nói ra nói vào nữa, vì thực lực đã được chứng minh rõ ràng.

Trong bang việc chém giết lẫn nhau với các bang khác cũng là chuyện bình thường, nhưng từ khi chàng trai này lên nắm quyền các bang nhóm khác không hề có ý định xâm chiếm hay có bất kì hành động nào gây tổn hại tới bang.

Mina cũng cảm thấy rất tò mò về con người này.

5 viên kim cương trắng này không giống như những viên kim cương bình thường khác. Nó có khả năng phát sáng dù ở trong bóng tối.

Hôm nay Mina cố tình đem những vật giá trị này ra nhằm nói lên sự đề cao đối với cuộc lựa chọn lần này, và đặc biệt hơn nữa chỉ có máu những của con người mới làm viên kim cương trắng này trở thành màu huyết.

Và đó cũng chính là điều mà bà ta muốn, lấy máu của những người không có năng lực làm rực lên sự chiến thắng của những người còn cơ hội cầm trên tay viên kim cương màu huyết trôi lên mặt nước.

Nghe thầy thôi cũng đủ biết được lòng dạ của người đàn bà này.

Ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào những tia sáng dưới nước, chợt một hình ảnh động lạ đã lâu trong kí ức ùa về.

Đúng chính là viên kim cương đó.

Thì ra ba cô chính là.....

-Hãy nhìn và sát định cho thật kĩ vị trí của các viên kim cương đó, hãy bằng tất cả mọi cách và khả năng của mình đem nó lên đây. Hãy nhớ chỉ có 5 người cầm trên tay được món đồ quý giá này những người còn lại nếu không có khả năng và không thể lên bờ mà trên tay không có bất cứ cái gì thì tự hiểu là chết bên dưới hồ còn hơn lên đây bị bắn một cách đầy đau đớn.

-Đó là sự lựa chọn của các người, ánh mặt trời ngày mai có thể nhìn thấy không là do các người tự quyết định và nắm bắt lấy ta không thể nào thay đổi số mệnh của các người.

Bà ta khẽ liếc sang nhìn Cherry từ nãy đến giờ có chút gì đó thấu hiểu như cô vừa biết được một chuyện gì đó rất quan trọng.

-Sao có thể như vậy không lẽ chúng ta phải chết sao?

Một cô gái bất mãn nói với những người xung quanh bằng ánh mắt lo sợ. Không lẽ mọi người phải chết hết trong này sao?

-đúng vậy thật quá vô lí.

-Chúng ta phải phản đối.

Bà ta nghe những lời nói vừa rồi khẽ cười:

-Không thể thay đổi được gì đâu các cô gái trẻ à, số mệnh là nằm ở bên trong chính bàn tay của mình.

Từng người một không khỏi toát mồ hôi khi nghĩ lời bà ta vừa nói. Thật sự không còn con đường nào để lui hết chỉ có duy nhất là đi tiếp.

Sarly nắm chặt tay cô.

-Có thể không Cherry?

Nhìn mặt hồ như thế này độ sâu nơi đây chắc hẳn cũng khoảng 3- 4m. Nếu đấu bên dưới mà không kịp thời gian quay lên khác nào tự mình đem đầu nhận nước. Khả năng thắng cược lần này rất thấp.

Quả thật cô cũng suy nghĩ rất nhiều, dù bơi giỏi thế nào đi chăng nữa cô cũng phải có lúc e ngại trước mực sâu của nước.

-Có thể.

Cô đặt tay mình bên trên tay Sarly tuy không nắm chắc phần thắng nhưng có thù phải trả nhất định phải qua được những thử thách này mới có thể bước chân ra thế giới bên ngoài tìm người sát hại ba mẹ.

-Jun.

Jun nhìn cô miệng mấp mề như muốn nói gì đó nhưng không thể cất lên được tiếng nói nào.

-Cố lên

Cuối cùng Jun cũng đã lên tiếng nhưng hai chữ vừa rồi hoàn toàn không giống như những gì mà khi nãy Jun muốn nói.

“Cherry à anh yêu em”

Nhưng anh chỉ có thể nghĩ mà thôi, lời nói này rất khó để mở lời ra được.

-Thời gian dành cho các người chỉ có 30 phút, hãy ghi nhớ cho kĩ chỉ 30 phút mà thôi. Ai là người cản đường các người đến mục tiêu thì lập tức giết không tha. Không được để bản thân mình có bất cứ một mối đe dọa nào con đường phía trước hãy dùng tất cả những gì mình có mà vạch ra.

Ánh mắt bà ta mang ý cười, một nụ cười trên sự sợ hãi của người khác quả đúng là người đàn bà ác nhân. Đối với Mina ai suy nghĩ gì về bà ta cũng được tất cả những điều đó không quan trọng chỉ có những kẻ yếu hèn mới có những câu nói như vậy.

Bà ta chỉ cần những người có năng lực chứ không cần những người chỉ có cái miệng suốt ngày sửa đại.

Mina nhìn thấy rất nhiều lần qua camera quan sát trong phòng ngủ, hầu hết các cô gái bên trong đều có những lời nói xấu bà ta. Nhưng trong đó lại có 3 cô gái không nói gì cả người thứ nhất là Sandy.

Cô gái này tính tình rất hoạt bát nhưng mỗi lần nghe mọi người sùm lại nói xấu bà ta thì Sandy lại tự biết lánh mặt đi lại phía giường mình.

Hai người còn lại là Cherry và Sarly, họ không thích nói chuyện cùng những người khác vì bà biết họ và những người đó không cùng một thế giới.

Nhiều lúc Cherry bị bọn họ nói nặng nhẹ nhưng cô không hề chửi lại hay nói gì chỉ im lặng cười lạnh mà thôi.

Thường thì người ta nói những người im lặng đáng sợ hơn những người đùng chuyện thì chửi rất nhiều lần.

Cherry chính là con người như thế khi chưa đến đến đường cùng cô nhất định sẽ nhịn nhục, có thù ắt trả nhưng phải đợi thời cơ chứ không đại mà đi làm những chuyện khiến mình bị thiệt hại nặng nề.

Mọi người đều sẵn sàng chuẩn bị tất cả cho cuộc chiến sinh tử này. 15 người đứng xung quanh hồ đeo kính vào ánh mắt nhìn xuống mặt nước.

Cô khẽ đưa tay lên sờ vào sợi dây chuyền hình con bướm trên cổ, nhắm mắt lại thầm cầu nguyện một điều gì đó rồi cô buông sợi dây chuyền xuống gương mặt có phần tự tin hơn rất nhiều.

“1.....2.....3”

“Pằng”

“Ầm.....”

Tiếng súng vang lên 15 vị trí khác nhau tung lên những trăn nước.

Cơ thể nhẹ bồng khi được hòa vào trong dòng nước lạnh, cảm giác này không đơn giản là thoải mái mà là đáng sợ.

Hướng về phía các viên kim cương đang lấp lánh cô ra sức bơi nhanh lại.

Tay hướng ra xa 3m 2m 1m và tới khi vừa chạm vào cái vật long lanh đó thì đằng sau có người ra sức dùng cánh tay chắc khỏe siết chặt cổ cô.

Cũng may do phản xạ của cô rất tốt nên tránh được cánh tay đang tiến gần mình, khẽ cúi người theo dòng nước cô tóm lấy cổ chân của người đó.

Miệng tiến sát lại khẽ xoay đầu.

“Xoẹt”

Một tiếng rách thịt rõ đau, cái lưỡi lam sắc bén được cô ngậm trong miệng đã phát huy tác dụng.

Cô gái đó cảm nhận được mình đang gặp nguy hiểm, cô ta nắm lấy đầu Cherry giật mạnh cứ nghĩ như vậy Cherry sẽ không thể nào rạch được vào chân cô ta nữa.

Nhưng bản lĩnh thật sự của con người không phải là thời gian tập giống nhau cùng chung một động tác thì ngang sức nhau được.

Về khả năng chịu đựng chịu khó luyện tập thêm vào mỗi buổi tối cô gái đó hoàn toàn không phải là đối thủ của cô.

Khi cô ta nắm đầu Cherry thì Cherry đã dùng chân đá cao lên trên phía đầu cô gái đó. Một vật nhỏ sắc bén đâm thẳng vào cổ họng màu đỏ tươi chảy dài theo dòng nước nhòa cả mắt cô.

Hương vị tanh nồng đến khó chịu, mùi này chưa phải cô chưa từng nếm nhưng hôm nay không mặn bằng 6 năm trước.

Bị một cú quá bất ngờ và vết thương khá sâu nên cô ta không còn sức phản kháng nữa, tay chân cứng lại theo dòng nước trôi đi.

Ngước mắt nhìn theo thân thể vừa rồi, chính tay cô lại giết thêm một mạng người nữa. Tất cả là do bà ta bắt buộc.

Khi nhìn lại phía vừa rồi thì viên kim cương đã biến mất. Khẽ chửi thầm trong miệng.

“Mẹ kiếp”

Thì có một vòng tay chắc khỏe ôm ngang eo cô rồi đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu. Vật lạnh giá đó theo chiếc lưới của anh ta nhẹ nhàng vào trong môi cô.

Khi anh ra buông cô ra thì cô mới biết người đó là Jun, nhả cái vật Jun vừa với đưa vào miệng mình quan sát.

Thì ra vật đó là viên kim cương trắng khi này. Jun lắc lắc vật trên tay nhìn cô mỉm cười. hai người đã có đủ bảy giờ chỉ cần bơi lên là được, cứ nghĩ mất đi viên kim cương rồi nhưng không ngờ Jun lại là người giành được nó.

Từ màu trắng tin khiết do nhuộm phải máu nên viên kim cương nhanh chóng chuyển thành màu hồng nhạt từ từ màu sắc mới đậm dần.

Không nghĩ ngợi nhiều hai người nhanh chóng bơi lên.

Nhưng khi đi được một đoạn thì Jun bị một người đánh vào người ra sức giành viên kim cương trên tay Jun. Cô nhìn Jun lo lắng nhưng Jun quơ tay ý bảo cô yên tâm mà đi lên đi một người con con này làm sao gây khó dễ cho Jun được.

Tài nghệ của Jun cô biết rõ nên yên tâm bơi lên.

Trong lúc lên gần tới mặt nước thì có mùi máu thật tanh sộc vào mũi cô, người con gái trước mặt bị thương khá nặng bàn chân hình như có một vật gì đó khứa phải nên máu không ngừng ra cô gái đó đang cố gắng vùng vẫy.

Nhưng vừa lúc cô quyết định không quan tâm đến thì chợt nhận ra người con gái đó là sarly người bạn thân nhất của cô.

Cô không còn nhận ra đây là Sarly của mình nữa, trước mặt cô là một cô gái yếu ớt không còn sức nữa.

Không nghĩ ngợi cô bơi lại phía Sarly đưa viên kim cương để chắc vào tay Sarly sau đó cô cố sức nâng đỡ thân thể Sarly lên trên mặt nước.

Khi Mina thấy người con gái cầm viên kim cương sáng lóa trên tay trôi lên bà ta cứ nghĩ người đó là Cherry nên kêu người nhanh chóng kéo lên. Nhưng khi lên tới bờ Sarly được cứu sống nhưng người mà bà ta muốn thấy lại không phải là Sarly.

Khi nâng Sarly lên trên thành công cô cúi người xuống đi về hướng ngược lại, lúc này dưới nước cũng không còn nhiều người vì đa số đã trở thành xác trôi.

Thấy được phía xa có một vật gì phát sáng trên người một cô gái, dù được giấu rất kỹ bên trong cổ họng nhưng cô vẫn có thể nhìn ra vì lực phát sáng qua da của viên kim cương này rất mạnh.

Dù có nuốt vào trong bụng cũng không có mà nhìn thấy. Không thể để cô gái đó bơi tiếp Cherry tiến lại gần dùng tay ra sức ấn mạnh vào cổ cô ta.

Do bất ngờ bị bóp mạnh vào cổ miệng cô ta bắt buộc phải há to ra, bàn tay bé nhỏ của Cherry nhanh chóng đưa vào trong cổ gắp lấy viên kim cương đó ra.

Vô thức bàn tay Cherry bị cô gái đó cắn mạnh, những chiếc răng nhọn hoắt không ngừng đâm mạnh vào bàn tay Cherry.

Cô xoay ta qua một hướng nạy mạnh hàm trên thò sâu vào trong nhanh chóng viên kim cương to lớn được đưa ra bên ngoài theo kỹ thuật của cô.

Dù bị cắn rất đau nhưng cũng không đau bằng cô gái phía trước mình, mình cô ngất khí quản một cách đau đớn.

Khi cô chuẩn bị rời khỏi đây thì đằng sau tiếp tục có một người khác lại gần, cô ta dùng tay ánh mắt nhắm vào chân cô.

1.....2.....3

“Xoẹt”

Lần này vẫn là tiếng xé rách thịt da nhưng người bị cắt lại chính là cô, vết thương mới và vết thương cũ cộng lại, rửa sạch bằng dòng nước lạnh đầy muối này càng trở nên đau rất hơn.

Những giọt máu rơi tích tách tích tách

Những gương mặt sợ hãi khi đang ở hai ranh giới sống và chết

Họ nhắm mắt ra đi trong sự đau đớn từ thể xác đến tinh thần

Người còn sống sẽ tiếp tục đi hết quãng đường còn lại

Thần chết không buông tha ai cả

Từ người thân đến tình bạn

Từ từ sẽ không còn ai cả

Chỉ một mình gánh chịu

Những mất mát về sau.....

Đối phó với một người không còn mấy sức lực đối với Jun là chuyện rất dễ dàng. Khi trừ khử được chàng trai đó Jun đã nhanh chóng cầm trên tay viên kim cương sáng lấp lánh lên bờ.

Jun cứ nghĩ người đầu tiên mình trông thấy chắc chắn sẽ là Cherry nhưng không ngờ từ lúc này đến giờ Jun không thấy cô đâu.

Jun chống tay đứng dậy sao cuộc chiến mệt mỏi khi này, anh tiến lại phía Sarly đang nằm.

Khẽ đưa mắt nhìn xung quanh tất cả ở đây đã có 4 người 2 nam 2 nữ chỉ còn một người duy nhất còn thiếu đó là Cherry.

Tại sao có thể như vậy được rõ ràng khi này.....

-Cherry đâu?

Jun nhìn Sarly ánh mắt lo lắng hỏi.

Sarly cũng cảm thấy rất lo cho Cherry khi này Sarly biết người đã đưa viên kim cương và cứu sống cái mạng nhỏ bé này dưới nước là Cherry, trong lòng Sarly rất đau.

Sarly không thể ngờ rằng cô lại làm như vậy, hi sinh ngay cả cơ hội của mình để cứu một người bạn như cô.

Quả thật không đáng.

“Cherry à cậu đúng là đồ ngốc”

-Cô ấy đã đưa viên kim cương đó cho tôi và quay trở lại mặt nước.

Khi Jun định hỏi tiếp tục thì lúc này phía mặt nước có một người đang cố bơi lên bàn tay vừa đưa lên cầu cứu mọi người trên bờ.

Jun vui mừng vì nghĩ người đó chính là Cherry nhưng khi cô gái đó trôi lên mặt nước cả khuôn mặt thì một tiếng nổ lớn vang trong đầu Jun.

Người con gái này không phải là Cherry. Vậy Cherry đã.....

-Không thể như vậy được.

Jun ra sức chạy nhanh lại phía hồ khi anh vừa định nhảy xuống thì một tiếng hét kinh hãi vang lên.

“Á aaaaaa.....”

“Xoẹt.....”

Cherry dưới mặt nước bỗng nhiên dùng một tay kê lưỡi lam sắc nhọn của mình cắt một đường thật mỏng và thật nhanh qua cổ cô gái đó.

Cô ta giờ đây nhìn Jun với ánh mắt đau đớn cổ không ngừng chảy những giọt máu đỏ hòa cùng nước.

Từ từ thân thể không còn sức sống đó chìm sâu xuống đáy hồ. Trước ánh mắt ngạc nhiên của Jun và tất cả mọi người cô với hơi thở yếu đuối cầm trên tay vật quý giá mà mình phải dùng ngay cả tính mạng của mình ra để đổi trời lên trên.

Jun vui mừng khi thấy cô vẫn còn sống và cuối cùng cũng có thể an toàn khỏi nguy hiểm, niềm vui đó không còn gì bằng vậy mà Jun cứ nghĩ cơ hội nhìn thấy cô không còn nữa rồi.

-Tốt tốt

“Bụp Bụp”

Tiếng vỗ tay vang lên, và một tràng cười hài lòng của bà ta làm cô bỗng giác ớn lạnh trong người.

Quả thật Cherry không làm bà ta thất vọng, cuối cùng ngày này cũng đã đến công sức đào tạo trong suốt 10 năm qua có thể đem ra làm vật thể thân ỳnh.

Đã lâu Nhị tử như bà ta không làm loạn thế giới ngầm này rồi, sắp tới sẽ có nhiều điều mới đẹp xảy ra lắm đây.

Minda ngày này đã đến chức Đại tử của bang hội có lẽ nên đổi chủ rồi đó.

Cherry từ lúc lên bờ đến giờ thương tích đầy người, từ vết thương lớn đến những vết thương nhỏ chúng không ngừng làm cô nhăn mặt vì đau.

Mà cũng phải công nhận cô gái vừa rồi quả thật là một đối thủ đáng sợ, nếu khả năng chịu đựng không được tốt có thể cô đã thua cô gái đó.

Sarly bỗng nhiên chạy lại ôm cô vào lòng.

-Cherry cảm ơn cậu, vì mình mà cậu mới ra nông nổi như thế này. Trước giờ mình chưa từng thấy ai ngốc như cậu huhu.

Sarly rất đau khi thấy Cherry như thế này bộ dạng khi nãy của cô quả thật rất đáng sợ.

Ánh mắt cô khi nhìn người con gái đó rất lạnh, tay vung lên cắt ngang cổ cô ta mà không hề hoảng sợ.

Lúc đó Sarly nhìn thấy trong ánh mắt của Cherry là oán hận, những ngọn lửa nằm sâu trong đó có thể thiêu cháy cả một con người.

Sarly chưa từng thấy bộ dạng sát khí như vậy của Cherry hình như lúc đó cô đã biến thành một con người khác không còn là Cherry luôn luôn bình tĩnh như mọi khi.

Hôm qua lúc kiểm tra Sarly cũng không thấy trong ánh mắt Cherry có ngọn lửa đó. Dù giết người trước mặt mình nhưng không khó để Sarly nhìn thấy nỗi sợ trong lòng Cherry.

Còn hôm nay nỗi sợ của cô đã không còn, nó biến mất một cách quá kì diệu.

Chợt một hình ảnh người con gái bé nhỏ chạy từ phía sau phòng tập vào trong, cơ thể thấm ướt cả mồ hôi. Cơ thể bỗng giật mình khi Sarly chạm tay vào người cô.

Lúc đó Cherry cũng có ánh mắt như thế này, vừa oán hận vừa lạnh lùng mọi thứ cảm xúc đều truyền vào đôi mắt trong sáng đó.

Ngay sau chuyện lạ vào buổi chiều của Cherry thì tối đêm đó có người phát hiện ra cái xác của một cô gái chung phòng với mọi người bị giết hại, trên cổ cô gái đó có một vết cắt rất mỏng, tuy nhìn bề ngoài vết thương có thể không gây chết người nhưng khi nhìn kĩ lại thì vết cắt đó rất sâu đứt cả mạch máu ngay cổ mất máu dẫn đến ngừng thở.

Cái chết đó làm mọi người không thể nào nghi ngờ bất cứ người nào trong phòng, vì đa số ở đây đều là những đứa trẻ từ 10 đến 14 tuổi khả năng có thể làm như vậy rất thấp.

Nhưng họ không hề biết rằng có một người dù mạch máu có nhỏ và khó tìm thế nào chỉ cần có khả năng chết người thì cô ta cũng có thể tìm ra được.

“Không lẽ..... ánh mắt đó là do.....”

4. Chương 4: Không Thể Thấy Ánh Sáng Ngày Mai

Tàn nhẫn, độc ác cô đã có đủ. Chỉ duy nhất còn thứ tình cảm vẫn còn đọng lại trong tim. Thời gian trôi qua có thể xóa bỏ nó được hay không?

Lòng cô rối bời.

Vết thương của cô rất nặng nên cần phải tịnh dưỡng một thời gian dài mới có thể phục hồi lại hoàn toàn.

-Cherry à! Cậu thấy sao rồi?

Sarly ngồi bên cạnh giường nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, ánh mắt thương xót.

Sarly không biết có nên mở miệng hỏi rõ mọi chuyện khi xưa không? Hay là tự mình đi tìm cho câu trả lời còn ẩn chứa trong lòng.

-Mình khỏe nhiều rồi không sao cả.

Cô cố nở một nụ cười yếu ớt, sức không còn nhiều nên cũng chỉ nói được dăm ba câu.

Trong thời gian này Jun và Sarly luôn ở bên chăm sóc cho cô. Và còn thêm 2 người khác nữa đó là Sunny và Ren.

Họ là hai trong năm người sống sót. Trước đây tuy có từng tập luyện chung và cũng có nói chuyện vài câu nên tình cảm giữa mọi người cũng chưa tốt lắm.

Song qua chuyện này họ có thể hiểu nhau hơn và cùng nhau bước tiếp trên con đường này, bây giờ không chỉ riêng biệt một cá nhân và là toàn bộ mọi người.

Ren là con người có tính tình hài hước, lúc nào cũng khiến cô Sarly và Sunny vui vẻ. Cậu ta rất đơn giản hoàn toàn không thấy dã tâm bên trong cái vỏ bọc đó.

Sunny tuy không có nhiều đặc điểm nổi trội nhưng nhìn chung cô ấy là một người có tính tình hòa đồng và có phần hơi thánh thiện, ngũ quan xinh đẹp.

Cũng thật may mắn vì 5 người sống sót hoàn toàn không phải là người xấu đến mức phản bội bạn bè.

Có thể tin tưởng nhau đó là điều quan trọng nhất để hợp tác.

Sunny cầm chén thuốc từ bên ngoài đem vào phòng vừa đi vừa thôi nhẹ.

-Cậu khỏe là tốt rồi, cố uống thuốc cho đều vào các vết thương sẽ nhanh chóng lành lại.

Sunny mỉm cười đưa chén thuốc vào tay cô, có phần gượng nhẹ sợ cô không đủ sức cầm chén thuốc.

-Cẩn thận nào.

-Mình không sao, cảm ơn cậu.

Cô gái này thật biết làm người khác cảm động.

-Khách sáo gì chứ, dù gì sau này bọn mình cũng sống chung một mái nhà mà.

Cô cười nhẹ, khẽ uống hết chén thuốc mà không nói gì.

Sunny đã ngưỡng mộ tài năng của cô từ lâu, một cô gái kiên cường không chịu thua và khuất phục bất cứ ai.

Được cùng nói chuyện với cô như thế này Sunny thấy rất vui vì trước nay Cherry là một người khó gần.

Tiếp xúc với Cherry cũng cần phải có một tâm lý vững vàng để đối mặt với sự lạnh lùng vốn có của cô.

Nhưng giờ đây mọi suy nghĩ trước đó hoàn toàn thay đổi, khi nói chuyện Sunny thấy Cherry là một người cũng khá hòa đồng chứ không như cái vẻ lạnh lùng khó gần bên ngoài. Nếu có thể hiểu hơn về cô Sunny có thể cảm nhận được nét thánh thiện qua ánh mắt đó.

-Thôi mình đi ra ngoài một chút, có thể sẽ về hơi muộn nên các cậu không cần chờ cơm mình.

Nói xong Sarly đứng lên ra khỏi phòng.

-Cô ấy đi đâu thế?

Ren hướng mắt theo Sarly tò mò hỏi.

Sunny nhìn Ren ánh mắt đầy tà ý.

-Cậu hỏi làm gì? Đừng nói với mình cậu thích Sarly nha?

Qua câu nói của Sunny Ren có thể nhận thấy được sự trêu ghẹo của cô nàng.

-Cậu vừa phải thôi nha. Một người đẹp trai ga lăng như tớ không bao giờ đi thích cái bà chằn lửa đó.

Không bao giờ.

Ren trề môi khinh bỉ nhìn Sunny.

-Hahaha

Sunny thấy biểu hiện của anh chàng hứng thú cười lớn, Ren vừa tức vừa thẹn gương mặt trở nên đỏ ửng.

-Thôi đừng ghẹo cậu ta nữa, sắp có gấc ăn rồi.

Jun từ nãy giờ ngồi bên cạnh cô không nói gì, nhưng khi nhìn thấy hai người cãi nhau không nhịn được cười nên phải lên tiếng.

-Thẹn quá hóa giận à?

Sunny đi lại phía Ren đang ngồi, lấy tay khiêu vai anh chàng cười cười.

Ren trừng mắt lên nhìn Sunny rồi tự nhiên biểu hiện thay đổi 360 độ. Hắn ta kéo cô nàng ngồi xuống đùi mình nở một nụ cười đậm đắng.

-Ren không thích Sarly, Ren thích Sunny cơ.

Tiếng cười lớn vui vẻ vang lên trong phòng và tiếng chửi bới tức giận của cô nàng nào đó vừa bị Ren chọc giận.

.....

Khu rừng nằm sau phòng tập khá xa nên Sarly phải đi khoảng 30 phút mới tới nơi phát hiện ra cái xác cô gái đó cách đây 6 năm.

Cảnh vật thô sơ không có gì đặc biệt, ở đây cũng rất lâu rồi không có người bước chân đến. Cỏ mọc trải dài hay bên đường, trên những cành cây cao vang lên đầy những tiếng chim cú.

Trời đã lờ mờ tối Sarly cứ men theo con đường mà mình đã từng đi qua mà bước tiếp.

Cũng đã 6 năm kể từ cái ngày đó Sarly không còn đi vào đây nữa, nhưng hôm nay vì muốn biết rõ mọi chuyện cô không ngại sợ hãi tiến vào đây.

Bỗng nhiên khi đứng dưới gốc cây cao to Sarly nghe được tiếng khóc thảm thiết của một người con gái.

Sarly men theo con đường tiến lại phía phát ra âm thanh ghê sợ đó.

Ở khu rừng hoang sơ thế này làm sao lại có người sinh sống được, tiếng khóc đó rất lạ. Bi thương vô cùng như chất chứa rất nhiều nỗi oan không thể giải được vậy.

Thoáng cảm thấy ớn lạnh, một làn gió không biết từ đâu bay tới thổi vào mặt.

Cơ thể khẽ rung lên vì lạnh.

“Không lẽ là tiếng khóc của cô gái năm xưa”

Khi Sarly sắp đến gần thì không còn nghe tiếng khóc đó nữa, ngay cả âm thanh kì lạ khi nãy cũng không còn.

-Ai?

Tiếng động kì lạ phát ra phía sau lưng Sarly. Cứ như có người nào đó đang theo dõi cô vậy.

Một bóng người nhỏ nhắn chạy vụt qua, do quá nhanh Sarly không thể nào đuổi kịp. Khu rừng này khá phức tạp địa hình lại rất khó đi, chạy theo hướng cái bóng khi nãy một đoạn đường dài Sarly cũng không phát hiện ra điều gì lạ thường.

-Á aaaaaa

Bỗng nhiên phía đằng con suối nhỏ có một tiếng hét hãi hùng, Sarly lập tức chạy nhanh về hướng đó.

Con suối này tuy không lớn lắm nhưng với một đứa trẻ tầm 13 – 14 tuổi có thể ngã xuống mà không lên được.

Trước mắt cô là một cô bé nhỏ nhắn, gương mặt lem luot tái xanh. Tuy không trắng trẻo mập mạp như những đứa bé bình thường nhưng cô bé này lại có nét gì đó thật đáng yêu.

Chắc có lẽ là qua đôi mắt sợ hãi khi nhìn thấy Sarly.

Không thể thấy chết mà không cứu, Sarly đi lại phía cô bé đang .

-Em đừng sợ đưa tay cho chị, chị sẽ kéo em lên.

Chắc là do trượt chân nên cô bé nhỏ này mới bị rơi xuống suối như vậy, cũng may là bị mắc lại ngay cành cây mọc trên bờ nên toàn thân không bị rơi thẳng xuống dòng nước. Chỉ nửa trên nửa dưới mà thôi.

Thấy nó không hề có bất cứ cử chỉ gì sau lời nói vừa rồi của mình Sarly thấy lạ.

-Em sợ chị à?

Nghe thấy câu hỏi của Sarly nó im lặng một lúc rồi gật đầu.

-Không cần phải sợ chị là người tốt chị sẽ giúp em đi lên.

Sarly mỉm cười hiền hậu nhìn cô bé nhỏ, chưa bao giờ cô nghĩ mình sẽ như thế này, mềm lòng và quá thương người.

Có thể bản tính thật của con người mãi mãi cũng không thể thay đổi được.

Thấy vẻ mặt thánh thiện của Sarly nó không nghi ngờ gì nữa bèn đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình lên nhờ Sarly giúp mình.

Sarly cúi người thấp xuống để dễ dàng nắm lấy tay cô bé, nhưng khi bàn tay hai người sắp chạm vào nhau thì cành cây khi nãy quá yếu nên bị gãy. Cô bé từ trên ngã nhào xuống suối.

-Á Chị ơi..... Cứu em.....

Đó là câu nói duy nhất Sarly nghe thấy nó nói với mình từ khi nãy đến giờ.

Trước mắt cô là thân hình bé nhỏ không ngừng vùng vẫy khi các dòng nước không ngừng chảy mạnh.

Không nghĩ nhiều Sarly chỉ biết nếu đợi chờ và suy nghĩ thêm nữa cô bé nhỏ đáng yêu này nhất định sẽ chết.

Tháo bỏ khẩu súng trên người Sarly lập tức nhảy xuống.

“Dừng.....”

Cố gắng bơi nhanh lại với lấy hai cánh tay không ngừng giải giữa, Sarly ôm cổ cô bé kéo nó vào bờ một cách an toàn.

Khi cố gắng đưa thân thể nhỏ nhắn lên trên, bàn chân Sarly không may giẫm phải một miếng miếng chai sắc nhọn một dòng máu đỏ chảy ra dọc theo hòn đá nhỏ đi xuống dòng nước.

Sarly không quan tâm nhiều, đưa được người mình cần cứu lên bờ cô liền lấy tay sờ vào mũi nó. Thấy hơi thở quá yếu và không đều Sarly cúi người dùng hai tay ấn mạnh vào ngực thân thể nằm bên dưới.

Cuối cùng cũng thành công cái môi nhỏ nhắn đó cũng đã chịu nhả ra hết nước dưới lưỡi.

Thở phào một cách nhẹ nhõm, Sarly ngã người ra sau.

-Khụ Khụ

Nó không ngừng ho sặc sụa, gương mặt phớt hồng lên nhìn vô cùng đáng yêu.

-Em tên gì?

-Em tên Hana

Thấy Hana hết ho và gương đôi mắt cảm tạ ra nhìn mình, Sarly mỉm cười hỏi tên nó.

Trước nay Hana ở đây với bà chưa từng tiếp xúc với người lạ, bà cũng thường hay dặn dò không được nói chuyện với bất cứ người nào vì mọi người đều là những kẻ xấu chỉ có duy nhất chị Nguyệt Nguyệt là tốt với hai bà cháu thôi.

Hana là một cô bé ngây thơ khi thấy ánh mắt Sarly nhìn mình quả thật rất hiền hậu nên Hana không còn đề phòng như ban đầu nữa đưa tay ra để Sarly kéo lên bờ.

Nhưng không ngờ mình lại rơi xuống suối, khi cơ thể hòa cùng nước Hana từng có suy nghĩ rằng mình sẽ chết dưới này mất.

Khi ý thức hoàn toàn không còn Hana cảm nhận được có một lực gì đó không ngừng kéo mình lại.

Lúc mở mắt ra Hana đã thấy cổ họng ngứa vô cùng và không ngừng ho liên tục, nhìn xung quang chỉ thấy Sarly đang nằm thở nặng nề bên cạnh, nó mới biết rằng thì ra chị này chính là người đã cứu mình.

-Chị tên gì ạ? Cho em biết được không?

-Tất nhiên là được chứ. Chị tên Sarly.

Cô bé nhỏ có cái tên Hana này quả thật dễ thương vô cùng, nhưng suy nghĩ mãi cũng không ra. Một cô bé nhỏ như thế này tại sao lại chỉ có một mình trong một khu rừng toàn là cây và không có người sinh sống như thế này.

Tiếng khóc khi nãy nhất định là của Hana. Mà tại sao con bé lại khóc?

Vì ở đây không có bạn chơi với nó sao?.

Hana chợt nhận ra chân Sarly bị thương và không ngừng chảy máu, ánh mắt nhìn Sarly trở nên lo lắng.

-Chị bị chảy máu rồi nếu để như thế này vết thương sẽ càng nặng thêm đấy. Chị theo em, nhà em cũng gần đây hà bà có một loại thuốc rất hay bôi lên sẽ cầm được máu và mau lành.

Hana đứng lên bước lại gần Sarly rồi khom người đỡ cô đứng lên.

-Đợi chị chút

Chợt nhớ khi nãy gấp quá Sarly đã vứt khẩu súng lên bờ, đảo mắt nhìn xung quanh cô thấy bảo bối không thể thiếu của mình nằm phía cách đó không xa.

Sarly nhích chân đi từng bước nặng nề lại phía đó. Cô vừa đi được mấy bước thì Hana đã từ ngoài sau đi nhanh hơn cũng vị trí đó và cúi xuống nhặt cái món đồ mà cô đang định lấy đem lại đưa món đồ đó lên ánh mắt tò mò nhìn Sarly.

-Chị định lấy cái này phải không?

-Ừ, cảm ơn em

Nó mỉm cười đưa khẩu súng lại cho Sarly, không nói gì nữa.

Sarly cứ nghĩ nó còn nhỏ và ở trong rừng chắc có thể không biết đây là gì nên cũng không nói gì thêm theo con bé về nhà.

Con đường về nhà Hana cũng không xa lắm đi khoảng 10 phút thì Sarly thấy phía trước có một ngôi nhà bằng cây nằm ẩn sau những cây rừng to lớn.

Sarly chỉ biết nơi đây rất thoáng mát, lai vô cùng dễ chịu. Nếu có một điều ước cô mong rằng mình có thể ở đây mãi không tranh giành với người khác sống một cuộc sống an nhàn của những người bình thường.

Cô biết mọi người ai cũng có ý nghĩ đó giống cô vì không một ai muốn cái mạng nhỏ bé của mình tiếp tục duy trì được là đổi lấy bằng những nguy hiểm không lường trước được.

Có thể mọi thứ đều do ông trời sắp đặt cũng có thể mọi thứ là do con người sắp đặt. Nhưng người đó không phải là bọn cô bà là bà ta, người gây nên tất cả mọi chuyện.

Thù oán của Mina cùng với những người trong Thiên Quý tranh giành chức bang chủ. Giờ đây bà ta đã có những quân bài tốt là Sarly, Cherry, Jun, Ren, Sunny.

“Cherry à! Rồi cuộc đời của chúng ta có như những gì cậu từng nói kết thúc thù oán trước kia giúp bà ta toại nguyện sẽ được giải thoát không ?”

Lo mãi mê suy nghĩ Sarly không hề biết mình đang đứng trước cửa nhà Hana.

-Chị ơi đến nhà em rồi.

Nó nắm tay Sarly kéo kéo, khi chợt tỉnh ra khỏi suy nghĩ của mình cô đã thấy Hana mỉm cười thật tươi nhìn mình.

Cuộc sống hồn nhiên như thế này thảo nào bà của con bé không chịu ra ngoài chỉ thích ở mãi trong khu rừng không một bóng người này.

-Chị đứng đây đợi em, em vào nhà gọi bà ra xem vết thương cho chị.

Nói xong nó chạy một mạch vào trong nhà.

Vết thương rỉ máu làm Sarly không khỏi thở dài, bị như thế nào làm sao lát nữa về mà không ai phát hiện đây.

-Bà xem cái chị khi này cứu con nè.

Hana ôm chặt cánh tay của một bà lão tầm 60 tuổi, vừa nhìn Sarly liền có một cảm giác thân thiện với bà lão này.

Mái tóc bà cũng đã bạc hơn nữa đầu, nhưng nhìn Sarly vẫn có thể đoán được rằng trước đây bà lão nhất định rất xinh đẹp.

Vì làn da tuy đã lão hóa theo thời gian năm tháng, nhưng trong không nhiều nếp nhăn lắm.

Bà mỉm cười nhìn Sarly một cách thân thiện.

-Thật cảm ơn cháu đã cứu Hana, ơn tình này bà không bao giờ quên.

Ánh mắt bà nhìn Hana đầy yêu thương cho thấy tình cảm của hai bà cháu rất tốt. Nhưng tại sao con bé sống cùng bà còn ba mẹ nó đâu?

Nhiều câu hỏi đặt ra cho hai bà cháu có vẻ đặc biệt này, cô nhất định phải điều tra rõ mọi chuyện. Hiện tại và cả 6 năm trước.

-Không có gì đâu ạ, chuyện này cháu nên làm mà không thể thấy chết mà không cứu.

Khi nghe câu thấy chết mà không cứu gương mặt bà lão có chút thất thần, là người đã được huấn luyện nghiêm khắc từ nhỏ Sarly làm sao không thể nhận ra điều khác biệt đó chứ, chuyện tình bên trong ra sao nhất định Sarly sẽ tìm hiểu rõ ràng.

-Thôi để bà đưa cháu vào nhà xem vết thương có nghiêm trọng hay không. Để lâu quá mà không chữa trị sẽ bị nhiễm trùng thì nguy.

Bà mỉm cười đi đến đỡ Sarly vào trong nhà, Hana vui vì nhà có khách đã lâu lắm rồi chị Nguyệt Nguyệt không có đến thăm bà cháu nó rồi.

Sức khỏe của Cherry cuối cùng cũng đã hồi phục hoàn toàn, tuy không nặng lắm nhưng Jun nhất quyết kêu cô nghỉ ngơi trong vòng 2 tháng vì Jun nói rằng như vậy vết thương không còn trở ngại cho các nhiệm vụ sắp tới.

Cô biết chứ những điều mà sau này cô phải trải qua còn rất nhiều, sức khỏe mà không hoàn toàn bình phục thì có nguy cơ ảnh hưởng rất nhiều đến việc hoàn thành nhiệm vụ được giao.

-Cherry à ngày mai bà chủ gọi tất cả 5 người chúng ta đến mặt thất.

Sarly ngồi xuống cạnh Cherry từ lúc ở căn nhà gỗ của hai bà cháu Hana về tâm trạng khá phức tạp, Sarly không ngừng suy nghĩ về bà của Hana một bà lão kì lạ đầy huyền bí.

Nhưng không có cách nào giải thích được những gì mà trong lòng cô đang nghĩ. “Cherry thật ra cậu còn bao nhiêu chuyện giấu mình?”

-Cuối cùng ngày được ra khỏi nơi này cũng đã đến.

Thế giới bên ngoài có còn đẹp như trước không?, cô chưa từng nghĩ đến. Cũng đã 10 năm kể từ khi đến đây ngôi nhà mà trước kia gia đình cô cùng chung sống bây giờ chắc đã trở thành một ngôi nhà hoang chết chui.

Cô khẽ nhắm mắt, tuy không nhìn thấy ánh mắt chất chứa nhiều nỗi buồn của cô nhưng Sarly vẫn cảm nhận được một xúc cảm khó diễn tả thành lời nói đang trong lòng Cherry.

Cô biết gần đây Sarly bắt đầu nghi ngờ về vụ cô bé chết ngoài sau khu rừng cách đây 6 năm là do cô làm.

Khi lên thăm Hana thấy con bé vui vẻ chạy ra trong lòng cô cũng vui được phần nào và thấy bớt căng thẳng.

Nhưng khi nghe bà Hana nói khoảng 2 ngày trước có một cô gái xinh đẹp tên là Sarly vì cứu Hana nên đã bị thương ở chân. Bà đã chữa trị vết thương cho Sarly bà còn nói nhìn qua ánh mắt của cô gái đó nhìn bà có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng vẫn không mở miệng.

Lúc đó cô nghĩ cuối cùng thì Sarly cũng biết tất cả mọi chuyện có nên nói cho cậu ấy biết không. Nhưng nếu biết được người bạn thân nhất của mình từng giết một người khi còn quá nhỏ thì liệu cô ấy có chấp nhận. Có rất nhiều điều phức tạp khó nói được thành lời.

-Sarly à.

Cô khẽ gọi tên Sarly.

-Mình đây cậu có chuyện gì muốn nói với mình sao?

Mình mong cậu nói thật về chuyện đó ình biết. Mình sẽ không trách cậu vì mình biết cậu là một con người rất tốt rất tốt Cherry à.

-Chân cậu đã lành hẳn chưa?

Cherry ngồi thẳng người lên nhìn vào mắt Sarly. Hai người đang ở trong phòng tập do mới vận động khá mệt mỏi nên gương mặt cô có chút xanh xao.

Sarly thoảng bất ngờ trước câu hỏi của cô, thì ra Cherry đã biết được chuyện mình đi vào rừng tìm hiểu cái chết đó.

-Chân mình đã lạnh lại không sao?

-Uhm vậy thì tốt mình cũng yên tâm rồi.

“Sarly à cậu muốn mình nói như thế nào đây?” Ánh mắt hai người khẽ chạm nhau. Một xúc cảm khó tả trong lòng cả cô và Sarly. Sự mâu thuẫn này cần được nói rõ hôm nay.

-Sarly à! Mình có chuyện muốn nói với cậu.

Cô đang đấu tranh với chính bản thân mình, sự thật này nhất định phải cho Sarly biết.

Sarly thầm khóc trong lòng dù biết Cherry là người gây ra cái chết đó nhưng bây giờ nếu Cherry nói người đó không phải do cô giết Sarly nhất định sẽ tin rằng đó là sự thật, vì trước nay Cherry chưa bao giờ gạt cô.

-Cậu nói đi.

-Cái chết của Thúy cách đây 6 năm là do mình làm.

Cuối cùng điều mà Sarly muốn biết cũng đã có câu trả lời, nhưng không hiểu sao tim cô vẫn thấy có cái gì đó đau đau.

Sarly không phải đau trước cái chết bị thương của Thúy mà cô đau cho kí ức đầy nước mắt của Cherry.

Giấu chuyện này trong vòng 6 năm Cherry à! Cậu hay thật đó.

Nỗi khổ trong lòng Cherry làm sao cô không hiểu được, tuy nói đến giết người là một tội không thể tha thứ nhưng cô rất hiểu tính tình của Cherry. Nước sông không phạm nước giếng nếu Thúy không phải là người gây chuyện trước thì sẽ không xảy ra cái chết đầy đau đớn cho cô ta.

-Mình đã suy đoán ra từ trước, nhưng Cherry à 6 năm qua cậu sống trong khi lương tâm không ngừng cắn rứt. Tại sao cậu không nói mình biết, mình có thể cùng cậu vượt qua.

“Huhu”

Sarly ôm chặt cô vào lòng khóc nức nở, cô biết chứ biết tình cảm mà Sarly giành mình không ai có thể bằng được. Một tình chị em tốt hơn bao giờ hết, thời gian đó cô có thể thấy rằng Sarly rất vui vẻ và hoạt bát cô không nỡ nói ra chuyện này cô sợ Sarly sẽ giống như cô mỗi đêm ngủ đều mơ thấy ánh mắt oán hận của Thúy nhìn mình.

-Cậu đừng khóc nữa mọi chuyện đã qua lâu rồi bây giờ chỉ còn lại quá khứ mà thôi.

Sarly ngừng không khóc nữa, Cherry lấy tay lau hết nước mắt còn vương lại trên má Sarly.

Môi cô cười khổ.

-Cherry thật ra mọi chuyện là như thế nào tại sao cậu lại giết Thúy. Cậu nói mình biết đi?

-Được mình sẽ cho cậu biết sự thật của chuyện này.

Dù có qua bao nhiêu năm tháng đi nữa cái ngày đó suốt đời này Cherry không bao giờ quên.

6 năm trước

Thúy đến đây trước cô một năm rưỡi, tính cô ấy ngạo mạn đã quen rồi và cũng là người có võ thuật cao nhất trong phòng.

Do được mọi người sùng bái và nịnh nọt rằng mình là người mạnh nhất nên cô ta càng trở nên ngạo mạn không coi ai ra gì.

Cho đến một ngày tất cả mọi thứ đều thay đổi, vị trí người mạnh nhất không còn của cô ta nữa kể từ khi cô bước chân vào ngôi nhà chung đầy chết chóc này.

Cherry là một cô gái thông minh nhưng lại ít nói. Nên mọi người cũng không dám tiếp xúc nhiều với cô nhưng ánh mắt bọn họ nhìn cô có ganh ghét có ngưỡng mộ.

Những ai ganh ghét cô đều là chị em thân thiết của Thúy, họ đều biết cô là người khó gần nên họ chỉ còn cách ở lại bên Thủy.

Cuộc sống đều mâu thuẫn và đấu đá như vậy kéo dài được 4 năm cho đến một ngày có người muốn cướp đi mạng sống nhỏ bé của cô.

Đêm đó trăng rất đẹp lại rất tròn. Nhưng cũng chính là cái đêm khiến cô nhớ lại cảnh ba mẹ và chị bị giết một cách thê thảm vì thế tất cả mọi thứ xung quanh đều phải biến mất.

Cô luyện võ cho đến 7 giờ tối vì về đến phòng. Lúc này trong phòng chỉ có Thúy và 2 người bạn của cô ta.

Ánh mắt họ nhìn cô rất khó chịu pha lẫn chán ghét nhưng cô vờ như không thấy gì hết vì cô nghĩ trước nay họ đều như thế.

Khi cô tắm rửa xong xuôi và chuẩn bị lên giường đi ngủ thì nghe phía sau phòng tức là khu rừng nơi Hana ở phát ra tiếng hét rất lớn và tiếng hét đó là của Thúy.

Tuy giữa hai người không có tình chị em chỉ có ghét bỏ nhau nhưng khi nghe giọng hét kinh hãi của Thúy cô không thể làm ngơ vì thế cô quyết định đi ra khu rừng xem thật ra có chuyện gì đã xảy ra với Thúy.

Ở đây rất tối trước nay chưa bao giờ cô đi ra khu rừng này vào ban đêm và cảm thấy hình như có rất nhiều ánh mắt đáng sợ đang nhìn mình.

Cố gắng trấn tĩnh cho trái tim đập nhẹ nhàng lại bình thường đôi bàn chân nhỏ bé của cô tiếp tục lần theo vị trí tiếng hét đó mà đi.

Tiếng của Thúy càng ngày càng gần. 10m 9m.....8m.....7m.....3m.....

Cho đến khi cô đứng giữa khu rừng thì bắt gặp ánh mắt như cười của Thúy nhìn mình lúc này cô mới biết thì ra mình đã bị dụ đến nơi quỷ quái này.

Cô ta bước lại gần Cherry ánh mắt khê cong lên.

-Cherry ơi là Cherry thì ra cũng có một ngày cô vì tôi mà khổ công tìm kiếm như vậy đó.

Thúy cầm trên tay một cây kim bằng bạc sáng bóng, cô ta không chịu đứng yên cứ đảo xung quanh người Cherry còn tay thì không ngừng đưa cây kim đó vào miệng liếm mút một cách thích thú.

Cherry không biết Thúy định làm gì nên cô chỉ đứng im đó bất động không trả lời câu nói giễu cợt mình khi này của Thúy.

-Cô có biết tại sao tôi dụ cô đến đây không?

Dù cô ta có hỏi thì cũng biết trước Cherry chỉ đứng yên nhìn mọi cử chỉ kì lạ của cô ta mà không nói gì.

Cô ta không hề tỏ ra tức giận mà trái lại còn cười tươi.

-Không muốn biết à? Nhưng không sao dù cô có muốn hay không tôi cũng nói cho cô biết. Vì ngày mai tôi sợ cô không thấy ánh nắng mặt trời.

Chỉ cần một câu nói ngắn gọn, Cherry đã biết được Thúy muốn làm gì. Giết cô để rửa sạch mối hận trong lòng.

Với sức cô tuy có mạnh thật nhưng cô có cảm giác nơi đây không chỉ có riêng mình Thúy mà còn có khoảng 7 người nữa. Bọn họ chắc chắn là những người chị em thân cận của Thúy.

Tuy võ thuật của cô có phần hơn người nhưng bọn họ và cô giống nhau đều được đào tạo bởi một người.

Nếu như so sánh 8 người bọn họ có thể giết cô dễ như trở bàn tay. Công với thù hận của Thúy đối với cô khả năng kháng cự là không thể.

Sức không lại cô chỉ còn cách dùng trí.

-Cô muốn giết tôi khiến tôi không thể tranh giành ngôi vị mạnh nhất.

Nghe cô nói vậy gương mặt đang cười của Thúy đanh lại.

-Tôi vốn là người mạnh nhất. Cô chẳng là cái thá gì hết.

Cherry cười mỉa mai –Ồ thì ra cô là người mạnh nhất à? Vậy tại sao lại muốn giết tôi? Tôi chẳng phải thua kém cô sao? Hay cô sợ rằng cô không bằng tôi và muốn tôi phải biến mất cô mới yên tâm ngồi trên vị trí mà mình mong muốn.

-Mày im miệng lại cho tao.

Thúy như bị nói đúng tim đen nên vô cùng tức giận. Ngược mặt lên nhìn thấy gương mặt trắng trẻo không một chút sợ hãi của Cherry làm Thúy càng thêm tức giận.

Đúng chính Thúy ganh tị với Cherry người đã cướp hết mọi thứ của cô ta. Kể cả Jun người con trai mà Thúy lâu nay luôn yêu mến.

Tuy chỉ mới 14 tuổi nhưng Cherry có thể nhìn ra được Thúy là một con người vô cùng ít kỉ. Nếu còn sống đến sau này nhất định sẽ trở thành thảm họa của Thiên quỷ.

Cherry thấy Thúy thật sự tức giận và không thể kìm nén được chỉ muốn xông đến giết chết cô thì lúc này Cherry chỉ cười khinh miệt im lặng nhìn cô ta.

Nếu 8 người cùng một lúc muốn giết cô thì tất nhiên người thua chắc chắn là Cherry nhưng nếu chỉ có duy nhất một mình Thúy thì phần thắng trong tay cô là 100%.

Thúy là người ra lệnh cũng như là người quyết định bọn họ sẽ làm gì. Tuy thái độ của bọn họ đối với Thúy nhìn bề ngoài vô cùng kính trọng nhưng trong thâm tâm Cherry chắc chắn rằng họ chỉ lợi dụng danh của Thúy mà thôi. Muốn sống yên thân vì phải biết nịnh chủ.

Cô không muốn mọi chuyện tiến triển theo chiều hướng có người phải hi sinh. Điều đó là không đáng.

-Thúy nếu cô thả tôi ra tôi sẽ xem như không có chuyện gì.

Cherry chỉ còn cách dùng phương pháp thảo luận để nói chuyện với Thúy mặc dù cô biết nói với cô ta cũng vô dụng. Nhưng nếu để bọn họ nghe thấy ít nhất cũng biết được Thúy đối xử như thế nào với bọn họ.

“Hahahah”

-Mày đang vọng tưởng tao thả mày đấy à? Mơ đi.

Cherry nhìn Thúy cười –Cô không phải không biết tôi giỏi võ, các bạn của cô phòng bị rất tốt đấy nhưng cô có nghĩ bọn họ sẽ chết dưới tay tôi hay không?. Dù gì bọn họ cũng không phải là đối thủ của tôi.

Đúng như suy đoán của cô Thúy không hề tỏ ra lo lắng trái lại còn cười.

-Mày không hiểu tao rồi vì đạt mục đích tao không ngại hi sinh bọn nó. Chỉ cần mày chết.

Cherry trầm thờ dài trong lòng, thật đáng thương cho số phận của bọn chúng khi có một người bạn không xem họ ra gì hết.

Vì muốn đạt được thứ mình muốn, cô ta không ngại hi sinh những người anh em đã vì mình làm biết bao nhiêu việc. Chắc bây giờ bọn người đó cũng đã biết được một số chuyện đáng lí ra mình nên biết trước.

Ở ngoài phía bên trái cách cô khoảng 10m không khó để bọn người của Thúy nghe thấy những lời nói vừa rồi cô ta đã mạnh dạng mà không hề suy nghĩ thốt lên.

-Mày có nghe gì không?

Một cậu bé chừng 13 - 14 tuổi lên tiếng, giọng nói pha chút không tin vào những gì mà mình nghe thấy.

-Tao nghe.

Cô bé nhỏ nhún với gương mặt có chút u ám. Tuy không phải là những cô bé cậu bé 20 mấy tuổi nhưng họ đã biết được thế nào là tốt ỉnh xấu ỉnh, vì thế không dại khờ gì mà chui đầu vào lọ cho người ta giết.

-Nó nói nó không coi mạng của tụi mình ra gì hết, tụi mình có chết cũng được chỉ cần nó làm được những gì mà nó muốn.

Cậu bé khi này hướng mắt về phía bên này thái độ lộ rõ vẻ tức giận. Cậu ta cũng không ngờ Thúy lại có thể nói ra những lời như vậy.

-Đi về tụi bây.

-Ừ tao cũng chẳng muốn ở lại nữa.

Nói xong 7 người đi về phía mật thất không thèm nói Thúy một lời nào, làm cô nàng cứ nghĩ mình có người theo sau nên vẫn tỏ ra cao ngạo không nhìn vào sắc mặt của người khác.

Lúc này, Cherry nghe thấy tiếng bước chân một lúc một xa. Cuối cùng kế hoạch ly gián của cô cũng đã thành công.

Cũng chỉ là một bọn con nít giống cô thôi, nhưng chưa chắc bọn chúng biết nghĩ một cách thấu đáo về một chuyện, chỉ làm theo những gì trước mắt bọn chúng thấy mà không hề biết hậu quả mà mình sẽ gây ra.

-Đủ chưa?

Cô lên tiếng khi thấy Thúy đang tiến lại gần mình, dù là người có khả năng kiềm chế tốt nhưng cô không thể nào chịu được cái hành động ngu ngốc này của Thúy.

Định giết cô sao đối với cô ta hình như dễ quá thì phải.

“hahahaha”

-Đây chỉ mới là bắt đầu, tao muốn mày sống không bằng chết.

Hai tay cô khẽ nắm chắc lại, gương mặt thoáng đỏ lên.

-Tôi không muốn lãng phí thời gian với cô.

Nói xong Cherry định quay người bước đi thì ngoài sau lưng bỗng nhiên vang lên tiếng gọi lớn.

-Chị Nguyệt Nguyệt ơi cứu em huhu.

Lúc này cô mới kinh hãi quay người lại, bàn tay đang nắm lại khẽ run. Trước mắt cô là thân hình bé nhỏ của cô bé 6 tuổi.

-Hana.

Cô thất thanh vội chạy lại phía Hana đang bị treo, nhưng khi chạy được một đoạn thì cô phát hiện phía trước có một cái bẫy nếu cô qua đó chắc chắn sẽ như Hana bị treo ngược người lên cành cây.

Thấy nước mắt của con bé không ngừng rơi lòng cô lại nhói lên từng hồi. Hana đứa bé mà cô đã biết khi nó vừa 3 tuổi. Cũng chính là một năm sau khi cô vào đây.

Bà nội Hana nữa, bà bây giờ đang ở đâu.

-Tiểu Nguyệt.

Phía bên phải có người đang gọi tên cô, đúng rồi là tiếng của bà.

-Bà.

Tại sao lại như vậy cả hai đều bị nhốt ở đây.

“Hahaha”

-Sao nào mày thấy có vui không Cherry?, tao dẫn hai người mà mày yêu quý nhất đến đoàn tụ với mày đây.

Ngữ khí của Thúy đầy trêu chọc, cô ta dám uy hiếp cô. Bây giờ bà và Hana đang trong tay cô ta Cherry nhất thời không thể mạnh động.

-Tại sao vậy chứ? Bọn họ chỉ là người vô tội.

Giọng nói cô không còn bình tĩnh như mọi khi nữa, mà trong lời nói đó có chút sợ hãi. Bà là người rất thương cô, nên cô luôn xem bà như là một người thân của mình vậy. Kể cả con bé Hana cũng vậy, cô rất mến nó một đứa trẻ đáng thương.

Không được mình nhất định phải tìm mọi cách cứu họ ra.

-Chỉ cần là những người quen biết mày đều là những kẻ đáng chết.

Lòng thù hận của Thúy quá nặng, nghe qua lời nói cô có thể biết được Thúy căm ghét mình đến mức độ nào.

Trái tim cô khê rung khi nhìn thấy Hana nước mắt trào qua khóe mi. Đôi môi mím chặt như đang chịu đựng một cái gì đó rất đáng sợ.

Cô bỗng nhớ đến cái cảm giác này, đúng vậy cái ngày mà ba mẹ cô chết cô cũng có cảm giác như thế này. Rất muốn cứu họ mà không thể làm gì được, cô thật đúng là một con người vô dụng.

Mạng sống này cô phải giữ lại không thể vì một đứa như thế này mà bỏ mạng tại đây. Cô không thể nhịn được thêm nữa.

-Nếu cô không thả họ xuống, cô đừng trách tôi ra tay độc ác.

“Hahahaha”

Thúy cười lớn nhìn cô đầy thích thú, vẻ mặt khinh bỉ khi nghe câu nói vừa rồi của cô.

-Với mày à?

Cô chỉ im lặng không lên tiếng, ánh mắt như chim ưng nhìn thẳng vào mặt Thúy, làm cô ta đang cười to bỗng nhiên khựng lại. Một làn gió lạnh thổi qua làm Thúy bất giác rùng mình.

Cô ta tức giận khi Cherry dám nhìn mình như vậy.

Tay bỗng đưa lên tiến gần lại phía chỗ Hana đang bị treo.

“Xoẹt”

-Á aaaaaaaaaaaaa Đau quá. Huhu chị Nguyệt ơi cứu em huhu.

Cánh tay phải của Hana bỗng xuất hiện một đường rạch dài khoảng 6 cm. Tim cô khê thất lại khi nghe thấy tiếng khóc gọi Nguyệt ơi của Hana, đối với cô Hana như là một bảo bối vô giá.

Cô đứng yên, không khí bỗng nhiên trầm xuống hẳn. Lạnh lẽo khiến người khác phải sợ hãi, ánh mắt của cô lúc này đầy sát khí. Chỉ cần một chút nữa thôi, cô không biết mình có thể làm ra những việc gì.

-Hahaha Tao thật không biết mày lại cần tình thân như vậy đó Cherry, à mà phải gọi là Tiểu Nguyệt mới đúng. Hazz thật buồn giùm mày không ba không mẹ nên mới thành một kẻ như thế này, nếu ba ***** chết rồi thì còn đỡ chứ mà còn sống chắc vì mày mà mang nỗi nhục nhã. Đúng là cái thứ con hoang.

Nói gì cô cũng được như một khi nói về ba mẹ cô thì xem ra mọi chuyện không hề ổn. Tiếng cười của cô ta vẫn còn vương vấn bên tai.

Cơn giận lên tới đỉnh điểm, bàn tay trong vô thức bóp chặt lại. cơ thể bỗng nhiên rung lên, một cảm giác ngực đau nhói.

Vết thương này đã 4 năm trôi qua cô luôn muốn chôn vùi, nhưng tại sao cô ta có thể đem nó ra khơi lại nỗi đau trong lòng cô chứ.

Cô có thể nghe thấy tiếng nghiêng răng ken két phát ra từ môi mình, lúc này bà nội Hana cũng cảm nhận được điều đó, Cherry đang rất giận.

-Mày phải biến khỏi thế gian này.

Thúy vẫn còn đang vui vẻ cười thích thú với màn đả kích vừa rồi của mình. Cô ta không hề biết rằng mình đang rất nguy hiểm, khi nghe giọng nói ghê sợ của Cherry, cô ta không hề lo sợ khi thấy cô tức giận Thúy còn thấy hả dạ hơn nữa nỗi bức tức trong lòng đã tan đi một nửa.

Thúy không tin rằng cô giết mình, cô ta càng tự tin hơn với suy nghĩ của mình khi thấy Cherry vẫn đứng yên không hề nhúc nhích. Do trời đã tối nên cô ta không hề nhận ra cơ thể Cherry có chút khác thường.

Cô đưa mắt lên nhìn Hana, hai tay và chân con bé đều bị xích chặt. Thân hình bị treo ngược nhìn thật đáng thương.

Cô ta quả nhiên không còn một chút nhân tính nào hết, ngay cả một việc hành hạ một đứa bé 6 tuổi cũng làm được.

Cô biết đó là loại chìa khóa rất khó mở, chỉ có duy nhất người giữ chìa khóa mới có thể mở ra được.

Tay con bé lại đang chảy quá nhiều máu, cô sợ nó chịu không nổi.

Ánh mắt sắc lạnh của cô quay qua nhìn thẳng vào người Thúy. Người đàn bà ác độc này không nên ở lại thế gian.

Gió cứ thổi càng lúc càng mạnh, mái tóc xõa dài của cô bay theo từng hơi thở của gió. Rất đẹp giờ phút này nhìn cô cứ như một thiên sứ bóng đêm, mọi người có thể bị quỷ diệt chỉ riêng cô là không.

-Tôi nghĩ người nên biến khỏi thế gian này là cô. Thúy à!

Giọng nói cô phát ra không một chút cảm xúc, nó như một lời nói mệnh lệnh không thể thay đổi.

Thúy bất giác khẽ run. Lần đầu tiên cô ta nghe thấy ngữ khí này của Cherry. Dù trước nay Thúy thường hay nói mắng cô nhưng chưa bao giờ cô ta nghe thấy giọng nói đầy uy hiếp này.

Dù thấy bất an nhưng tính cách cao ngạo đó làm cô ta không kịp thời nhận thấy.

-Hahaha mày chết tới nơi mà còn mạnh miệng, để tao coi cắt cái lưỡi thói tha của mày rồi, mày còn cơ hội sửa bậy hay không?

Thúy nhanh chân chạy lại phía cô đang đứng một cách tức giận, cầm những cây kim nhỏ bé tưởng chừng như vô dụng không ngừng bắn về phía cô.

Tuy bề ngoài loại vũ khí này chỉ là những cây bé bình thường. Không có lực sát thương cao, nhưng trong tay cô ta có một loại bao tay dùng riêng cho Kim Hỏa cũng chính là cái tên của nó. Một loại kim khi bắn vào người thì toàn thân nóng lên như lửa đốt.

Người bị trúng phải sống không bằng chết, qua 1 ngày Hỏa trong kim sẽ bắt đầu đi khắp cơ thể, từng giây từng phút trôi qua sẽ làm người khác cảm giác như bị nấu chín. Ngày thứ hai cơ thể không còn sức sống mất dần một nửa và có hiện tượng ra huyết ở mắt. Ngày thứ 3 khi Hỏa đã phát tán toàn thân sẽ biến thành màu đen. Đây là cái chết xấu nhất mà không ai muốn và có thể chịu nổi cái cảm giác thịt mình từ từ chín dần.

“Xoẹt”

Hai cây Kim Hỏa bay qua tầm mắt của cô chỉ cách mắt khoảng 2cm. Quả thật càng ngày kĩ thuật bắn kim của Thúy được tiến bộ rõ rệt. Với tình hình hiện tại cô không đem theo vũ khí của mình, việc chống trả như thế này có thể gượng không được lâu. Chỉ còn cách duy nhất là sử dụng đến.....

-Tao sẽ ày chết một cách nhanh chóng.

Thúy đuổi theo Cherry hai người không ngừng đánh với nhau, một người bắn ra kim một người ra sức né những vật nhỏ bé nguy hiểm đó. Cô chỉ dựa vào trực giác để né, do trời càng ngày càng tối việc nhìn thấy một cây kim là không thể.

-Đừng quá dốt ý Thúy à! Người thắng chưa biết là ai.

Quả nhiên như lời cô vừa nói ra.

“Xoẹt Bụp”

“ÁAAAAAAAAAAAAA”

Cô ta ôm mắt nằm vật ra đất, cảm giác đau xé truyền vào não mọi tri giác đều trở nên tê cứng. Cô ta chỉ biết gào thét ngoài chuyện này ra thì giờ phút này cô ta chẳng biết làm gì hết, chỉ có câu nói trong lúc này là không muốn chết.

Nhưng cảm giác này không ngừng mà càng ngày càng đau nhói. Như hàng ngàn con bò cạp không ngừng đi vào mắt thả hàng loạt chất độc ra vậy, thật ra cái vừa bắn vào mắt mình là cái gì.

Thúy không ngừng giãy giụa, cô ta không tin mình lại dễ dàng thua như vậy.

-Mày mày đã bắn cái thứ quỷ quái gì vào mắt tao?

Dù rất đau nhưng cô ta không phục nhất quyết chịu đựng để đứng lên hỏi Cherry cho rõ.

-Chỉ là một chút như cô vừa nghĩ thôi, tôi biết cô nhận ra đây là cảm giác gì. Và tôi cũng biết cô đã từng sử dụng nó, bây giờ tới lúc cô hưởng thụ rồi đó.

Không lẽ đây là cốt của độc trong Kim Hỏa sao? Nhưng rõ ràng nó đã được tẩm tất cả vào kim rồi.

-Chắc bây giờ cô đang cố nghĩ xem độc này từ đâu tôi có phải không? Khỏi cần thắc mắc nữa tôi sẽ nói cho cô biết. Nó được lấy từ hủ cốt của thuốc ngày thứ 18 kể từ khi cô chôn nó xuống lòng đất.

Thấy sắc mặt Thúy càng ngày càng khó coi cô mỉm cười nói tiếp.

-Chắc cô biết rõ loại độc này rất nguy hiểm, tẩm vào kim nó chỉ phát ra tính năng làm nóng cơ thể con người, đau đớn trong vòng 3 ngày dẫn đến chết mà thôi. Còn loại chưa qua xử lý hay tẩm bất cứ thứ gì, đó mới là loại độc lợi hại nhất. Thứ bắn vào mắt cô là thủy tinh đá, tôi đã ngâm loại độc của cô vào trong này suốt 50 ngày. Nó rất cứng nhưng khi gặp nước mặn sẽ lập tức tan chảy. Chắc bây giờ cô đã biết cái gì được bắn vào mắt mình rồi chứ?

Cherry hiểu rõ khi ra ngoài gió lớn như thế này Thúy nhất định sẽ bị cay mắt và chất mặn của nước mắt sẽ bắt đầu đọng lại nơi khóe mi. Chỉ cần tác động mạnh vào nước mắt sẽ trào ra, loại chất lỏng mặn này trên điểm chí mạng của cô ta Cherry làm sao có thể bỏ qua dù chỉ là chi tiết nhỏ.

Thúy như bị sét đánh ngang tai. Quá trình làm độc cho Kim Hỏa Thúy chỉ biết qua chứ không thật sự hiểu vì đây là bí quyết mà chỉ có gia đình của cô ta biết được. Khi ba mẹ đưa vào đây mong Thúy trở thành sát thủ chuyên nghiệp đã đem bí quyết này dạy lại tất cả cho Thúy.

Cứ nghĩ mọi chuyện mình làm rất bí mật nhưng khi hôm nay cô biết còn một người nữa biết quá trình làm, và cả nơi cất giữ Thúy không khỏi kinh ngạc.

Nhưng điều không ngờ nhất lại chính là Cherry người mà cô ta ghét và căm thù nhất.

Thúy dù xử dụng rất thành thạo và pha chế loại độc nguy hiểm này, như có một thứ cô ta chưa bao giờ biết đó là ngày thứ 18 khi ủ nó vào đất chính là giờ phút nó đạt tới độ cực của cực độc.

-Tại sao mày lại biết tất cả mọi chuyện?

Giọng nói của Thúy có chút yếu ớt, mắt không thể mở chỉ có thể hé ra một chút để nhìn về người con gái phía trước.

-Hahaha có lẽ còn một chuyện cô không biết nữa đó chính là loại độc mà ba mẹ cô cho là thứ quý giá nhất, bí mật được giữ và lưu truyền cách đây 60 năm lại do chính tay ông nội tôi sáng chế ra. Cô nghĩ xem có phải rất shock khi nghe tin này không?

Cherry là con cháu của một gia đình được làm việc cho các tổ chức nguy hiểm, lúc cô còn nhỏ đã nhiều lần nghe ba kể về ông nội.

Ông là người chuyên nghiên cứu về độc tẩm cho các loại vũ khí mà tổ chức dùng để sử dụng trong các cuộc công kích bí mật. Trong phòng nghiên cứu có tổng cộng chỉ có 3 người, 1 là ông nội cô, người thứ hai là Kevin nhưng người này đã chết trong một lần tổ chức bị công kích cách đây 15 năm. Người còn lại chính là ông nội của Thúy người đàn ông xảo nguyệt và đầy gian trá.

Lúc đó ông nội cô không ngừng dùng thời gian còn lại của mình nghiên cứu một loại độc tẩm mà ông xem là có giá trị nhất. Do tự mình nghiên cứu nên ông không cần sự trợ giúp của bất kì cộng sự nào.

Kevin là một người trầm tính, nên những chuyện ông muốn tự mình làm ông ta cũng không hỏi tới, chỉ có duy nhất lão già Thất Quang không ngừng theo dõi ông trong suốt quá trình thực hiện.

Cho đến 2 năm sau cũng chính là ngày thuốc được thí nghiệm và được đưa vào điều chế với số lượng lớn. Bỗng nhiên tờ giấy công thức biến mất, ông nội cô không hiểu nguyên nhân vì sao bị chìm người trong vụ nổ bom cách phòng nghiên cứu 50m.

Từ đó về sau công thức về loại độc tẩm này bị thất truyền, cho đến khi cô tình cờ thấy được Thúy đang lên lúc pha chế thuốc ngoài sau mặt thất.

Tuy lúc ba cô kể cô chỉ là một đứa bé 6 – 7 tuổi nhưng do bẩm sinh thông minh và có trí nhớ tốt quy trình pha chế cô đều biết một cách tường tận và cũng biết chính xác khi nào thuốc mạnh nhất.

Vì thế cô chờ đến ngày và lấy đi một ít nơi Thúy cất ủ mà không ai có thể biết được. Đó chắc có thể là điều mà Thúy không thể nào ngờ tới.

Khi nghe cô nói Thúy không ngừng lắc đầu.

-Không không phải, cô gạt tôi cô gạt tôi. ÁAAAAAAAAAAAAA.

-Tất cả đều là sự thật tôi không cần phải gạt cô.

Một người như Thúy làm sao chịu nổi một sự đã kích lớn như thế này, cô ta không tin vào sự thật. Nó có thể đối với Thúy là một sự xỉ nhục rất lớn cho gia đình mình.

Trước nay trong lòng cô ta ông nội là người cao cả nhất tài giỏi nhất, nay khi biết được sự thật trong lòng Thúy chỉ cảm thấy nhục nhã mà thôi.

Mắt đã bị hủy hoại, không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời của ngày mai nữa. Ông nội trong lòng Thúy đã bị tan vỡ, sống đối với cô ta không còn ý nghĩa gì cả.

Ngước mặt lên nhìn thẳng lên vầng trăng tròn trên cao, cô ta bật cười lớn.

-Hahaha không ngờ cuộc đời mình lại rơi vào bi thảm như thế này. Hahahaha.

Tiếng cười bỗng im lặng trong bóng tối, gương mặt đáng sợ cao ngạo khi này giờ đây chỉ toàn là máu. Nó không ngừng chảy ra từ phía chiếc cổ nhỏ nhắn, mang theo từng nhịp thở khó khăn. Một lần thở gấp máu càng ra nhiều hơn, cảm giác này rất đau hà tất phải chịu khổ.

-Thúy.....

Khi thấy cô ta ngã xuống đất Cherry nhất thời không thể cử động được, chỉ có thể mở miệng gọi tên cô ta một cách yếu ớt. Dù có ý định sẽ giết chết cô ta, nhưng đó chỉ là suy nghĩ lúc tức giận mà thôi.

Cô ta là do mình hại chết sao?

Bước chân nặng nề về phía Thúy đang nằm, ánh mắt cô trống rỗng.

-Tại sao phải làm như vậy chứ? Cuộc đời bỏ đi, cô không tiếc sao?

“Khụ khụ”

Hơi thở Thúy càng một yếu hơn. Cô ta mơ hồ nghe thấy giọng nói pha chút bi thương của Cherry.

-Tôi chết không hối hận.

Nói xong câu nói này cũng chính là lúc Thúy rời khỏi thế gian, đi về nơi mà cô ta có thể nắm giữ được tất cả. Chứng tỏ bản thân mình là mạnh nhất.

-Tiểu Nguyệt con bé con bé nó sắp chịu không nổi rồi.

Khi nghe thấy lời nói của bà cô mới chợt nhớ tới vết thương trên tay Hana. Vợ vã ngồi xuống cảnh thi thể Thúy cô đưa tay vào trong áo tìm chiếc chìa khóa. Khi lấy được chìa khóa cô mở chốt và cứu thoát Hana và bà xuống an toàn.

Nhưng do Hana mất máu khá nhiều nên con bé đã xỉu.

-Hana Hana.

5. Chương 5: Đâu Mới Là.....

Mọi chuyện cô đã kể một cách rõ ràng với Sarly, điều mà đã rất lâu về trước cô không thể nào mở miệng nói ra được. Tuy cái chết của Thúy không do cô gây ra nhưng chính cô là người gián tiếp hại cô ấy phải tự tử.

Cô chỉ nghĩ khi nói ra chuyện về Kim Hỏa Thúy sẽ mất bình tĩnh và nhận thấy mình thua kém cô thật sự, nhận thấy gia đình cô ta nợ mình mà thả bà và Hana ra.

Nhưng điều cô không ngờ đến chính là cô ấy lại không còn tiếc sống trên thế gian này. Nỗi buồn suốt 6 năm qua cô không dám hé nửa lời, cô còn nhớ đêm đó ánh mắt của mình khi về mặt thất như người mất hồn.

Khi mọi người phát hiện ra xác của Thúy khôn hiểu sao cảm giác sợ hãi đó không còn nữa, mà thay vào đó là một cảm giác xót xa vô cùng.

-Cherry à! Mọi chuyện đã qua rồi cậu đừng nên nhắc lại nữa. Hãy tin mình Thúy sẽ không trách cậu đâu.

Làm sao cô ta không trách chứ, ngay lúc đầu chính cô ta là người muốn cô biến khỏi thế gian này.

Cô ngược mắt lên nhìn Sarly giọng nói nhỏ dần.

-Dù cô ta có hận đi nữa, thì cũng đã là quá khứ. Được, mình sẽ quên nó đi.

Đôi mi dày khê khép lại, ánh mắt đau xót khi nhắc lại quá khứ cũng đi vào bóng tối. Đúng, tất cả đã kết thúc.

.....

Ngày được ra khỏi cái nơi đen tối này cuối cùng cũng đã tới, mùa đông sắp đến từng đêm lạnh giá thường phá đi giấc ngủ của cô.

Nhiều lúc chính vì cái lạnh đó làm cô nhớ đến mẹ, nhớ đến ba và cả chị hai. Họ chưa bao giờ để cô lạnh như thế này. Trái tim nhỏ bé bị đông cứng không có nhịp thở bình thường, chỉ có những hơi thở gấp gáp khi chạy trốn những điều mà mình không muốn làm.

Con người cô chính là thế, mất đi cái tự do vốn có. Tách biệt với thế giới bên ngoài 10 năm trời. Giờ đây giây phút này cô chỉ muốn nhanh chóng bay thẳng ra bên kia bức tường. Hít thở một không khí trong lành, thoát khỏi nơi đây.

Chiều tầm 5 giờ tất cả mọi người đều được bà ta triệu tập vào mặt thất tại căn phòng kín chỉ có những người thân cận mới được bước chân vào.

Trước đây trong số 5 người trong Ngũ Quỷ chưa có một ai được bước chân vào bên trong cánh cửa sắt này. Nơi đây khá rộng có cả 3 tủ đựng vũ khí, súng đạn phi tiêu, cung, dao kiếm đều được lộng bên trong những chiếc tủ kính mạ bạc.

Khi mọi người bước vào trong không khí bỗng nhiên xung quanh im lặng khác thường, không tồn tại một chút sinh khí chỉ toàn sát khí nồng nặc.

-Nơi đây tối quá.

Sunny khê lên tiếng, ngoại trừ 3 chiếc tủ chứa vũ khí ra, mọi thứ nơi đây đều tối mù mịt. Ánh sáng duy nhất chiếu xuống nền đất là từ chiếc kẹp tóc của Sarly.

Jun nhìn xung quanh rồi lên tiếng : -Cẩn thận vẫn hơn coi chừng có bẫy.

Quả nhiên câu nói của Jun vừa kết thúc một luồng gió mạnh thổi vào người cô, trong gió có hơi cay nên khi tiếp xúc mắt cô không thể chịu được bất giác nhắm lại.

-Á aa.

Ren thì bị một sợi dây đồng nằm trên tầng nhà quất vào người, chân bị mất thăng bằng ngã người ra sau.

-Chết tiệt.

Do bề mặt tiếp xúc quá lớn nên Ren tức giận chửi rửa.

Sunny và Sarly thấy tình hình không ổn định bước về phía Cherry thì đất bỗng nhiên run nhẹ cả hai người bị rớt xuống tầng dưới.

-Sunny Sarly cô chạy lại phía cái lỗ hổng nơi hai người bị rơi xuống, lúc này mày Sarly khế nheo lại. Do có phòng bị nên hai người không bị ngã xuống đất.

-Mình không sao. Nhưng hình như không có thang leo lên.

Sarly nhìn xung quanh thì phát hiện đây là căn phòng trống, hoàn toàn không có bất cứ đồ vật nào và ngay cả lối đi lên cũng không có.

Sunny bực tức hỏi: -Bà ta lại định làm gì chúng ta đây?

Sarly lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Jun từ lúc này đến giờ vẫn đứng yên xem xét tình hình nhất thời không manh động. Anh nghe thấy có tiếng bước chân rất gần rất gần, và đang đi lại phía mọi người đang đứng.

Tiếng chân không còn.

-Cuối cùng bà ta cũng đã đến.

Jun mỉm cười ánh mắt hướng ra cửa. Cherry hiểu ra vấn đề cũng nhìn về phía đó.

“Bụp bụp” Tiếng vỗ tay vang lên, vọng khắp căn phòng tối mù mịt.

-Chào mừng các người, những người giỏi nhất. Các người thật sự không làm ta thất vọng hahahaha.

Bà ta nhìn lướt qua Jun, Ren và cô, ánh mắt bỗng dừng xuống dưới chân cô. Môi khẽ nhếch lên.

-Nhưng xem ra hai cô bé đó khó lòng mà lên được rồi.

Bà ta lắc đầu về tiếu nuối, đưa điều thuốc lên miệng hít một hơi thật sâu. Làn khói trắng nhanh chóng được nhả ra thành hình sóng tuyệt đẹp.

“Tách” Tiếng búng tay giòn tan vang lên từ bàn tay ma quỷ của bà ta.

-Kéo tụi nó lên đi.- Bà ta nhìn hai tên vệ sĩ phía sau.

Nói xong bà ta đi về phía chiếc ghế lớn, ngồi xuống một cách thoải mái nhìn mọi người bên dưới như nữ hoàng nhìn những thuộc hạ dưới quyền sai bảo của mình.

Sunny và Sarly được kéo lên gương mặt tối sầm lại. Không lẽ thử nhiều đó chưa đủ sao, tại sao còn phải cài nhiều bẫy đáng ghét như thế này.

Thấy nụ cười có mà như không trên môi Jun, Cherry hiểu ra tất cả mọi chuyện. Là một người sát thủ chuyện nghiệp việc phòng bị nhất định phải kĩ càng không được có bất kì sơ sót nào. Tay phải chú ý nắm mọi động tĩnh xung quanh, tập trung toàn bộ tinh thần không được lơ là, chỉ cần một chút không cẩn thận mạng có thể bị mất chỉ trong vòng 1 giây mà thôi.

Hôm nay coi như là một buổi thử nghiệm đầu tiên của Ngũ Quỷ. Sao này khi bắt đầu vào nhiệm vụ của mình, việc phòng vệ như thế này là phải luôn luôn có. Đó là điều bắt buộc mà tất cả những người sát thủ đều phải làm được.

Sunny giậm chân nghiêng răng nói: -Đau chết đi được.

-Ngồi đi.

Đèn được bật lên, căn phòng khi này chỉ có duy nhất một màu đen giờ đây được phát sáng một cách rực rỡ.

5 người đi lại vị trí của mình ngồi yên vị nơi đó.

-Hôm nay chắc các người biết mục đích ta kêu các người đến là gì rồi phải không?-Mina vắt chéo hai chân với nhau, miệng không ngừng nhả khói.

Tất nhiên mọi người đều biết nguyên nhân. Hôm nay là ngày mọi người được ra ngoài và hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên của mình. Tuy không biết đó là nhiệm vụ gì, nhưng trong thời gian 2 ngày kiểm tra và loại bỏ cô chắc chắn một điều nhiệm vụ lần này hoàn toàn không đơn giản.

Thấy mọi người không ai lên tiếng bà ta nói tiếp.

-Nhiệm vụ lần này khá nguy hiểm, nhưng ta tin các người sẽ nhanh chóng hoàn thành tốt.

Nói xong bà ta quay sang ra hiệu cho người ngoài sau. Mỗi người được giao một chiếc nhẫn có 5 màu sắc khác nhau, trên bề mặt chiếc nhẫn có phát ra ánh sáng trông rất đẹp. Nhìn bề ngoài những chiếc nhẫn này không khác gì những chiếc nhẫn bình thường, nhưng bí mật bên trong thì bên ngoài hoàn toàn không thể có chiếc thứ 6.

-Đây là thiết bị dùng để kết nối với ta, trong đây có lắp một bộ nhớ đặc biệt. Các người có thể liên lạc nhờ trợ giúp với nhau khi gặp nguy hiểm. Khi có nhiệm vụ quan trọng chiếc nhẫn này sẽ phát ra ánh sáng màu đỏ. Các người cứ theo đó mà quay về đây nhận lệnh.

Quả nhiên thiết bị này có nhiều khả năng vượt trội như vậy, nghe qua vô cùng thú vị. Nhưng tại sao không dùng điện thoại mà phải dùng chiếc nhẫn bé nhỏ này chứ.

Như đọc được suy nghĩ của mọi người bà ta nói tiếp.

-Những chiếc nhẫn này chỉ có thể liên lạc duy nhất với 5 người các người và ta, chúng được kết nối với nhau bằng thiết bị thông minh hoàn toàn không cần tới sim như điện thoại. Việc liên lạc khi bên ngoài nhất định không bị người khác phát hiện và xâm nhập vào cuộc gọi nghe lén. Vì thế chiếc nhẫn này các người phải luôn mang theo bên người, tuyệt đối không thể để lạc mất.

-Thì ra là vậy.-Ren xoay cây bút trên tay lười nhát nói.

Cô không mấy hứng thú với các thiết bị như thế này, vì khi cô làm việc hoàn toàn không cần ai trợ giúp. Qua 6 năm rèn giũa từ cái đêm đó con người cô đã trở thành quyết đoán máu lạnh, rat ay nhẫn tâm hơn tất cả.

Không ai vì mình cả chỉ có mình mới có thể bảo vệ chính bản thân mình.

-Nhiệm vụ lần này của các người là trà trộn vào trường JAE. Thân phận ta sẽ cho người sắp xếp đầu vào đó chỉ cần làm theo lệnh là được. Trước hết khi vào trường ít gây ra sự chú ý càng tốt, vì như thế các người sẽ thuận lợi mà làm nhiệm vụ của mình.

“Hazz lại học nữa sao?” Ren chống hai tay lên cằm ngán ngẩm, tất cả việc học 5 người trong đây đều đã hoàn thành xong trong 3 năm trước rồi. Tuy không cần bằng cấp nhưng bà ta đã trang bị ọi người 1 kiến thức hoàn toàn vững vàng.

Việc lần này vào trường nếu muốn đứng đầu khối đối với cô không phải chuyện khó, bản chất thông minh cùng với chương trình học quá quen thuộc cô thật sự tin tưởng vào năng lực của mình.

-Vai diễn lần này các người nhất định phải làm thật tốt, diễn càng giống tính mạng sẽ được bảo toàn lâu hơn. Trong trường học đó hiện nay rất nhiều học sinh là con của các quan chức lớn toàn thành phố, các người phải xử sự một cách cẩn thận. Tránh gây ra hiềm khích mà hỏng việc.

-Dạ chúng con đã hiểu.

Mọi người đồng thanh nói. Vào trường học nổi tiếng của nước tất nhiên là cảm thấy vinh hạnh rồi, trước đây dù có học nhưng cũng không được đào tạo qua trường lớp như những học sinh khác. Cô rất muốn cảm nhận lại được giây phút cấp sách đến trường.

Chắc hẳn rất tuyệt vời.

-Vậy thì đi làm việc của mình đi. Khi ra trước cửa sẽ có 1 tập hồ sơ với danh phận mới của các người. Chỉ cần nhìn theo địa chỉ trên đó mà tới, sẽ có người ra đón. Ba mẹ mới chắc cũng đợi lâu lắm rồi đấy.

Nói xong bà ta khẽ mỉm cười, rồi nhàn nhả đứng lên bước vào bên trong tấm màn kín.

“Không khí bỗng chốc ngọt ngào vô cùng, thân phận mới sao hahaha thật buồn cười. Ba mẹ mới sao tôi cũng rất muốn biết họ là người như thế nào” Cherry thầm nghĩ và cười nhạo chính bản thân mình, bây giờ cô đã thành một con rối không hơn không kém.

-Thôi đừng suy nghĩ nữa chúng ta ra ngoài thôi.

Jun kéo tay Cherry cùng cô ra ngoài. 3 người còn lại nhìn theo hai người mỉm cười.

-Thích người ta mà không chịu nói cứ như thế này ừ ai chịu được.

Ren đưa tay lên miệng nói lên suy nghĩ của mình, còn Sarly và Sunny đứng bên cạnh cũng cười nhìn về phía Cherry và Jun.

Tình cảm Jun giành cho Cherry không phải cô không biết, cô luôn chúc phúc cho họ nhưng không hiểu sao mỗi lần thấy cảnh này tim cô lại đau như dao cắt. Rất đau rất đau.

Cherry là bạn thân của cô nên cô không thể nói ra chuyện mình thích Jun, với tính cách của Cherry cô ấy nhất định tránh xa Jun ra nhằm không muốn cô thấy những cảnh tượng quá gần gũi mà Jun thường xuyên làm với Cherry. Tình cảm của cô đối với Jun quá sâu đậm, tình bạn giữa cô và Cherry quá lâu bền. Cô biết mình không thể mất Cherry, thà không có Jun còn hơn.

Jun là người con trai chung tình, Cherry là một cô gái tốt với cái vỏ bọc vô tình.

Cô sẽ từ bỏ Jun.

“Cherry à chúc cậu hạnh phúc”

.....

5 chiếc xe chạy nhanh trong gió, với vận tốc này không quá 10 phút tất cả mọi người đã về đến địa chỉ trên hồ sơ ghi.

Trước hết là đến ngôi nhà của Jun.

Căn biệt thự sang trọng nằm gần khu chung cư cao cấp của thành phố, nơi đây toàn những căn nhà có thể nói giá trị không thể tưởng tượng được. Trong đó số nhà mà Jun cầm trên tay là căn biệt thự lớn nhất sang trọng nhất.

Khẽ lắc chiếc chìa khóa nhà trên tay một cách lười biếng, Jun mở cửa bước vào trong để mặc chiếc mô tô của mình bên ngoài. Một người thanh niên thấy Jun đi vào thì anh ta lập tức ra bên ngoài cẩn thận chạy xe của Jun vào bên trong.

Chắc người này là bảo vệ ở đây rồi.

-Ôi con trai mẹ về rồi à? Lâu quá rồi con không về thăm mẹ, mẹ rất nhớ con huhu.

Bỗng nhiên một người đàn bà tầm 30 mấy 40 tuổi đi ra ôm Jun vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu anh.

“Thì ra đây là mẹ mình”

Chợt nhận ra không khí có chút khác thường, biết đây và vai diễn của mình nên Jun cũng lạnh lùng ôm vai mẹ. Khi anh ngược mắt lên thì bất gặp 8 con mắt ngạc nhiên đang nhìn mình chằm chằm. Trong hình Jun có xem qua rồi một trong 4 người đó có người là ba mình.

“Là người đàn ông mặc bộ đồ vest màu đen”

Jun buông mẹ ra rồi bước đến bên ba mình: -Ba.

Ông dùng hai cánh tay rắn chắc của mình ôm Jun vào lòng, mí mắt khẽ rưng rưng. Cảm xúc dâng trào khi gặp lại được con trai sau nhiều năm ra nước ngoài trở về. Là ba là mẹ khi thấy con trai mình đang khỏe mạnh trở về còn gì hạnh phúc bằng.

3 người còn lại nhìn gia đình trước mắt đang hạnh phúc khi con trai quay về, bất giác cũng thấy cảm động.

-Con trai anh chị càng lớn càng đẹp trai đó nha.- Người đàn bà ăn mặc sang trọng đang đứng bên cạnh mỉm cười nói.

-Cảm ơn chị quá khen, con trai chúng tôi cũng chỉ là một thằng nhóc bình thường thôi mà hahaha. –Ông nói.

-Anh quá khiêm tốn rồi haha.

Hai người phía trước nhìn cách ăn mặc chắc không phải là người bình thường, nhưng tại sao bọn họ lại ở đây vào ngày lúc mình đến chứ. Còn cả cô gái bên cạnh họ nữa.

Jun khẽ quay sang nhìn cô gái đó từ đầu đến chân, sau đó anh mới biết rằng thì ra cô gái này là con của hai ông bà đó.

-Cháu chào cô chú. –Vì phép lễ nghi Jun cúi người xuống thận trọng chào hai người lạ mặt trước mắt.

Tuy Jun biết thân phận của mình tới đây là gì nhưng không hiểu vì sao anh lại có cảm giác rằng tình cảm họ đối với anh như đối với con trai ruột của mình vậy. Có cái gì đó không được bình thường ở đây.

-Ngoan hahaha. Đây là con gái của cô chú, chúng cháu làm quen với nhau đi.

Người phụ nữ đó quay sang nhìn con gái ngoài sau mỉm cười, nắm tay cô ta đứng trước mặt anh.

-Chào anh, em tên là Nhã Uyên rất vui được biết anh.

Cô gái tên Nhã Uyên trước mặt đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra trước mặt. Jun lịch sự nắm lấy bàn tay đó, cảm giác rất mềm nhưng không hiểu sao lại không thoải mái và dễ chịu bằng bàn tay của Cherry.

Hình như hình ảnh của Cherry đã ăn sâu vào trong tâm trí của anh rồi, đi đến đâu hay gặp bất cứ cô gái nào khác điều đầu tiên anh cảm nhận được đó là họ hoàn toàn không bằng Cherry của anh.

Nhã Uyên thoáng nở nụ cười hiền dịu. Có thể nói cô gái này có nét đẹp thanh cao không cầu kì. Nhìn qua ánh mắt đó anh cảm nhận được tâm hồn thánh thiện của Uyên.

-Chào em, anh là Đình Kha rất vui khi được biết em.

Với thân phận hiện tại của anh là Trần Đình Kha con trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn Sao Việt Trần Quang Phong, còn mẹ anh là con gái của thứ 3 của Châu gia Châu Mỹ Lệ.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, ông Nhã và bà Nhã hình như rất hài lòng với biểu hiện của hai đứa trẻ trước mắt nên cũng mỉm cười một cách hài lòng.

-Hai đứa này thật sự rất xứng đôi hahaha.

Ông Nhã ngồi dựa người ra ghế nhàn nhã uống một ngụm trà, ánh mắt vẫn hướng về phía Jun và Nhã Uyên.

-Tôi cũng thấy vậy, nhưng tính tình của thằng Kha nhà tôi rất ngạo mạn chỉ sợ làm con gái nhà anh chị hoảng sợ thôi hahaha. –Ba anh lên tiếng.

-Không sao không sao dần dần rồi cũng sẽ chịu được thôi mà, đúng không chị Trần hahaha.

Không khí ngưng ngập khi nãy cũng giảm bớt nhiều qua cuộc nói chuyện giữa hai bên. Tuy có nhiều điều Jun thắc mắc nhưng hiện tại chưa thể nói được. Vì theo cách anh nhìn nhận thì hai ông bà Trần này cho anh một cảm giác rất ấm áp, nhưng chắc do thiếu tình cảm của ba mẹ khi còn rất nhỏ nên anh mới có cảm giác này cũng nên. Không được nghĩ nhiều nữa, bây giờ họ là ba mẹ của mình. Rất nhanh sẽ kết thúc thôi.

.....

Tối đến

Buổi chiều mọi chuyện xảy ra đều suông sẻ khi ông bà Nhã về anh mới biết được một chuyện là thì ra nhà họ Trần đã có hôn ước với nhà họ Nhã rất lâu rồi. Hôm nay việc anh quay về họ cũng biết và đến với mục đích thăm dò thằng con rể tương lai này.

Thật buồn cười thay cho từ con rể tương lai, đây chỉ là một vở kịch và nó không bao giờ xảy ra.

“Cốc cốc”

-Vào đi.-Anh đang ngồi trước vi tính thăm dò và tìm hiểu về trường JAE, một trong 3 trường đứng đầu Việt Nam.

“Cạch”

-Con uống chút nước cam đi.

Bà đi vào phòng khẽ đặt ly nước cam lên bàn, tuy người con trai trước mặt mình không phải là con ruột của bà nhưng khi vừa nhìn thấy anh bà cứ nghĩ con trai của mình đã quay về thật sự.

Anh ngạc nhiên khi người vào phòng đưa ly nước cam cho anh lại chính là người mẹ trên danh nghĩa.

-Cám ơn, sao bà lại vào đây?

-Ta muốn con gọi ta một tiếng mẹ được không?

Ánh mắt bà vô cùng dịu dàng.

Nếu con trai bà còn sống chắc chắn cũng trạc tuổi như Jun và cũng đẹp trai như thế này, nhưng ông trời thật trớ trêu vào cái ngày con trai bà được sinh ra đã bị người khác bắt cóc. Đến nay 18 năm vẫn không có lấy một tin tức.

Bà đã tuyệt vọng với nỗi đau mất con với biết bao nhiêu năm tìm kiếm, vào 2 tháng trước khi nhận được thông báo của Mina người chị em kết nghĩa với mình cách đây 30 năm gọi điện đến nói có một chuyện cần bà giúp đỡ.

Có thể nói đây là một chuyện tốt chứ không hẳn là xấu, vì nếu đồng ý giúp thì trong 3 năm này bà sẽ có một đứa con trai bên cạnh mình. Như trước đây bà thường mong ước.

Jun cảm thấy ánh mắt của bà nhìn mình rất lạ, nhưng khi chạm phải ánh mắt đó anh không có cách nào từ chối.

-Mẹ.

Bà vui mừng ôm Jun vào lòng như chính đây là đứa con ruột mà bà mang nặng đẻ đau, anh không nói gì chỉ mặc cho bà ôm lấy. Vì anh biết anh cũng đang rất cần hơi ấm của người mẹ.

Đêm tối dần hình ảnh hai mẹ con thấm thiết ôm nhau sau bao nhiêu ngày xa cách. Nhớ thương bóng dáng ấy đã in hằn trên vách tường. Cái bóng của sự cô đơn lạnh lẽo.

.....

Ngôi nhà thứ hai là Cherry.

Mất gia đình từ khi rất nhỏ, cô luôn ao ước mình có thể quay lại quãng thời gian khi xưa. Ba mẹ khỏe mạnh chị hai luôn thương yêu bảo vệ, cảm giác đó suốt cuộc đời này cô không thể nào quên vì đó là tuổi thơ đẹp nhất của cô.

Ngôi nhà đơn sơ trước mắt nhìn sao mà yên tĩnh quá, cô rất thích không khí ở đây hoàn toàn không có một chút nào bụi bẩn của thế giới bên ngoài.

Ngôi nhà tường nhỏ bé nằm sâu trong một khu nhà trọ gần chợ lớn. Tuy không đẹp lộng lẫy, tuy không lớn nhưng cô có thể cảm thấy một hơi ấm bao quanh trái tim lạnh giá của mình.

Rất mát, cây bàng trước cửa rất to và cũng rất đẹp.

Cô dừng xe lại trước cửa một lát rồi chạy xe thẳng vào trong sân. Dù xem qua lí lịch cô biết thân phận mình là con của một gia đình không phải giàu có chỉ thuộc khá giả. Nhưng cô không nghĩ rằng nơi đây lại đẹp như thế này, trước cửa còn có cả một vườn hoa đầy đủ màu sắc.

Chợt nhận ra mình đến đây chỉ làm nhiệm vụ của mình chứ không phải để thưởng thức cảnh đẹp, cô lấy lại tinh thần bước chân vào trong nhà.

Sau cánh cửa là một chú chó nhỏ trông rất đáng yêu, không hiểu sau cô là người lạ và chưa từng đến đây nhưng chú chó này đã ngoan ngoãn quẩn lấy chân cô, ra sức nũng nịu trông thật dễ thương. Dưới chân có một chùm lông nhỏ bé không ngừng lắc qua lắc lại, cô thật thích thú khi thấy được cảnh tượng này.

-Con đến rồi à?

Một người đàn bà chạc 40 tuổi tiến lại phía cô nở một nụ cười hiền hòa. Nhìn gương mặt đang đến gần mình cô hoàn toàn không thấy vẻ mặt gian tà hay có mưu mô gì cả, chỉ thấy được trên gương mặt đó là nét hiền hòa nhã nhặn.

-Cháu chào dì.

Dù biết đến đây với tư cách là con của bà nhưng không hiểu sao cô lại không thể nào gọi một tiếng mẹ, dù gì nơi đây hiện tại cũng chỉ có hai người nếu gọi mẹ thì thật là hơi ngượng miệng.

Bà kéo tay cô đi lại ghế ngồi rồi quay qua lấy cho cô một ly nước cam được vắt để sẵn trong tủ lạnh, không hiểu sao cô có cảm giác như ly nước cam đó được làm trước để đợi mình đến vậy?.

-Cảm ơn.

Cô cười nhẹ đưa tay lên cẩn thận cầm lấy ly nước cam từ tay bà. Uống một ngụm vào trong miệng, mùi cam thơm ngọt lan tỏa khắp khoang miệng hòa quyện hương vị cùng với chiếc lưỡi. Cảm giác căn thẳng mệt mỏi trong bao nhiêu ngày qua bỗng chốc vơi đi một phần nào.

Thấy cô thở ra một tiếng nhẹ nhõm bà mỉm cười nắm lấy bàn tay đang để trên bàn của cô.

-Hãy cứ xem ta như là mẹ của con, dù gì ta ở một mình bấy lâu nay không có con cái gì cả. Chồng thì cũng đã mất sớm ở một mình rất là buồn. Mấy hôm trước mẹ ruột con có đến đây và nhờ ta chăm sóc con một thời gian, mẹ con nói là bà ấy đang trốn nợ không thể dẫn con theo. Trước đây mẹ con từng là ân nhân cứu mạng ta, nên bây giờ ta cần phải báo đáp ơn tình đó. Nhưng khi thấy con ta lại muốn nhận con làm con gái nuôi, ta rất thích ánh mắt của con.

Trông thật thánh thiện.

Thánh thiện sao, thật sự trong ánh mắt của cô nhìn bà là như thế thật sao? Cô không biết vì cô không trông thấy ánh mắt của mình.

Nhìn người đàn bà cũng gần tuổi mẹ mình trước mắt, cô cũng thấy xót trong lòng. Nếu mẹ cô còn sống liệu có trẻ như thế này không, tuy thời gian xóa nhòa đi tuổi xuân nhưng người mẹ trước mắt của cô lại rất xinh đẹp. Bà có làn da trắng mịn tuy hơi nhăn nhưng vẫn không xóa đi nét đẹp của tuổi thanh xuân.

Cô không ngờ Mina lại giả làm mẹ mình để gạt lấy tình thương của bà, nếu biết sự thật rằng Mina dùng ân tình mà mình nợ bà ta khi xưa để giúp thuộc hạ của bà ta giết người thì không biết lúc đó bà sẽ thất vọng như thế nào.

Kể cả với cô cũng vậy chắc bà sẽ tức giận.

-Con thật sự cảm ơn, mẹ à!

Tiếng mẹ này đã lâu lắm cô không được gọi, 10 năm, 10 năm cô tưởng chừng như mình đã quên cách gọi mẹ. Nó thật lạ lẫm khi phát ra từ miệng cô, không còn trong trẻo như ngày xưa nữa.

Tiếng gọi mẹ lãnh lớt trong không gian giờ đây trở nên run rẩy và có chút sợ hãi.

Bà rơi một giọt nước mắt trên mi khi thấy ánh mắt đau khổ đầy xót xa của cô khi gọi một tiếng mẹ. Bà nghĩ rằng chắc cô đang rất cảm kích bà, nhưng bà đâu hề hay biết giọt nước mắt đó rơi là do hơi ẩm từ bàn tay mềm mại của bà truyền vào cơ thể cô.

Vòng tay này bao la vô bờ bến, có thể phủ hết bóng tối xung quanh cô. Mang cô đến với ánh sáng của bình minh rực cháy.

-Hãy như thế này nhé, con gái ngoan của mẹ.

Thế là từ không quen biết đến trở thành mẹ nuôi của cô, thời gian trải qua chưa đến 1 ngày. Nhưng dưới mái nhà ấm áp này cô lại thấy rất hạnh phúc, đây là cuộc sống giản dị mà cô luôn mong ước. Tuy người mẹ trước mắt không phải là hình bóng trong kí ức của cô.

Thu dọn đồ và sắp xếp gọn gàng tất cả quần áo của mình ngay ngắn vào trong tủ thì cũng đã đến 7 giờ tối. Cô mệt nhòa, ngã người ra sau chiếc nệm mềm mại hưởng thụ cảm giác dễ chịu dưới lưng truyền đến. Mọi dây thần kinh đều được thư giãn ngay lập tức.

Cô khẽ nhắm mắt nghĩ lại những gì mà trong suốt 10 năm mình đã trải qua.

Cô thật sự khâm phục chính bản thân mình, cô không hề biết mình lại có nhiều nghị lực sống tiếp như thế. Có thể do gia đình, thù hận.

Trong tập hồ sơ có nói cô phải làm một cô gái giản dị đơn thuần. Ánh mắt phải luôn thuần khiết, cô sống trong một gia đình khá giả nhà chỉ còn duy nhất mẹ. Ba bệnh nặng nên đã qua đời, trước đây vì hoàn cảnh gia đình quá khó khăn lại cần tiền chữa bệnh cho ba nên cô phải ở dưới quê làm ruộng phụ giúp gia đình cô hai kiếm một ít tiền cho gia đình.

Cô đang học lớp 11, học lực khá không có gì nổi trội cả. Từ dáng người đến gương mặt đều phải bình thường.

Trong vali khi mang đến đây Mina có đưa cho cô một đóng phấn trang điểm nhằm che đi gương mặt trắng trẻo của mình. Tuy vẫn là cô nhưng là cô với ánh mắt không có sát khí, là cô nhưng với gương mặt không có vẻ cao ngạo trước kia, là cô nhưng không có gương mặt xinh đẹp với làn da vừa trắng lại vừa mịn.

Nhiệm vụ quan trọng nhất mà lần này Ngũ Quỷ phải làm đó là lấy cho bằng được chiếc đĩa DVD trên bề mặt có viết hai chữ “Thần chết” Mina hoàn toàn không tiết lộ một chút thông tin bên trong chiếc đĩa đó bà ta chỉ nói nó rất quan trọng nếu lọt vào tay con trai Minda thì mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng xấu, vì thế bà ta cần lấy được chiếc đĩa đó trước khi con trai của Minda tìm được.

Bà ta còn nói con trai Minda cần phải đề phòng hơn, người có mệnh danh là Mặt nạ quỷ. Hắn ta luôn xuất hiện với chiếc mặt nạ chẳng khác nào một tên ác quỷ đáng sợ vì thế mới có cái tên gọi đó. Tuy Minda ra tay rất tàn ác nhưng hoàn toàn không thể nào sánh bằng hắn ta con trai của thần chết, giết người không thấy máu.

.....

Ren được đóng vai là con trai của một doanh nhân lớn trong thành phố, một công tử nhà giàu khiêu căng. Học hành tạm ổn không có định hướng trong tương lai. Khi vào nhà mới Ren hoàn toàn không có biểu hiện của sự lạ lẫm dù đây chỉ là ba mẹ trên danh nghĩa.

Cũng giống như những người khác 2 người ba mẹ này rất thương Ren và xem anh như là con ruột của mình.

Sunny và Sarly được vào vai hai chị em sinh đôi, về ngoài của hai người tương đối giống nhau. Cùng vóc dáng mái tóc nhưng gương mặt thì có thể tạm nói rằng người giống ba người giống mẹ.

Họ được sắp xếp thành 2 đứa con gái yêu quý nhất của một chủ tiệm vàng lớn, và có nhiều chi nhánh trên cả nước. Xinh đẹp, nhưng tính tình ngang ngược, bướng bỉnh.

Tuy không phải là tính cách thật sự của hai người, nhưng có sự phối hợp ăn ý của Ngũ Quỷ chắc chắn vai diễn lần này sẽ thành công. Vì mục đích họ bất chấp tất cả, ngay mạng sống của chính mình.

.....

Cặp mắt kính màu đen nobita làm giảm đi ánh mắt sắc bén, bộ đồng phục đi học màu xanh dương xinh xắn. Hải lòng với vẻ bề ngoài hiện tại của mình Cherry tiến lại phía chiếc xe đạp mĩm cười chạy đến trường.

Sarly và Sunny được gia đình đưa đi học bằng chiếc Jaguar XJ đời mới, mặc trên người bộ đồng phục. Đôi mắt to tròn, gương mặt trắng trẻo xinh xắn mái tóc được xoa dài ngang lưng. Hai cô quả nhiên giống hệt hai chị em sinh đôi.

Họ cùng nhau tiến vào trường, khi đi ngang qua Cherry Sarly và Sunny bỗng ngạc nhiên. Hôm nay nhìn cô vô cùng lạ không có một chút sát khí nào phát ra từ người cô, hiện tại họ chỉ thấy Cherry có nét hiền

hậu, đáng yêu. Bộ mặt này thật sự họ chưa từng nghĩ Cherry có như hôm nay quả thật đã mở to tầm mắt. Không thể nào kinh thường cái gương mặt lúc nào cũng cứng đo như đá của Cherry.

-Hôm nay quả thật cậu ấy làm mình bất ngờ.

Sunny quay sang nói nhỏ với Sarly, nhưng hai người hoàn toàn không nhìn về phía cô nữa. Tránh bị người khác nghi ngờ.

Sarly cười cười: -Quả thật mình không nghĩ trông bộ dạng học sinh, Cherry lại vô cùng giản dị như vậy nhìn cứ như một cô nữ sinh ngây thơ thật đấy. Ngay cả mình còn sợ nhìn nhầm ấy chứ.

Nếu không có thù hận, không phải rơi vào tay Mina Sarly chắc chắn một điều rằng Cherry sẽ trở thành một cô gái hiền lành đáng yêu, chứ không phải là một Cherry băng giá không cảm xúc.

Con người mà ai không có những giây phút yếu mềm, nhưng Cherry hoàn toàn không cho người khác thấy cái vẻ mặt yếu mềm của mình. Cô luôn che giấu nó một cách kĩ càng.

Ít nhất giây phút này hãy để Cherry được quay về với con người thật của mình, không phải xây dựng một lớp mặt nạ bên ngoài.

“Cherry à! Đây mới thật sự là những gì cậu muốn phải không?”

Nhìn theo bóng dáng khuất dần sau cánh cửa, gương mặt tươi cười của Cherry lẫn lộn với gương mặt đầy sát khí khi giết người làm tim Sarly khẽ nhói đau. Một con người nhưng phải sống với hai vẻ bề ngoài khác nhau, một nóng và một lạnh. Chắc hẳn tim Cherry cũng đau như Sarly đau vì cô.

Phòng học lớp 12A3

Phòng học được nằm phía trên tầng 3, cuối dãy của hành lang. Tiếng nói xôn xao náo nhiệt trong phòng.

Đó là đời sống học sinh sao, đầy vậy những sắc màu.

-Ê sao hôm qua mày về sớm quá vậy?

Một thanh niên ngồi trên bàn ba quay xuống bàn tư nói chuyện, hai tay cậu thanh niên đó để trên bàn còn chân thì vắt hằn lên trên mặt bàn luôn. Từ cử chỉ tới lời nói chẳng thấy một chút gì là đàng hoàng.

-Chứ ở đó làm gì chán chết, toàn mấy đứa gì đâu không.

Tên ngồi bên dưới trên tay cầm điều thuốc hút một cách thản nhiên mà không hề chú ý rằng nơi mình đang ngồi là trường học.

-Nghe nói tối nay mỹ nữ Kiều Oanh nhảy tại Bar nhà mày á.

Tên kia ngồi cười đùa nhiên tên ngoài sao. Sở thích của bọn chúng là đi chơi, bar, gái chấm hết.

-Thì sao? Tao cóc thèm, cho tao tao kêu lính bắt hết. -Hắn ta nói với giọng đầy vẻ khinh bỉ. Loại gái đó có đáng tới miệng hắn còn chê tanh.

-Mày á! Cho gái đưa đến tận miệng rồi không ăn thì thôi còn bài đặt kêu lính bắt tụi này.-Tên nó vừa nói vừa trề môi.

-Mày có tin mày nói nữa tao quánh cái mỏ mày đầy máu khỏi đi chơi gái luôn không?-Hắn ta đưa tay lên cao hù đánh.

Tên kia lấy tay vội che mặt lại, đứng bật ra khỏi ghế đang ngồi.

-Đại ca ơi! Em có cái miệng để kiếm sống thôi đó.

Bỗng Wind nghe thấy tiếng náo động phía bên dưới lầu.

-Đại ca ơi đại ca.

Một tên học sinh chạy từ ngoài cửa vào lớp gương mặt lộ rõ vẻ hoảng hốt. Tên này là một trong số những người theo Wind, người được mệnh danh là vua sát gái lớp 12A3.

Wind nhăn mặt khi thấy tên vừa rồi chạy vào mặt cứ như bị ma đuổi nhìn thấy ghét chết đi được.

-Dạ gì?

Tên đó thở gấp –Vừa rồi khi em vào trong trường, thấy phía trước có 2 thằng đi về phía phòng hiệu trưởng, nhìn lạ lắm hình như mới chuyển đến. 2 thằng đó đẹp trai lắm nha tụi con gái thấy hết quá trời quá đất dưới lầu kia. Anh mau xuống coi đi.

Đi theo Wind đã lâu tụi nó làm sao không biết tính tình hần, là một công tử muốn gì được đó luôn quen đứng nhất có người đi theo sau nịnh nọt anh Wind đẹp trai. Bây giờ mà nghe thấy có người đẹp hơn mình, nhiều nữ sinh mê mẩn hơn mình thì cái danh sát gái của Wind chắc chắn bị lung lay vì thế hần ta tức cũng là lẽ phải.

Wind đập tay lên bàn. –Được lắm mới về mà đã muốn làm nổi rồi, để tao xem hai tụi bây là hai thằng nào mà to gan thế. –Wind nghiêng răng nói ra từ chữ.

Wind :Tên thật là Triệu Tử Mạc

Tuổi: 19 học sinh lớp 12A3

Tính tình: Là một con người nham hiểm, tuy nhìn bề ngoài có vẻ bỡn cợt nhưng thực chất là con người không thể hiểu rõ nội tâm. Là một tên sát gái có tiếng tron trường, hần ta có rất nhiều thủ đoạn đối phó với người khác. Ra tay nham hiểm khó lường là một cái tên cấm kị của học sinh trong trường không thể đụng đến.

IQ 190/200 Nói hơi quá hihi

Cao 1m86 cân nặng 66kg

Chỉ nói nhiều đó thôi nhé còn lai lịch ra sao thì bí mật.

.....

Phòng hiệu trưởng, 5 gương mặt với 5 tính cách khác nhau. Đây là ngôi trường Ngũ Quỷ sẽ học sau này và cũng chính là nơi bọn họ tranh nhau sống chết, tìm ra những bí mật bị che giấu.

-Các vị đến rồi à?

Một người đàn ông khoảng 50 tuổi bước vào nhìn mọi người mỉm cười hiền hậu. “Chắc là thầy hiệu trưởng” Mọi người nghĩ thầm.

-Ông gọi chúng tôi đến đây có việc gì không? –Ren hỏi.

Thầy hiệu trưởng trường này đã bị Mina mua chuộc bằng một khoản tiền khá lớn vì thế dù họ có gây ra phiền phức gì cũng không thể bị đuổi ra khỏi trường.

Cherry nhìn ông ta một lúc, người đàn ông này tuy có vẻ bề ngoài hiền lành đôn hậu nhưng không biết bên trong chứa những gì. Tuy biết ông ta bị bà Mina mua chuộc nhưng cô lại thấy có cái gì đó không được ổn ở đây. Phải chăng có vấn đề hay do cô quá đa nghi.

Ông ta cuối xuống tìm trong học bàn và đưa ọi người 1 tập hồ sơ: -Đây là sơ yếu lý lịch của các cô cậu.

Ren nhăn mày: -Ông đưa chúng tôi cái này làm gì?

-Học thuộc.

Nhưng ánh mắt ông ta như muốn nói “Chứ cô cậu nghĩ tôi rảnh thời gian mời cô cậu đến đây uống trà chào mừng chắc”

-Học thuộc á, tại sao phải học cái này chứ?- Sunny cũng thấy kì lạ nên tò mò hỏi. Học sinh đi học điều đầu tiên là học bản sơ yếu lý lịch về mình sao?

-Học làm quái cái gì thế? –Ren tỏ vẻ khó chịu.

Ông thầy đứng lên nhìn Ren một cách thịnh trọng. –Vậy tôi hỏi cậu, cậu con ai?

“Không phải cậu định nói con mẹ mình đấy chứ?” Mọi người thầm nghĩ khi thấy ren khi nãy mạnh miệng bây giờ im đến mức lạ thường. Chắc là câu hỏi này rất khó đây.

-Uhm thì..... Chuyện này tôi quên mất tiêu rồi. Hôm qua tôi chỉ xem địa chỉ nhà mà không hề chú ý đến.

-Ren gầy đầu tỏ vẻ có lỗi, gương mặt lộ rõ áy náy.

-Uhm đúng vậy đó chính là lý do vì sao tôi kêu cô cậu học thuộc cái này. Học sinh khi đi học không cần phải học cái này, duy nhất chỉ có cô cậu đây thôi. Những người có thân phận đặc biệt cần biết rõ mình là ai, làm gì khi bước vào ngôi trường này.

-Vậy là hết rồi phải không? Tôi đi về lớp trước đây.

Nói xong cô không đợi ai có cơ hội phản ứng, lập tức quay người bước ra khỏi phòng một cách thần nhiên. Dù có muốn ngăn cũng không thể ngăn được vì cô là Cherry.

Ông ta nhìn bóng lưng cô khuất dần lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối.

-Hình như làm một cô bé hiền lành dịu dàng đối với cô giá này rất khó thì phải.

Từ ánh mắt đến cử chỉ và lời nói ông ta không thấy vẻ dịu dàng từ cô, ông ta chỉ cảm nhận được khi ở gần cô quá 5m sẽ có cảm giác lạnh lạnh sống lưng. Còn trẻ thế mà..... Thật tiếc.

Jun cười mà như không cười ánh mắt luôn dõi theo bóng dáng cô “Cherry à! Em vẫn thế, nhưng anh tin vai diễn này em sẽ làm thật tốt. Vì lâu nay em vẫn luôn diễn đó không phải sao?”

Sarly quay sang nhìn Jun với một vẻ đầy hiếu kì.

.....

Cô đi nhanh ra khỏi phòng hiệu trưởng, không hiểu sao cô cứ thấy có một cái gì đó lạ lạ xung quanh đó nhưng nhất thời không biết phải nói nó bất thường ở chỗ nào.

Hình như ánh mắt ông ta nhìn cô có cái gì đó.....

Bước chân cô mỗi lúc một xa, trên con đường đến lớp không hiểu sao lại vắng vẻ vô cùng. Cô không muốn ai đi cùng chỉ muốn một mình mình đi xung quanh ngôi trường này tìm hiểu thật kĩ. Việc này rất hữu ích trong việc tìm ra người giữ chiếc đĩa đó. Con người mà khi có một bí mật nào đó, luôn làm cho người khác thấy được vẻ bí hiểm bên trong ánh mắt. Mắt chính là cửa sổ tâm hồn, là nơi mà chúng ta không thể nào che giấu được cảm xúc.

Bỗng nhiên bước chân cô dừng lại, phía xa khoảng 10 mấy mét có 2 người đang đi lại phía cô, không vội vàng hình như chỉ là những cậu học sinh đi qua đây. Cô không nghĩ ngợi nhiều nữa mà cứ tiếp tục bước đi trên con đường của mình.

-Cái trường quái quỷ gì không biết, cái lớp khó tìm chết đi được.

Sunny vừa đi vừa dậm chân, đi từ khi nãy đến giờ nghe theo sự hướng dẫn của ông thầy hiệu trưởng đến tìm lớp học mà không hiểu sao họ tìm mãi mà không thấy, cứ như bị lạc vào một mê cung rộng lớn vậy.

Còn Sarly thì từ nãy đến giờ chỉ nghĩ đến vẻ mặt lạnh lùng khi bước ra khỏi phòng của Cherry. Không biết Cherry có chuyện gì không mà hôm nay nhìn biểu hiện của cô ấy có vẻ rất lạ, ánh mắt nhìn mọi người cũng khác đi một chút ít. Hình như cô ấy đang có tâm sự thì phải.

-Không biết giờ Cherry đâu rồi nhỉ? -Sarly bất giác mở miệng hỏi, mặc dù biết không ai có thể trả lời được.

Sunny lắc đầu nhìn ngó xung quanh tìm kiếm xem có thấy Cherry không, rồi ánh mắt cô lập tức dừng lại nơi 3 người phía trước đang đứng.

-Ê có phải là Cherry không?

Sunny chỉ tay về phía Cherry quay sang nhìn Jun Sarly và Ren hỏi. Sunny không chắc người phía trước là Cherry cô cứ nghĩ là mình nhìn lầm người vì cô gái phía trước có gương mặt hiền lành ngây thơ vô cùng, mà Cherry thì luôn xuất hiện trước mặt Sunny với vẻ mặt tàn nhẫn lạnh lùng.

Có thể nói con người rất có tài diễn kịch, nhưng Sunny lại không nghĩ Cherry có thể diễn đạt đến như thế, ngay cả người trong cuộc như Sunny cũng không nhìn ra một chút sơ hở. Thảo nào cô ấy luôn là người tài giỏi nhất, vô tình nhất, được bà ta tin tưởng nhất.

Nghe Sunny hỏi Sarly lập tức nhìn theo ánh mắt cô, ngay lập cô nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn phía trước.

-Đúng rồi chính là Cherry.

Sarly khẳng định, vì vóc dáng đó, gương mặt đó có thay đổi như thế nào sarly cũng vẫn có thể nhận ra. Vì trong mắt cô Cherry là người quan trọng nhất, hơn cả tình cảm bé nhỏ mà mình đối với Jun.

Ren cũng tò mò không kém nhìn theo hướng bọn họ đang chỉ, trong vô thức Ren lấy tay dụi hai mắt cứ như mình nhìn không rõ lắm vậy. Người phía trước

-Thật sự là Cherry sao?

Ren ngoái đầu lại hỏi Sarly bằng ánh mắt không thể nào tin được.

Sarly nhướn mày –Chứ không lẽ cậu nghĩ mình à?

-Không phải chứ? Rõ ràng tôi thấy cô gái đó bị hai gã con trai trong trường dụ dỗ mà. Ánh mắt họ rất gian manh một người như Cherry không lẽ bị dụ thật chứ? –Ren nói tay đưa lên miệng về suy nghĩ.

Jun nhìn Cherry phía xa rồi môi anh khẽ nhếch lên thành nụ cười, người con gái phía trước là người luôn làm cho anh có cảm giác hồi hộp chờ đợi. Tim anh không có cách nào ngưng đập nhanh khi ở gần cô.

Anh luôn thấy cô với vẻ ngoài đầy kiêu ngạo dù anh biết đó không phải là con người thật của cô, anh biết cô cũng muốn mình yếu đuối đi một chút để có thể nhận lấy một sự yêu thương ấm áp từ người khác. Tất cả anh đều biết.

Nhưng anh chẳng thể làm gì cho cô, anh hoàn toàn bất lực. Vì thế giới của anh và cô không cho phép họ làm như vậy.

Anh chưa từng trông thấy vẻ mặt sợ hãi của cô, nó được cô bao bọc rất kỹ lưỡng. Nhưng giờ đây người con gái phía trước đã cho anh thấy lớp mặt nạ đó, dù biết cô chỉ đang diễn nhưng không hiểu sao trong lòng anh lại ấm như vậy. Ấm vì cái vẻ thật thật giả giả của cô.

-Có bị dụ hay không lát nhìn bọn họ thì biết.-Sarly nói.

Jun lắc đầu – Cô ấy sẽ không làm thương bất cứ một người nào hết.

-Why? –Ren ngạc nhiên hỏi.

Jun cười mà như không –Vì bây giờ cô ấy là quỷ đội lốt thiên thần.

Nói xong Jun bước đi về phía trái người với Cherry đang đứng, anh không muốn phá hỏng việc của cô.

Ren cười nham hiểm – Nhất định phải đứng đây ngắm nhìn gương mặt ngây thơ của Cherry mới được, nhưng hình như hôm nay Cherry xấu hơn mọi ngày nhỉ phải. Nhìn kĩ cứ thấy có cái gì đó lạ lạ.

Thường ngày tuy Cherry không sử dụng phấn son nhưng Ren vẫn có thể thấy làn da mịn màng hồng hào của cô, ánh mắt sắc bén vô cùng đẹp. Nhưng hôm nay nhìn mãi vẫn không thấy Cherry như thường ngày, gương mặt đen hơn một chút. Ánh mắt màu cà phê lạnh lùng bây giờ đã trở thành ánh mắt màu đen trong sáng ngây thơ.

Phía xa

-Ê mày nhìn cũng được đó chứ.

Một tên nhìn về phía cô lộ rõ vẻ gian tà, kéo tay người bên cạnh nói nhỏ vào tai người kế bên.

Hắn ta nghe lời thằng bạn bên cạnh sao đó ngược mắt lên nhìn bóng dáng cô đang cúi đầu đi qua. Một ý nghĩ không trong sáng lóe lên trong đầu bọn chúng. Dù gì đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn chúng làm như vậy, cũng không cần sợ gì cả.

Nghĩ xong hai bọn chúng nhìn nhau cười nham hiểm quay ngược lại phía Cherry.

-Này cô em xinh đẹp, mới vào trường này à?

Cô em này tuy không phải thuộc dạng xinh đẹp tuyệt trần nhưng cũng được xem là dễ thương, ôi nhìn cái vẻ mặt ngây thơ đáng yêu làm sao.

Cherry khẽ chau mày, không hiểu vì sao đã trang điểm rất kỹ rồi mà vẫn còn người khen cô xinh đẹp. Không lẽ tài trang điểm của cô tệ như vậy sao? Hay bọn chúng thích kiểu con gái ngây thơ như thế này.

Chắc là nguyên nhân thứ hai rồi, vì cô biết vẻ ngoài bây giờ của mình chỉ có đáng yêu và vô tội. Có sức hút người khác thì rất khó.

Bọn chúng không ngừng nhìn xung quanh xem có ai không, một tên còn lại thì mỉm cười ngọt ngào tiến lại phía cô.

-Dạ mấy anh cho em qua ạ.

Cô nói giọng nhỏ nhẹ, người ta thường nói con trai chỉ thích nói chuyện và dịu dàng với những cô gái hiền lành. Họ sẽ không nỡ làm tổn thương những cô gái đó, nhưng xem ra cô đã lầm vì lời nói của cô càng khiến bọn chúng ham muốn được đến gần cô hơn.

Bóng dáng cao lớn đứng trước mặt làm cô khó chịu nhưng không thể rút tay ngay lúc này được, nơi đây là trong trường.

-Em định đi đâu đấy?

Hắn ta hỏi cô, miệng cười cười nhưng nhìn không còn vẻ gian tà như khi nãy. Cô thầm nghĩ không lẽ hẳn thấy mình không được thu hút nên đã bỏ ý định, khi nãy chắc là đến gần nhìn rõ mặt mình hơn.

Nhưng điều cô không thể nào ngờ đó là dù cô có trang điểm nhưng gương mặt tưởng chừng bình thường của cô lại rất thu hút người khác. Cô có một vẻ đẹp tự nhiên, mọi người thường xuyên nhìn cô thì không có gì đặc biệt có thể do quen mặt nhau rồi. Còn với bọn chúng thì cô quả thật trông rất đáng yêu và dễ thương. Từ lời nói đến cử chỉ đều làm người khác thấy vui vẻ, có cơ hội hiếm như thế này bọn chúng không thể nào bỏ lỡ.

-Em mới chuyển đến đang tìm lớp học.

-À mà em học lớp mấy tụi anh học ở đây lâu rồi có thể rành đường hơn em.

-Em học lớp 11A2 ạ.

-Uhm anh biết lớp đó nè, để tụi anh dẫn em về lớp há.

-Thiệt hả? Vậy thì hay quá. -Cô vỗ tay cười vui sướng cứ như gặp được một vị cứu tinh vậy.

“Đúng là một lũ ranh con” Bọn chúng không hề biết mình đang gặp nguy hiểm cứ nghĩ rằng cô chịu nghe theo là mình đã đạt được mục đích. Con người mà, không thể ai cũng tin được cả cũng như bọn chúng cứ nghĩ mình thông minh và cô là người ngốc nhưng trái ngược lại người ngốc là bọn chúng. Không một cô gái nào có thể tin ngay lời nói của hai kẻ xa lạ nhìn mình với ánh mắt tham lam thèm thuồng cả, ngoại trừ cô gái đó thật sự có vấn đề.

Cô không ngờ một trường danh tiếng như thế này là đào tạo ra những học sinh hư hỏng dụ dỗ những học sinh nữ hiền lành. Biểu hiện của sự hiền lành đó là ở cô.

-Tất nhiên rồi tụi anh là người tốt mà.

-Dạ.- Nói xong cô lập tức bước nhanh về phía bọn chúng.

Một tên cười ranh ma khi cá đã cắn câu, hẳn ta không ngờ cô lại dễ dụ như vậy chỉ cần nói một vài câu nhỏ nhẹ là lập tức tin người khác.

Tin theo lời hứa chỉ đường cô lẳng lặng đi theo bọn chúng mà không hề hớ hênh một câu gì. Bây giờ chỉ có im lặng mới làm cô nguôi đi cơn giận.

Phía trước bọn chúng vừa đi vừa nói cái gì đó.

-Mày xem con nhỏ này ngây thơ phết thế nào đem về đại ca cũng khen thưởng.

Một tên đi bên phải vừa đi tay vừa cầm một nhánh cỏ dại, miệng cười rạng rỡ, hẳn ta nghĩ rằng những gì mình làm hiện tại là đúng và không hề sai. Lời nói của đại ca là quan trọng nhất, làm cho đại ca vui thì bọn chúng cũng sẽ được sống những ngày trong trường học vui theo.

-Ừ nhìn cũng ngon.

Đi mỗi lúc mỗi xa, bọn chúng cố tình dẫn cô đến một nơi xa trường một chút. Trên môi cô lúc này là một nụ cười nham hiểm. Xa hoàn toàn có lợi cho cô vì nếu bọn chúng có bị cô nhốt ở đây cũng không ai biết, dù gì cũng chỉ là một học sinh mới đến bọn chúng cũng sẽ không nhớ gương mặt cô mãi được.

Đoạn đường này không còn ở khu vực xung quanh trường nữa, trời càng lúc càng nắng mà trên người cô chỉ có duy nhất một bộ đồng phục ngắn tay hở chân. Ánh mắt gắt chiếu thẳng vào gương mặt cô nóng rát, sự chịu đựng cuối cùng đã đến cực hạn.

-Mấy anh ơi sao xa quá vậy, hình như mấy anh dẫn em đi lạc đường rồi phải không?

Cô nhìn hai người trước mặt chớp chớp đôi mắt to tròn, mềm mỏng hỏi. Dù biết câu trả lời sẽ không như mình mong muốn.

Đừng làm những gì mà cô thấy quá đáng, vì như thế mùi nguy hiểm sẽ càng tăng. Con người ai cũng có cái giới hạn của nó và cô đã bị bọn chúng đưa đến vạch xanh gần vạch đỏ của sự nguy hiểm.

-Ừ lớp em đang thực tập ngoài đây nè, hơi nắng em gắng chịu chút xíu nữa đi sắp đến rồi.

Hắn ta nói rồi lùi lại phía sau một bước, lấy trong cặp sách ra một quyển tập che trên đỉnh đầu cô. Miệng không ngừng nhìn cô cười.

Bên kia gần phía cây bàng lớn có 3 người đang nhìn về phía bọn họ cười ngất ngây, họ thầm thương cho số phận hai người con trai háo sắc đó, ghẹo ai không ghẹo lại ghẹo một ác ma như Cherry.

Không ai trong 3 người họ không biết tính cách và con người của cô. Khi này Sarly nhìn thấy cô đi phía sau bọn họ mà hai bàn tay không ngừng nắm chặt lại, Sarly biết đó là dấu hiệu của sự mất kiên nhẫn. Là một người có phong cách làm việc nhanh nhẹn như Cherry thì việc trêu náo phải đi theo hai gã dở hơi này thật sự là rất quá đáng.

Sarly Sunny và Ren lắc đầu quay người bỏ đi.

-Biết trước kết quả rồi, những gì thấy cũng đã thấy nhìn lại càng thêm đau lòng.- Ren nói gương mặt rầu rĩ.

Sarly quay sang nhìn cậu ta -Im đi, nói ít một chút bị Cherry biết chúng ta đi theo thì có nước tiêu.

-Ồ -Ren ậm ừ đi ra khỏi khu nhà hoang phía sau dãy trường học. Nơi đây rất ít người qua lại vì nghe nói có người thấy ma, nhưng đối với bọn chúng đây là nơi thường xuyên lui tới của đám anh em trong trường, cúp tiết trốn học đều ra đây nhậu nhẹt.

Cô cứ bước đi, rồi đến trước một cánh cửa sắc màu đen lớn chắn trước mặt. Cô khẽ nhìn xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, và cô đã biết mình bị đưa đến một ngôi nhà hoang không một bóng người.

-Mày gọi điện kêu đại ca đến đi. -Một tên liếc mắt về phía chiếc điện thoại trên tay tên kia nói.

Thì ra là bắt mình đem đến ột người mà bọn chúng gọi là đại ca, lũ này cũng khôn phết đợi đại ca mình ăn xong cùi mép mới đụng vào vừa lấy được lòng tên kia vừa được hưởng cái lợi mà chỉ bỏ ra một chút công sức.

Nhưng cô không ngờ là tên kia lại nói: -Gọi chi mà sớm vậy mày, cô em xinh đẹp này mình ăn trước rồi hãy dâng.

Hắn ta nhìn cô bằng ánh mắt thèm muốn thật kinh tởm, cô thật sự chỉ muốn chạy lại móc hai mắt của hắn ta ra. Cô khinh, khinh những kẻ cứ nghĩ mình là người thông minh nhất.

-Mày không sợ đại ca đánh tui mình chết hả? -Tên kia nói, dù hắn ta có muốn cô nhưng hắn ta lại sợ bị đại ca biết thì không hay. Gương mặt hắn ta có chút lưỡng lự.

Ánh mắt dừng lại ngay đứi cô môi hấn ta khẽ nhếch lên: -Dù có bị đánh chết vì cô em này, tao cũng cam lòng hahaha,

Tiếng cười vang rộng cả nhà kho, tim cô từng khắc từng khắc thở một cách khó khăn vì kiềm chế. Một là rat ay ngay lập tức hay là hét lớn để người khác đến cứu. Cô đã suy nghĩ thật kĩ rồi có lẽ khi cô bỏ đi bọn chúng sẽ nhớ mặt cô và tìm cách trả thù, điều này cô không sợ. cô chỉ sợ vì bọn chúng mà mọi kế hoạch bị lộ, vì thế nếu đã quyết định rat ay thì bọn chúng phải im lặng mãi mãi với cái thế giới mà cô ban cho.

Tuy ban đầu hấn ta không dám nhưng khi nghe tên kia nói vậy hấn lại nhìn cô một lần nữa, lần này hấn ta không còn vẻ ấp úng lưỡng lự.

-Ừ mày nói cũng đúng.

Cả hai nhìn nhau neho mặt, bọn chúng tiến lại cô nhìn cô cười một cách gian tà. Cô biết bọn chúng đang muốn làm gì, nếu là những cô gái bình thường có thể đã hét toáng lên kêu cứu dù biết đó là trong vô vọng. Nhưng cô thì khác cô không hét nữa vì khi xem xét xung quanh nơi đây hoàn toàn vắng vẻ chỉ có duy nhất hai người họ và cô Cherry.

Bọn chúng một người đứng nhìn cô còn một người thì tiến lại gần cô hơn, hấn ta đưa bàn tay ghê tởm của mình lên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt vốn đã cứng đờ của cô.

-Cô em ở lại đây chơi với anh nào.

Đôi mắt cô mở to ra, tụi bây muốn chơi thì tao sẽ chơi với tụi bây một chút.

-Các anh muốn làm gì, các anh đừng đến gần bước một bước nữa là tôi la lên sầm sỡ đó.

Cô hoảng sợ lùi về phía sau, cô càng lùi bọn chúng càng đi lên. Từng bước từng bước không cho cô có cơ hội trở mình.

-Thì tụi anh se dạy cho em học bài- Hấn quay sang nhìn tên đằng sau miệng không ngừng cười đều.

-Đúng không mày?

“Hahaha”

Bọn chúng cười sắn khoái nhìn cô một cách tham lam, dù bây giờ có ai chạy vào cứu thì cũng không thể làm gì được bọn chúng. Nên cả hai cùng nhau hưởng thụ là tốt nhất.

“Tao đã cho tụi bây cơ hội cuối cùng, đừng trách tao ra tay tàn ác” Mặt cô bỗng tối sầm lại, cô nhìn bọn chúng một cách lạnh lùng. Bàn tay đang thả lỏng nhanh chóng nắm chặt lại, cái lớp vỏ bảo vệ cuối cùng đã bị bọn chúng phá hỏng cô chỉ còn cách duy nhất là “Thủ Tiêu” những kẻ đáng ghét này.

Thời gian của cô không có nhiều, lại như mèo vờn chuột với bọn này khá lâu cô đã mất kiên nhẫn. Dù biết giết người phải đền mạng nhưng đối với cô đó không phải là điều quan trọng nữa, vì những người cô giết cô đều cho rằng bọn chúng đáng chết.

Khẩu súng dưới váy đã được chuẩn bị sẵn sàng lên còi thì bỗng nhiên cô ngừng tay lại. Cô nghe thấy phía xa khoảng 100m có tiếng bước chân, là hai người nặng khoảng 60 đến 70kg.

Cô neho mắt nhìn hai tên phía trước và thầm chúc mừng cho sự mai mắn thoát chết của bọn chúng, đến lúc then chốt này lại có người. Đến ông trời cũng không cho cô giết người sao?

Cô thở dài, bắt đầu vai diễn mà mình nên làm.

Cô quay người ra sức chạy về phía sau, bước chân vội vã hai gã đó không tha cho cô bọn chúng cứ như thể mà đuổi theo. Do sức chạy quá nhanh nên chân cô vấp phải một hòn đá chân cạ xuống mặt đường cả người ngã theo.

Cơn đau từ chân truyền đến nhói lên từng hồi, bọn chúng ngồi xuống nhìn cô đầy thích thú.

Cô nhìn về phía trước, chỉ cách cánh cửa chưa đầy 5m.

Mắt cô ngân ngấn nước – Các anh tránh xa tôi ra, các anh mà lại gần nữa tôi la lên thật đấy.

Cô ra sức hét lên nhưng không hiểu sao nó hoàn toàn không có sức lực. Đủ cho thấy người con gái này đang cạn kiệt không còn sức phản kháng. Đối với bọn chúng việc làm một cô gái nhỏ nhắn yếu ớt như thế này nghe lời không phải chuyện khó, chơi đùa cùng cô một chút cũng không mất mát gì.

Bọn chúng cười lớn, cứ như câu nói của cô vừa rồi rất ngu xuẩn vậy.

-Em cứ la lên đi la lớn vào, xem có ai đến đây cứu em không hahahaha.

Bọn chúng làm sao không biết chứ, nơi này lúc trước bị bọn chúng lan truyền tin có ma quỷ thì chẳng ai dám hó hé lại gần. Đừng nói đến bước chân ngay cả đi qua thôi mọi người đã thấy sợ.

Đây là nơi tụ tập bí mật của bọn chúng, dù có người bước vào thì cũng là anh em chung nhóm, cùng lắm là chia cho tụi nó vài phát là được rồi. Cũng đâu có tổn hại gì, anh em lại được vui vẻ.

Mặt cho cô khóc, bọn chúng cúi người xuống nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang cầm chắc mép váy đầy mồ hôi của cô. Căng thẳng hoảng sợ mọi thứ đều có trên gương mặt cô thật sự trong thâm hại vô cùng.

Cô cố gắng vùng tay ra khỏi hắc tá, nhưng sức của một cô gái làm sao có thể chống lại hai gã con trai cao lớn này.

-Có ai không cứu tôi với.

Cô cố gắng la thật lớn vì cô biết có hai người đang tiến lại phía cô một lúc một gần, chỉ cần để hai người đó nghe thấy họ nhất định sẽ cứu cô.

Tên kia đưa tay lên miệng “Xì xì”

Ngụ ý bảo cô im lặng –Cô em đừng tốn sức như vậy nữa, không tốt cho cơ thể đâu, thay vì để dành năng lượng la hét đó cho tụi anh vậy.

“Rầm”

Tiếng đập cửa từ bên ngoài vô cùng lớn, đôi chân rần rần còn trên không trung nhẹ nhàng đặt xuống. Một người con trai cao to gương mặt lạnh lùng nhưng chen vào đó là một chút dịu dàng bước vào một người nữa từ phía sau bước lên ngang hàng với người kia. Nét mặt có chút ngang tàn không xem ai ra gì.

Cô nhận ra hai người đó, trong hồ sơ mật mà Mina gửi cho cô thì hai người này có liên quan mật thiết với tổ chức. Nhưng bọn họ không phải là người của Mina mà là người của Minda.

-Đại ca.

Hai tên kia bất ngờ khi thấy họ đập cửa xông vào gương mặt nhất thời không còn chút máu. Chúng đứng đó cúi gằm mặt xuống nhìn mũi chân mình không hề dám hó hé thêm câu nào.

Không khí im lặng bao trùm.

Cô không ngờ bọn người đó lại là đại ca của hai tên ngu ngốc này, thật thấy tội cho họ đẹp trai phong độ lại nhận hai thằng đàn em thật chẳng biết dùng từ gì để tả.

-Tụi bây đang làm cái quái gì thế hả?

Wind đập mạnh vào bụng một trong hai tên đứng gần nhất, ánh mắt hắc tá lộ rõ vẻ không vui. Gương mặt đằng đằng sát khí.

Hai tên này nhìn cũng khôn đến nỗi nào xấu, từ ngoại hình đến cách đi đứng cử chỉ cũng rất ok. Nhưng ánh mắt bọn chúng không bình thường cho lắm, cứ như là có ma khí vậy.

Khẽ liếc xuống bàn tay đang nắm chắc thành nắm đấm của Wind Cherry ngạc nhiên khi nhìn thấy hình xăm cánh dơi trên đó. Đây là kí hiệu của Ngũ Quỷ....

“Không lẽ bọn họ là.....”

-Dạ..... dạ.....

Bọn chúng sợ hãi không nói được nên lời.

-Tao đã nói là không được đụng đến gái trinh rồi tại bây bị điếc sao?

Wind tức giận thật sự, tuy bản tính hắn xấu xa hoàn toàn không phải người tốt lành gì. Nhưng hắn đã thể không đụng đến gái trinh, ngay cả tại đàn em cũng không được phép làm chuyện đó.

Người con trai từ khi nãy đến giờ vẫn im lặng chợt lên tiếng phá tan không khí căng thẳng.

-Thôi các chú đừng có cãi nữa.

Anh ta tiến lại ngồi xuống trước mặt cô, ánh mắt khẽ dừng ở vết trầy xước máu trên chân cô. Anh ta ngược lên nhìn cô chân thành.

-Đau không?

Cô lắc đầu mắt ngân ngấn nước, gương mặt nhìn anh ta đầy cảm kích vì ơn cứu giúp khi nãy.

Cô cười thầm trong lòng “Không biết hay sao mà cứ phải hỏi”

Nhưng phải công nhận anh chàng trước mặt mình rất đẹp, tuy có nét lạnh lùng nhưng ngũ quan này, cơ thể này có thể đặt vào hàng cực phẩm.

Wind trừng mắt về phía hai tên khi nãy, làm chúng hoảng sợ cứ đứng im không dám nói gì.

Anh lấy trong túi ra một chiếc khăn nhỏ màu nâu sẫm nhẹ nhàng lau đi vết cát dính trên gối cô.

-Còn đau lắm không? - Anh ta dịu dàng hỏi ánh mắt không rời khỏi chân cô.

-Không sao..... Cảm ơn anh.....- cô có chút sợ hãi miệng lắp bắp nước mắt trên mặt không ngừng rơi xuống tay anh.

Cô then thùng cúi đầu xuống đất, hai má bỗng hiện lên màu hồng nhạt trông vô cùng buồn cười. Wind thấy cảnh tượng đó không khỏi cười lên tiếng.

Anh cảm nhận được có cái gì đó lạnh lạnh trên tay mình, thấy nó rơi trên mặt cô xuống anh mới biết đó là nước mắt của cô. Nhưng hai má cô lại có màu hồng, thảo nào Wind cười.

Anh không suy nghĩ nhiều dù gì cũng do bọn đàn em mình gây ra nên anh phải có trách nhiệm đưa cô về lớp.

-Em nín đi, anh sẽ đưa em về lớp.

Anh đứng lên nhẹ nhàng đặt bàn tay mình lên eo cô, dìu cô đứng dậy. Cảm giác tê tê truyền từ eo lên tới não. Tim cô đập thình thịch thịch như muốn rơi ra ngoài. Anh cảm nhận được cơ thể cô đang rung, mí mắt khẽ sâu. Lúc này khi cô ngược mặt lên mới biết anh đang nhìn mình cười.

-Anh đưa cô bé về lớp Chuyện còn lại chú tự mà giải quyết.-Nói xong ánh mắt anh dừng lại hai tên đang đứng cách đó không xa bằng ánh mắt băng giá.

Lúc anh nói chuyện thì cô đã lẳng lặng lết cái chân đau ra đến cửa, khi anh quay qua thì thấy cô đang nhấc từng bước chân nặng nề cố đi về phía trước.

-Đi mà đỡ lấy cô bé, nhìn bộ dạng kìa ngã tới bây giờ. -Wind cười cười đưa tay vuốt gương mặt đầy khiêu khích giỡn cợt nhìn anh.

-Chú đợi đó.

Devil bước nhanh về phía cô, không nói lời nào anh xoay ngang người bế thẳng cô lên tay. Anh còn hoài nghi cô bé này bị si dinh dưỡng tâm trọng, bế trên tay mà chẳng cần chút hơi sức nào hết.

-Em bao nhiêu kí vậy? -Anh thuận miệng hỏi.

Cô kinh ngạc nhìn anh nhưng rồi cũng trả lời - 47kg.

-Cao chừng này mà 47kg, em có bị bệnh gì hay thiếu ăn không đấy? -Devil làm bộ kinh ngạc hỏi.

Cô trừng mắt nhìn anh rồi quay đầu sang chỗ khác, không nói gì nữa.

6. Chương 6: Có Một Cái Bóng Luôn Theo Sát Bên Cô

Người con trai đứng phía xa dõi mắt theo bóng dáng đang khuất dần của cô, môi hẳn khẽ nhếch lên.

-Cuối cùng ngày em thuộc về anh cũng gần đến rồi, Cherry hãy chờ anh. Anh sẽ cho em những thứ mà em muốn, anh sẽ khiến những người hại gia đình em chết không toàn thây.

Người con trai này có đôi mắt sâu thẳm gương mặt do có một chiếc nón che dày hơn nữa nên không thể nhìn ra hẳn là ai. Nhưng qua giọng nói kiên quyết đó, người con trai này nhất định rất yêu cô. Nhưng những gì được giấu sau lời nói đó là cả một bí mật. không ai có thể biết ngay cả cô một nhân vật chính trong màn kịch này Cherry.

Lớp học 11A2

Tuy tuổi của cô Sarly và Sunny đều thua kém Ren và Jun 2 tuổi nhưng do trình độ học vấn của 3 cô đều có thể được xem là tốt nên Mina quyết định cho 3 người học lớp 11. Một phần do trình độ còn một phần nữa là 11 và 12 năm chung 1 dãy lầu. Dễ thuận tiện hỗ trợ cho nhau nếu như gặp chuyện gì khó khăn.

Tiếng nói ồn ào trong lớp vang cả khu hành lang đang yên tĩnh, Sunny và Sarly đang đi cũng thấy lạ họ quay sang nhìn nhau.

-Chuyện gì mà ồn thế không biết? -Sunny hỏi.

Sarly lắc đầu -Mình cùng đi với cậu làm sao mà biết được.

-Ê tụi bây nghe nói nay có 3 bạn nữ chuyển đến lớp mình phải không? -Một nam sinh đứng lên hô to như muốn cả lớp đều nghe thấy câu hỏi của mình.

-Thật không?- Một nam sinh khác ánh mắt sáng rực khi nghe thấy có nữ sinh chuyển đến lớp.

-Đẹp không mày.

-Nghe nói đẹp lắm tụi bây ơi, hồi này có người nhìn thấy mấy cô bạn đó. Bọn họ đều nói có thể xứng danh là hot girl 11A2 đó. Nhưng hình như có 2 người là một cặp sinh đôi còn cô gái còn lại cũng không đẹp bằng hai người đó.

Trời ơi có người đẹp chuyển đến lớp mình, không phải 1 người mà là 3 người. Trong lòng mỗi nam sinh trong lớp đều nghĩ như thế.

-Các em trật tự nào.

Cô giáo đứng trên bục gỗ thước xuống bàn hai cái, cô giáo không ngờ chuyện có nữ sinh đến lớp lại làm cho các học sinh của cô nhốn nháo lên như vậy. Cô giáo chưa từng gặp 3 nữ sinh đó nhưng khi xem qua hồ sơ của 3 cô thì quả thật có 1 cặp song sinh lại rất xinh đẹp. Thành tích học đạt loại giỏi xem ra cũng là các tiểu thư con nhà giàu học giỏi.

Còn cô gái có tên là Nguyệt Nhi thì lại không có hoàn cảnh đặc biệt như hai người trên. Nguyệt Nhi sinh ra và lớn lên trong 1 gia đình bình thường. Ba mất sớm cô bé chỉ sống cùng người mẹ nay cũng đã lớn tuổi.

Thành tích học bình thường, tuy không có vẻ ngoài xinh đẹp nhưng qua hình cô giáo có thể nhìn thấy nét hồn nhiên trên môi Nguyệt Nhi.

Trước giờ anh chưa từng bế ai trên tay như thế này, có thể cô là người con gái đầu tiên. Anh không hiểu vì sao bản thân mình lại làm như vậy, dù ngay lần đầu gặp nhưng anh có 1 cảm giác gì đó níu kéo. Khi thấy cô bị người khác ức hiếp và khóc anh chỉ muốn bảo vệ cô.

Thật ra cái loại cảm giác này là như thế nào anh cũng không rõ, quen với rất nhiều cô gái từ đẹp đến tuyệt đẹp. Nhưng anh chưa bao giờ động lòng, còn cô gái trên tay không đẹp, không đặc biệt nhưng đôi mắt khi nhìn anh làm anh thấy có cái gì đó rất lạ.

Anh thật sự muốn biết thật ra cái lạ đó là ở chỗ nào.

Còn với cô, người con trai này có tình cách rất quái lạ, lúc thì mặt lạnh tanh không có cảm xúc lúc thì có những câu nói khác thường, ví dụ như vừa rồi anh ta còn lên tiếng ghẹo cô nữa chứ. Xem vẻ bên ngoài

và cách nói chuyện cô thấy anh không phải là người có lai lịch bình thường, nếu có được sự tin tưởng của anh thì những việc khác cô đỡ lo hơn được phần nào. Dù gì tìm ình một nguồn tin cũng là chuyện nên làm, người con trai đặc biệt này nhất định không làm cô thất vọng.

Anh bế cô đi dọc dãy hành lang vắng tanh không bóng người, chỉ có tiếng bước chân của anh và hơi thở đều đều của cô.

Vòng tay này rất ấm, người con trai này hoàn toàn xa lạ và mãi mãi ở thế giới khác cô.

Lớp học

-Các em bước vào đi. -Cô giáo gọi.

Sunny và Sarly mỉm cười bước vào lớp, bộ váy đồng phục học sinh tuy không được cách điệu nhẹ nhàng như các kiểu váy công chúa. Tuy không ôm sát cơ thể để lộ rõ đường cong. Nhưng khi hai người họ mặt vào lại vô cùng xinh đẹp cứ như bộ đồng phục này là được thiết kế riêng cho họ vậy.

-Wooaaa đẹp thiệt nha.

Các nam sinh trong lớp đứng lên khỏi ghế, ánh mắt hướng ra cửa một cách tò mò. Hai cô gái trước mặt làm họ trợn tròn mắt.

Sunny mỉm cười nhìn các bạn trong lớp giọng nói vui vẻ của cô vang lên.

-Chào các bạn mình tên là Lê Hà My nhưng các bạn cứ gọi mình là Sunny là được rồi.

Sunny chỉ Sarly đang đứng bên cạnh: -Còn người này là chị em song sinh với mình tên là Lê Hà Như.

Mọi người dồn ánh mắt về phía Sarly, Sarly mỉm cười gật đầu chào: -Các bạn cứ gọi mình là Sarly nha. Khi học trường cũ mọi người vẫn gọi mình như thế.

Nơi được gọi trường cũ chính là nơi khiến mọi người sống không bằng chết, những ngày tháng trong đó nếu không có Cherry cô không biết mình phải làm như thế nào. Nó rất cô đơn chỉ có duy nhất hình bóng của chính bản thân mình trên vách tường. Rồi từ ngày Cherry bước đến trong cuộc sống của Sarly bắt đầu lúc đó cô thấy trân trọng cuộc sống của mình hơn vì xung quanh cô có một người bạn luôn bên cạnh che chở cho cô.

Bọn con trai nhận xét hai cô, từ vóc dáng đến gương mặt và cả làn da nữa không chê vào đâu được.

-Người đứng bên phải nhìn dịu dàng ghê.

-Người đứng bên trái dễ thương ghê, lại có chút phong cách nữa.

Bọn nam sinh trong lớp đều khen ngợi không ngớt lời, còn những cô gái tuy không nói ra mặt nhưng cũng rất hâm mộ với vẻ đẹp tự nhiên của họ.

-Vậy bọn em ngồi đâu vậy cô? :- Sarly lên tiếng hỏi.

Cô giáo chỉ tay xuống phía bàn 3 dãy trong cùng nói: -Các em tạm thời cứ ngồi đó đi. À còn một bạn nữa đâu?

Khi lời cô giáo vừa hỏi Sarly và Sunny định trả lời thì nghe mấy đứa con gái trong lớp hét lớn.

-Ê anh Devil kia.

-Trời ơi, anh Anh Devil bế con..... con nhỏ nào kia tụi bây?

-Đâu đâu. Dụ gì vậy nè huhu anh Devil của tui.

Từng người từng người dùng đôi mắt ganh ghét hướng về phía cô và anh. Cô ngại ngùng quay mặt sang hướng khác không dám nhìn thẳng về phía trước, có rất nhiều người đang bàn tán về việc Devil bế cô.

-Anh anh thả em xuống đây được rồi. -Cô không dám nói lớn tiếng vì sợ người khác nghe thấy lại hiểu lầm nhiều hơn.

Hành lang bỗng nhiên yên lặng đến lạ thường, người con gái trong vòng tay anh gương mặt đã đỏ bừng. Anh cúi xuống nhìn vào mắt cô, dù không thích cô nhưng anh lại rất thích trêu đùa cô lâu lắm rồi anh không có cảm giác chiếm hữu như thế này.

-Em ngại gì à?: -Anh nói nhỏ bên tai cô.

-A Không có chỉ là em sợ phiền phức thôi.

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng cô như muốn tự cắn lấy lưỡi mình, trời ơi cho cô chết đi là vừa nói như thế này càng làm hấn ta nổi lên hứng thú trêu cô mà thôi.

Cô không muốn mọi người chú ý nhiều đến mình vì như thế mọi hành động của cô sẽ bị người khác chú ý đến, cứ nghĩ việc quen biết được Devil sẽ là một chuyện tốt nhưng xem ra chuyện tốt chưa đến mà chuyện xấu đã đến rồi.

Cô không nghĩ Devil lại là anh chàng hot boy nổi tiếng của trường, mọi người thấy cô được hấn ta bế trên tay thế nào cũng có những lời nói không được mấy thiện cảm.

-Phiền phức à?

Khi đang suy nghĩ thì cô cảm nhận được hơi nóng bên tai, khi ngước mắt lên nhìn thì gương mặt Devil chỉ cách mặt cô khoảng 5cm. Một khoảng cách rất gần, chỉ cần nhúc nhích nhẹ thôi thì môi cô cũng đủ chạm vào môi anh.

-Không..... ý em không phải vậy.

Cô ra sức lắc đầu như kẻ vô tội không biết gì, ánh mắt cô nhìn Devil cũng trở nên trong sáng thuần khiết hơn làm anh không nỡ bắt bẻ nữa.

-Thôi anh không đùa với em nữa, không sao đâu họ cũng chẳng làm gì em được.

Devil nói với vẻ rất tự tin làm cô nghĩ ra một chuyện không lẽ mấy đứa con gái trong trường đều nghe theo lời hấn ta hết sao.

Devil dừng chân lại, anh nhìn vào trong lớp 11A2 nơi mà cô sẽ học sau này.

Cô giáo cũng hết sức ngạc nhiên trước nay cô chưa bao giờ thấy học trò nổi tiếng lạnh lùng này bế một cô gái nào cả, nhưng không ngờ hôm nay anh lại bế và bế ngay vào lớp. Cô giáo không biết chuyện gì đã xảy ra, cô khẽ quay xuống nhìn mọi người trong lớp. Mặt ai cũng sớm đỏ ra khi thấy cảnh tượng này.

-Thưa cô.

Cherry đang nằm yên vị trên tay anh nhưng khi thấy sắc mặt thay đổi của cô giáo, cô liền cúi đầu thưa một cách lễ phép. Cô biết một học sinh khi đã để lại một ấn tượng tốt cho thầy cô giáo là một chuyện vô cùng nên làm, vì thế cô không thể để cô giáo này có ác ý về mình.

-Trời ơi chuyện này là sao?

Một học sinh nữ trợn mắt nhìn về phía cô và Devil chằm chằm cứ như muốn nuốt sống cô vậy. Còn mọi người trong lớp thì không ngừng có những lời nói không hay về cô. Sunny và Sarly cũng sớm bị cô làm cho giật mình.

-Các em làm gì vậy?:- Đến lúc này cô giáo mới có thể mở miệng nói lên suy nghĩ của mình.

Anh nhìn cô cười nhẹ: -Dạ thưa cô bạn nữ sinh này không mai bị té ngoài sau trường chân bị trật không thể đi được. Chắc có lẽ là học sinh mới chuyển đến nên em mới hỏi cô ấy học lớp nào có lòng tốt bế đến đây thôi chứ thật sự chúng em không có gì hết cô đừng hiểu lầm.

Nghe anh giải thích một cách rõ ràng bọn con gái trong lớp thở phào một cách nhẹ nhõm, thật ra bọn họ không phải không biết Devil là một người có tính cách trầm, lại ít nói chuyện nhiều lúc khi đi chơi chung anh cũng chỉ nói dăm ba câu cho có lệ.

Bên cạnh anh lúc nào cũng có một cô gái xinh đẹp nên bọn họ không dám tiến lại gần theo họ nghĩ người con gái bên cạnh anh chắc là người đặc biệt xinh đẹp và giàu có. Còn người mà anh đang bế trên tay hoàn

toàn không có một điểm nào để so sánh với các cô gái trước của anh được vì thế khi nghe anh giải thích bọn họ lập tức tin ngay.

Cherry khẽ cười thầm trong lòng, nhìn qua ánh mắt bọn họ làm sao cô không biết bọn họ đang nghĩ gì về mình. Đúng cái vẻ bề ngoài hiện tại của cô sẽ không làm bọn họ lo ngại việc Devil bị giành mất, nhưng theo cô muốn làm anh ta thích mình cũng không phải là chuyện khó.

Cô giáo mỉm cười :- Vậy phiền em đưa bạn ấy vào bàn trống bên dưới giúp cô.

Một bạn nam sinh thân thiện lên tiếng hỏi: -À bạn gì đó ơi bạn tên gì vậy?

Cô nghe theo tiếng nói hình như gọi mình: -Bạn hỏi mình à?

-Ừ mình hỏi bạn tên gì có thể ọi người biết được không?

Cô mỉm cười biết tên thì điều này đương nhiên là cần chứ: -Mình tên Nguyệt Nhi nhưng bạn cứ gọi mình là Cherry cho tiện.

Khóe môi devil khẽ nhếch lên thì ra cô ấy tên là Cherry, một cái tên rất đẹp anh thích hương vị ngọt tron cái tên của cô.

Người con gái này cho anh nhiều cảm giác rất lạ, anh không thể hiểu cô là người như thế nào. Nhưng khi nhìn vào ánh mắt mà cô nhìn anh hình như có một cái gì đó thâm trầm. Cô đang suy nghĩ gì chứ? Thật ra cô ấy có phải là một con người đơn giản như cái vẻ bề ngoài này không?

Mọi chuyện này anh nhất định phải làm rõ, người con gái này nhất định có cái gì đó giấu mọi người.

Anh là người có khả năng nghe được những âm thanh rất xa, nhưng khi này bước vào trong con đường phía sau trường học cũng chính là nơi anh tìm thấy cô gái này, nhưng lúc đó rõ ràng anh không nghe thấy tiếng hét của cô tới khi lại gần thì mới phát ra tiếng hét. Thật ra chuyện đó là như thế nào hay là cô bị bọn chúng đánh ngất rồi mới vào trong đây khi tỉnh dậy mới hoảng loạn hét lên.

Một chấm hỏi lớn trong đầu anh.....

Anh bế cô về chỗ ngồi sau đó bước ra khỏi lớp trước ánh mắt rực cháy tình yêu của các cô bạn nữ sinh trong lớp.

Cô ngược lên nhìn về phía người con trai vừa mới bế cô trên tay khẽ cười.

Cô biết anh ta đang nghĩ gì chứ biết rất rõ nữa là đằng khác. Anh ta đã bắt đầu thấy điều kì lạ trong cô thì cô sẽ cho anh ta biết mọi chuyện mình đang nghĩ chỉ là viễn vong mà thôi. Đối phó với một người bình thường không hề khó, nhưng đối phó với một kẻ nhìn thấu như Devil cũng có chút trở ngại. Người thông minh luôn rất nhạy cảm trong mọi tình huống, cô tin anh là người như thế.

Mọi chuyện sau này cô nhất định phải cẩn thận hơn, xung quanh cô hình như không chỉ một người có bản lĩnh nhìn xét như Devil mà còn có Wind người con trai tính cách không bình thường.

Nhận xét từ bên ngoài thì Devil có thể là người nham hiểm hơn, nhưng khi nhìn vào đôi mắt cô có thể nhận ra rằng con người của Wind nguy hiểm hơn Devil rất nhiều. Ít nhất trong mắt Devil còn có sự thương hại còn trong mắt Wind chỉ có một chữ “Sát” rất nặng.

Lớp 12A3

Hai người con trai đứng trước cửa lớp, một tay thì để vào túi quần còn một tay thì cầm chiếc ba lô trên tay nhìn vô cùng đẹp mắt. Tuy hai người không hề mỉm cười nhưng cũng đủ làm bọn con gái trong lớp sáng mắt lên.

-Hôm nay lớp chúng ta có hai bạn nam mới.

Thầy giáo nói xong cả lớp đều ồ lên: -Các em trật tự nào. Hai em bên ngoài vào đi.

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Ren và Jun. Một người thì mỉm cười nhiệt liệt chào đón cả lớp còn một người thì chỉ nhìn sơ qua im lặng gương mặt không cử động một chút nào.

-Mẹ ơi tao xỉu.

-Thầy ơi cho em xin miếng bong gòn với cục nước đá. – Một đứa con gái hét lên trước ánh mắt kinh hãi của mọi người thì ra là con bạn cùng bàn với nó bị chảy máu mũi.

“Có cần phải quá như vậy không chứ?” Ren trở mắt ra nhìn cảnh tượng trước mắt, niềm tự hào trong lòng dâng lên gấp bội thì ra mình cũng có sức hút quá đấy chứ.

-Trời ơi, thấy trai mà bị như vậy sao? Có quá lắm không má.: -Một thằng con trai nói.

Cả lớp từ khi có sự xuất hiện của hai người thì trở nên náo nhiệt hơn vì những câu hỏi thăm của các bạn nữ những lời nói không hay của các bạn nam.

Trong đó có hai người không ngừng nhìn mọi cử chỉ của họ, ánh mắt Wind hiện lên một tia chán ghét.

-Trật tự nào. –Thầy giáo không nghĩ cả lớp lại nhốn nhào lên như thế.

Thầy quay sang nhìn Ren và Jun.

-Hai em giới thiệu về mình đi.

-Mình tên là Lâm Triệu Phong tên thường gọi là Ren.

Ren vừa mới nói xong thì cả lớp lập tức bàn tán xôn xao ai mà không biết con trai Lâm gia giàu có như thế nào. Lại còn có những lời đồn về con người Ren, một chàng trai ăn chơi tính tình hào phóng. Không sợ trời không sợ đất.

-Thì ra cậu ấy là Lâm thiếu gia nổi tiếng đó sao.

Bọn họ không hề biết vì lấy cái tên Lâm Thiếu gia này mà Ren phải vất vả như thế nào. Suốt mấy tháng trời Ren không ngừng tạo ình thật nhiều tin đồn còn Lâm thiếu gia thật sự đã chết bên Mỹ cách đây 8 năm. Do gia đình giấu không cho tin tức lan ra ngoài nên tron mấy tháng gần đây Lâm thiếu gia xuất hiện không ai nghi ngờ bất cứ điều gì.

Bên anh Ren, Jun không hề thấy có hứng thú với bất cứ câu gì mà mọi người nói anh chỉ đứng đó hoàn toàn im lặng.

-Còn bạn bên cạnh không biết tên gì vậy?

Jun ngược mắt lên nhìn cô gái đang hỏi mình với ánh mắt hào quang lấp lánh.

-Jun

Chỉ một chữ ngắn gọn làm cả lớp lâm vào trạng thái im thinh thích, bọn họ cứ nghĩ Jun sẽ nói chuyện một cách thân mật như Ren nhưng không ngờ Jun hoàn toàn không nói một chữ thứ hai.

Ren bên cạnh cười cười.

-Hi hi thật ra cậu ấy là Trần Đình Kha tên thường gọi là Jun. Tính tình cậu ấy là như thế đó rất ít nói. Các bạn đừng để ý.

Thì ra người bên cạnh còn có một lai lịch không bình thường hơn nữa. Con trai duy nhất của Trần gia từ bên Mỹ trở về cách đây vài tháng. Nghe nói cậu ta là con người rất lạnh lùng, dù có tham gia các cuộc tiệc rượu trong bar nhưng hoàn toàn không vượt quá giới hạn.

Một người con trai như thế càng làm cho bọn con gái thích chinh phục. Đặc biệt trong tay Trần thiếu gia này rất có nhiều tiền, 3 căn biệt thự bên Mỹ hoàn toàn đứng tên của cậu ta.

Mọi ánh mắt hâm mộ đều nhìn về phía Jun, người con trai có thể lực không đơn giản.

Wind nhìn Jun đầy ngạc nhiên.

Đây là Trần Đình Kha đó sao, tai nghe không bằng mắt thấy. Thật sự không hổ danh thiếu gia nhà họ Trần. Ban đầu Wind còn nghĩ Jun là người có lai lịch bình thường chỉ được cái đẹp trai, nhưng không ngờ Jun lại có lai lịch lớn như thế.

Wind nhìn Devil khẽ cười.

-Cậu nghĩ sao?

-Như cậu.

Devil trả lời một cách ngắn gọn. Không hiểu sao ngày hôm nay lại có mấy học sinh chuyển đến trường, mà hầu hết lại là những người kì lạ.

Chuyện này nhất định mình phải làm rõ. Thật ra Đình Kha là người như thế nào? Cherry có thật như vẻ bề ngoài không? Hai người này rất đặc biệt với anh trong ngày hôm nay.

-Hai em ngồi chỗ trống phía sau Wind và Devil đi.

Lúc đi xuống dưới lớp bọn nữ sinh trong lớp không ngừng liếc mắt đưa tình về phía bọn họ. Nhưng chỉ có Ren là tươi cười đáp lại còn Jun chỉ đi qua như những ánh mắt đó không liên quan đến mình.

.....

Sarly quay xuống nhìn cô hỏi :-Chuyện hôm nay như thế nào rồi?

Sarly thấy lạ vì sao Devil lại đưa Cherry về chứ, với sức của Cherry hai tên nhóc kia chẳng là gì cả. không lẽ Cherry không giết bọn chúng.

-Mọi chuyện mình đã làm một cách ổn thỏa, chỉ cần có được lòng tin của người con trai kia. Nhất định chiếc đĩa sẽ nhanh chóng tìm ra.

-Vì sao?

Sunny không hiểu mọi chuyện là như thế nào, chỉ mới vào ngày đầu tiên thôi làm sao Cherry biết được cái đĩa đang nằm trong tay ai chứ.

Cherry nhớ lại lúc Devil khom người xuống bế cô lên.

Trong ngực trái anh ta có một hình xăm khá lớn, hình xăm đó là một con quỷ màu đen, có ánh mắt màu đỏ bên trên có hai chữ NQ. Cô nghi ngờ bọn họ là người có liên quan đến chiếc đĩa, vì theo cô NQ là kí hiệu của Nhị Quái.

-Mọi chuyện tối về mình sẽ nói sao, ở đây không tiện.

Ở đây là trường học người có lại lịch không rõ như Devil nhất định cũng phải có những tai mắt khắp nơi. Để bọn chúng biết được cô đang nghi ngờ thì mọi kế hoạch coi như tan tành. Dù không chắc là có nhưng đề phòng vẫn là cách an toàn nhất.

-Được.

Sarly và Sunny tất nhiên biết nguyên nhân Cherry không nói ngay tại đây ỳnh, hai cô gật đầu về hiểu ý.

-Chào 3 bạn.

Một người con gái có mái tóc màu hạt dẻ đang mỉm cười nhìn 3 người họ.

-Chào.

-3 bạn hình như là quen biết nhau à? Mình có thể ngồi xuống cùng nói chuyện với mọi người được không?

-Mời cậu ngồi.

Sarly ngồi nhích qua nhường chỗ cho cô bạn mới ngồi. Hình như cô ta rất tò mò về 3 người bọn họ.

Nhưng chắc vì do hiếu kì vì nhìn bên ngoài cô gái này hoàn toàn không có điểm đáng nghi ngờ.

-Bọn mình vừa mới làm quen thôi hihi. Dù gì cũng cùng chuyển vào đây nên kết bạn đó mà.

Sunny nhanh nhẹn trả lời nếu để mọi người biết rằng bọn họ đã sớm quen biết nhau thì không hay cho lắm. Vì dù sao hiện tại Sunny Sarly và Cherry đều có những thân phận khác nhau.

-Uhm vậy mình có thể làm quen với 3 bạn được không?

-Tất nhiên là được.

Cherry mỉm cười đưa cái bánh trong bọc đưa cho cô gái kia ngụ ý mời coi như là quà làm quen. Ann cầm lấy chiếc bánh trên môi nở nụ cười vui vẻ.

-Mình tên là Ann sau này mình mong rằng chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Nụ cười của Ann rất nhiệt tình, có thể đây là một cô gái tốt. Coi như ngày đầu tiên đi học bọn họ quen biết được một cô gái trông rất đáng yêu này.

Ann có thân hình nhỏ nhắn gương mặt xinh đẹp trông như một tiểu búp bê đáng yêu, tiếng nói cũng rất dễ nghe làm cho người khác có cảm giác thích ngay dù mới lần đầu gặp.

-Mình là Sarly, còn đây là Sunny và bạn ngồi đối diện là Cherry.

-Mình rất vui được kết bạn với mọi người.

Ann đưa tay ra nắm lấy bàn tay của từng người một cách vui vẻ, Ann thấy rất vui hôm nay là một ngày đặc biệt đối với Ann.

Mọi người trước mặt ai cũng có nét xinh đẹp của riêng mình, Cherry thuộc dạng thanh tú, nước da không được trắng ngần như Sunny và Sarly nhưng nụ cười của Cherry rất đẹp.

Ann nghĩ quen 3 người bọn họ thật sự là một chuyện tốt.

-Tôi không sao, còn cô có sao không?

Ông ta vừa nói vừa tiến lại phía Sarly, đưa bàn tay bần thũ của mình ra đỡ lấy thân hình bé nhỏ của cô đứng lên.

-Á

Vừa được đỡ lên một chút Sarly lập tức té xuống khụy hai gối lên mặt đường đau nhói. Thấy Sarly chau mày ông ta lập tức ngồi xuống đỡ gối cô lên xem có sao hay không. Chân Sarly vốn trắng nên khi bị trầy hay đỏ một chút lên là lập tức phát hiện ra.

Sarly mặc trên người chiếc váy màu đen bó sát lấy cơ thể, đôi chân thon dài đang để trên tay ông ta mặc cho ông ta xem vết thương của mình.

Theo thông tin được biết người đàn ông này rất háo sắc, chuyên lừa gạt những cô gái ngây thơ ví dụ điển hình là thân phận của cô như thế này. Quả nhiên mỹ nhân kế dùng rất hiệu quả khi thấy ánh mắt ông ta nhìn mình Sarly đã biết con mồi này sắp cắn câu rồi.

-Cô đi được không?

Ông ta làm mặt lo lắng hỏi, nhưng trong lòng thì đang cười thầm. Một người con gái xinh đẹp như thế này đang nằm gọn trong bàn tay làm sao ông ta có thể bỏ qua được cơ hội hiếm có này.

-Chân tôi đau quá đi không được.

Sarly cố tỏ ra đau đớn ở chân không ngừng rên rỉ. Tiếng rên vì đau của Sarly phút chốc bị con người cầm thú như ông ta liên tưởng đến tiếng rên như thế này. Thân thể này, cái miệng nhỏ nhắn này e thẹn nằm dưới thân hình ông ta.

Ánh mắt ông ta nhìn chằm chằm vào cặp đùi trắng như tuyết của Sarly. Lúc này Sarly mới biết tiếng rên khi này của mình có tác dụng như thế nào. Nó không thể hiện đau đớn như Sarly nghĩ mà nó thể hiện sự quyền rũ khác thường của người con gái xinh đẹp.

-Hay cô theo tôi về nhà đi, nhà tôi cũng gần đây thôi. Chân cô như thế này về nhà thế nào cũng bị phát hiện. Dù gì người có lỗi cũng là tôi, coi như tôi băng bó cho cô để chuộc lỗi.

Người đàn ông này quả thật có nhiều kế dụ dỗ con người ta, tuy nhiên ông ta không hề nguy hiểm. Giết một người đàn ông háo sắc quả thật rất đơn giản vì thể tội gì mà không nhân cơ hội này khử ông ta một cách mà không ai biết không au hay.

Sarly khẽ ngược mắt lên nhìn ông ta đầy cảm kích.

-Vậy thì phiền ông quá, tôi..... Tôi.

Sarly áp úng về mặt thẹn thùng, đầy ngượng ngập. Ông ta thấy Sarly như thế này thì lại càng thích, con gái bây giờ gặp hoàn cảnh vừa rồi thế nào cũng nằm dạ đòi tiền bồi thường ngay lập tức nhưng cô gái trước mặt ông ta hoàn toàn không như thế.

Cô ấy nhẹ nhàng gương mặt xinh đẹp nụ cười hiền lành không có một chút tham vọng nào cả.

Nhưng ông ta không hề biết cái mà người con gái xinh đẹp đó cần không phải là tiền mà là tính mạng của ông ta. Dù ông ta có nhiều tiền thế nào đi nữa cũng sẽ không bao giờ đền được thứ mà Sarly muốn.

-Điều tôi nên làm mà.

Nói xong ông ta quay sang tên tài xế khề cười: -Về biệt thự.

Bước 1 cá đã cắn câu.

Trên đường đi ông ta không ngừng hỏi thăm về gia đình Sarly. Theo lẽ thường tất nhiên sarly sẽ trả lời một cách lưu lút.

Chiếc xe sang trọng được dừng trước một căn biệt thự gần bờ biển. Nơi đây rất đẹp những luồng gió thổi làm tung máy tóc dày của Sarly. Lúc này nhìn Sarly rất giống một thiên thần, ông ta nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi trái tim háo sắc lập tức rạo rực một cách lạ thường thất thần trong ít giây.

Sau đó ông ta bước xuống xe vòng qua chỗ Sarly ngồi nhẹ nhàng đỡ cô ra, dùng cánh tay to lớn của mình ôm chặt eo sarly cứ như thể sợ cô bị ngã theo quán tính nhưng thật ra là đang lợi dụng Sarly.

Cảm giác của ông ta lúc này thật thoải mái và đầy thích thú, eo Sarly rất nhỏ ôm vào rất vừa tay tạo cho người khác cảm giác hưng phấn đến lạ thường.

Bên ngoài căn biệt thự có khoảng 6 tên đứng canh gác bên ngoài, nhưng không sao nhìn ghê sợ như vậy thôi chứ thật ra cũng chỉ là một đám đồ hơi đứng đó cho có lệ.

Ông ta ôm gọn Sarly trong vòng tay dẫn cô về nhà, bọn vệ sĩ cung kính cúi đầu nhưng Sarly biết bọn chúng không hề xem mình ra gì hết vì qua ánh mắt lộ rõ sự khinh miệt.

Chắc có thể đây là ngôi nhà mà ông ta thường xuyên dẫn những người con gái phù phiếm vào đây giải tỏa cơn thú tính của mình và những tên vệ sĩ ngoài kia cũng đã nhìn thấy đến quen mắt rồi nên có những suy nghĩ như thế cũng không có gì lạ cả.

Người làm việc lớn không chấp nhất với những kẻ tiểu nhân không hiểu chuyện như bọn chúng.

Sarly an phận mặc cho ông ta đụng vào thân thể mình, cứ thế Sarly được dìu ngồi xuống chiếc giường trong phòng ngủ, theo lời nói của ông ta rằng khi băng bó vết thương trên giường sẽ dễ hơn là khi ngồi trên sofa vì trên giường diện tích rộng mới có thể để chân thẳng ra được.

Sarly khề cười trước lời nói dụ dỗ của ông ta.

Tưởng mình là trẻ con chắc dùng những câu nói vô lý như thế này để dụ dỗ. Nhưng lí do đó cũng hợp lí đó chứ hahaha.

-Em ngồi xuống đây đi, anh đi lấy cho em một ít nước hoa quả.

Cách xưng hô được thay đổi 180 độ khi Sarly được đưa vào nhà. Ít nhất ông ta cũng lớn hơn Sarly 20 mấy tuổi vậy mà khi xưng hô như thế lại không thấy ngượng ngập sao?

Sarly quan sát cách bày trí trong phòng, 1 bức tranh lớn hình hai người thỏa thân đang quấn chặt lấy nhau. Một bức tranh nhạ cảm như thế này dù Sarly là người không có dục vọng nhưng cũng lập tức mặt đỏ đi.

Cuối cùng Sarly cũng hiểu nguyên nhân vì sao ông ta lại đưa mình đến căn phòng này. Nơi đây thật sự quá khiêu khích sức chịu đựng của người khác.

Nham hiểm.

Trong lúc Sarly đang suy nghĩ thì ông ta đã đi đến cầm cốc nước cam đặt xuống bàn tay đang thả lỏng trên đùi của mình.

-Em uống đi.

Khi nhìn theo ánh mắt của Sarly môi ông ta khẽ nhếch lên, bức tranh này quả nhiên là một tuyệt tác đặt nó ở trong căn phòng này thật sự là một lựa chọn thích hợp nhất.

-Dạ.

Khi vừa đặt lên môi Sarly lập tức phát hiện ra có một cái gì đó rất lạ, khi nhìn xuống đáy cốc thì thấy có 1 ít bột màu trắng bị đọng lại có thể là một viên thuốc được khuấy đều nhưng chưa tan.

Đúng rồi đây là thuốc kích dục.

Sarly cười trong lòng quả thật người đàn ông trước mặt mình phải gọi là ngu ngốc hay cao thâm. Sarly là ai chứ, người sáng chế ra hàng trăm loại độc được khác nhau chỉ duy nhất một viên kích dục như thế này liệu có đủ thấm vào cơ thể cô không.

Còn ông ta thì vui vẻ uống ly nước mình đem ra một cách bình thản. khi đặt ly nước xuống ông ta đồng thời thấy sarly cũng đã uống hết ly nước cam có chứa thuốc của mình.

Sarly đặt tay lên môi một cách gợi tình, bàn tay đưa lên lau đi vệt son dính trên môi rồi sao đó Sarly tiến người lên phía trước để gần ông ta hơn rồi dùng ngón tay vừa rồi lau môi mình đặt lên môi ông ta.

Động tác của sarly rất nhẹ nhàng cơ thể không ngừng nhịp theo hơi thở nóng bỏng trong miệng, ông ta thấy kích thích lập tức dùng lưỡi mình mút nhẹ ngọn tay dính son của Sarly một cách cẩn thận đầy nâng niu.

Mắt khẽ nhắm gương mặt đầy nét hưởng thụ, ông ta cứ nghĩ Sarly đang thấm thuốc nên có những biểu hiện như thế này dục vọng trong người lập tức bùng cháy, ông ta ngồi gần sarly hơn dùng tay nâng cằm cô lên đùi mình một cách thuần phục.

Sarly cũng yêu kiều nghe theo mọi động tác phá rối của người đàn ông trước mặt, ngón tay không ngừng quét đều khắp khoang miệng ông ta.

Nhưng mọi thứ đều dừng lại khi một luồng máu nóng chảy dài theo ngón tay của Sarly rơi xuống áo ông ta. Sarly mỉm cười rút ngón tay đang trong miệng ông ta ra một cách nâng niu. Nhìn kĩ vào tay Sarly mới biết trong đó có một chút màu đỏ của son và trong vết son đó có một chất độc khi uống vào cổ họng lập tức đau như lửa đốt từng sợi dây bên trong ngừng thiêu cháy rồi đứt ra.

Máu sẽ theo đó mà chảy qua đường miệng chết ngay trong 30 giây đầu tiên. Đó là một cái chết đầy đau đớn nhưng cũng rất nhanh chóng.

-Nhiệm vụ hoàn thành, tạm biệt.

Nói xong Sarly đứng lên thân hình cao to của ông ta không có sức đỡ lập tức ngã khỏi giường rơi xuống đất phát ra một tiếng động mạnh. Sarly khẽ chau mày.

-Chết mà cũng làm báo hiệu.

Tên vệ sĩ trước cửa phòng nghe thấy tiếng động mạnh lập tức đẩy cửa xông vào phòng, nhưng đập vào mắt bọn chúng là người được gọi là ông chủ đang nằm im trên sàn nhà trên người thì toàn là máu.

Tên vệ sĩ ngược mặt lên nhìn Sarly đang mỉm cười nhìn về phía bọn chúng.

-Bắt con ả đó lại. :-Hắn ta hét lên chỉ tay về phía Sarly đang đứng nữa người trên cửa sổ nhìn bọn chúng một cách hứng thú.

-Muốn bắt ta à? Mơ đi.

Lời vừa dứt sarly nhảy xuống khỏi vị trí đang đứng bước chân nhanh nhẹn tiến lại bọn chúng. Tên thứ nhất chạy lại dùng súng chia vào người Sarly.

“Pằng”

Viên đạn bắn ngang qua tầm mắt Sarly chừng 5cm, cô quay mặt nhìn tên vừa rồi đôi chân giơ cao rồi hạ xuống đập thẳng vào mặt tên đó, hấn ta ôm mặt nằm la liệt dưới đất vì quá đau.

Còn những tên còn lại, Sarly đều cho chúng một đòn thật mạnh vào sau gáy và ngực tuy không chết nhưng khả năng hồi phục là rất thấp. Có sống được qua 1 tuần hay không cũng là một kì tích.

Nhưng trước khi đi Sarly cũng không quên tự giới thiệu về chính bản thân của mình.

-Hãy nhớ cái tên Ngũ Quỷ còn ta Angel Masks (Mặt nạ thiên thần)

-Tạm biệt.

Nói xong Sarly bay người qua cửa sổ, thật không thể tin được người vừa rồi là một cô gái. Tuy bọn chúng đã thấy qua mặt cô nhưng thì đã sao cơ hội tiết lộ thông tin Sarly như thế nào cũng không còn nữa vì từng tên một đều nhắm mắt sau đó ít phút.

2 ngày sau mới có người phát hiện ra 7 cái sát nằm trong ngôi biệt thự ven biển, cái chết của bọn họ được đưa vào bí ẩn vì người giết hại không để lại một chút manh mối nào. Trên báo không bao lâu có đưa tin “Chủ tập đoàn Nam Á bị giết hại chỉ trong 1 đêm”

Sarly mỉm cười nhìn vào màn hình ti vi ngắm những tấm hình chụp tại hiện trường, những thứ này là tác phẩm do chính tay cô làm.

Trong bar tiếng đèn inh ỏi hòa quyện cùng với những tia chớp nhói của đèn dạ quang. Những thân hình gợi cảm lắc lư trên sàn nhảy. Mọi thứ ở đây làm người ta phải mê loạn hòa nhập vào nó.

Các góc khuất đầy bóng tối có những cặp tình nhân quấn quýt lấy nhau không rời, môi lưỡi hòa thành một xem như chốn không người. Cuộc sống vui chơi ở đây là vậy đó, có tiền cần bao nhiêu cũng được.

Ở đây có một vị khách quen thuộc được gọi là anh chàng đào hoa, anh ta là con của 1 quan chức cao trong thành phố. Ăn chơi gái gú đều có đủ, mọi chuyến đua xe hầu như đều có mặt không ai không biết danh tiếng của anh chàng này.

Theo thông tin mà cô điều tra được thì hấn ta thường xuyên lui tới nơi này, hầu như là hằng đêm. Đến giữa khuya thì tìm đại 1 em trên sàn nhảy làm thú vui rồi lập tức đi đến khách sạn.

Đọc những thông tin đó mà cô không ngừng cười mỉa mai.

Phía trên sàn nhảy có một cô gái mặc chiếc váy ngắn màu đỏ, từng cử chỉ chuyển động của cô đều gợi lên đường cong quyến rũ của cơ thể, mọi người bên dưới đều không ngừng hò hét náo động. Cô không quan tâm, cô chỉ biết mình đang hòa vào trong nhạc bất cứ lúc nào cũng có thể dùng thân mình mảnh mai này tan chảy đắm dần ông.

Lúc này là 12 giờ khuya, dưới cái ánh đèn chớp liên tục thân hình cô càng lọt vào tầm mắt của hấn ta.

Bàn tay hấn không ngừng xoa xoa thành cốc, cảm giác lúc này của hấn ta rất là tuyệt.

-Cô em trên sàn đẹp quá đại ca.

Một tên ngồi bên cạnh miệng mỉm cười nói với Quan.

Khi nhìn theo từng chuyển động lúc nhẹ nhàng lúc mạnh bạo của cô hấn ta không ngừng gợi lên ình một hứng thú khó tả, cổ họng sớm đã khô không còn giọt nước bàn tay buông lỏng rời khỏi chiếc cốc trên bàn.

-Đêm nay cô em này nhất định là của tao.

Hấn ta tự tin dùng tay bước đến gần sàn nhảy nơi cô đang đứng, mỗi bước chân hấn ta càng gần thì môi cô càng nhếch cao hơn.

Cô biết mình có thân hình như thế nào, cô biết hấn ta dễ dụ như thế nào. Nhưng cô chưa từng biết một khi đàn ông nổi thú tính lên rồi thì nghi mọi chuyện sẽ khó giải quyết, huống hồ với 1 cô gái đầy hấp dẫn như Cherry.

Mấy tên đàn em ngồi phía sau nhìn theo bóng lưng hắn ta không ngừng hò hét cổ vũ. Bọn chúng biết rõ tính tình của đại ca mình nói “muốn có” thì không ai có thể nói “không cho” huống gì chỉ là một cô em nhảy trên sàn.

Quan nhìn bên ngoài là một tên khá đẹp trai, với cái ngoại hình cân đối lại vừa có tiền cô gái nào lại không nhanh chóng tìm cơ hội ngủ với hắn ta. Nhưng cuộc đời đầy vinh quang tiền tài của hắn nghi rằng hết đêm nay sẽ tàn.

Cherry không thèm để ý đến bước chân mỗi lúc một cần mình, cô vờ như không thấy tiếp tục thực hiện những động tác uốn dẻo người, tay chạm mũi bàn chân đôi chân thon dài lộ ra trước mắt.

Quan tiến lên sàn làm một vài động tác nhẹ để hòa vào nhạc cùng cô, một bàn tay hắn ta vòng qua eo Cherry nhịp nhàng theo từng cử chỉ của cô. Cái ánh mắt gợi tình của Cherry làm hắn ta như nghẹt thở, Quan chưa từng nhìn thấy cô gái nào có nét đẹp như thiên thần và cơ thể đầy quyến rũ như thế này.

Ánh mắt đó làm say đắm hắn ta, long lanh như thể muốn cướp đi linh hồn của hắn. Hắn ta nhìn Cherry với ánh mắt đầy say tình.

-Em đẹp lắm.

Hắn ta nói nhỏ vào tai cô, chiếc lưỡi không ngừng tinh nghịch vành tai nhỏ đầy ướt át của cô. Nói xong hắn ta nhẹ nhàng đặt lên má cô một nụ hôn.

Cô quay mặt lại nhìn hắn khẽ nheo mắt, động tác lập tức thay đổi hai người lúc này đang mặt đối mặt. Trên môi cô là một nụ cười khiêu tình một chân cô đưa lên vắt ngang eo hắn ta nhẹ nhàng dùng cơ thể mình xoay chuyển để tạo nên nhiều thích thú cho hắn.

-Cám ơn anh quá khen.

Cơ thể hai người áp chặt vào nhau, tiếng nói của cô vang bên tai của Quan từng luồng khí nóng nhả ra từ đôi môi nhỏ nhắn của cô được hắn ta hưởng trọn hương vị. Cherry có thể cảm nhận được cơ thể của Quan không ngừng cử động một cách khó khăn theo nhịp thở của mình.

Mọi người xung quanh ai cũng thấy cảnh tượng này, ngay cả người con trai có đôi mắt sâu thẳm, gương mặt lạnh giá đang nhìn mắt không rời khỏi cơ thể gợi cảm của cô.

Hắn không nghĩ nhiệm vụ lần này của Cherry lại phải ăn mặc một cách đầy khiêu khích người khác như thế này, làm người con trai vốn có tính điềm tĩnh như hắn cũng phải tức giận.

-Đợi thời cơ đến, anh nhất định cho em biết thế nào là lẽ độ.

Giọng nói không lộ rõ cảm xúc cho lắm, chỉ biết khi nói câu vừa rồi hắn phải rất kìm nén không chạy lại bế ngay cô đi. Hắn là vậy luôn muốn chiếm đoạt cô một cách cuồng nhiệt nhất, đã rất lâu hắn khao khát cơ thể cô. Giờ đây lại nhìn cô trong vòng tay kẻ khác dù hắn biết đó là nhiệm vụ nhưng tính chiếm hữu trong người hắn vẫn không cho phép.

Không nhìn cảnh tượng trước mắt nữa, hắn xoay người bước ra khỏi cái nơi ồn ào này.

“ Dòng người đầy cảm dỗ rồi có ngày em phải sập trước bẫy của anh”.

Quan ôm chặt thắt lưng của Cherry để hai chân cô có thể quần chặt lấy eo mình hơn. Một tay hắn ta cầm ly rượu vang, 1 tay nâng eo cô lên bước xuống sàn nhảy trước các ánh mắt thèm thuồng của bọn đàn ông và ganh tị của những cô gái thường được hắn ta trao tình.

Bước chân Quan càng lúc càng gấp gáp cứ như trể một phút giây nào nữa là người con gái trong tay biến mất vậy. còn cô không ngừng khiêu lên dục tình trong người Quan, đôi tay không an phận luồn vào trong áo hắn ta vuốt ve nhẹ nhàng.

Từng sợi dây thần kinh của hắn ta đứt một cách đứt khoát, cơ thể khó chịu đến không tả nổi. Hắn ta chỉ biết muốn người con gái này ngay và lập tức không thể chậm trễ.

Căn phòng nằm khá xa, cho thấy nơi đây ít người nào biết đến. Cuối cùng bước chân của Quan cũng dừng lại, bàn tay cô đang để trên ngực hắn ta cũng dừng hoạt động.

Cô trơ mắt ra nhìn khi thấy Quan đạp tung cửa ra, bế cô đi thẳng vào bên trong mà không hề đóng cửa. Liệu lỡ có người bắt ngờ vào đây thì sao.

-Cửa.

Tiếng nói của cô cứ như một cơn gió nhẹ thổi qua, êm ái đến lạ thường. Làm Quan cảm thấy cổ họng mình nóng ran như nghẹn lại.

-Không sao, nơi này chỉ có anh và 1 thằng đàn em thân cận biết. Không ai có thể tùy ý vào được đâu.

Thật ra quán bar này do Quan và một người bạn mở, hẳn ta thường xuyên qua đêm với những cô gái trong bar, nhưng chưa từng dẫn bọn họ vào căn phòng này vì nơi đây là nơi cơ mật bàn công việc của Quan.

Bình thường như mọi khi Quan đều dẫn các em đến khách sạn gần đó, nhưng không hiểu hôm nay vì sao hẳn ta lại dẫn Cherry đến nơi được coi là bảo mật này.

-Không ai biết. Vậy sao anh lại bế em vào đây?

Cô không hiểu hẳn ta đang nghĩ gì, không lẽ mới biết nhau vài phút mà Quan lại thật sự tin tưởng cô như vậy sao?

Quan cúi xuống hôn nhẹ lên môi Cherry:- Khờ quá sau hôm nay em nhất định phải theo anh. Vì thế sớm muộn gì cũng biết nơi này, vậy thì biết sớm hơn một chút có sao đâu.

Không nhiều thời gian với Cherry, Quan tiến đến giường ngủ trên môi là một nụ cười đầy vẻ hài lòng.

Khi nhìn thấy Cherry hẳn ta có ý nghĩ là chiếm được cô rồi thì không bao giờ để thằng đàn ông nào khác đụng đến. Hẳn ta thật sự muốn tìm một người con gái bên cạnh mình, và cô chính là sự lựa chọn của hẳn ta.

Nói tình yêu sét đánh thì không phải, Quan không hiểu vì sao khi thấy cô lại muốn cô là của mình đến thế. Ngoại hình của Cherry rất đẹp, gương mặt được xem là tuyệt sắc. Có thể đó là nguyên nhân chủ yếu, đàn ông mà luôn muốn người đàn bà bên cạnh mình là đẹp nhất, vừa được nở mày nở mặt với tụi bạn nhậu vừa được tận hưởng sự nhiệt tình của mỹ nhân.

Đang còn mãi suy nghĩ Quan đã đưa Cherry đến bên chiếc giường được thiết kế theo kiểu hoàng đế rộng lớn.

“Á aaaaa”

Quan không nhân nhượng ném thân hình mềm mại của cô xuống giường, đầu cô lúc này choáng váng chưa kịp ngồi dậy thân hình to lớn bỗng nhiên ập đến. Cơ thể nặng trĩu hai tay khuya xuống ngã trở ra giường.

-Anh, đau em.

Tiếng trách móc của cô thật ngọt ngào, dù gương mặt không quá biểu cảm nhưng Quan làm sao không biết cô đang nhõng nhẽo với mình. Nhưng hẳn ta thích những cô nàng như thế này, mềm yếu dễ vỡ ở dưới thân đàn ông nhất định làm người khác phát cuồng si.

Nụ cười trên môi Cherry càng rạng rỡ hơn, chắc chắn bây giờ Quan đang cảm thấy đầu mình hơi tê tê rồi. Mắt cũng rất mệt không thể mở to ra hơn nữa, cảm giác cơ thể mình như bay lên trời. Rất thoải mái.

-Em làm gì vậy?

Đang đến lúc định cởi quần ra thì Quan cảm nhận có một vật cứng nhắc đang để chính giữa vật đầy kiêu ngạo của mình. Cherry lấy khẩu súng nhỏ bên trong chiếc váy ra, ánh mắt nham hiểm nhìn vào vị trí khẩu súng đang nhắm vào.

-Muốn thử không?

Chết tiệt thử xong rồi hẳn ta khỏi có người nổi dỗi luôn. Quan tức giận nhìn người con gái đẹp lộng lẫy trước mặt mình, cô không còn cái bộ mặt yêu kiều dịu dàng như khi nãy nữa thay vào đó là gương mặt đầy sát khí, ánh mắt trở nên lạnh giá đến lạnh người. Chuyện như thế này Quan chưa phải là chưa từng gặp qua, nhưng người muốn giết hẳn bây giờ là cô.

Cô gái xinh đẹp, trong lòng Quan thầm nghĩ thật tiếc.

Hắn ta không sợ hãi giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, bàn tay khẽ vuốt ve cổ Cherry. Ánh mắt không che giấu sự tham lam.

-Em nghĩ mình có thể hạ được tôi sao? –Quan nheo mắt nhìn vào mắt cô, giọng nói của hắn ta rất điềm tĩnh cứ như khẩu súng cô đang cầm là vật đồ chơi vậy.

Cherry khẽ chau mày, người con trai này quả thật tâm tư rất khó đoán. Ngay cả việc cô chĩa súng vào người hắn ta cũng không có bất cứ biểu hiện hoảng hốt nào. Quan chỉ nhìn cô bàn tay không ngừng quấy rối chiếc cổ trắng như tuyết của cô.

Như hồ sơ có nói Quan từng học võ trong thời gian dài, boxing cũng rất giỏi. Khả năng tự vệ có thể rất cao, nên khi gặp 1 người con gái xinh đẹp muốn giết mình, chắc chắn một điều hắn ta nghĩ rằng cô không thể nào hạ được mình.

Nhìn thấy ánh mắt bốn cột của Quan, cô đã hiểu những gì hắn ta nghĩ. Cái điểm yếu duy nhất khiến hắn ta chết đó là “Quá xem thường Cherry”

Mặc cho Quan ngang tàn trên cổ mình, Cherry vẫn im lặng tay nắm chắc lấy khẩu súng. Thấy vẻ ngoan ngoãn của Cherry, Quan hài lòng mỉm cười. Dùng tay mình lấy khẩu súng ra khỏi trọng tâm.

Bàn tay hắn ta vừa đụng vào súng thì ngay lập tức đôi chân thon dài của cô đã nhanh hơn gạt phăng tay hắn ta ra. Dùng hai tay làm điểm tựa Cherry bật người ra trước.

-Không thử làm sao biết.

Lúc này Cherry mới trả lời câu hỏi vừa rồi của Quan, đối với người như hắn ta chỉ có thử trước bắt sau mới có thể thành công.

Nhưng cú đá xoay vòng của cô đẹp đến mê người, bộ váy Cherry đang mặc chỉ che vừa đủ cặp mông tròn trịa cao vút. Khi cô đá tấn công Quan thì vùng lấp lánh giữa hai chân cô lộ ra bên ngoài lọt vào tầm mắt của Quan không sót một tẹo nào.

Bỗng nhiên hắn ta nhìn chăm chú vào đùi cô, động tác đỡ lại như thế nào cũng quên mất rồi. Hắn ta chỉ còn biết người con gái trước mặt này đang làm mình phát điên lên.

“Pằng”

Tiếng súng vang lên một cách ghê sợ, từng dòng máu tươi theo trán Quan chảy xuống vai áo. Ánh mắt Quan nhìn cô đầy bất ngờ, hắn ta không nghĩ rằng cô lại ra tay một cách tàn bạo như thế. Một phát nhắm vào đầu chí mạng.

“Pằng”

Một tiếng súng khác vang lên từ cửa, khoảng 20 người đang tiếng vào với vận tốc rất nhanh. Cherry cười thầm trong lòng, khen thưởng cho bọn đàn em nhanh nhẹn của Quan. Nhưng rất tiếc lại đến chậm.

Cô nhìn thân hình mới vừa rồi ôm chặt lấy mình đang không ngừng thở yếu, Cherry lắc đầu về tiếc nuối.

Cô đứng lên và bước đến bên cửa sổ, quay đầu lại nhìn bọn đàn em của Quan hỏi hả hoảng hốt nhìn thì thể Quan.

-Muộn một bước rồi, hãy nhớ cho thật kĩ người giết đại ca các người là ta Icy killer (Sát thủ băng giá)

Không đợi chúng có cơ hội rat ay Cherry lấy tay vòng qua đùi mình rút ra một chiếc hộp nhỏ màu đen ném vào xác Quan. Nhanh như chớp Cherry bay qua cửa sổ để chắc lỗ tai lại.

“Bùm”

Căn phòng nổ tan tành, lửa bốc nghi ngút không còn một tên nào sống sót.

Không gian yên tĩnh, căn phòng nằm trên tầng 15 vẫn còn phát ra ánh sáng dịu của đêm khuya. Bên ngoài khung cửa sổ bao bọc kính là bầu trời đen mịch, và những tòa nhà cao tầng nhô nhấp. Những ngôi sao

nhỏ không ngừng chớp nháy. Khi nhỏ mẹ cô từng bảo rằng đó là những ngôi sao 7 màu tượng trưng cho hình ảnh một người nữa lại ra đi.

Sunny không biết đó có phải là sự thật không, nhưng với riêng cô từng lời mẹ nói toàn là đúng. Sunny xoay ghế nhìn qua căn phòng bên cạnh mình, đèn vẫn còn sáng chứng tỏ người bên trong vẫn còn đang làm việc một cách chăm chỉ. Và người đang ngồi trong căn phòng đó chính là nhân vật chủ chốt của đêm nay.

Sunny thu xếp một số tài liệu trên bàn, khi xong tất cả cô lấy trong túi xách ra một hộp phấn nhỏ nhẹ nhàng đánh lên gương mặt có phần hơi xanh xao của mình. Trong văn phòng suốt từ sáng đến giờ cũng đã 7 giờ đồng hồ, nét tươi tắn khi mới bước vào cũng không còn nữa. Sunny thầm than trong lòng nhiệm vụ lần này hao tổn rất nhiều sắc đẹp.

Khi chăm chút bề ngoại xong xui Sunny cầm tập tài liệu mà mình vừa chuẩn bị một cách kĩ lưỡng xong bước ra khỏi phòng tiến lại căn phòng còn phát ra ánh sáng đối diện.

“Cốc..... cốc”

-Vào đi.

Giọng nói của người đàn ông bên trong căn phòng làm việc vang lên, giọng rất yếu không có sức lực. Có thể ông ta giống như Sunny làm việc không ngừng nghỉ từ khi sáng đến giờ.

Để phải vào được công ty này làm việc Sunny phải bỏ ra rất nhiều công sức, cô được chọn làm thư kí riêng của tổng giám đốc. Nhưng nhiệm vụ lần này quả thật làm Sunny có một cảm giác rất vui sướng vì thư kí là một công việc mà ngay từ nhỏ Sunny đã muốn làm.

Nhiều lần Sunny nghĩ nếu mình được sống một cuộc sống như thế này mãi thì hay biết mấy, đó là cuộc sống mà bấy lâu nay mình mong ước đó sao? Nhưng bây giờ dù được vào vị trí một thư kí nhưng ước mơ trở thành một thư kí thật sự đối với Sunny rất xa vời.

Sunny dẹp cái suy nghĩ của mình qua một bên, bước vào phòng trên tay cô là một tách cà phê còn hơi nóng.

-Mời tổng giám đốc dùng trà.

Sunny nhẹ nhàng đặt ly cà phê lên bàn làm việc của ông ta.

-Cô là thư kí mới.

Ông ta không thèm nhìn Sunny lấy một lần kể từ lúc cô mới bước vào đây, nhưng ông ta vẫn nhận ra cô là người mới vì giọng nói này hoàn toàn xa lạ. Bàn tay khi đặt ly cà phê xuống cũng mềm mại hơn những cô thư kí trước rất nhiều.

-Dạ thưa giám đốc, tôi mới vào làm từ sáng nay.

-Uhm.

Ông ta không quan tâm tới những chuyện nhỏ nhặt này, việc đổi thư kí là một chuyện quá thường xuyên đối với ông ta. Là một doanh nhân làm ăn lớn thư kí ông ta chọn nhất định phải tài giỏi, nhưng có thể do công việc quá nhiều các thư kí trước của ông ta đành phải xin nghỉ việc. Áp lực của công việc mà người thường chỉ coi nó như một chức vụ thư kí nhỏ nhói nhưng thực chất lại rất khó khăn.

Ông ta vẫn chăm chú làm việc mà không hề chú ý đến Sunny đang đứng bên cạnh mình. Sunny chợt nhận ra rằng người đàn ông này hoàn toàn không có tư tưởng đến tử sắc.

-Hình như tổng giám đốc đang rất buồn thì phải?

Nghe Sunny nói như vậy ông ta khẽ ngược mắt lên nhìn người con gái trước mặt, cô mặc chiếc váy ngắn màu đen công sở không quá cầu kì nhưng cũng rất phù hợp với công việc thư kí của mình. Ấn tượng đầu tiên của ông ta về Sunny đó là một cô gái đáng hoàng.

Để đoán ra một người có tâm trạng không vui đối với sát thủ như cô là không hề khó, vì khi tập luyện bọn cô đã được học qua một khóa tâm lý học, có thể nhìn thấy tâm tư của người khác qua chính ánh mắt và ngay cả cử chỉ. Còn người đàn ông này qua tài liệu cho thấy công ty của ông ta đang gặp một vấn đề rất

lớn. Có thể dẫn đến phá sản vì lượng hàng đầu tư phi pháp trước kia lỗ không ít vốn, công ty này đi vào nguy cơ bị cảnh sát tịch thu toàn bộ tài sản cũng không chừng.

Ông ta bắt đầu cảm thấy Sunny rất thú vị.

-Tại sao cô biết tôi đang buồn?

Bỏ cây bút máy trên tay xuống dẹp gọn tập tài liệu đang nằm dang dở trên bàn, ông ta tập trung vào người con gái trước mặt. Ông ta muốn biết những gì mà Sunny đang nghĩ trong lòng và hiểu kì vì điều đó.

Thấy cử chỉ của ông Sunny thăm mím cười.

-Tôi có thể nhận ra qua ánh mắt của tổng giám đốc đang chứa một nỗi buồn không muốn ai nhìn thấy.

Giọng của Sunny rất nhẹ, dù không đầy mê hoặc nhưng cũng đủ làm người khác cuốn vào giọng nói đó. Nhưng vị tổng giám đốc này không hề có ý định gì xấu với cô, ông ta chỉ thấy rằng Sunny rất giống với đứa con gái đã mất cách đây vài năm của ông. Nếu con gái ông còn sống nhất định cũng lớn như chừng này.

-Một cô bé rất hiểu tâm tư người khác.

-Vậy tôi có thể giúp gì được cho tổng giám đốc không?

Sunny biết ông ta không hề có ý đồ xấu với mình, qua lời nói cô có thể nhận ra người đàn ông trước mặt đang xem mình như một đứa con trong nhà. Chắc ông ta cũng thiếu tình yêu thương với con cái cũng như Sunny thiếu tình yêu thương của ba mẹ từ nhỏ.

Trong lòng Sunny dâng lên một cảm giác rất khó tả cứ như người trước mặt đã quen biết với mình từ lâu vậy.

-Trò chuyện với tôi nhé.

-Vâng.

Hai người cùng nhau ngồi xuống sofa, ánh ông ta khẽ nhắm trông thật mệt mỏi. Người đàn ông nhìn có một vẻ ngoài hiền lành như thế này nếu không từng xem qua hồ sơ của ông ta Sunny cũng không nghĩ rằng ông ta phạm nhiều tội đến như vậy.

Từ buôn bán vũ khí trái phép đến những đường dây ma túy lớn trong nước được nhập từ Tam Giác Vàng một vùng đất ma túy lớn nhất ở Thái Lan.

-Hay tôi thổi sáo cho tổng giám đốc nghe được không?

Sunny lấy trong người ra một cái cây màu nâu nhỏ. Khi kéo nó ra thì biến thành một cây sáo tuyệt đẹp.

-Uhm.

Tiếng sáo vang lên, ông ta vẫn nhắm mắt hưởng thụ cảm giác thoải mái mà đã lâu lắm rồi không có. Tiếng sáo của cô rất trong rất êm làm người khác vô cùng dễ chịu và thích thú.

Ngón tay của Sunny một lúc sau chuyển động rất nhanh, tiếng sáo cũng theo đó trở nên gấp gáp. Cảm giác dễ chịu khi nãy cũng không còn, thay vào đó ông ta có cảm giác như mất tai miệng mình đang rất đau.

“Rít”

Một tiếng rít từ cây sáo phát ra làm tai ông ta đau bùm bùm không thể nghe tiếp bất cứ âm thanh nào nữa.

-Cô.

Chữ “cô” chỉ vừa thốt ra máu từ miệng, tai, mắt ông ta đã trào theo đường chỉ nhỏ ra ngoài. Cứ như một con ma hút máu người vậy trông thật ghê tởm.

Sunny khẽ lắc đầu tiếc nuối kéo cây sáo lại cất vào trong người. Nhiệm vụ lần này coi như hoàn thành một cách tốt đẹp. Cây sáo mà Sunny thổi là một loại sáo có âm thanh gây đứt mọi dây thần kinh trong não sống của con người. Vì thế việc giết người một cách dễ dàng bằng âm thanh như Sunny được mệnh danh là Killer pawn (sát thủ đồ cầm)

Mắt ông ta từ từ nhắm lại âm thanh vang vọng bên tay trước khi chết là hai chữ đồ cầm.

Jun và Ren đang đứng trước một mật thất lớn trong một vùng hẻo lánh của thành phố, nơi đây là nơi ở của một ông trùm ma túy khá lớn tại Hà Nội. Thế lực của ông ta ngày càng lớn mạnh vì thế ông ta không thể sống vì nếu tiếp tục, địa bàn của Mina nhất định sẽ bị băng đảng của ông ta giành mất.

Trước cửa mật thất toàn là màu tối không có phát ra bất cứ ánh sáng nào dù chỉ là nhỏ, Jun quan sát thật kĩ xung quanh xem có động tĩnh gì không. Không gian yên lặng không có âm thanh nào khả nghi, cho thấy đường vào mật thất này nhất định rất xa.

Tuy đang làm nhiệm vụ của mình nhưng không hiểu sao Jun lại chỉ nghĩ về Cherry, có thể anh lo lắng cho cô. Điều này là hoàn toàn không cần thiết, Cherry là một cô gái giỏi võ anh cứ lo lắng như thế thật lãng phí thời gian. Nhưng dù biết khả năng của cô, trong lòng anh cũng có một cảm giác gì đó rất lạ. Nếu lỡ cô gặp chuyện gì không may thì phải làm sao?

Anh là như thế, có một thói quen là luôn chăm sóc bảo vệ Cherry. Mặc dù cô không còn là đứa bé 6,7 tuổi khi trước nhưng đối với anh cô mãi mãi là một cô bé. Jun chỉ lớn hơn Cherry một tuổi nhưng anh luôn cho rằng Cherry rất cần mình bảo vệ, dù bên ngoài cô có kiên cường như thế nào cũng chỉ là một cô gái nhỏ nhắn mà thôi.

Jun cứ chìm đắm trong suy nghĩ của mình, không hề phát giác ra có tiếng bước chân đang tiến lại gần mình. Ren có thể nghe thấy, nhưng điều Ren không ngờ nhất là Jun vẫn đứng yên hoàn toàn không có ý định trốn ra sau.

-Jun.

Đến khi Ren gọi anh mới giật mình thoát khỏi suy nghĩ đó. Tai khẽ nhúc nhích anh lập tức hiểu ra vì sao Ren lại gọi mình, chắc từ nãy giờ mình mất tập trung rất nhiều mới xảy ra chuyện như thế này. Hoàn toàn không nghe thấy gì, nếu đi một mình e rằng từ khi này Jun đã bị người của bọn chúng tóm gọn trong lòng bàn tay.

“Jun bình tĩnh nào”

Tự an ủi bản thân mình, từ trước đến nay Jun là người làm việc rất cẩn thận nhưng không hiểu sao hôm nay hoàn toàn không có một chút tập trung nào. Ren cũng cảm thấy làm lạ về chuyện này, không lẽ Jun đang nghĩ về Cherry đó chứ.

Ren lắc đầu khi đoán ra được Jun đang phân tâm chuyện gì.

-Cậu đừng quên Cherry là một cô gái như thế nào, nếu cậu mà con như thế này. Không chỉ mình cậu chết mà ngay cả tôi cũng không có cơ hội thoát ra.

Lời nói của Ren như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào thần trí đang đi tạt mây xanh của Jun. Cuối cùng anh mới lấy lại tinh thần, anh đã quên mất Cherry là một con người như thế nào. Để sống tới ngày này Cherry đã trải qua rất nhiều chuyện, gần đến cái chết nhất cô ấy cũng không từ bỏ. Vì thế lần này cũng vậy, Cherry nhất định sẽ làm rất tốt.

-Uhm, tôi biết rồi.

Nói xong hai người phóng nhanh vào góc cây lớn trong bóng tối, phía trước có 3 người đàn ông cao lớn đang tiến lại gần. Bước chân của họ không quá vội vàng mà từ tốn, Ren còn nghe thấy tiếng họ đang nói chuyện với nhau. Jun không nghĩ rằng việc canh giữ trước cổng mật thất lại lơ là như thế này, không lẽ bọn họ còn có một đội ngũ bảo vệ bên trong.

Thấy tình hình không ổn cả Ren và Jun đều im lặng, Quý Sẹo là một người rất cẩn trọng, nếu phía trước mật thất ông ta cho nhiều người canh gác thì rất dễ làm việc. Còn như tình hình bây giờ xem ra khác ít, cho thấy bên trong nhất định còn có những tên lính tài ba hơn và những cái bẫy không thể lường trước được.

-Vào không?

Ren hỏi, qua câu hỏi vừa rồi cũng đủ cho thấy không khí rất căng thẳng. Giọng nói của Ren cũng có chút khàn khàn.

Jun quan sát một lúc rồi quay sang nhìn Ren, anh nói nhỏ:

-Khoảng 30 phút nữa chúng ta mới có thể hành động. Bây giờ là 12 giờ chỉ cần đợi đến 12 giờ 30 bọn chúng nhất định cho nhiều người ra cổng canh gác. Chúng ta cứ việc nhìn theo số lượng người rồi dùng thuốc gây mê cho bọn chúng ngủ đi, thì có thể vào đó một cách an toàn.

Theo trí nhớ của anh thì Quý Sẹo có một nguyên tắc làm việc đó là, khi quan 12 giờ 30 tuyệt đối không cho bất cứ ai lui tới xung quanh đường vào mật thất, chỉ có những người mà ông ta thật sự tin tưởng mới có thể ở lại.

Nếu anh đoán không lầm khi qua 12 giờ 30 bên trong chỉ còn khoảng 10 người mà thôi, tuy đường vào bên trong rất tối nhưng chỉ cần men theo lối thì có thể đến nơi Quý Sẹo đang ở. Một mẻ khử hết tất cả bọn chúng.

Ánh mắt Ren thoáng qua tia ngạc nhiên, vì sao Jun lại biết rõ mọi chuyện như thế.

-Cậu khẳng định chứ?

Jun lạnh lùng trả lời mặt không chút biểu cảm: -Khẳng định.

Thấy vẻ mặt đầy tự tin của Jun một người luôn có thành tích đứng đầu, Ren tin vào quyết định của Jun và không hỏi thêm bất cứ điều gì.

Thời gian cứ theo kim giây của đồng hồ tí tác trôi qua một cách nhanh chóng. 30 phút thoáng cái đã đến trong những khoảnh khắc chờ đợi đầy căng thẳng của cả hai người.

Tuy nói là những sát thủ chuyên nghiệp nhưng bọn họ cũng quan trọng nhất là sự an toàn của chính bản thân mình, trong quá trình làm việc không được có bất cứ sơ suất nào. Tính mạng của họ có thể ra đi trong một giây ngắn ngủi của từng viên đạn xuyên thẳng vào tim.

Không gian một lúc càng âm u hơn hẳn, những người đứng bên ngoài vẫn im thinh thích thì thoáng có vài tên từ bên trong đi ra, bọn chúng nói gì đó vào tai nhau mà Jun và Ren hoàn toàn không nghe rõ. Thời gian cũng đã gần đến, khoảng 5 phút sau nó khoảng 20 tên đi ra từ cửa mật thất, vẻ mặt bọn họ có chút mệt mỏi. Dù gì bây giờ cũng đã khuya bọn người đó dù sao cũng là những người bình thường.

Khi thấy bọn chúng bắt đầu tản ra dần dần, chỉ còn khoảng 20 tên đứng bên ngoài, Jun bắt đầu đưa tay vào túi mình lấy ra một thứ gì đó có màu đen sậm. Hình bầu dục.

-Ren có thể ra tay được rồi.

Ren luôn quan sát phía bên ngoài, ánh mắt bồn chồn như khi này cũng không còn thay vào đó là ánh mắt sắc bén.

-Uhm hành động.

Lời nói vừa dứt cả Jun và Ren lập tức phóng người nhanh về phía trước, vật màu đen trên tay Jun được thả lỏng ra lăn trên mặt đất càng lúc càng gần bọn người đang đứng trước cửa mật thất.

“Bùm”

Không gian bỗng nhiên rơi vào trạng thái mù mịch khối, trước mặt không còn một chỗ nào có thể thoát không khí được. Jun và Ren nhận cơ hội bọn chúng đang hỗn loạn dùng vũ khí của mình tiêu diệt từng tên.

Những con dao rơi nhanh vào điểm chí mạng của bọn người đó, chỉ trong vòng 10 phút 20 mấy người trên cổ nhiều vết cắt đã nằm sải dài trên mặt đất, không có bất cứ động tĩnh nào.

-Vào thôi.

Jun và Ren đi thẳng vào trong cánh cửa mật thất đen mịch đó, mùi si mắng sặc vào mũi. Rất mới, có thể nơi này mới được chỉnh sửa lại mới có một mùi khó chịu như thế này. Bọn họ dừng chân trước cửa cách cửa lớn của mật thất, bên cạnh cánh cửa kẻ ổ khóa có một dãy số từ 1 đến 9.

Jun lấy trong người ra một cái bình xịt màu trắng bạc xịt nhẹ lên dãy số đó, 6 vết màu trắng hiện lên trên các chữ số. Jun và Ren mỉm cười hài lòng rồi bắt đầu nhấn lên 6 chữ số đó.

Đối với một người có khả năng mở các ổ khóa kiểu như thế này như Jun thì chỉ trong vòng 5 phút hệ thống đã tự động báo kết nối máy chủ thành công. Và giờ chỉ nhấn vào chiếc nút duy nhất còn lại trên cửa là có thể đi vào bên trong.

“Ting”

Cánh cửa được mở ra, bọn họ bước vào bên trong. Một luồng ánh sáng truyền tới, cả hai phải nheo mắt một hồi mới có thể thích nghi với ánh sáng đến quá bất ngờ này.

Tình hình cho thấy bọn họ đang đứng trước cửa căn phòng của ông ta. Những chiếc bàn cổ kiểu thời xa xưa bằng cây gỗ quý lập tức đập vào tầm mắt họ. Những chiếc bàn này đáng giá vài tỉ đồng, một con số không hề nhỏ.

Ren nhìn chăm chú vào những chiếc bàn cổ phía trước, bất giác thở dài lên tiếng.

-Thì ra ông ra giàu như thế này.

Jun mỉm cười: -Chỉ là một phần nhỏ trong số tài sản kết xù của ông ta thôi.

Theo như những thống kê mà Jun tìm được trong hồ sơ mật mà Mina đưa cho, thì tổng tài sản của ông ta cũng lên đến 200 tỉ đồng tiền Việt Nam.

Jun và Ren tiến sâu vào bên trong hơn một chút, đến lúc họ đứng bên chiếc giường kiểu đế vương màu vàng, bên cạnh người đàn ông đó là một người phụ nữ xinh đẹp. người đàn bà này chắc chắn là vợ của ông ta.

“Cạch”

Ren đã lên nòng súng chuẩn bị ột phát chí mạng vào người Quý Sợ, nhưng khi khẩu súng được đưa vào tầm nhắm thì một tiếng nói đầy mỉa mai vang lên.

-Cuối cùng các người cũng đã đến rồi sao?

Người đàn ông khi này còn nhắm mắt bây giờ đã thức dậy đứng lên nhìn thẳng vào mắt Jun và Ren, trên môi ông ta là một nụ cười có mà như không.

Jun không hề ngạc nhiên trước dự tính đầy đột ngột của ông ta, là một người đứng đầu tổ chức việc phòng bị nhất định rất cao. Đặc biệt là một người đàn ông nham hiểm đầy thủ đoạn này, ông ta đâu thể nào dễ dàng cho người khác giết hại được.

Còn về Quý Sợ, khi lô hàng lần trước được vận chuyển thành công. Số tiền mà ông ta nhận được khá nhiều vì thế ông ta đã biết được thể nào cũng có người đến giết mình, nhằm lấy mật khẩu số tiền trong két sắt.

Nhưng không ngờ bọn người đó lại đến nhanh như thế này.

Jun nhìn Quý Sợ bằng ánh mắt thăm dò: -Ông đã biết trước đêm nay chúng tôi sẽ đến đây?

Ông ta chỉ mỉm cười không nói gì, một lúc sau mới lên tiếng.

-Xem ra hiệu suất làm việc của Mina quả nhiên tăng lên rất nhiều.

Mina từng là một người em gái trong tổ chức của ông ta, nhưng cách đây 10 năm Mina đã tự động ra khỏi tổ chức tự xây dựng ình một thế giới đầy quyền lực riêng.

Nhưng điều mà ông ta không ngờ nhất đó là có ngày người em gái trước đây lại sai người ra tay giết chết mình.

Ren lạnh lùng nhìn ông ta: -Chúng tôi là người của ai không quan trọng, điều quan trọng nhất là đêm nay ngày tàn của ông đã đến.

Ren nhắm thẳng khẩu súng trên tay vào đầu ông ta, ngón tay lạnh ngắt đang định bóp cò thì.

“Pằng”

Một viên đạn sượt ngang qua vai của Ren, cũng mai Jun nhanh nhẹn đẩy vai Ren ra nên không viên đạn đó đã khiến cánh tay Ren không thể cử động trong một thời gian dài. Tiếng cười trong phòng một lúc một lớn.

-Nếu tôi dễ bị giết như thế này thì từ lâu đã chết trong tay của bọn giang đồ đầu đường xó chợ, làm gì có cơ hội nằm đây mà hưởng phúc.

Ánh mắt ông ta hướng về hai tên vệ sĩ mặt đồ màu đen từ bên trong tấm màn trắng bước ra, quả nhiên giống như dự đoán ban đầu của Jun, khi mới bước vào đây anh đã nghe thấy có tiếng bước chân nên đã thổi một loại khí độc vào trong phòng. Đưa cho Ren một viên thuốc giải và anh cũng uống một viên nên thuốc không thể ngấm vào cơ thể hai người được.

Còn lúc này chỉ cần đếm từ 1 đến 7 là được.

-12.....3.....

Ren vẻ mặt khinh bỉ nhìn ông ta, nói giọng có chút mỉa mai: -Xem ra ông đã quá xem thường chúng tôi rồi, ông tưởng chúng tôi là sát thủ nghiệp dư hay sao mà không phát hiện ra nơi này có vệ sĩ của ông.

-Mày –Ông ta lấp bắp đưa tay lên chỉ thẳng vào mặt Ren, khi nghe Ren nói những câu như thế trong lòng Quý Sẹo dâng lên một cảm giác sợ hãi hiếm có.

“Bịch”

Hai tên vệ sĩ nằm ngã dài ra đất, còn người đàn bà cứ nghĩ là vợ ông ta cũng không còn bất cứ cử động nào nữa. Trong mắt bọn họ bắt chợt trào ra một dòng máu đỏ chứa đầy kịch độc.

-Tụi bây.

Lời nói cuối cùng của ông ta rơi vào trạng thái im lặng.

“Bịch”

Thân hình cao lớn nằm bất động ra đất, cũng giống như những người khác ông ta cũng chết do trúng độc.

Hiện trường không còn bất cứ người nào sống sót, ngay cả những tên lính canh trước cửa vừa nãy ra khỏi vị trí về cũng không giữ toàn tính mạng.

Nhiệm vụ lần này được diễn ra một cách thuận lợi, cả hai không có bất cứ thương thích nào cả. Hơn cả sự chuẩn bị từ trước của Jun.

-Đi thôi.

Hai bóng đen khuất dần trong bóng tối, không để lại cho đàn em của Quý Sẹo bất cứ thông tin nào về cái chết của người đứng đầu tổ chức.

7. Chương 7: Ác Ma Xuất Hiện

Cherry rời khỏi căn phòng mà khi nãy mình vừa xuất hiện với một tốc độ nhanh nhất có thể, chiếc váy trên người cô có phần hơi nhàu nhĩ. Do khi nãy đánh nhau với Quan nên nhìn cô bây giờ rất tàn tạ.

Mỗi khi giết người tâm trạng của cô lại như thế này, nó không giống như cái vẻ bề ngoài lạnh tanh của cô. Ngoài trời gió thổi một lúc một lạnh, bàn tay cô bắt giắc nắm chặt lại với nhau. Chỉ mong cơ thể mình có thể ấm lên một chút nào đó, khi nãy chính bàn tay trắng trẻo này đã cướp đi sinh mạng của một người con trai giàu sang quyền quý. Không biết sau này nó còn để giết chết ai nữa, cô cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình. Cơ thể chỉ có duy nhất mùi máu tanh.

Thế giới này là như vậy, muốn sinh tồn thì phải có khả năng và sự liều lĩnh. Cô từ khi sinh ra đến nay đã không có sự lựa chọn cho số phận của mình, chỉ biết nghe theo sự sắp đặt và bố trí của người khác. Cô như một con rối trong tay bà ta, để mặc bà ta tùy ý sai khiến. Nhưng dù cô có phản kháng thì sao, cuối cùng cũng chỉ đem cái chết về với bản thân. Nếu nghe lời thì sẽ có ngày sống sót trả thù cho gia đình người thân.

Cô đã tự nói với bản thân mình, dù có như thế nào đi nữa cũng không được gục ngã. Mỗi thù của cả nhà chỉ trong đợi vào bản thân cô. Đứa con gái sống sót duy nhất trong vụ việc khốc liệt dẫm nước mắt của năm xưa. Cô phải học từ chị hai của mình, một người chị kiên cường luôn dành cho cô những điều tốt đẹp nhất.

Khi còn nhỏ chị hai lúc nào cũng chiều theo ý cô, dù cô có nghịch phá đồ của chị cũng không bị mắng một câu nào. Tình cảm hai chị em rất tốt, không giống như những chị em trong gia đình khác dẫu đã lẫn nhau. Yến Nguyên từng nói, dù có dùng tính mạng của mình để đổi tính mạng của cô chị ấy cũng đồng ý.

Nụ cười mỗi khi thức giấc của chị vẫn còn đọng mãi trong tâm trí cô, không thể nào quên được. Dù chị không nghe thấy lời cô nói, dù chị không thể nhìn thấy những ngày cô trưởng thành. Nhưng Cherry vẫn mong chị biết, cô yêu chị, yêu người chị hai thương mình nhất trên đời.

Bước chân cô đầy lạnh lẽo, trái tim cũng lạnh theo những bước chân đó. Rồi ngày mai sẽ ra sao cô không biết trước được, cô chỉ biết mình nhất định phải sống dù có xảy ra bất cứ chuyện gì đi chăng nữa. Tính mạng của cô bây giờ không còn là của cô nữa, mà nó bây giờ là của linh cữu ba mẹ chị hai dưới suối vàng.

“Bịch..... bốp”

Bước chân của cô bỗng nhiên dừng lại khi nghe thấy tiếng đánh nhau ngoài sau căn nhà hoang phía trước. Do muốn yên tĩnh một mình suy nghĩ những chuyện đã qua nên Cherry không đi bằng xe mà một mình bước đi trên vỉa hè thành phố.

Tiếng la hét càng ngày càng lớn, những tiếng cây va nhau đầy vạm vỡ. trong mơ hồ cô cũng có thể biết được người bị đánh kia nhất định không gãy tay cũng bị gãy chân. Bây giờ cũng ít nhất 1 giờ 30 sáng, tại sao nơi đây còn có người. không lẽ là bọn con đồ nào đó đang thanh toán nhau.

Cô nghĩ một lúc rồi cũng quyết định quay đầu lại, dù sao việc này cũng không liên quan đến bản thân. Cô hà tất tự gây ỉn nhiều phiền phức, khi vừa quay đầu thì bên trong bỗng nhiên dừng lại không còn tiếng la hét như khi nãy nữa. Từng tiến bước chân vang lên trong không gian yên tĩnh tạo thành âm thanh xào xạc.

Bên trong con hẻm đó xuất hiện 7 người thanh niên to lớn, trên tay cầm những thanh gậy sắc to dùng. Gương mặt đầy sát khí bước ra khỏi nơi vừa xảy ra vụ việc.

-Mẹ nó, lần này tao tha cho nó nhưng lần sau để tao thấy nó tao nhất định đánh nó chết.

Một người thanh niên nhìn bề ngoài hung tợn, bên cánh tay có một hình xăm rất lớn. Do trời đã quá tối nên Cherry không thể nhìn rõ hình đó là hình gì. Tiếng mắng bần cãi một lúc một xa dần. Bên trong con hẻm đó chỉ còn lại duy nhất tiếng thở gấp gấp của một người con trai.

Cherry không suy nghĩ nhiều liền đi vào con hẻm tối tăm đó, hơi thở của người con trai đó một lúc một gần. Có một chút ánh sáng do mặt trăng chiếu xuống làm cô có thể nhìn thấy được một người con trai đang nằm co người đầy đau đớn trên mặt đất. Mặt anh ta có rất nhiều vết bầm và trên tay chảy rất nhiều máu.

Nơi này rất vắng nếu bỏ mặc anh chàng này ở đây nhất định chết mất. dù gì cô cũng từng thấy những cảnh tượng đánh nhau như thế này, nhưng cũng không thể bỏ anh ta ở đây không cứu. Như vậy thì quả thật rất ác độc, dẫu sao những người khi nãy đánh anh ta cũng không còn ở đây.

Cherry bước lên thêm một bước để biết rõ anh chàng đó còn tỉnh táo hay không.

-Anh gì đó ơ!

Không có bất cứ tiếng trả lời nào, hơi thở cũng không còn gấp gấp. Chỉ có bờ vai khi nãy đang run cũng lập tức dừng lại. Khi chú ý kĩ cô mới phát hiện ra rằng người con trai này đã bất tỉnh. Dù sao cũng đã lỡ nhúng tay vào thì cứu thêm một mạng người cũng chẳng sao, coi như tích một chút công đức cho những vụ giết người vào ban ngày.

Tuy biết bản thân mình không nên có những suy nghĩ như thế, nhưng thật ra thì cô chỉ muốn suy nghĩ như vậy để cứu người con trai này một cách thanh thản hơn mà thôi.

.....

-Tốt các người làm rất tốt nhiệm vụ lần này.

Bà ta từ trên cao nhìn xuống, tâm trạng hiện nay rất tốt. Mina thật sự hài lòng với kết quả vừa nhận được. toàn bộ những người mà bà ta muốn giết đều được xử lí một cách sạch sẽ không để lại bất cứ hạt bụi nào.

Không uống công 10 năm đào tạo, bây giờ chính là thời khắc mà ta mong muốn nhất trong suốt thời gian đó.

Mọi người tập trung vào mật thất là lúc 3 giờ sáng.

-Đó là điều mà chúng tôi nên làm. -Cả 5 người đều đồng thanh lên tiếng, gương mặt họ cúi xuống đất. Từ khi bước vào chưa hề ngẩng đầu lên.

-Lần này các người đã làm kinh động thế giới ngầm, hãy nhớ cho kỹ giữ bí mật thân phận của mình tuyệt đối. không được để cho bất cứ người nào phát hiện ra thân phận của các người, khi biết có người nghi ngờ hành tung của mình thì ngay lập tức giết không tha. Thời gian tiếp tới các người còn phải vất vả hơn như thế này rất nhiều.

Sẽ có một cuộc chiến xảy ra trong thời gian ngắn nhất. 10 năm qua bà ta làm tất cả mọi chuyện không từ một thủ đoạn chủ yếu là đợi đến cơ hội trả thù này. Ngũ Quỷ sẽ là quân cờ lớn nhất mạnh nhất của bà ta.

-Dạ rõ

Bà ta mỉm cười hài lòng với câu trả lời này. -Vậy thì các người về đi.

-Dạ.

Cả 5 người đều cùng nhau ra khỏi căn mật thất. Sunny đứng phía sau Cherry có rất nhiều điều muốn hỏi cô nhưng không biết phải mở lời như thế nào, dù sao cũng chung sống với nhau trong một mái nhà suốt 10 năm. Nhưng con người của Cherry như thế nào Sunny hoàn toàn không hiểu rõ. Mỗi lần thấy Cherry ra tay hành động ngay cả bản thân Sunny cũng nhìn thấy được ánh mắt lạnh lùng của cô, người con gái này đã nhắc nhở Sunny rất nhiều. Có những lúc thế mạnh luôn nằm trong chính bàn tay của chúng ta.

-Cherry lúc này cậu khử ai vậy? -Sarly đi từ đằng sau vượt qua người Sunny đứng bên cạnh Cherry, vì thấy không khí không được tốt chỉ toàn mùi thuốc súng nên Sarly muốn tìm một cái gì đó xóa bỏ đi không khí không mấy vui vẻ hiện tại. Nhưng Sarly không ngờ mình lại nhận được một câu trả lời.

-Quan trọng sao, dù gì người cũng đã bị giết hỏi lại làm gì?

Cherry không có bất cứ hứng thú nào với chuyện này, giết thì giết không cần phải biết quá nhiều về hắn ta. Mình chỉ cần biết nhận lấy một tấm ảnh có hình người cần giết và một số thông tin như về cuộc sống hằng ngày để dễ tìm hơn thôi.

Suy trì sự sống cho người khác cô không thể, chỉ có lấy đi sự sống của người khác một cách nhanh nhất cô mới có thể và thậm chí làm rất tốt việc này. Không làm cho bất cứ ai thất vọng.

“hazz”

Sarly bắt giác thở dài, với cái vẻ mặt lạnh lùng như một cái mặt nạ trong suốt như thế này. Không biết khi nào Cherry mới chịu tháo bỏ nó xuống.

-Sarly này? -Sunny nhìn theo bóng dáng gần khuất của Cherry lập tức đi lên song song với Sarly.

-Có chuyện gì sao?

-Cậu có thấy ở trên lớp Cherry có một nụ cười trông cực kỳ đáng yêu không?

Sarly nhìn theo bóng dáng lẻ loi của Cherry phía trước, môi mím chặt không nói nên lời. Đúng Cherry cười rất đẹp, dù cô ấy có nguy trang như thế nào đi nữa thì gương mặt thanh tú đó mãi mãi không thể xóa nhòa. Phải cho trên đời này có hai chữ nếu như, nếu như ông trời không bắt cô ấy mồ côi từ nhỏ, nếu như Cherry chưa từng có mối hận thù trong lòng. Tất cả là nếu như, thì cuộc đời cô ấy sẽ không như thế này.

Sống mà không được làm những điều mình mong muốn, luôn bị người khác sắp đặt vào những nhiệm vụ nguy hiểm. Sarly biết chứ, biết Cherry cần tình thương đến nhường nào. Nhưng ngay cả Sarly còn không có thì lấy cái gì cho Cherry tình thương, tình bạn giữa Sarly và Cherry tuy rất thân thiết với nhau. Nhưng sâu thẳm trong lòng Cherry đang nghĩ gì thật Sarly cũng không biết.

Sarly chỉ biết hằng ngày Cherry luôn sống với một cái vỏ bọc kiên cường, cô chưa bao giờ khóc. Chưa bao giờ than vãn với Sarly bất cứ chuyện gì, dù tập luyện có mệt như thế nào, dù bị đánh có đau như thế nào. Cherry

cũng không hề hé miệng nói đến nữa câu, thà Cherry chịu trải lòng nói ra tất cả chứ cứ như thế này im lặng làm những chuyện bị ép buộc chắc sẽ có ngày làm cô ấy không chịu nổi mất. Sức chịu đựng của con người có giới hạn, Sarly tin rằng Cherry cũng có.

Dưới ánh đèn mờ mờ, bóng dáng nhỏ nhắn của người con gái lạnh lẽo đến đáng thương. Từng bước chân đi qua những mảnh lá tàn mang theo một nỗi buồn da diết. Trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác nhớ nhà vô cùng, nó như một giấc mơ mà mãi mãi cô không thể nào chạm đến được.

Cô đã từng là một cô bé hạnh phúc nhất trên đời này, có tình yêu thương của ba mẹ. Một người chị gái luôn hết mình bảo bọc cô, nhưng rồi một ngày mưa gió bão bùng đã cướp đi tất cả những thứ mà cô có.

Ánh mắt tàn độc, gương mặt dính đầy vết máu. Trên tay là một khẩu súng lớn, mắt ông ta không ngừng di chuyển khắp ngôi nhà cứ như không để cho bất cứ ai sống sót. Người đàn ông tàn ác trên mặt có một chiếc mặt nạ quỷ đỏ chính là người đã cướp đi tất cả của cô, bằng bàn tay không có chút màu trắng mà chỉ toàn màu đỏ của máu.

Rồi sẽ có một ngày tôi bắt ông phải giống như tôi thậm chí còn đau đớn hơn thế này nữa, mất hết người thân gia đình. Mọi thứ vinh quang chỉ trong 1 đêm bị thiêu rụi. Hãy chờ đó ngày này nhất định sẽ đến rất nhanh, vì tôi đã biết ông là ai và thằng con trai quý tử của ông nữa.

Ba mẹ chị hai, linh hồn 3 người nơi chính suối nhất định phải phù hộ cho con. Khi trả xong món nợ máu này, gia đình chúng ta lại đoàn tụ với nhau rồi.

.....

Bên trong căn phòng màu hồng đáng yêu, người đàn ông mặt trên người bộ đồ màu đen trên mặt toàn băng keo cá nhân. Nét mặt lạnh lùng hoàn toàn không phù hợp với khung cảnh hồn nhiên xinh xắn của căn phòng kiểu đáng yêu như thế này.

Chiếc giường của Cherry chỉ dài khoảng 1m90 vừa đủ cho hấn ta gác thẳng đôi chân dài thượt của mình ra một cách thoải mái, đôi môi mỏng mím chặt miệng không ngừng thở mạnh một cách đầy khó khăn.

Trên trán cô cũng thấm thoát vài giọt mồ hôi bàn tay cũng lạnh toát không ngừng di chuyển trên ngực người đàn ông đó.

“A “

Hấn ta khẽ rên lên tiếng đau đớn, bàn tay cô bắt giắc khựng lại nhìn hấn vẻ lo lắng. Vết thương trên vai của hấn rất nặng, nhưng Cherry có khuyến và nói đến như thế nào hấn cũng không chịu đến bệnh viện kiểm tra vết thương. Nhất quyết kêu cô tự xử lí.

-Anh không sao đấy chứ?

Đôi mắt đang nhắm bỗng mở ra nhìn cô chăm chú: -Tôi không sao em cứ tiếp tục đi.

-Ừ.

Cô tiếp tục làm công việc cứu thương của mình, vết thương của hấn là một đường chém kéo dài đến tận eo khoảng 20cm. Tuy không quá nguy hiểm nhưng thật chất rất là đau vì độ sâu khoảng 1,5 cm. Miệng vết thương đã bị hở ra cô cần ngay lập tức khâu lại, tuy trong thời gian luyện tập có trải qua quá trình sơ cứu nhưng khi gặp trực tiếp một vết thương lớn như thế này bàn tay nhỏ nhắn của cô khẽ run.

Bắt gặp ánh mắt lo lắng của Cherry nhìn mình, hấn liền quay lại mặt đối mặt với cô ánh mắt hiện lên nét cười.

-Em sợ à?

Người con gái trước mặt hấn có đôi mắt long lanh, gương mặt thanh tú đại khái phải nói là xinh đẹp. Nhưng làn da không được trắng mịn như cũ, có một chút nhợt nhạt và màu nâu trên mặt. Có thể thấy rằng cô đang cố che giấu làn da trắng mịn màng của mình.

“Rất đẹp”

Cherry không hề biết người đàn ông đang nằm trên chiếc giường của mình đang nghĩ ngợi điều gì, cô chỉ biết hẳn ta nhất định không phải là một người bình thường, có thể chịu được nhiều vết thương như thế này mà tính mạng vẫn có thể giữ được.

-Tôi không sợ, tôi chỉ sợ làm anh đau thôi.

Hắn khẽ cười, nháy mắt nhìn cô nói: -Tôi không sao, em cứ tự nhiên.

Ý hẳn là em cứ tự nhiên hành xác anh đi, dù sao đi nữa đây cũng là cơ hội duy nhất của em. Sau này em muốn mà cũng không được.

Cherry thật sự không biết người đàn ông này đang nghĩ gì nữa, bị thương như thế này rồi mà còn tâm trí trêu chọc người khác. Nếu đem qua cô không tội nghiệp tên này thì bây giờ cũng đâu phải cực khổ như thế này, như không lại biến thành một bồ tát sống chuyên đi cứu người đang gặp phải khổ cực bị ai.

Sau 1 giờ cuối cùng vết thương của hắn cũng được cô xử lý một cách ổn thỏa. Nhưng do đây là lần đầu thực hiện cho người sống nên vết thương dường chỉ trên người hắn được cô cắt khâu không được đẹp. Từng đường kim mũi chỉ đi một cách xiêu vẹo xấu xí.

Hắn nhìn vào vết thương trên ngực mình khẽ thở dài: -Không ngờ tay nghề của em lại xấu như thế này, biết trước như thế này tôi đã tự mình xử lý còn đẹp hơn em rất nhiều.

Hắn đang cố tình chọc tức cô, nhưng bây giờ cô cũng không cần giả bộ hiền thực nữa. Người đàn ông này trên ngực có một hình xăm chim ưng mắt đỏ, gương mặt tươi cười của cô lập tức đánh lại và cô đã biết thân phận thật sự của hắn ta.

Ánh mắt của Cherry không còn vẻ dịu dàng như trước thay vào đó là ánh mắt lạnh lùng có thể nhìn xuyên thấu người khác.

-Anh là người của tổ chức.

Chỉ có người của tổ chức mới có hình xăm như thế này, nếu hắn không có hình xăm đó cô nhất định tin hẳn chỉ là một tên côn đồ đầu đường bị người khác đuổi giết.

Gương mặt mang ý cười của hắn khi nghe cô nói câu đó lập tức ngưng lại, hắn quay sang nhìn thẳng vào mắt cô một cách thăm dò.

Môi hắn khẽ nhếch lên thành nụ cười khổ:- Đúng tôi từng là người của tổ chức.

Từng là sao không lẽ hẳn ta đã rời khỏi tổ chức, những đám người đó là những người được Mina cử đi ám sát hẳn sao?

-Anh nói vậy là có ý gì?

-Đúng như những gì cô nghĩ, tôi không muốn làm cho tổ chức nữa nên quyết định bỏ trốn và kết quả như cô thấy. Nhưng vết dao trên người tôi là do thuộc hạ của Mina gây ra.

Một màn kịch được sắp xếp một cách rất hoàn mỹ, không có bất cứ sơ suất nào. Ngay cả người như cherry cũng tin vào từng nói nói của hẳn ta, nhìn vào sâu đôi mắt đó hoàn toàn không có sự giả dối. Thật ra là cô nên tin vào những lời hắn nói hay là không? Nếu như hẳn ta là người của tổ chức cử đến đây giám sát mọi hành động của cô thì sao?

-Làm sao tôi có thể tin anh được?

-Hãy dựa vào trực giác của em.

Dựa vào trực giác sao, người đàn ông này thật ra là người như thế nào. Hắn là người tốt hay xấu, nhưng dựa vào trước mắt thì hẳn không gây cho cô bất lợi gì cả vì bây giờ toàn thân của hắn chỉ toàn là vết thương. Nếu vì muốn đến đây trông chừng cô cũng rất khó khăn, nhưng Mina cũng không có khả năng làm như vậy vì cô biết rõ người đàn ông đó rất tin tưởng mình.

Trực giác cho cô biết người này hiện tại không đáng lo ngại.

-Tôi tin anh.

Nói xong không đợi hắn trả lời cô lập tức ra khỏi phòng, dù sao một nam một nữ ở chung một phòng thật sự không tiện cho lắm. Bây giờ cũng đã hơn 3 giờ sáng rồi thật sự cô rất mệt, khi này gặp hắn bên trong hẻm nhỏ nên cô đưa hắn về nhà chữa trị vết thương nhưng vừa về tới nhà thì Jun gọi điện thoại bảo Mina cần gặp mọi người gấp thế là cô bỏ hắn ở nhà trong tình trạng thương tích đầy người mà đi.

Nhưng cũng mai đi gặp bà ta cũng mất chỗ khoảng 1 giờ đồng hồ nên vết thương đã nhanh chóng được xử lý, chuyện của hắn sao này cô sẽ tính tiếp còn bây giờ thì cô không còn bất cứ tâm trí nào suy nghĩ nữa. Toàn thân như sắp rã ra vậy, ê nhức, cảm giác mệt mỏi như thế này thì đây là lần đầu. Có thể do hôm nay cô đã suy nghĩ quá nhiều.

Hãy quên những chuyện hôm nay thôi, vì đây chỉ là bắt đầu.

NHÂN VẬT MỚI

Tên JB

Tuổi: 27

Chiều cao 1m89 cân nặng 70kg.

Những thông tin về người này sẽ được cập nhật sau nhé mọi người vì hắn chính là nhân vật chính của truyện này, tới chương 7 mới xuất hiện nhưng lần xuất hiện của hắn sẽ khiến mọi người phải ngỡ ngàng.

8. Chương 8: Giả Vờ

Ánh sáng xuyên qua khung cửa sổ chiếu thẳng vào gương mặt của Cherry, bị đánh thức cô neho mắt tỉnh dậy. Khẽ ngước nhìn đồng hồ toàn thân cô tê cứng, chỉ còn 15 phút nữa là vào học rồi.

-Chết mất.

Dù sao cũng là ngày thứ 2 đi học nếu đến trễ thế nào cũng gây một chút phiền phức không đáng có, cũng chỉ tại đêm qua làm chuyện công đức nên bây giờ mới mệt mỏi như thế này. Cherry vừa nghĩ vừa nhanh chân rời khỏi chiếc ghế sofa, nó chính là chiếc giường đêm qua của Cherry.

Hắn vừa tỉnh lại đi ra khỏi phòng thì bắt gặp thân hình nhỏ nhắn chạy thẳng vào nhà tắm trên tay cầm theo một bộ đồng phục. Gương mặt không cảm xúc bất giác hiện lên ánh cười, cảm giác này đã lâu rồi hắn không cảm nhận được.

Người con gái này rất đặc biệt, làm hắn phải suy nghĩ rất nhiều.

.....

Lớp học.

-Devil cậu nghe tin gì chưa?

Wind ngồi đối diện Devil ánh mắt có vẻ dò xét, đêm qua xảy ra những chuyện quả làm người khác kinh ngạc, suốt một năm trời đây là chuyện giết những nhân vật nổi tiếng đầu tiên.

-Là chuyện về 4 đại gia chết trong đêm qua phải không?

Devil không ngờ lại xảy ra một chuyện như thế này, bọn họ ra tay rất gọn gàng không để lại bất cứ manh mối nào. Chỉ duy nhất một thông tin được tiết lộ từ miệng của vợ một trong 4 đại gia cho biết người giết chồng bà ta khi đi chỉ để lại hai chữ Ngũ Quỷ.

Tròng thời gian vừa qua chưa ai dám ra tay độc ác như thế này, bọn họ làm như vậy thứ nhất là màn xuất hiện của Ngũ Quỷ thứ hai là để cho các tổ chức khác biết đến còn 5 người lợi hại không kém bọn họ.

Thủ đoạn của Ngũ Quỷ rất tàn bạo, những nguyên nhân dẫn đến tử vong có rất nhiều cách dẫn khác nhau chắc hẳn là do từng người một làm. Những đòn chí mạng toàn là những chiêu thức mới lạ, hoàn toàn chưa được dùng đến trong các vụ giết người trước đây.

Họ muốn ám chỉ rằng, trong thế giới ngầm họ là những người tàn độc nhất. Những cách giết người cũng là duy nhất, và những sát thủ mà họ đào tạo cũng là tài giỏi nhất.

Wind nhìn Devil rồi đột nhiên lên tiếng –Hình như ba người đầu là nữ.

Vì ba người chết đầu tiên nếu là đàn ông thì rất khó tiếp cận, vì xung quanh những người đó luôn có vệ sĩ theo sát bên mình. Một khi có một người đàn ông lạ mặt nào khả nghi tiếp xúc với bọn người đó thì vệ sĩ bên cạnh không bao giờ rời xa họ nữa bước vì đảm bảo an toàn tính mạng cho ông chủ của mình. Còn đằng này bọn họ lại không có bên cạnh ông chủ mà lại ở bên ngoài phòng điều này cho thấy người tiếp xúc các ông chủ lớn đó là một người con gái rất xinh đẹp.

Devil cũng có một suy luận rất giống Wind, còn người chết còn lại chắc chắn do hai người đàn ông làm, vì ông ta là một người đàn ông đã có vợ lại nổi tiếng thương yêu vợ mình hoàn toàn không có khả năng dẫn người tình về nhà được. Huống chi lúc ông ta chết người vợ cũng đang ở cùng trên giường của ông ta.

Devil trầm ngâm nói –Đúng ba người đầu là do nữ sát thủ ra tay, còn người còn lại là do hai người đàn ông ra tay.

Thường thì khi giết một ai đó các tổ chức chắc chắn không cho sát thủ của mình để lại danh tánh một cách dễ dàng như thế này, nhưng Ngũ Quỷ thì lại không như thế họ để lại mọi thông tin liên quan đến nhóm của mình hoàn toàn không hề giấu giếm. Xem ra thế giới ngầm bắt đầu trang nhau vị trí bang chủ.

Họ đã bắt đầu ra tay, với thân thủ như thế này người đứng sau nhất định không phải là nhân vật bình thường. Đào tạo ra những sát thủ tài giỏi ít nhất cũng trên 6 năm, thì ra ngày này đã được người đó sắp đặt rất lâu rồi.

Wind xoay xoay ngón tay, ngược mặt lên nhìn Devil suy luận-Cách giết người của họ rất tàn bạo, hoàn toàn là những chiêu thức gây chí mạng.

Các nguyên nhân dẫn đến tử vong đều rất mới lạ, loại thứ nhất là kịch độc, thứ hai là khẩu súng có viên đạn chứa độc, thứ ba là các dây thần kinh trên não đứt dẫn đến mất máu quá nhiều mà chết. Theo suy luận ban đầu cái chết này là do một loại âm thanh gây ra, cách giết người này đã rất lâu không có người sử dụng đến vì nếu không cẩn thận âm thanh này có thể giết chết chính người đã tạo nên nó. Còn cách giết người cuối cùng là một loại hương, có thời gian ở trong không khí là 3 giờ đồng hồ.

-Tối về chúng ta sẽ bàn tiếp ở đây không tiện cho lắm.

Devil đứng lên bước ra khỏi phòng học, nhìn qua ánh mắt của anh Wind có thể thấy được rằng những vụ mưu sát này nhất định đằng sau nó là một thảm họa tàn khốc sắp xảy ra.

.....

Ở một góc nhỏ của sân trường.

Cherry mang tinh thần mệt mỏi đến trường, đôi chân cố bước nhanh về phía trước để không lỡ mất thời gian vào lớp. Bất chợt cô nhớ đến nụ cười đầu gốiu cột của tên đáng ghét ở nhà khi sáng.

-Cô bé, bỏ quên cái cặp ở nhà rồi nè!

Nói xong không đợi cô quay mặt lại hắn đã cười hả hê bước vào trong phòng của cô, mẹ cô tức người đàn bà nhận nuôi cô để thực hiện nhiệm vụ trong thời gian này không có ở nhà, nên cô cũng yên tâm khi cho hắn dưỡng thương nhà mình. Nhưng khi thấy bộ dạng của hắn như thế này, cô lại hận không thể vức hắn ra khỏi nhà ngay lập tức.

Nhưng dù nói thế nào đi nữa hắn cũng từng là người của tổ chức, giữ lại bên mình cũng không phải là cách. Tối đêm đó khi nhìn thấy hắn bị khoảng mười người đàn ông đánh trong thật đáng thương, nhưng theo phán đoán của cô thì người đàn ông đó nhất định thân thủ rất nhanh nhẹn lại chịu đựng rất giỏi, vì trên vai hắn là một vết đâm nếu không có vết đâm bất chợt đó người thua chưa chắc là hắn.

Bây giờ nếu cô đã là ân nhân cứu mạng của hắn, với tính cách của một người trong xã hội đen thì có ơn nhất định sẽ trả. Với thực lực một mình cô việc trả thù những kẻ đã giết hại tất cả gia đình của cô thì e

rằng lành ít giữ nhiều. Nhưng một khi có sự giúp đỡ của người đàn ông này thì sẽ khác cộng thêm một số người đồng ý theo cô nữa thì khả năng trả thù thành công sẽ rất cao.

Cứ coi như cô đang lợi dụng hẳn, vì bây giờ tính mạng của hẳn là do cô cứu về.

Cherry khẽ cười một cách đầy nham hiểm, rất lâu rồi cô không có cảm giác thỏa mãn như thế này, ngày mà cả gia đình chết oan được rửa bằng máu của kẻ thù cuối cùng cũng gần đến. Cô không biết cảm giác thì cầm trên tay con dao thật bén, cắt vào từng nốt thịt của kẻ đó sẽ như thế nào. Ông ta nhất định sẽ đau gấp hàng ngàn hàng vạn lần cái nỗi đau mà người nhà cô phải chịu.

Bước chân cô khẽ khựng lại, dòng suy nghĩ trong đầu cũng lập tức không cách mà bay. Nụ cười nham hiểm trên mặt cũng không còn thay vào đó là ánh mắt ngạc nhiên.

-Ê cái con nhỏ nhà nghèo kia.

Một đứa con gái mặt trên người bộ đồ học sinh trang nghiêm, mái tóc dày bông bèn xoa dài sau lưng.

Gương mặt vô cùng xinh đẹp, so với gương mặt ngăm đen của cô thì thật sự nổi bật hơn rất nhiều.

-Chị gọi em à?

Cô làm mặt thơ ngây ngược mắt nhìn cô gái đó hỏi.

Cô gái đó không khách khí xông đến đứng trước mặt Cherry, ánh mắt cô ta nhìn cô có vẻ đầy chán ghét chen chút khinh bỉ. Hôm qua khi nghe một đứa trong nhóm nói Devil bế một con nhỏ mới chuyển trường về lớp học, cô tan gay lập tức nổi cơn điên lên thề nhất định cho con nhỏ đó biết thế nào là lễ độ.

Mỹ An quan sát cô từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ. Người con gái trước mặt cô ta hoàn toàn không có điểm gì nổi bật, làn da không trắng mịn như của cô ta. Gương mặt cũng không có điểm gì xinh đẹp cả trông chỉ thuộc dạng bình thường, nhưng con nhỏ này lại khiến Devil bẽ về lớp càng làm Mỹ An tức giận hơn.

-Mày có phải tên Nguyệt Nhi không?

-Phải chị tìm em có chuyện gì không? – Cherry nói với vẻ hỏi han nhưng làm sao cô không biết bọn người trước mặt mình đang cố tình gây sự.

-Tao muốn ày biết thế nào là lễ độ, mới bước chân vào trường mà bày trò dùng cái nhan sắc rẻ tiền của mày quyến rũ anh Devil của tao.

Giọng nói của Mỹ An mang theo ngữ khí rất tức giận, ánh mắt cô ta nhìn Cherry đầy sát khí cứ như muốn nuốt sống cô vào trong bụng vậy. Hận không thể xé xác cô thành trăm mảnh.

Thì ra cũng chỉ là những đứa con gái rảnh rỗi làm chuyện nông nổi, thích làm đàn chị kiếm chuyện với người khác chỉ vì một người con trai. Nhưng thật sự Cherry không biết người con trai ngày hôm qua đưa mình về lớp hôm qua là Devil vì anh chưa từng nói cho cô biết tên của mình.

-Em..... Chị nói gì em không hiểu?

Cô cúi đầu xuống không dám ngẩng mặt lên nhìn cô ta, vẻ mặt có chút sợ sệt. Biểu hiện này của Cherry càng làm cho cô gái đó tức lên.

-Mày phô cái vẻ mặt đáng thương đó cho ai xem thế hả?

Đứng cách xa bọn họ khoảng 20m có hai người con trai đang tiến lại phía họ. Bỗng nhiên đang đi Wind nghe thấy có tiếng con gái đang quát mắng nên Wind nhìn về phía phát ra giọng nói đó thì thấy được có một đám con gái đang xoay quanh một người con gái khác. Hẳn ta nhìn kĩ lại mới phát hiện người con gái bị đám người kia xoay quanh trông rất quen hình như đã từng gặp ở đâu rồi.

Wind quay sang nhìn Devil hỏi: -Cậu có thấy cái con bé đó quen quen không?

Devil lúc này cũng đang nhìn chăm chăm về phía Cherry, hôm nay cô mặt bộ đồng phục giống như ngày hôm qua nhưng trên cổ áo lại có thêm một cái nơ nhỏ nhắn trông rất đáng yêu. Vẻ mặt sợ hãi này vẫn giống như ngày hôm qua, lần đầu tiên Devil gặp cô.

-Là cô bé ngày hôm qua trông nhà kho.

Anh không thể nào quên được cái dáng vẻ của Cherry, nó làm anh rất ấn tượng với cái tên Cherry của cô.

Wind chợt nhớ lại người con gái nước mắt giàn giụa ngày hôm qua được Devil bế đi, lại quay sang nhìn người con gái bị khoảng 5 người con gái khác ức hiếp đến gương mặt đã sớm tái xanh. Bất giác Wind thở dài.

-Nhìn sao mà mỏng manh dễ vỡ thế kia, lại bị người khác ăn hiếp nữa rồi.

Cô gái trước mặt anh bây giờ rất yếu đuối, đúng như Wind nói cô ấy thật sự là một cô gái mỏng manh và rất dễ vỡ. Không hiểu sao Devil lại thấy cô gây thương tổn đến góc nhếch bị người khác hù dọa sắp đánh đến nơi mà vẫn không biết chạy cứ đứng ngay đó mà nhìn.

-Cô bé đó quá gây thương tổn thì phải, giờ phút này vẫn còn tâm trí hỏi xem bọn người trước mặt gây sự với mình vì chuyện gì.

Wind bất ngờ quay sang nhìn Devil –Đừng nói với em là anh vẫn chưa nói với cô bé đó anh là Devil nha.

Suy luận của Wind cuối cùng quả thật rất đúng, hôm qua do đi ra ngoài quá nhanh lại trêu đùa Cherry khi trên đường đến lớp. Anh thật sự quên mất phần giới thiệu bản thân mình với cô, chết tiệt.

-Quả thật anh chưa từng nói cho cô ấy biết.

Ánh mắt Wind mang ý cười: -Không sao đâu, sớm muộn gì cô bé đó cũng biết thôi.

Trong trường này ai mà không biết đến Devil, một hot boy làm điên đảo không biết bao nhiêu cô gái trẻ đẹp. Thú thật Wind quan sát Cherry một lúc nhưng thật sự không nhìn ra bất kì điểm nổi bật nào, hoàn toàn không thể đem so sánh với những cô gái trước đây Devil từng quen.

Không lẽ Devil cũng có một ngày động lòng trước một cô gái bình thường sao? Hay chỉ là một cảm giác mới lạ đầy chiếm hữu mà thôi.

-Mà Devil này, anh thật sự có bao nhiêu người yêu vậy?

Wind dùng ánh mắt mang đầy ý cười nhìn Devil, quả thật những chuyện như thế này xảy ra rất thường xuyên và Wind cũng đã trông thấy rất nhiều. Đa số các cô gái đó từng là người yêu của Devil, nếu có thời gian rảnh ngồi lại sắp xếp và đếm xem Devil có bao nhiêu người yêu thì Wind có thể cho ra một con số khoảng 30 người.

Đa phần bọn họ đều là các tiểu thư con nhà quyền quý, nhưng không hiểu vì sao với cái vẻ mặt cứng đờ kia bọn con gái lại thích nhiều hơn là cái vẻ mặt tươi cười đầy bốn cột của mình. Wind đã nhiều lần thắc mắc và được giải đáp bằng một câu rất ngắn gọn.

“Vì trên trán cậu đã ghi rõ hai chữ sát gái”

Lúc đó Wind cứ ngồi cười mãi, thì ra người anh em của mình làm cái bộ mặt không cảm xúc đó ra để dụ dỗ những cô nàng xinh đẹp. Thường thì những kiểu người như thế có sức hút hơn.

Phía đối diện.

Mỹ An tiến gần lại phía cô, bàn tay nhanh như chớp đưa lên bóp mạnh vào cằm Cherry, những ngón tay thon dài sắc nhọn không ngừng tranh nhau đâm vào vùng da mỏng dưới cằm. Cằm giác đau nhói làm Cherry bất giác chau mày, gương mặt vốn đang trắng bệch chuyển sang xanh.

Hai tay Cherry khổ sở đưa lên kéo bàn tay đang không ngừng bóp mạnh vào cằm mình, từng giọt nước mắt oan ức rơi trên khóe mi cô.

-Chị làm gì vậy? Đau quá thả em ra huhu.

Lúc này nhìn Cherry vô cùng đáng thương, hai tay vô thức quơ qua quơ lại nhưng không thể này ngăn cản được hành động đáng sợ của người con gái có ánh mắt tóe lên lửa phía trước.

Ngoài sau có hai người con gái cùng nhau bước đến, tóm lấy mấy tóc được búi cao lên của Cherry giật mạnh đến mức độ cô tưởng chừng da đầu mình sắp tróc ra theo những sợi tóc đen mềm mại.

-Chết tiệt, còn dám dùng nước mắt ra để tao thương hại hả? Mà chỉ giả bộ lẳng lơ trước mặt đám con trai mà thôi, còn với tao thì vô dụng.

Cô ta như phát điên lên vậy bàn tay càng ngày càng siết mạnh, cảm giác đau bây giờ như bị tê liệt thay vào đó là cổ họng khô rát lúc này Cherry mới phát hiện mình hoàn toàn không thể thở được nữa.

“Bốp”

Bàn tay Mỹ An vừa buông cầm Cherry ra thì ngay lập tức giáng xuống Cherry một tát rõ đau, cô ngã nhào xuống đất đưa tay ôm lấy miệng không ngừng ho khan. Hơi thở cũng rất yếu, phải thở đều đặn một hồi mới có thể lấy lại nhịp thở như bình thường.

Bàn tay trái chà xuống sân trường đau rát, khi Cherry nhìn xuống mới thấy tay mình không ngừng chảy máu. Chính giữa lòng bàn tay là một vết trầy sâu dính đầy cát bụi.

Nếu nơi đây không phải sân trường, nếu nơi đây là một nơi đầy bóng tối. Thì những con người có gương mặt hung hăng trước mặt cô, đang không ngừng hành hạ cô sẽ có một kết cục không thể nào tốt đẹp. Lúc đó ánh mắt bọn họ nhìn cô sẽ khác, không còn sự khinh bỉ chán ghét như thế này, mà sẽ thay vào đó là ánh mắt sợ hãi như cô đã nhìn bọn họ hiện tại bây giờ.

Những gì bọn họ làm với cô, cô nhất định sẽ khắc ghi trong lòng. Hình ảnh từng người một sẽ được cắt kỹ vào danh sách đen, rồi một ngày nào đó danh sách này được mở ra, từng cái tên bên trong nó sẽ biến mất giống như sự sống của bọn họ trên thế giới này vậy.

-Mày còn dám khóc, tụi bây tát nó mạnh vào cho tao.

Lời nói hùng hồ của cô ta vừa mới cất lên thì một luồng khí lạnh bao trùm xung quanh mọi người, phía xa có bước chân không ngừng tiến lại gần. Trên môi Cherry là một nụ cười lạnh.

Đến bây giờ bọn họ mới chịu ra mặt, cô cứ nghĩ Devil sẽ làm ngơ bỏ mặt để cô bị người con gái được xưng danh là bạn gái anh ta đánh đến chết rồi chứ. Nhưng cuối cùng người lên tiếng giúp cô cũng chính là anh ta.

Từ khi này đến giờ Devil cứ đứng ở một góc đó cùng Wind, hai người không vội ngăn cản nên mọi chuyện cứ xảy ra một cách như thường lệ. Như mọi ngày Mỹ An chỉ chửi vài câu cảnh báo hoặc tán cho cô gái kia một bạt tay để nhớ mà rời khỏi cuộc sống của Devil thôi, những chuyện nhỏ nhặt như thế này Devil hoàn toàn không để ý đến mặc cho cô ta muốn làm gì thì làm.

Nhưng bây giờ anh không thể nhìn được nữa rồi, cô gái Mỹ An này quả thật càng ngày càng quá đáng.

Cứ nghĩ anh đối xử tốt với cô ta một chút thì ngay lập tức đã làm càng không xem anh ra gì cả, người như thế này không thể giữ lại bên mình.

Đúng là phiền phức.

-Anh Devil.

Gương mặt đang bừng bừng lửa của Mỹ An vội vụt tắt khi nghe thấy giọng nói đầy ngừ khí của Devil, tuy trước nay Devil luôn tỏ ra trầm tĩnh trước mặt mọi người nhưng khi nói chuyện với cô ta thì rất nhẹ nhàng.

Chưa bao giờ quát mắng cô ta bất cứ câu gì, kể cả việc như thế này trước kia Mỹ An cũng từng làm rất nhiều nhưng chưa bao giờ nghe thấy Devil nói bất cứ câu gì.

Dù anh có biết cũng nhắm mắt làm ngơ xem như mình không biết gì cả, từ những hành động đó làm Mỹ An cứ nghĩ anh cho cô cái quyền đó. Nhưng sự thật luôn làm người khác thất vọng, ngay chính giây phút này người con trai trước mặt từng nhìn cô ta với ánh mắt nóng bỏng đang đầy căm phẫn.

Devil vờ như không nghe thấy cô ta gọi mình, ánh mắt hững hờ lướt ngang qua người Mỹ An ngồi xuống nhìn Cherry bằng ánh mắt thương xót.

-Cô bé nín đi, ngoan nào khóc như vậy xấu lắm.

Anh mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cô, dưới ánh nắng buổi sáng sớm của mặt trời nụ cười đó càng thêm ấm áp.

Còn Mỹ An khi nghe thấy những lời nói vừa rồi phát ra trong miệng Devil thì thân hình cô ta lập tức cứng đờ, dù trước nay Devil luôn nói chuyện với cô ta bằng giọng nói dịu dàng nhưng chưa bao giờ nói với cô ta bằng điệu bộ như thế này.

Cưng chiều dỗ ngọt.

-Cảm ơn.

Ngay đến ngược mặt lên nhìn Devil Cherry cũng không dám, chỉ cần một hành động khách sáo nhỏ nhoi này thôi cũng làm Devil cảm thấy không vui. Không ngờ Mỹ An đã làm cho Cherry sợ đến như thế này, ngay cả việc nhìn thẳng vào mắt anh cũng không dám như ngày hôm qua nữa.

Wind quay sang nhìn Mỹ An bằng ánh mắt chán ghét, anh muốn cô gái trước mắt này biến mất ngay lập tức. Nếu cô ta còn ở đây anh sợ mình sẽ nói những lời nói không hay.

-Các cô biến ngay khỏi đây lập tức, đừng có để bọn tôi nhìn thấy năm người nữa. Nghe rõ không?

Lúc nào cũng vậy người đứng ra làm vai ác trước mặt đám phụ nữ cũng là Wind, Devil chưa từng ra tay đánh hay có bất cứ lời nói nào khó nghe trước mặt các người đẹp, dù anh có muốn làm gì chỉ cần nháy mắt cho Wind thì ngay lập tức Wind biết anh muốn gì. Cũng như vừa rồi Devil chỉ lẳng lặng ngồi xuống đưa chiếc khăn tay của mình cho Cherry lau nước mắt, ánh mắt không quên nhìn Wind đầy hàm ý.

Nhiều lúc Wind cảm thấy mình càng ngày càng ngu ngốc, toàn chuyên giúp kẻ ác che giấu bộ mặt thật của mình. Tuy không ra tay đánh con gái nhưng những lời nói vừa rồi của Wind cũng đủ khiến bọn họ sợ đến phát run.

Khi thấy Mỹ An và bọn người của cô ta hậm hực về mặt đầy tức giận đi nhanh ra khỏi nơi này vì lời hăm dọa vừa rồi của Wind, cô khẽ cúi đầu xuống đất mỉm cười. Không biết sau ngày hôm nay bọn người đó còn muốn làm gì cô nữa, thật sự rằng cô chỉ muốn mình hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi, không phải ra tay giết hại những học sinh ngang ngược như cô ta.

Lần này Cherry có thể bỏ qua, nhưng nếu lần sau còn tái phạm những chuyện tương tự như thế này nữa.

Dù trước mặt Devil và Wind cô có thể nhẫn nhịn như không có chuyện gì xảy ra, nhưng sau lưng thì thật sự Cherry không dám chắc mình sẽ làm những gì.

Mọi chuyện hôm nay xảy ra đã nằm ngoài sức chịu đựng của cô, từ trước đến nay Cherry chưa bao giờ phải chịu một sự sỉ nhục từ thể xác lẫn tinh thần như thế này. Là do cô ta bức ép người quá đáng.

Cherry đưa tay lên chạm nhẹ vào vết thương trên má mình, cô có thể cảm nhận được một bên mặt đã bị sưng lên. Với cái bộ dạng như thế này nếu vào lớp thể nào cũng làm trò cười cho thiên hạ.

Có lẽ Devil nhận thấy được vẻ mặt khó xử của Cherry nên anh lên tiếng nói.

-Hay hôm nay em về nhà nghỉ một ngày đi, chuyện xin phép nhà trường anh sẽ giúp em lo.

Cherry bị đánh như thế này một phần cũng là lỗi của anh, nên ít nhất anh cũng phải có trách nhiệm với cô một chút. Devil biết dù bây giờ anh có chủ động muốn đưa cô về thì với tình hình bây giờ nhất định cô sẽ từ chối anh ngay lập tức.

Cô ngược mặt lên nhìn Devil đầy cảm kích: -Em cảm ơn anh.

Nói xong cô chống người đứng lên, thấy Cherry định dùng bàn tay trắng trẻo của mình chạm vào đất Devil ngay lập tức ngồi xuống đỡ Cherry. Bàn tay to lớn rắn chắc của anh chạm nhẹ vào chiếc eo thon thả của cô, anh có thể cảm nhận được eo cô rất nhỏ nằm gọn trong tay anh.

Trên khóe môi Devil hiện lên ý cười, cô bé này quá vô tâm với anh rồi. Ngay cả việc anh chạm vào người cô với một khoảng cách gần như thế này mà cô vẫn có thể thản nhiên đứng lên và xem như không có chuyện gì xảy ra.

-Cảm ơn anh, em đi trước đây.

Cherry vừa xoay người đi thì cổ tay đã bị Devil kéo lấy: -Anh đưa em về.

-Không cần đâu ạ?

Cô mỉm cười nhìn Devil dùng bàn tay còn lại gạt tay Devil ra khỏi tay mình rồi quay người bước đi, cảm giác ấm ấm do bàn tay của Devil để lại trên eo cô vẫn còn. Devil thật sự thích cảm giác mới lạ từ cô sao?

Bóng dáng cô khuất dần sau cánh cửa nhưng ánh mắt anh vẫn chăm chú nhìn theo không rời, bước chân cô vội vã cứ như bị ai rượt bắt vậy. Không lẽ mọi động tác của anh làm cô sợ đến như thế sao, qua ánh mắt Cherry nhìn mình Devil có thể cảm nhận được một sự gượng ngập nào đó trong cô. Thật ra Mỹ An đã nói những gì và cô đã hiểu những gì, anh thật sự thấy khó chịu khi bị cô bé này xa lánh mình.

-Người ta đi mất tiêu từ nãy giờ rồi anh còn nhìn gì nữa?

Wind từ khi nãy đến giờ đứng bên cạnh Devil lặng lẽ để tay lên miệng cười thâm, Wind chưa bao giờ trông thấy bộ dạng như thế này của Devil. Cứ như vừa bị cướp mất hồn vậy, Devil đứng yên đôi đồng tử nhìn về phía đó không hề nhúc nhích. Giây phút này ngàn năm có một Wind làm sao có thể bỏ qua cơ hội hiếm có như thế này.

Nghe thấy câu nói bốn cột vang bên tay Devil quay sang nhìn Wind lạnh lùng nói.

-Hôm nay chú nói hơi nhiều rồi đấy.

Wind là người anh em tốt nhất của anh, chuyện gì cũng vậy đa số là bọn họ cùng nhau giải quyết. Nhưng Devil chỉ bức mình duy nhất Wind ở điểm là khi bắt gặp được một khe hở nào của anh thì không ngừng trêu ghẹo, cứ như thấy vẻ mặt khó xử của Devil thì Wind vui lắm vậy.

-Vậy thôi em không nói nữa.

Devil cũng không hiểu vì sao trong lòng mình lại có nhiều thứ cảm giác như thế này, nói thích Cherry thì cũng không phải. Có thể nói một cách khác là Devil có một chút ấn tượng tốt về Cherry chẳng hạn, ánh mắt của cô nhìn anh không giống như những ánh mắt của các cô gái khác. Cô có tâm hồn trong sáng, đơn giản. Đó chính là ấn tượng đầu tiên của anh về cô.

.....

Cherry trong lòng khó chịu bước chân vào trong ngôi nhà có rất nhiều hoa trước sân, không hiểu sao khi nhìn thấy những chậu hoa này trong lòng Cherry lại cảm thấy vô cùng thoải mái, tinh thần mệt mỏi cũng vơi đi một chút ít.

Cô khẽ cười, nhưng khi nụ cười đến khóe môi thì mày cô lập tức chau lại. Cảm giác đau đến căng nhức bên má lại Cherry khó chịu, cô cũng không ngờ một cô gái trói gà không chặt chỉ được mỗi cái miệng như Mỹ An lại có thể tát cô một cái mạnh như thế này.

Cơn đau trên mặt làm Cherry chẳng buồn mà đi thưởng thức những bông hoa xinh đẹp kia, cô đẩy cửa đi vào trong nhà. Vết bầm này nếu không kịp thời xoa bóp ít nhất cũng ba ngày mới hết sưng, tuy chuyện nhỏ nhặt này không đáng là bao đối với cô, một người từng tập luyện chịu không biết bao nhiêu gian khổ như Cherry thì quả thật cái tát này chẳng ăn thua vào đâu.

Nhưng cô bây giờ thân phận đã khác, không còn là một sát thủ nữa. Thay vào đó là thân phận của một học sinh phổ thông hiền lành yếu đuối, ngày thứ hai đi học mà xảy ra những chuyện như thế này thì mọi kế hoạch sẽ bị đảo ngược lại mọi thứ. Tuy những việc như thế này sẽ có được sự thương hại từ phía hai người con trai đó là Devil và Wind nhưng lại bị làm phiền bởi những đứa con gái chẳng ra làm sao. Thật phiền phức.

Mina đã từng nói, muốn thực hiện được thứ mình muốn nhất định phải có sự kiên nhẫn. Ai đã từng làm tổn thương chúng ta thì hãy ghi nhớ khắc thật sâu trong lòng, chờ đợi và im lặng chính là cách tốt nhất để trả thù. Nóng vội hấp tấp chỉ dành cho những kẻ háo thắng, rồi chúng sẽ chết do dự ngu xuẩn của mình. Còn chúng ta sẽ sống và tiếp tục trả thù từng kẻ một.

Đối với tình thế của Cherry hiện tại cũng như vậy, từ nhỏ đến lớn Cherry là người luôn ít nói và giữ một khoảng cách nhất định với mọi người. Chỉ riêng với Sarly thì ngoại lệ, cô là người có giới hạn chịu đựng rất cao khả năng nhẫn nhịn cũng rất tốt nhưng hôm nay khi bị người con gái đó tát vào mặt thật sự làm Cherry tức giận.

Cái tát đó như một con dao sắc bén khứa mạnh vào nỗi đau của Cherry vậy, cô cũng từng trải qua những ngày liên tiếp bị ăn những cái tát như thế. Bàn tay bọn họ cũng nhỏ nhắn trắng mịn như người con gái đó, ánh mắt nhìn cô cũng đầy căm ghét như người con gái đó. Họ cũng từng nói những câu nói như người con gái đó.

Mọi chuyện xảy ra được Cherry chôn cất thật sâu trong lòng, năm cô lên 4 đã từng bị người khác bắt cóc và bị giam giữ suốt 1 tuần liền. Ba mẹ đã rất vất vả để tìm kiếm cô, khi mọi người tìm thấy thì lúc đó trên người Cherry vô số vết roi, trên gương mặt đầy dấu bàn tay.

Người gây ra những vết thương như thế này đối với một đứa bé chỉ lên bốn thật sự rất nhẫn tâm. Ông làm sao không biết những nỗi đau mà đứa con gái bé bỏng của mình phải chịu chứ, trước nay ông chưa bao giờ ra tay đánh con gái mình dù chỉ một cái nhẹ, Nguyệt Nhi của ông là một đứa trẻ ngoan rất nghe lời chưa bao giờ làm ông phải giận. Nhìn đứa con gái bé nhỏ khóc thút thít trong lòng làm ông càng thêm xót xa.

Ông ngược mắt lên nhìn bọn người bị bắt trước mắt mình, hậu quả mà họ nhận được đó chính là cái chết, cô tận mắt nhìn thấy ba mình, một người đàn ông trước nay luôn ôn hòa hiền hậu. Chưa bao giờ có bất cứ hành động nào làm Cherry hoảng sợ như thế này, ánh mắt ông nhìn bọn họ lúc đó rất sắc bén đỏ rực như có thể thiêu đốt người khác vậy.

Trên tay ông là một khẩu súng, cô lúc đó còn rất nhỏ nên không thể nhận ra đó là khẩu súng gì. Cô chỉ từng nghe ba nói không được chơi những món đồ nguy hiểm đó, nó có thể làm tim của con người ngừng đập.

Cô thầm cười với chính mình, nhẫn nhịn suốt 10 năm trời cô còn có thể làm được chỉ còn một năm nên cô nhất định sẽ làm được.

Mỹ An tôi tha cho cô lần này.

Do mãi suy nghĩ về chuyện của quá khứ Cherry không hề nhận ra có một người đang ngồi xuống ghế cạnh mình, ánh mắt hẩn dừng lại trên bàn tay đang chảy máu của cô. Khi thấy cô bị thương như thế này trong lòng anh lại có một cảm giác rất khó chịu, bàn tay bé nhỏ này tại sao lại có vết màu đỏ không đẹp để thế kia.

Cảm nhận được bên cạnh mình đang có một hơi thở âm ỉ, Cherry quay sang nhìn người bên cạnh ánh mắt nhìn hẩn có phần giá lạnh nhưng không khỏi nét ngạc nhiên hiện qua.

-Làm gì nhìn tôi như thế?

Cherry thấy hẩn cứ nhìn chăm chăm vào mắt mình, một người đàn ông có thân hình hoàn hảo như JB cộng với bộ dạng đang cởi trần để lộ cơ ngực rắn chắc. Không hiểu sau vết thương dài trên bụng hẩn bây giờ lại khiến hẩn càng thêm cuốn hút. Ánh mắt JB nhìn cô với vẻ phức tạp, dù cô có thể hiểu, đọc được suy nghĩ của bất cứ ai qua ánh mắt nhưng đối với người đàn ông trước mặt mình thì không thể nào đọc được.

Hẩn là một con người khó đoán, trầm tính lại ít nói. Nhưng những lời hẩn nói ra lại làm cho người khác không có con đường nào đỡ nổi, cứ như thích dồn người khác vào đường cùng là niềm vui của hẩn vậy.

Hẩn cứ nhìn cô như thế rồi từ gương mặt sau đó chuyển xuống nhìn vào bàn tay Cherry.

Hẩn thật sự tức giận thật rồi, khi phát hiện trên mặt Cherry có vết bầm trong lòng hẩn thật sự rất ngay và lập tức giết chết người đã làm như thế này với cô. Nhưng khi suy nghĩ kỹ mọi chuyện hẩn lại thấy có cái gì đó không bình thường, không phải hẩn không biết Cherry là một cô bé giỏi võ không thể nào dễ dàng bị người khác tát vào mặt mạnh như thế này, còn nữa dấu tích trên mặt cô cho thấy người đánh chắc hẳn là một cô gái.

Lòng bàn tay Cherry chảy máu nhưng không phải do bị ám khí hay bị người khác đánh, mà là dấu tích của việc bị người khác đẩy người ra từ phía trước cô vấp té tay chà xát xuống mặt đường nên mới dính đầy cát như thế này.

-Hộp thuốc y tế nằm ở đâu?

Hẩn ngưng không nhìn bàn tay cô nữa mà ngược lên nhìn thẳng vào mắt cô hỏi từng chữ, vết thương trên tay đã khá sâu còn lại dính rất nhiều cát bụi. Thế mà khi về nhà cô lại không chịu đi rửa và xử lý ngay vết thương cứ ngồi im trên ghế thờ thần.

Cô im lặng một lúc rồi cuối cùng cũng lạnh lùng cất tiếng nói.

-Trong phòng, chiếc tủ ngăn kéo thứ 3 góc phải.

Đêm qua JB nói hẳn từng là người của tổ chức, do không hoàn thành tốt nhiệm vụ nên mới bị người của tổ chức ám sát. Tuy chưa từng gặp qua người đàn ông này nhưng hầu là người của tổ chức thì ít nhất hơn phân nữa biết đến cô. Cô nghĩ người đàn ông này nhất định đã biết được thân phận của mình là ai, nên khi nói chuyện với hẳn cô không còn phải tạo ình một cái vỏ ngoài hiền lành như mới gặp nữa.

JB không nói gì im lặng đứng lên một tay vịn lấy bụng bước vào trong phòng, tuy vết thương chỉ mới được xử lý nhưng đối với một người có sức khỏe tốt như JB thì việc đi lại sau một đêm thì hoàn toàn có thể, nên khi thấy hẳn bước đi cô cũng không có bất cứ lo lắng nào.

Đêm qua cô là người chăm sóc băng bó vết thương cho hẳn, vậy mà sáng nay hẳn chính là người băng bó vết thương cho cô.

JB nhanh chóng tìm thấy một hộp đựng băng y tế, là một người luôn phải đối mặt với sự nguy hiểm tất nhiên trong nhà cũng có những thứ như thế này. Hẳn cầm bàn tay cô lên nhẹ nhàng dùng một chai nước màu trắng và bông gòn rửa sạch vết bẩn còn dính trên tay cô. Tuy là con trai nhưng mọi động tác của hẳn đều rất thành thạo, không quá đau so với tưởng tượng của cô lúc ban đầu khi giao bàn tay mình cho hẳn.

Cả hai im lặng không nói bất cứ câu gì, hẳn cứ ngồi đó chăm chú vào vết thương trên tay cô. Khoảng cách hai người hiện tại đang rất gần, cô có thể nhìn thấy rõ từng đường nét trên gương mặt nghiêm nghị trước mắt. Về bốn cột đêm qua của hẳn đã không cánh mà bay, giờ phút này Cherry chỉ thấy được ánh mắt lạnh lùng và bàn tay không ngừng di chuyển nhẹ nhàng băng bó bó ình. Thời gian cứ như thế trôi qua trong ngôi nhà đầy lạnh lẽo và sát khí.

9. Chương 9: Nhị Quái

Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay cứ nghĩ đã được giải quyết một cách gọn gàng, nhưng không ngờ cô ta lại không chịu bỏ qua và đưa ra quyết định khiến Devil mãi mãi không còn cơ hội nhìn thấy Cherry nữa.

“Reng reng”

-A lô tao nghe nè.

-Hong tao có chuyện muốn nhờ mày.

Hồng là bạn thân nhất của Mỹ An, gia đình hai người họ cũng có nhiều mối làm ăn lớn với nhau. Do thể lực của Hồng lớn mạnh hơn Mỹ An nên khi quyết định làm một chuyện lớn như thế này cô ta rất cần có sự giúp đỡ của người bạn thân này.

-Chuyện gì mày nói đi.

Hồng cảm thấy hôm nay cách nói chuyện của Mỹ An có gì đó rất lạ, bình thường cô ta chưa từng khách sáo với Hồng. Nói chuyện luôn rất thẳng thắn chưa từng nói úp úp mở mở như thế này. Không lẽ có chuyện gì đó rất khó nói lắm sao, hay gặp chuyện gì cần Hồng giúp đỡ.

-Tao muốn tối nay khử một người.

Giọng nói của Mỹ An tàn ác vô cùng, trước nay không ai không biết danh tính của Mỹ An và Hồng. Hai người luôn là hai chị em luôn sống chết có nhau, chuyện tương tự như thế này Hồng đã từng làm rất nhiều. Gia đình cô ta rất có thể lực nên chuyện cón con như khử một đứa học phổ thông thì đối với Hồng là chuyện nhỏ như trở bàn tay.

Cô ta có gia đình chống lưng là đứa con gái được cưng chiều từ nhỏ nên từ trước đến nay luôn rất ngạo mạn. Hầu là hai người họ ghét ai đến cực điểm thì sẽ dùng những thủ đoạn tàn ác đối xử với bọn họ.

Khử ở đây không phải là giết người mà là khử ra khỏi cuộc sống của họ, nhẹ thì chỉ bị đánh một trận tơi tả còn nặng thì gương mặt sẽ bị hủy hoại do những đường lưỡi lam nhẹ nhàng kéo đi trên làn da mịn màng.

Có rất nhiều cách làm người khác phải đau khổ, không nhất thiết phải giết chết họ. Vì như thế đối với họ sẽ rất dễ dàng, phải để họ sống mà không còn nuôi tiếc sống nữa đó mới là những điều mà bọn họ muốn. Đối với hai người họ đây chưa gọi là ác, họ luôn cho rằng họ là người đúng những lời họ nói là mệnh lệnh.

-Tưởng chuyện gì chứ chuyện này thì dễ thôi.

Hồng cứ nghĩ Mỹ An nói khử theo ý nghĩa thường ngày, nhưng ngay cả cô ta cũng không ngờ lời nói tiếp theo do chính miệng cô gái vừa gọi điện thoại inh.

-Tao muốn cô ta chết, biến mất khỏi thế gian này.

Giọng nói của Mỹ An có phần cay độc chỉ nghe qua điện thoại, nhưng Hồng có thể cảm nhận được từng cái nghiêng răng không ngừng của cô bạn thân. Cô ta thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng mà lại khiến cô Mỹ An nổi giận đến như thế này, ngay cả chuyện giết người cũng nghĩ đến luôn rồi.

Nhưng chuyện này không thể xem thường được, chuyện liên quan đến mạng người không phải là chuyện giỡn chơi như mấy cái vụ đánh nhau nhỏ nhất thường ngày. Nếu chuyện này mà bại lộ e rằng ngay cả cha của Hồng cũng không thể cứu được con gái mình.

-Mày đang nói giỡn với tao đó hả?

Hồng không tin trong lòng Mỹ An lại thật sự muốn như thế này, dù sao trước giờ Hồng chỉ nghe thấy An đánh người chứ chưa từng nghe An giết người.

Đầu dây bên kia cô ta cười, giọng nói đầy vẻ chắc chắn: -Mày nghĩ tao đang đùa với mày à? Để con nhỏ đó sống tao thấy ngứa mắt lắm.

Không hiểu vì sao khi nói những lời nói vừa rồi Mỹ An lại cảm giận không thể ngay lập tức đi giết chết Cherry, nhưng cũng chỉ là lời nói của một cô gái 16 tuổi khi gặp chuyện tức giận mà thôi. Nhưng có một chuyện khiến Mỹ An vô cùng hả dạ, lúc sáng khi nghe thấy Cherry gọi cô ta một tiếng chị gương mặt cúi xuống đất không dám ngẩng mặt lên làm cô ta thấy sung sướng vô cùng.

Không ai hiểu Mỹ An hơn Hồng cả, tuy cả hai người đều có tính tình hung dữ kiêu căng như nhau nhưng Hồng là người biết suy nghĩ cho tương lai của mình, cô ta sẽ tuyệt đối không thể làm chuyện như thế này.

-Mày tưởng muốn giết người dễ như trong mấy bộ phim hành động hả? Giết người đền mạng đó mày biết không? Chưa nói đến chuyện nếu bị bắt tao với mày đi vô tù ngồi hết chẳng ai có thể cứu được đâu.

Khi nghe một tràn vang lên bên tai Mỹ An mới ý thức được sự việc rất nghiêm trọng không giống như những gì mình nghĩ vừa rồi, cô ta chỉ nghĩ giết Cherry xong rồi kêu bọn đàn em đem xác vứt ra ngoài sông thì thần không biết quỷ không hay.

-Có nghiêm trọng như vậy không?

-Mày nghĩ xem làm mạng người đấy, không phải như những vụ đánh nhau trong trường bình thường như mày thường làm đâu.

Quả thật Mỹ An chưa biết và cũng chưa từng nghĩ đến, nhưng nếu không giết đứa con gái đáng ghét đó thật sự trong lòng cô ta không thể nào cam tâm được.

Từng cảnh Devil nói chuyện ngọt ngào với Cherry, bàn tay anh nắm chặt lấy eo của cô. Mọi thứ như một đoạn phim được quay chậm lại khắc ghi trong trí nhớ của Mỹ An, những suy nghĩ quá đáng vừa rồi cũng không cánh mà bay.

-Nhưng tao không cam tâm.

-Trả thù không nhất thiết phải làm cho người đó chết, mà phải làm cho người đó sống không bằng chết.

Nói đến thủ đoạn ngoại trừ giết người thì Hồng không bao giờ có những chiêu nhẹ tay, những chuyện đánh nhau nhỏ nhất trong trường ít khi nào cô ta dụng tay đến chỉ một mình Mỹ An ra tay. Nhưng một khi cô ta đã ra tay thì tuyệt đối không hề nhẹ, lúc trước Hồng từng thích Wind rất nhiều nhưng Wind chỉ xem cô ta như một món đồ chơi vui vẻ vài ngày thì lập tức vứt bỏ qua một bên, chẳng thèm để ý đến cô ta nữa.

Từ đó cô ta căm thù Wind và quyết định tìm một người giàu hơn có thế lực hơn làm bạn trai của mình, Hồng là người con gái xinh đẹp cũng được rất nhiều chàng trai trong trường để ý. Được mọi người đưa vào top 10 hoa khôi của trường. Kiệt rất yêu thương và chiều chuộng Hồng rất nhiều, xem cô ta như là bảo bối của mình vậy.

Bây giờ Hồng muốn gì chắc chắn Kiệt nhất định không cần suy nghĩ mà chấp nhận, với việc làm ột đứa trong sáng bị mất thứ mà người con gái đáng giá nhất thì chuyện này còn gì đau hơn nữa.

-Mày có cách rồi sao?

Nghe thấy nụ cười đầy nham hiểm qua điện thoại của Hồng, Mỹ An đoán được phần nào cô bạn đã có cách. Nếu nói ai nham hiểm, ác độc thì Mỹ An tuyệt đối tin người đó là Hồng, một người con gái thông minh xinh đẹp tuyệt đối có thể che mắt được người đời trong thiên hạ.

Với vẻ ngoài như thiên thần Hồng tuyệt đối không bao giờ làm mình mất hình tượng trước đám đông, cô ta luôn có cách làm mình đẹp nhất và nổi bật nhất.

-Tất nhiên là có rồi, nhỏ đó tên gì mày nói đi?

-Nó tên Nguyệt Nhi học chung lớp mình đó.

Hồng chợt nhớ ra người có tên Nguyệt Nhi mà Mỹ An vừa nói đó chính là cô bạn mới chuyển về trường ngày hôm qua, ấn tượng của Hồng về Cherry cũng khá xấu vì cô ta trông thấy Cherry chẳng có chút gì xinh đẹp mà lại được Devil bế vào lớp học trước mắt bàn dân thiên hạ. Và điều đáng nói hơn đó nữa là Devil là hot boy của trường, người bạn thân của Wind.

Thảo nào Mỹ An lại ghét con nhỏ đó như thế.

-Được mày tìm cách hẹn nó đi, chuyện này tao giúp mày xử lí.

-Ừ, có gì lát tao điện thoại lại ày.

-Ok.

“Tút Tút”

Tắt điện thoại Mỹ An khẽ ngược lên nhìn đồng hồ, bây giờ chỉ mới 1 giờ chiều. Cô ta chán nản nằm phịch xuống giường ánh mắt nhìn lên chiếc bàn học phía đối diện. Bỗng dưng nhớ ra chuyện gì đó rất quan trọng Mỹ An ngồi nật dậy khỏi giường bước xuống đi lại phía thời khóa biểu, tờ giấy mà mỗi sáng cô ta phải cầm lên.

“Thứ 3, 4 giờ học giáo dục quốc phòng”

Dòng chữ trên thời khóa biểu làm Mỹ An mỉm cười vui sướng, cuối cùng thì không cần hẹn không cần điện có cũng có thể xử Cherry một cách dễ dàng.

Cô ta chạy nhanh lại phía chiếc giường lục tìm cái điện thoại mà mình vừa quăng xuống.

“Reng reng”

-A lô.

-Tao nghe nè.

-Chiều nay 4 giờ có 2 tiết học giáo dục quốc phòng trong trường, ít nhất cũng 5 giờ 30 phút mới tan học, mày cho người theo dõi nó trên đường về. Nghe tui kia nói nhà nó khá xa trường, lại đi xe buýt cũng khoảng 1 tiếng sau mới về tới nhà. Mày chỉ cần chặn đường nó lại khi vừa tới là có thể xử lí nó được rồi.

Hồng nhìn đồng hồ trên tay mình tính nhẩm, đúng xe buýt trước cổng trường 5 giờ 45 mới có. Chỉ cần dùng một chút mẹo nhỏ là có thể dụ nó đến những nơi vắng vẻ. Xem ra cách này cũng không quá tồi.

Khi này vừa ngắt điện thoại của Mỹ An xong, Hồng quay sang điện thoại ấy thẳng đàn em của Kiệt nhờ bọn chúng giúp xử lí chuyện lần này, thay vì tìm một người bình thường cô ta lại tìm những thằng nổi tiếng ăn chơi.

-Được tao biết rồi.

-Ừ, tao chờ tin vui của mày.

-Ok.

.....

Buổi chiều 2 giờ phòng học giáo dục quốc phòng.

Mỹ An bước vào lớp cùng với 4 người khi sáng đánh Cherry ánh mắt họ không ngừng tìm kiếm thân hình nhỏ bé của cô, đúng lúc Cherry ngược mặt lên thì nhìn thấy 5 người bọn họ.

“Thì ra 5 người đó học chung lớp”

Bắt gặp ánh mắt mọi bọn họ cũng đang nhìn mình Cherry cúi mặt xuống, nắm chặt lấy bàn tay đang còn băng bó một lớp vải trắng dày cộm. Tuy JB là người rất khó hiểu nhưng tài nghệ băng bó vết thương thì không thể chê được, nhìn bàn tay cô hiện giờ chưa đến nỗi như cái bánh tét to đùng.

-Ê Sarly, cậu có thấy Cherry hôm nay có chuyện gì không?

Sunny nhìn thấy vẻ mặt hơi sợ sệt của Cherry lúc này cảm thấy rất kì lạ nên quay sang hỏi Sarly ngồi bên cạnh, bọn họ vào trường này chỉ mới 2 ngày mà thôi nhưng sáng này Cherry lại không đến lớp. Từ trước đến nay cô luôn là người đúng giờ nhất chưa bao giờ vắng mặt hướng hồ đây lại là nhiệm vụ.

Còn nhìn gương mặt Cherry lúc này nữa, Sunny đoán chắc cô đang có chuyện gì đó rất khó nói ra.

Sarly nhìn cô một lúc chợt mỉm cười. Sau đó ngược mặt lên nhìn 5 người vừa bước vào trong lớp. Mọi thắc mắc đã được giải đáp.

Cherry xưa nay luôn là một người rất giỏi che giấu cảm xúc của mình, trừ khi những lúc cô diễn ra không hề có tình trạng gương mặt sợ hãi cúi đầu buồn cười như thế này. Nhưng nói qua thì cũng phải nói lại, nếu cứ tiếp tục gặp những chuyện như thế này e rằng Cherry không thể nào thuận tiện làm nhiệm vụ. Nếu bị mọi người chú ý cô càng khó khăn hơn trong mọi hành động riêng lẻ của mình.

Mặc kệ những câu nói đầy vẻ mỉa mai của Ann, Cherry vẫn đứng yên đó im lặng không nói bất cứ câu nói gì. Thì ra ngay từ đầu cô ta muốn kết bạn với cô hoàn toàn có mục đích, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội cô ta tội gì mà không biết nắm bắt lấy.

Ann là một trong số những người theo sau Hồng, cũng như Vy nịnh bợ Mỹ An. Thì đây người chống lưng cho Ann là Hồng, chuyện lần này là do Hồng kêu Ann làm như thế. Ban đầu cô ta hoàn toàn không có ý định xấu gì với Cherry, khi cô vào lớp Ann liền quay sang làm quen mục đích của cô ta duy nhất đó chính là tiếp cận Sarly và Sunny.

Thân phận tiểu thư của hai người họ khi mới vào trường đã được bàn tán khắp nơi, không ai mà không biết bọn họ là hai đứa con vàng ngọc của ông trùm đá quý. Ann chỉ muốn làm bạn với hai người bọn họ thôi, vì lợi ích của bản thân cô ta không ngần ngại đi theo nghe lời những người có quyền có thế. Nhưng cô ta đi lại thì thấy Cherry ngồi chung với Sarly và Sunny, ngay từ lúc gặp mặt Ann chỉ xem Cherry như một người ngoài cuộc vì Cherry không tiền, không danh, không phận cũng chẳng có lợi gì cho cô ta.

Nhưng không ngờ hôm nay Hồng lại chịu bỏ ra 3 triệu với yêu cầu hết sức đơn giản đó chính là dụ cho bằng được Cherry đi vào con hẻm cụt này, bây giờ mọi chuyện đã thành công cô ta có thể trở mặt ra nhìn Cherry bị đánh. Dù sao chuyện Devil bé Cherry về lớp cô ta cũng có thấy, nên thiện cảm về Cherry cô ta cũng hoàn toàn không có.

Khi mọi chuyện kết thúc Ann sẽ không có bất cứ tổn hại nào cả, mà nên nói người có lợi nhất là cô ta mới đúng. Ngồi không hưởng bát vàng mọi chuyện cứ tưởng chừng như đơn giản, nhưng cô ta không hề hay biết tiền đến miệng nhưng không dễ dàng gì có thể nuốt trôi.

Âm thanh bên ngoài con hẻm truyền vào tai Cherry có thể nghe thấy được tiếng bước chân, rất nhiều, cô dự đoán khoảng 30 người đang đứng bên ngoài. Không chỉ có con gái mà có cả con trai, xem ra vụ việc lần này nếu giải quyết không ổn thỏa thì e rằng bọn họ không thể nào để yên chuyện này. Nhưng nếu cô mạnh động ra tay thì thân phận sẽ lập tức bị phát hiện.

Cô cần có người đến cứu.

“Đúng rồi”

Cherry để bàn tay trái vào trong cặp nhìn như muốn lấy một cái gì đó ra khỏi cặp, nhưng thật ra Cherry đang dùng chiếc nhẫn trên ngón tay báo hiệu nguy hiểm cho Sarly và Sunny biết.

“Tít Tít”

Nhìn thấy chiếc nhẫn trên kên và phát ra ánh sáng màu đỏ, mày Sarly khẽ chau lại. Tương tự như Sarly, Sunny cũng nhận được tín hiệu như thế. Chiếc nhẫn này được thiết kế rất đặc biệt, mỗi người gửi tín hiệu đến đều có một màu đặc trưng riêng biệt, cũng như Cherry người có kí hiệu là màu đỏ.

Nếu trong trường hợp không quá khẩn cấp thì Cherry tuyệt đối không dùng đến tín hiệu này.

-Đi mau. -Sarly vội vã cầm chiếc laptop và cái mặt nạ trên bàn chạy ra ngoài.

Trên xe Sarly có nhiệm vụ dùng máy tính dò tìm nơi Cherry đang ở, còn Sarly thì ngồi ghế trước tập trung công việc lấy xe của mình. Lúc này bọn họ không còn vẻ mặt trong sáng thuần khiết trong bộ váy đồng phục màu trắng, mà thay vào đó là một đồ màu đen bó sát người trên gương mặt xinh đẹp còn có thêm một chiếc mặt nạ màu bạc.

Mỗi người trong Ngũ Quỷ đều có một chiếc mặt nạ luôn đi theo bên mình mỗi khi ra ngoài làm nhiệm vụ, Jun và Ren thì đeo mặt nạ màu vàng còn ba người bọn cô thì đeo mặt nạ màu bạc.

Trong con hẻm nhỏ những bước chân đi vào trong đồn dập, nụ cười trên môi Ann càng lúc càng tươi. Cô ta đang mong chờ màn đánh người dã man thường thấy trong trường học do Mỹ An gây ra, nhưng cô ta càng thích hơn khi người trực tiếp đánh Cherry chính là Hồng.

Bao nhiêu năm nay Ann thừa biết tính cách của người con gái nham hiểm này, bề ngoài Hồng là người mềm yếu nói chuyện lại rất nhẹ nhàng nhưng sau lưng cô ta làm không biết bao nhiêu chuyện hại người.

Tuy không có khả năng đuổi học các học sinh trong trường, tuy cha mẹ không phải làm những người có chức cao trong trường. Nhưng Hồng là người có khả năng khiến các học sinh đó không cần bị đuổi mà vẫn có thể tự ý làm đơn xin chuyển trường.

Từ trước đến nay Ann chưa bao giờ làm trái ý của Hồng, vì cô ta biết một khi bị Hồng ghét thì tuyệt đối không thể nào sống yên ổn trong cái trường JAE này.

“Bụpbụp”

-Mày làm tốt lắm Ann à!

Hồng đi vào đầu tiên phía sau cô ta đúng như Cherry dự tính ban đầu có khoảng 30 người, Ann nghe Hồng nói vậy lập tức đi lại phía đó đứng bên tay trái của Hồng. Còn người đứng bên tay phải không ai khác đó chính là Mỹ An.

Trên môi những người đứng trước mặt cô ai ai cũng có nụ cười đầy vẻ khinh bỉ, làm sao Cherry không biết trong nụ cười đó có ngụ ý gì chứ. Ý nói rằng:

“Con nhỏ ngu ngốc”

-Tội nghiệp ày, lại rơi vào tay tao một lần nữa rồi.

Mỹ An bước đến đưa bàn tay thon thả lên khẽ nâng cằm Cherry vuốt ve, nhìn thì làn da của Cherry không có những điểm đặc biệt, không trắng, không xinh. Nhưng khi chạm bàn tay vào ngay cả Mỹ An cũng hơi bất ngờ, làn da của Cherry có thể còn mịn hơn cả cô ta.

Có một chút gan tị, có một chút tức giận trong lòng. Mỹ An đưa tay túm chặt mái tóc của Cherry giọng nói hung tàn.

-Tao thử xem hôm nay mày tìm cách nào trốn thoát, tao thử xem hôm nay ai sẽ là người cứu mày.

Nói xong cô ta buông tay ra đi lại phía sau nháy mắt với Hồng.

Cherry lúc này thầm suy đoán quãng đường mà Sarly và Sunny đã đi được, cũng đã 10 phút trôi qua hai người họ chắc cũng sắp tới rồi, bây giờ cô chỉ cần nhịn thêm một chút là có thể thoát khỏi đây.

Cherry không muốn giết chết ai cả, dù sao bọn họ cũng là những con người. Giết một mạng thì đền một mạng đó là câu nói mà ba đã từng dạy cô, nhưng bọn họ lại lần này lần khác ép cô vào đường cùng. Nếu như ngày hôm nay mọi chuyện không được giải quyết một cách gọn gàng Cherry nhất định dùng mạng sống của bọn họ để bịch miệng tất cả.

Cô không ra tay thì Mina cũng sẽ cho người xử sạch hết bọn người này, hầu là những kẻ cang đường đều chết không toàn thây. Vụ án giết người mấy ngày trước công an đã tiến hành điều tra, nếu lần này lại có thêm vài vụ nữa Cherry e rằng mọi chuyện sẽ không dễ dàng gì giải quyết được.

Hồng thấy cái nháy mắt ra hiệu của Mỹ An thì lập tức cô ta quay người ra phía sau mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng vang lên.

-Cho tụi bây thoải mái đêm nay.

Khi nghe câu nói đó ánh mắt Cherry đanh lại, không còn vẻ sợ hãi như khi nãy nữa. Thì ra mọi kế hoạch này đã được sắp xếp sẵn, bọn họ không thể giết cô nhưng bọn họ có thể dùng những biện pháp còn tàn ác hơn chết như thế để hành hạ cô.

Hồng không phải là tay vừa, những vụ giết người phóng hỏa cô ta đều biết rõ và khả năng thành công thì rất nhiều nhưng chết rồi thì sao chứ, cô ta không muốn người khác được chết một cách thanh thản như thế, điều cô ta muốn là những màn cảnh đau khổ mà người khác phải chịu.

Rồi những người bị cô ta hại sẽ đi vào bế tắc, chịu đựng những câu nói phỉ nhổ của người đời. Đó mới chính là sự tàn độc nhất.

Bọn đàn em phía sau tiến lên phía trước, gương mặt bọn chúng vô cùng thích thú khi nhận được mệnh lệnh hết sức tuyệt vời này. Tuy người con gái trước mặt bọn chúng không xinh đẹp ấy, nhưng vóc dáng thì có thể xem gọi ngon, ánh mắt có một cái gì đó sắc bén vô cùng. Giữa cái sắc trời sẫm tối như thế này không ai có thể nhìn ra sự khác lạ trong ánh mắt của Cherry.

Khi đi ngang qua Hồng, Tuấn Anh nhận được một bịch có dạng bột màu trắng. Hắn ta ngược mắt lên nhìn Hồng ngụ ý muốn hỏi đây là gì.

Hồng hiểu ý mỉm cười trả lời: -Một chút đồ chơi thôi.

Tuấn Anh nhếch mép nắm chắc trong tay cái gói được gọi là đồ chơi đó tiến lại phía Cherry.

Tuy đứng cách bọn họ khoảng 5m nhưng Cherry có thể nhìn ra được cái gói màu trắng đó là gì, khi còn trong thời gian luyện tập Mina đã ọi người học qua cách chế tạo Heroine còn được gọi là “Bạch phiến” một chất ma túy phổ biến. Cherry không ngờ một cô gái có vẻ ngoài thánh thiện như Hồng lại có nhiều thủ đoạn ác độc như thế này, một khi đã dính vào ma túy thì con đường sau này sẽ đi vào một hố đen không có đường thoát.

Cô ta thật sự muốn thấy cô như thế mới hả dạ hay sao?

Lúc này biết rõ chuyện mà Hồng muốn làm với mình, Cherry không thể nào giữ được cái vẻ mặt sợ hãi khi nãy nữa. Mọi chuyện đã đi quá cái giới hạn chịu đựng của cô rồi, một cô gái có tâm địa ác độc thì không có bất cứ lý do nào sống sót trên thế gian này nữa.

Chỉ còn một con đường giải thoát duy nhất đó chính là biến khỏi thế gian này.

Hồng không hề hay biết mình đang gặp nguy hiểm, trong đầu cô ta lúc này chỉ nghĩ đến cảnh Cherry vật vã trong cơn phê của thuốc cùng với những bàn tay tham lam va chạm và ánh mắt thèm thuồng của Tuấn Anh, còn cô ta sẽ quay lại tất cả mọi chuyện và quá trình xảy ra cuộc hoan lạc đó. Cô ta muốn Cherry chịu cảnh bị người khác không ngừng thúc mạnh vào cơ thể đi trong khoái lạc của cuộc đời, sau khi thức dậy nhớ lại toàn bộ những chuyện đã diễn ra.

Khi Cherry đang trong thời gian tỉnh thần bị đả kích mạnh Hồng sẽ cho người tung đoạn video đó lên mạng, lúc này mọi chuyện đã như cô ta mong muốn, nhục nhã không còn đường thoát Cherry nhất định sẽ nghĩ

đến chuyện tự tử. Lúc đó không cần Hồng ra tay vẫn có thể đưa Cherry vào chỗ chết.

Mọi chuyện cứ theo như kế hoạch thực hiện, Tuấn Anh đang từ bước từ bước đi đến bên Cherry. Đằng sau là những tiếng huyết sáo cổ vũ nồng nhiệt, còn có cả những tiếng hú đầy hưng phấn vang lên.

Đúng lúc Hồng cứ ngỡ Cherry bị Tuấn Anh ép hít hết số ma túy đó thì trong con hẻm đen tối bỗng nhiên có một luồng ánh sáng chiếu vào. Lúc này trên môi Cherry là nụ cười lạnh, bất ngờ với ánh sáng đột ngột Tuấn Anh vội quay mặt về phía Cherry lấy lên che đi ánh sáng đó.

Tình cờ lúc này hẳn ta bắt gặp được nụ cười ma mị của Cherry, không còn là một cô bé với gương mặt hoảng hốt. Thay vào đó là người phụ nữ đầy quyền lực đang nhìn những người đứng dưới chân mình một cách khinh bỉ, ngay từ đầu Tuấn Anh đã cảm thấy người con gái có tên là Nguyệt Nhi này có cái gì đó rất khác lạ.

Hầu là những người bị đưa vào đây đều la toán cả lên, quỳ lại vang xin được tha. Nhưng Cherry thì không có như thế, ngoài cái gương mặt có chút sợ hãi thì không có bất cứ cử chỉ gì. Không khóc không la không nhúc nhích hoàn toàn đứng im lặng lắng nghe cuộc nói chuyện của mọi người, cô làm Tuấn Anh nghĩ đến mọi chuyện này không hề liên quan đến cô vậy. Và sự hiện diện của cô chỉ là một chuyện tình cờ.

Ánh sáng không còn phát ra nữa, xung quanh mọi thứ đều yên tĩnh đến lạ thường. Không có bất cứ âm thanh nào kì lạ, nơi chiếu ánh sáng khi nãy bây giờ xuất hiện hai bóng dáng cao gầy mảnh khảnh.

Hai bóng người đó nhanh chân tiến sâu vào trong con hẻm dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người và cả Hồng và Mỹ An.

Bọn họ đều không biết hai người này là ai, họ chỉ biết hầu là những người cố ý gây chuyện thì sẽ không dễ dàng nương tay. Nơi Hồng dụ Cherry là đã được cô ta xem xét một cách kỹ càng, ở đây vào ban đêm chỉ có một số tên nghiện Scag (Xi ke) ra hoàn toàn không có người nào khác qua lại.

Trong con hẻm này nổi tiếng với những lời đồn phức tạp, nguy hiểm. Những người dân gần khu này rất hạn chế việc đi qua và bước vào đây, thời gian trước có người bị đánh chết trong con hẻm này. Chính quyền địa phương và công an thành phố đã nhiều lần nhận được tin báo có người chết tại đây, nhưng đa số bọn họ đều do chơi hàng đá quá liều dẫn đến sốc thuốc mà chết.

Vì thế Hồng chọn nơi đây làm địa điểm, dù cho Cherry có kêu cứu người dân ở đây cũng chẳng thém để ý tới.

Khi thấy Sarly và Sunny đứng trước mặt, Hồng lên tiếng phá tan không khí im lặng.

-Mày là ai?

Sunny mỉm cười, không trả lời mà tiến lại phía Tuấn Anh, người có cự li gần Cherry nhất. Khẽ cúi xuống nhìn vào bàn tay trái của người thanh niên trẻ phía trước, mày Sunny chau lại. Ngón tay trở lập tức cử động, một cây kim màu vàng dài khoảng 5cm từ lòng bàn tay cô bắn ra cắm ngay vào cổ Tuấn Anh.

“Bịch”

Không ai có thể nhìn thấy mọi chuyện xảy ra như thế nào, chỉ duy nhất Cherry thấy ngón tay Sunny đang thu lại. Thân hình to lớn của Tuấn Anh lập tức ngã nhào xuống đất, gương mặt lập tức biến thành màu tím trong miệng trào ra dòng máu tươi.

Mọi người đều kinh hãi với những gì vừa diễn ra trước mắt, chỉ trong vòng 2 giây ngắn ngủi thôi người con gái với chiếc mặt nạ tựa như thiên thần phía trước đã cướp đi sinh mạng của một người. Chuyện này làm sao có thể xảy ra.

Tuấn Anh là tên đàn em thân cận nhất của Kiệt, võ thuật cũng không phải hạng vừa nhưng lại bị người khác sát hại không tổn một chút công sức nào.

-Các người.....

Mỹ An sợ hãi khi nhìn thấy những gì đang xảy ra trước mắt, nhẹ nhàng không một tiếng động lại có thể làm chết một người. Cô ta chưa từng thấy cái kiểu giết người nào mà ghê sợ như thế này. Gương mặt tươi cười đầy phấn kích khi nãy của Hồng cũng lập tức biến thành tức giận.

-Mẹ nó, tụi bây chém chết ba con nhỏ đó cho tao.

Lời nói của Hồng vừa vang lên, con hẻm vốn đang yên tĩnh bắt đầu vang lên những tiếng hét thảm thiết.

Mỹ An cầm con dao sắc bén nhăm vào Cherry chạy thẳng tới, cô ta đã từ lâu rất muốn rạch từng nhát dao lên mặt Cherry, muốn cô phải đau đớn.

Lưỡi dao sắc nhọn cách tầm mắt khoảng 30cm, Cherry khẽ nghiêng người qua bên phải một chút lưỡi dao liền trượt qua mái tóc của cô. Bàn tay cô đưa lên nắm chặt lấy cánh tay Mỹ An bẻ qua một cái thật mạnh.

“Rốp”

“Xềng..... “

Con dao không còn bất cứ sức lực nào nắm giữ lập tức rơi xuống đất, thân thể Mỹ An cũng theo đó mà ngã xuống. Cô ta mở to mắt không thể tin vào những gì Cherry vừa làm, chỉ với một động tác nhẹ nhàng như thể thôi Cherry có thể làm cánh tay Mỹ An không thể cử động.

Cô ta ôm chặt cánh tay đau miệng lắp bắp không nói thành lời.

-Cô.....

Cherry nhìn Mỹ An từ trên cao, cười khinh bỉ: -Tốt nhất thấy gì thì im ngay cái miệng lại, tôi còn có thể cho cô một con đường sống.

Không thèm nhìn đến vẻ mặt đầy kinh ngạc của cô ta, Cherry quay sang đi lại phía hỗn loạn. Khi đi ngang qua một tên đã chết đang nằm dài dưới đất cô thuận tiện lấy thanh sắt trên tay tên đó.

“Bốp”

Sarly cầm trên tay một khẩu súng đập mạnh vào đầu Vy, trong cơn choáng váng Vy nhanh chóng dùng tay trái móc trong túi quần ra một cái lưỡi lam nhỏ bé cạnh lúc Sarly kéo cổ áo cô ta lên đánh tiếp thì.

“Xoẹt”

Trên tay phải Sarly xuất hiện một vết thương khá sâu do lưỡi lam để lại, Sarly ôm chặt cánh tay xoay người chân phải làm đà quay lên tung mạnh vào chần thủy Vy một cú đá bay rõ đau. Do bị đá quá đột ngột Vy không thể nào thở nổi nằm dài trên mặt đất đưa tay ôm ngực khó nhọc nhìn Sarly trên cao.

-Làm ơn tha cho tôi.

“Pằng”

Sunny phía sau chạy đến nhìn thấy vết thương trên tay Sarly không suy nghĩ nhiều bắn một phát đạn vào giữa trán Vy, cô ta ngã người ra sau ánh mắt vẫn nhìn phía trước nhưng tim đã ngừng đập.

Súng của 3 người có thể giảm âm một cách tối đa, mỗi phát súng được bắn ra chỉ có tiếng động nhỏ như làm rơi một viên bi xuống nền gạch, vì thế không ai có thể phát hiện ra có người xử dụng súng trái phép.

Nhân lúc đang hỗn loạn Ann khom người xuống đi qua mấy xác người nằm trên đất đầy mùi máu tanh.

Lúc này cô ta thấy vô cùng ghê sợ hãi, sợ ánh mắt Cherry khi giết người, sợ Cherry vì chuyện cô ta vừa làm khi này mà lấy đi cái mạng nhỏ bé này của cô ta. Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Ann không thể tin vào mắt mình được, 3 người bọn họ đều rất giỏi võ và trên tay đều có những món vũ khí có thể giết người trong nháy mắt.

Bây giờ Ann chỉ muốn ngay lập tức ra khỏi nơi này, phải nói chuyện vừa rồi cho nhà trường và anh Devil biết. Nguyệt Nhi không phải như mọi người nghĩ, Nguyệt Nhi là một con ác ma máu lạnh giết người không gớm tay.

“Á”

Khi đang quay người lại nhìn về phía Cherry, Ann bị vấp vào một cái gì đó nên ngã nhào ra đất. Khi cô ta cúi xuống nhìn dưới chân mình thì cảnh tượng bên dưới làm Ann sợ không thể nói bất cứ câu gì, bàn tay ôm chặt lấy miệng, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm vào thi thể bên dưới.

Gương mặt dính đầy máu, trên cổ là một vết khứa rất mảnh và nhỏ. Bộ đồ màu đỏ chói lọi, khi chiều Ann còn khen cô ta mặt chiếc váy này rất hợp. Nhưng bây giờ màu váy và màu máu đều như nhau, Ann không thể nào phân biệt được những mảng ướt trên cổ áo Hồng có màu đỏ là máu hay là màu của chiếc váy.

Ann lùi về phía sau hai bước, bàn tay không ngừng run rẩy. Mọi chuyện xảy ra chỉ chưa đến 15 phút, cô ta thật sự không tin vào mắt mình và những gì trông thấy. Làm sao có thể như vậy được, rõ ràng khi này người có lợi thế hơn là Hồng và Mỹ An tại sao bây giờ lại như thế này?

Ann quay sang tìm kiếm bóng dáng của Mỹ An xem cô ta còn sống hay không, nhưng khi quay sang thì Ann bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Cherry.

Nếu có thể dùng ánh mắt thiêu đốt một con người, thì Ann tin rằng ánh mắt Cherry đang nhìn mình có thể làm cô ta cháy trong tức khắc.

Sarly nhìn vẻ mặt sợ hãi của Ann khẽ nhếch mép cười.

-Sợ lắm phải không?

Xung quanh trời đã tối dần, không khí bỗng chốc lạnh đến mức thấu xương. 30 người khi nãy hùng hổ tiến vào bên trong con hẻm này bây giờ chỉ còn lại duy nhất hai người con gái yếu đuối. Một người đang sợ hãi nằm co ro ngay góc tường cuối hẻm, còn một người đang nhìn bọn họ với ánh mắt đáng thương và cầu mong tha cho cái mạng nhỏ nhắn.

Mọi chuyện xảy ra như thế này tất cả đều là do bọn họ gây ra, không ai muốn có một kết quả đầy bi thương như lúc này. 28 người chết trên người họ đều là máu tươi, không ngừng chảy dài trên cơ thể rơi xuống đất. Khi nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng Cherry cũng thấy đau xót một chút xíu, nhưng cái xót xa cuối cùng cũng bị Ann làm tan biến.

“Bốp”

“Á”

Cứ nghĩ cây gậy sắt đó sẽ được giáng xuống đầu Cherry, nhưng không ngờ người ăn trọn cây gậy trên đầu là Ann, lúc này khi Cherry quay sang nhìn những xác chết xung quanh không để ý đến những lời van xin của Ann.

Khi ánh mắt Cherry dừng lại dưới chân thì hiện lên một bóng người đang từ từ đứng lên, trên tay người đó còn cầm một thanh sắt rất dài. Lúc này mọi sự ân hận trong lòng của cô hoàn toàn tan biến, chỉ có một câu nói duy nhất vang bên tay.

“Người không vì mình trời tru đất diệt”

Ann đứng lên vung mạnh cây sắt trên tay về phía đầu Cherry, nhưng cô nhanh hơn nữa cúi người xuống tránh được. Chân trái thực mạnh về phía sau, người khẽ xoay lại đối diện với Ann. Hai tay cô nhanh nhẹn đưa tới chụp lấy thanh sắt dùng một đầu gậy giáng mạnh một đòn vào gáy cô ta.

-Mẹ kiếp.

Sarly tức giận khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, một người khi đã dồn vào đường cùng nhất định sẽ đem tính mạng của mình ra để đánh cược. Như những gì đang xảy ra, Ann biết cô ta không thể nào thoát được nên muốn Cherry cùng chết chung với mình. Vẫn có một điều cô ta không hề hay biết, Cherry thường được gọi là người có đôi mắt phía sau.

Một đòn giáng mạnh sau gáy làm Ann choáng váng không đứng vững ngã người ra phía sau. Cô ta đưa tay chạm vào vết thương, màu dòng nước ấm chảy dài theo bàn tay xuống khuỷu tay. Cảm giác đau nhói làm Ann càng thêm hoảng sợ, mọi thứ trước mắt đều một màu đen chỉ duy nhất đôi mắt tóe ra lửa của Cherry hừng hực sáng.

-Mày được lắm.

Cherry tiến từng bước đến bên cạnh Ann, cô đưa ngón tay trở đặt lên môi.

-Xì..... Im lặng nào, đừng có làm ồn họ sẽ tỉnh dậy đấy.

Họ ở đây mà Cherry nói đó chính là những xác chết đang nằm một cách thảm hại trên nền đất, mùi máu tanh chen lẫn với bầu không khí u ám càng trở nên đáng sợ hơn rất nhiều. Lúc này đây thêm vào đó là lời nói đầy vẻ nguy hiểm của Cherry, tia hi vọng sống sót duy nhất của Ann cũng không còn.

Nhìn cái xác của Hồng cách đó không xa cô ta chợt nghĩ ra một điều quan trọng.

-Haha..... Mày nghĩ mày giết chết bọn họ thì được sống yên à? Cha mẹ Hồng là người có địa vị trong cái thành phố này, nếu bọn họ mà biết con gái mình chết thảm như thế này nhất định sẽ tìm ra hung thủ. Và mày cũng sẽ chết chung với bọn tao thôi Nguyệt Nhi à!

-Haha..... Cười đi, cười nhiều vào rồi tao kể ày nghe một câu chuyện này rất thú vị.

Ann không ngờ rằng khi cô ta nói lên chuyện đó Cherry lại có vẻ mặt bình thản như thế này, hoàn toàn không có một chút sợ hãi nào qua ánh mắt. Ann không tin Cherry không sợ chết, nhưng cô ta lại không thể nào lí giải được cái nụ cười hiện tại của cô.

Ann ngược mặt lên nhìn Cherry với vẻ nghi ngờ.

-Tao không nói không có nghĩa là tao không biết gia đình Hồng có thân thế như thế nào. Có một đứa cứ nghĩ mình nói ra những lời đe dọa đó sẽ làm tao sợ mà tha cho nó, nhưng có không thể nào ngờ đến điều nó muốn không thể thực hiện mà còn trái ngược lại. Người làm việc lớn sợ người khác biết thường hay nói với nhau một câu rằng “Biết càng nhiều càng dễ chết” mày hiểu ý tao nói không? Ann!

Bàn tay cô ta run rẩy người con gái trước mặt tựa như một con quỷ dữ đang dùng từng móng vuốt vồ con mồi ngon đang đứng phía trước, Cherry đang ám chỉ cô ta đã biết quá nhiều cái kết duy nhất cho việc này đó chính là chết.

Một khi Ann chết mọi chuyện sẽ không thể nào điều tra ra được, chuyện xảy ra ngày hôm nay sẽ đi vào quên lãng.

-Xin cô tha cho tôi, tôi không muốn chết.

-Quá muộn rồi Ann à!

Cherry khẽ lùi người về phía sau bàn tay nhanh chóng luồn vào váy, lúc ánh mắt Cherry ngược lên nhìn Ann thì trên tay cô đang cầm một khẩu súng Mini. Khẩu súng được Cherry chuẩn bị mỗi sáng khi đi đến lớp, nó là món vật luôn ở bên người của cô. Chỉ với một vòng quần nhỏ Cherry có thể dễ dàng giấu khẩu súng vào trong váy mà không sợ bị ai phát hiện.

JB thường hay nhìn động tác cất súng vào váy của cô, hần từng nói đôi chân của cô rất đẹp.. Hần có thể ngấm thật sự là diễm phúc của mình. Những giây phút đó Cherry hận không thể đánh vào mặt tên dâm đảng đó, hần nói lên những suy nghĩ của mình mà hoàn toàn không để ý đến gương mặt thoáng ửng đỏ của Cherry.

Do vết thương của JB khá nặng lại đang bị người của tổ chức truy sát nên tạm thời hần không thể rời khỏi ngôi nhà của Cherry, dù bất tiện nhưng cũng không còn cách nào khác giải quyết tốt hơn. Nếu Mina biết được chuyện cô đang che giấu và để người rời khỏi tổ chức ở lại trong nhà thì nhất định bà ta sẽ không tha cho cô.

Gương mặt lạnh tanh nhìn về phía trước nơi người con gái đang cúi đầu xuống hai bàn tay nắm chặt thành quyền run rẩy. Cô đã từng nói sẽ khiến những người hại mình sẽ quỳ xuống và van xin cô như thế này, cảm giác này rất khó tả. Vô cùng thoải mái, cô muốn cho những người đó hối hận nhưng lại phải nếm mùi không được tha thứ.

Đầu súng được giơ lên cao nhắm thẳng vào giữa hai hàng lông mày đen sậm của cô ta, ngón tay đang nằm trên vị trí bóp cò.

“Cạch”

Chốt đã được mở, mạng sống của người con gái trước mặt chỉ có thể tính bằng giây.

“1.....2.....3”

“Chéo..... búp..... Xoẹt”

“Ừ...”

Trên bức tường cao có một người phóng phi tiêu vào cánh tay đang cầm súng của Cherry với mục đích cứu thoát cái sinh mạng nhỏ bé của Ann, nhưng hình như tên đó đã quá xem thường cô. Khi đầu phi tiêu vừa cách Cherry tầm 2m thì nhanh chóng cô dùng khẩu súng Mini vung mạnh về phía sau, do súng được làm bằng kim loại nên các loại vũ khí như phi tiêu không thể nào làm tổn hại đến nó.

Hai vật kim loại va chạm mạnh vào nhau tạo thành phản lực làm phi tiêu bắn về theo chiều hướng khác, phi tiêu không còn nhắm vào tay cô nữa mà bay thẳng về phía Ann đâm thẳng vào cổ cô ta. Tất cả xảy ra chỉ trong vòng 1 phút, ngay cả Sunny và Sarly cũng hơi bất ngờ với những chuyện vừa xảy ra.

Máu từ cổ Ann chảy ra dọc theo những họa tiết trên cổ áo tuôn dài xuống ngực. Màu đỏ hòa quyện cùng với những giọt mồ hôi trên gương mặt lẫn xuống tạo thành một cảnh tượng đẹp mắt vô cùng.

“Vù.....”

Hướng chiếc phi tiêu phóng xuống xuất hiện một bóng dáng cao lớn, do trời quá tối trong hẻm lại không có bất cứ ánh sáng nào nên Devil không thể nhìn rõ được gương mặt của ba người con gái phía trước.

Anh chỉ nhận ra được một điều là trên mặt hai người kia thì có mặt nạ, còn một người con gái khi nãy dùng súng Mini nhắm vào người Ann hoàn toàn không có đeo những chiếc mặt nạ như hai người kia.

Sarly bước lên phía trước cao giọng hỏi

-Ai?

-Tôi phải hỏi các người mới đúng, tại sao lại giết bọn họ?

Devil lạnh lùng nói, mọi thứ xung quanh trở về với trạng thái yên tĩnh như ban đầu. Khi nãy anh đi ngang qua con hẻm này và ngửi thấy được mùi máu tanh rất nồng phát ra từ đây, theo những gì Devil biết mùi máu đặc biệt tanh nồng như thế này nhất định là máu người. Men theo con đường nhỏ vào bên trong hình ảnh đầu tiên anh thấy đó chính là một người con gái đang cầm một vật gì đó chĩa vào đầu một người con gái khác đang ngồi dưới đất.

Không nghĩ ngợi nhiều Devil dùng phi tiêu bắn thẳng về phía cánh tay người con gái đang đứng, nhưng điều anh không thể ngờ đó chính là cây phi tiêu khi nãy anh phóng ra không bắn trúng cánh tay đang cầm súng của Cherry mà lại nằm gọn trong cổ của người con gái kia.

Cảnh tượng trước mặt làm người khác thật sự hãi hùng, mấy chục cái xác đang nằm trên mặt đất. Người thì trên cổ có những vết cắt mỏng manh, người thì trên đầu bị bắn tạo thành những lỗ lớn nằm giữa trán. Không ai được chết một cách thanh thản, nhưng khi nhìn kĩ xung quanh Devil phát hiện được phía xa đó còn có một người con gái đang nằm bất động. Nhưng hình như ngực có cử động cho thấy người con gái đó vẫn còn sống và đang cố gắng hít thở.

Anh quay lại nhìn ba người con gái trước mặt, trong lòng anh không ngừng suy nghĩ thật ra những người kia tại sao lại bị giết một cách thê thảm như vậy. Rõ ràng bọn họ chỉ là những cô gái nhưng thủ đoạn ra tay lại rất ác độc và tàn nhẫn, trong thế giới ngầm những người có khả năng như thế này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Devil hoàn toàn không nhận ra những chuyện này là do cô bé với vẻ ngoài mềm yếu mà anh thường suy nghĩ tới, trời đang rất tối Cherry lại đứng phía sau Sarly và Sunny quay lưng lại phía Devil nên anh không thể nào nhìn thấy được gương mặt cô.

Sunny biết tình hình phía trước không mấy khả quan, nếu để người con trai phía trước nhìn ra một trong ba người là Cherry thì mọi chuyện sẽ bị đổ vỡ hết.

-Chuyện này không liên quan đến anh, tốt nhất đừng nên xen vào.

Tuy Cherry không quay mặt về phía Devil nhưng cô vẫn có thể nhận ra anh là ai, bóng tối có thể che khuất gương mặt của cô gái trẻ nhưng không thể che khuất được giọng nói đã từng ngọt ngào bên tay cô. Hai người hai thân phận khác nhau, quen biết anh chỉ là sự tình cờ ngay cả Cherry cũng không ngờ sẽ đem

người con trai này vào cuộc chiến của chính bản thân mình. Nếu anh đã tự nguyện chen chân vào chuyện này thì cô sẽ cho anh tội nguyên, một khi cuộc chơi bắt đầu sẽ không có đường rút lui. Muốn ra khỏi chỉ có một khả năng duy nhất đó chính là “Game Over”

-Bọn họ đều là những sinh mạng.

Anh lạnh lùng cất tiếng nói, bàn tay khẽ nắm chặt lại. Từ khi bước vào đây đến giờ chỉ duy nhất hai người con gái đeo mặt nạ trực tiếp trả lời các câu hỏi do anh đặt ra, còn người con gái đứng khuất phía sau hoàn toàn không hề lên tiếng.

Nhất định có vấn đề, anh có thể nhận ra người con gái không mang mặt nạ mới chính là người tàn ác nhất ở đây. Những người lạnh lùng ít nói thường là người có những suy nghĩ rất kín đáo, không ai có thể đọc được những gì bọn họ nghĩ. Cũng như cô gái đó, từ đầu đến giờ xem như anh không hề tồn tại vậy và khi chất thoát ra từ cơ thể cô hoàn toàn khác với hai người còn lại.

Devil rất muốn biết mặt cô là ai? Thật sự lợi hại như thế nào?

-Họ đáng chết.

Cherry bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói không còn ngọt ngào đầy mê hoặc như những lần nói chuyện tiếp xúc cùng Devil. Một người nhưng hai giọng nói không hề giống nhau Cherry tin chắc Devil sẽ không nghĩ ra cô chính là Nguyệt Nhi.

Lúc bắt đầu Cherry không lên tiếng không phải vì sợ Devil biết thân phận của mình vì chuyện đó khả năng xảy ra rất ít. Điều cô muốn biết chính là thân phận của anh, tuy đã nhiều lần điều tra hồ sơ của Devil nhưng cô không thể nào tìm được những thông tin nào hữu ích.

Bây giờ anh lại xuất hiện ở đây, dùng ám khí muốn hạ gục cô. Cherry như nhận ra một điều gì đó từ phi tiêu mà Devil bắn ra, cô bắt đầu nghi ngờ anh là người có thân phận không hề đơn giản. Nói không chừng chiếc DVD mà cô đang tìm có liên quan đến anh.

Devil nghe âm thanh vang bên tay nhưng không thể nhận ra mình đã nghe thấy tiếng nói này ở đâu, nhưng trong lòng Devil lại có cảm giác vô cùng quen thuộc. Người con gái cất lên tiếng nói đó là người cầm khẩu súng Mini trên tay khi nãy, những đòn võ mà cô đánh ra rất nhanh nhẹn và chuẩn xác.

Nếu người vừa rồi là anh thì khả năng bị đánh trúng cũng rất cao, đôi chân đưa thẳng tạo thành động tác cực chuẩn thật ra là những động tác rất khó tập luyện. Thường là những người luyện võ trong vòng hai năm cũng không thể nào đá ra những đòn chuẩn xác như thế này.

Sự tò mò trong lòng ngày càng nhiều, Devil muốn tiến lên để nhìn rõ gương mặt người con gái cách xa mình không đến hai mét kia. Nhưng khi vừa bước lên một bước thì hai người con gái đeo mặt nạ đã đứng lại chặn trước mặt Devil.

-Đừng nhiều chuyện. -Cherry nhắc nhở Devil một câu cuối cùng rồi quay người lại.

-Đi.

Devil rất muốn giữ ba người phía trước lại nhưng anh biết mình không thể, dù võ thuật anh có giỏi như thế nào nhưng ba người con gái đó không phải tay vừa nếu một mình anh đối phó với họ cơ hội thắng không đến một nửa, huống hồ trên người cô gái đó còn có súng. Một khẩu súng độc nhất vô nhị một trong năm thành viên của Ngũ Quỷ được mệnh danh là Icy Kiiler (Sát thủ băng giá)

Ánh mắt anh vẫn hướng về phía đầu con hẻm, những bóng dáng khi nãy đã khuất dần, bên trong con hẻm chỉ còn mình anh và hơi thở yếu ớt đang nằm trong một góc tối.

-Cứu tôi.

Giọng nói yếu ớt vang bên tay, khi Devil quay lại thì phát hiện ra người vừa nói hai chữ đó chính là cô gái có hơi thở nặng nề tình cờ anh nhìn thấy khi nãy. Nhìn những cái xác xung quanh có thể một trong ba người đó cố tình không để cô gái này chết, nhưng nguyên nhân là như thế nào nhất thời Devil không thể nào nghĩ đến vì chuyện chính bây giờ là anh muốn cứu người con gái đang gọi mình.

Thân thể không còn một chút sức lực nằm trên nền đất lạnh giá, gương mặt tái xanh mồ hôi từ trán chảy dài qua khóe môi đọng lại trên đó hương vị mặn mặn. Gương mặt xinh đẹp này đối với Devil quá quen thuộc hằng ngày cô ta vẫn thường hay chạy theo anh gọi “Anh Devil anh Devil” không ngớt miệng. Cơ thể hoạt bát, đánh đá ghen tuông đánh người này đến người khác ngày nào đã không còn, thay vào đó là cơ thể đang sắp đối mặt với tử thần.

-Mỹ An.

Devil khẽ gọi tên cô ta, dùng đôi tay rắn chắc to khỏe của anh nâng đôi vai gầy yếu của Mỹ An lên lay mạnh. Nhưng ngoại trừ những câu nói thuê thào cô ta không thể nói thêm bất cứ câu gì nữa, rồi bỗng nhiên khóe mắt Mỹ An trào ra một dòng máu đỏ, nếu không phải do anh lay người cô ta thì dòng máu tươi đó sẽ không trào ra nhanh đến vậy.

Ngay từ đầu Cherry đã không có ý định tha cho Mỹ An một con đường sống, trước khi ngoảnh mặt đi cô không quên tặng cho Mỹ An một câu kim vàng được tẩm độc vào sau gáy. Loại độc này sẽ làm người khác đau từ từ, dù có người muốn cứu cũng không thể nào cứu được. Những giọt máu trên khóe mi chính là mối thắc cho sinh mạng của cô ta, một khi dòng máu đó chảy ra thì cô ta sẽ lập tức tắc thở.

Những giọt máu đó chính là vật ngăn cách cuối cùng không để chất độc trong kim ngấm vào cơ thể, loại độc này tuy được tẩm vào kim nhưng khi đâm vào cơ thể con người sẽ tạo thành những vết khối màu trắng. Khi những vết khối này thấm vào mắt sẽ tự động tập trung máu lại, một khi có người đụng mạnh vào cơ thể Ann thì dòng máu đó sẽ trào ra và cô ta sẽ chết ngay tại chỗ.

Cherry đã nói Mỹ An phải chết nên cô không thể nào tha cho cô ta, cái chết của cô ta đầy đau đớn, nỗi đau đó gấp trăm lần so với nỗi đau của những người chỉ chết trong vòng hai giây do vết thương chí mạng gây ra.

.....

Cà phê “Đêm”

-Thật ra người đó là ai chứ? –Sunny ngồi trên ghế hai chân bắt chéo, trên tay đang cầm chai oxi già rửa vết thương cho Sarly. Tuy vết thương do lưỡi lam gây ra không có gì đáng ngại nhưng với người con gái có làn da mỏng manh như Sarly thì có chút phiền phức, bộ đồng phục học sinh là áo ngắn tay còn vết thương của Sarly lại nằm trên cổ tay một chút, khi mặc đồng phục có thể dễ dàng nhìn thấy.

-Nhị Quái.

Cherry từ lúc đầu đã nghi ngờ Devil và Wind và hai người trong Nhị Quái, nhưng qua vụ việc lần này cho thấy suy nghĩ của cô hoàn toàn có khả năng. Hình xăm trên ngực Devil có hình dạng như một con quỷ với đôi mắt màu đỏ nhưng khi nghĩ lại Cherry chợt nhận ra đó không phải là con quỷ mà là một thủ thuật che mắt dùng mực tàu vẽ đè lên nhằm che dấu hình xăm thật sự bên trong.

Sarly trầm ngâm: -Nếu thật sự là họ thì chuyện này xem ra không dễ dàng gì giải quyết được.

“Nhị Quái” một cái tên cứ nghĩ như rất xa lạ nhưng hoàn toàn không phải là như thế, nó đã xuất hiện cách đây 2 năm. Người đứng đầu của bộ đôi này là người không hề đơn giản, Mina đã từng nhắc qua cái tên này nhưng nhất thời Cherry không thể nào nhớ ra. Cô chỉ biết Nhị Quái lợi hại như thế nào chủ nhân của bọn họ còn lợi hại hơn gấp mấy lần, vì thế trong thế giới ngầm người gặp được thủ lĩnh của Nhị Quái chỉ có những người đã chết.

10. Chương 10: Người Bí Ẩn

Trên ô tô Jun và Ren có tâm trạng rất thấp thỏm không yên, vừa nãy khi nhận được điện thoại của Sunny hai người đã rất bất ngờ. Sunny bảo hai anh đến cà phê Đêm ngay lập tức có chuyện gấp cần bàn bạc, nghe qua giọng nói Jun cảm nhận được chuyện quan trọng mà Sunny nói rất có thể là chuyện rất lớn. Nếu không cô ấy cũng không gọi cho anh.

Cánh cửa phòng được mở ra.

Cà phê đêm được thiết kế như một quán karaoke, nơi đây thường tụ tập những người làm ăn lớn. Thích hợp cho việc bàn bạc chuyện làm ăn, và thư giãn cho những người có quyền thế trong xã hội. Ngũ Quỷ lựa chọn nơi đây làm nơi tập hợp, nếu xảy ra chuyện gì quan trọng và cần giải quyết cả nhóm sẽ lập tức đến đây.

Hai người bước vào trước mắt là ba cô gái đang ngồi một cách mệt mỏi trên sofa, tiếng nhạc inh ỏi vang bên tay làm cho ba cô gái đang nhắm nghiền mắt lại không hề hay biết có người bước vào.

“Vù..... Bốp”

Phát hiện có người bước vào phòng Cherry liền im lặng thầm tính bước chân người đó đi vào được đến đâu, khi cảm nhận được bước chân càng lúc càng gần cô phóng người dậy tay nhanh nhẹn cầm lấy chiếc ly thủy tinh trên bàn ném về phía đó.

Cũng may Jun và Ren là hai người có phản ứng nhanh nên không có ai bị thương, lực ném của Cherry rất mạnh nếu chiếc ly thủy tinh đó và bay vào trúng đầu một trong hai người thì nhất định máu sẽ tuôn ra.

-Cứ tưởng mọi người ngủ hết rồi chứ.

Jun không trách về hành động vừa rồi của Cherry mà còn thản nhiên ngồi xuống ghế như không có chuyện gì xảy ra, còn Ren thì quay qua nhìn cô với ánh mắt không sao hiểu được.

-Nghe nói em bị thương mà không ngờ còn khỏe như vậy đấy.

Cherry cũng hơi bất ngờ khi phát hiện hai người mà mình vừa hạ thủ là Jun và Ren, do tính cô trước nay luôn rất cẩn thận nên việc phòng thân bằng phương pháp này cũng là chuyện bình thường bọn họ không thể nào trách cô được. Huống chi bây giờ không phải là lúc chấp nhất mấy chuyện nhỏ nhoi đó.

-Hai người không sao là tốt rồi.

Thu bàn tay đang trên cao lại, cô ngồi xuống ghế nhắm nghiền mắt như lúc anh vừa mới bước vào đây. Gương mặt cô thoáng qua nét mệt mỏi có thể những chuyện xảy ra ngày hôm nay làm cô thật sự đuối sức, khi dùng mí mắt che lấp ánh sáng bầu trời đen sẫm lập tức hiện ra trong trí thức. Những hình ảnh máu me đầy người, ánh mắt căm hận nằm dưới đất không ngừng nhìn vào người cô.

Bọn họ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, mọi thứ đều chỉ là trong trí nhớ nhưng làm Cherry nghĩ đó là hiện tại. Những hình ảnh nằm la liệt trong cơn mê khi này làm cô nhớ đến cách đây 10 năm cô đã trông thấy những hình ảnh tương tự những hình ảnh đó. Nhưng người nằm trong đó không ai khác mà chính là ba mẹ cô, và cả người chị trẻ tuổi xấu số.

-Hai người đến rồi à?

Sarly ngồi dậy nhìn Jun và Ren, trên cánh tay cô đang băng bó nên không tiện cử động. Vết thương tuy không sâu cho lắm nhưng cũng khoảng 1 tháng sau mới có thể hồi phục bình thường, xem ra trong vòng một tháng cô phải mặc áo khoác xuyên suốt.

-Đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy sắc mặt ba cô gái đều rất không ổn, trong lòng Jun càng thêm lo lắng.

Sarly chậm rãi kể hết mọi chuyện xảy ra chiều hôm nay cho Jun và Ren nghe: -Khi này Cherry bị một đám côn đồ chặn định làm chuyện đồi bại, người cầm đầu bọn họ là cô gái thường xuyên gây chuyện với Mỹ An. Do không kìm chế được cảm xúc bọn em đã giết chết bọn họ, có tổng cộng 30 người.

Sắc mặt Jun bỗng thay đổi, quả nhiên đúng như anh dự đoán đã xảy ra một chuyện lớn như thế này, ba người họ chỉ vào trường chưa được bao lâu không thể bào gậy thù oán với người khác được. Không phải Cherry không biết chuyện này rất quan trọng sao? Nếu để người khác phát giác ra một chuyện gì đó cả Ngũ Quỷ sẽ gặp phiền phức. Huống chi lần này lại là giết người, không hề đơn giản như những gì mọi người nghĩ, nếu chuyện này để Mina biết được nhất định Cherry phải chịu một hình phạt cực kỳ đau đớn.

Hầu là những người làm hồng cực diện đều bị Mina xử phạt tàn nhẫn, nơi luyện tập trước đây của mọi người có rất nhiều dụng cụ và thiết bị dùng để tra tấn làm người khác đau đớn. Hình phạt khổ sở sống không bằng chết đó chính là chiếc lồng bằng sắt được nẹp toàn đinh xung quanh, chỉ cần đưa người vào bên trong

đó buộc chặt hai tay vào lồng sắt khóa chặt lồng lại. Một người đứng bên ngoài chỉ cần dùng chân đá nhẹ lên trên chiếc lồng khiến nó không ngừng lắc lư, những cây đinh to dài và những thanh thép sắt nhọn không ngừng đâm vào da thịt. Làm người ta có cảm giác muốn chết ngay lập tức nhưng không thể.

Ren ngồi im lặng từ nãy đến giờ chú ý nghe, như có điều gì đó bất an anh lên tiếng hỏi: -Còn người nào sống sót, hay có ai phát hiện không?

Tuy ba người đều là những sát thủ tài giỏi nhưng việc bị người khác phát hiện cũng có thể xảy ra, cần phải điều tra kĩ càng nếu không những điều mà bọn họ phải gánh vác sau chuyện này rất lớn.

Sunny gật đầu trả lời:

-Người sống thì không còn một ai, nhưng có một kẻ xuất hiện. Tên đó mặc một bộ đồ màu đen cũng có đeo mặt nạ như em và Sarly, nhưng hình như không phải là người của tổ chức. Khẩu khí của hắn ta rất lạnh lùng, tài bắn phi tiêu cũng được xem là khá giỏi.

Lúc này Sunny quan sát mọi hành động của Devil rất kĩ, lúc anh bắn phi tiêu vào tay Cherry nhằm cứu Ann. Lực bắn ra rất mạnh khi va chạm với khẩu súng của Cherry nhưng vẫn còn lực để tạo thành phản xạ bắn vào cổ Ann làm cô ta chết ngay tức khắc.

Người xử dụng thành thạo phi tiêu trong thế giới ngầm không có nhiều, xem ra người này có thân phận rất đặc biệt. Nếu hắn ta phát hiện một trong ba người Cherry, Sarly và Sunny thì quả thật gặp rắc rối lớn, nhất định phải giết chết.

Người chết không bao giờ để lộ bất cứ bí mật nào của người sống.

Jun chống hai tay lên gối gương mặt có chút ủ rũ: -Đeo mặt nạ, mọi người có nhận ra được hắn ta là ai không?

-Người đó là Devil.

Cherry nhắm nháy mắt từ khi nãy đến giờ bỗng nhiên lên tiếng, ban đầu cũng chỉ là hoài nghi nhưng khi xem xét mọi thứ cô chắc chắn rằng người đó chính là Devil. Nếu không nói ọi người biết thì xem ra cô không làm đúng bổn phận của mình rồi, chuyện này nhất định phải để mọi người bàn bạc cách tốt nhất để giải quyết. Cô không thể nào tự ý quyết định và hành động, nếu không mai xảy ra sơ xuất gì cô nhất thời rất khó ăn nói với Mina.

Jun chợt nhớ ra người con trai có tên Devil là ai, ánh mắt Ren cũng hiện ra tia bất ngờ. Người mà Cherry nghi ngờ chính là anh chàng hot boy học chung lớp với Jun và Ren.

-Em chắc chứ?

Dù chưa qua nhiều lần tiếp xúc với Devil nhưng theo nhận xét của Jun về con người này thì thật sự có rất nhiều điểm để người khác nghi ngờ, ban đầu anh cũng rất tò mò về con người này nhưng cũng như Cherry điều tra về Devil chỉ nhận được những thông tin như họ tên, tuổi,...

Cherry ngược mắt lên nhìn Jun.

-Em chắc chắn.

Cuộc sống này luôn có nhiều thứ bất công không được như ý nguyện của chúng ta, cũng như lúc này khi nhìn qua ánh mắt đầy nỗi đau khổ của Cherry anh lại không thể nào ngừng xót xa. Biết bao nhiêu năm nay chịu sự sắp đặt ràng buộc của người khác, anh biết cô luôn chịu đựng và nhẫn nhục. Để tập làm một con người không màng đến sự sống chết của người khác không phải một sớm một chiều là có thể, anh biết trong lòng Cherry đang lo lắng và đau đớn về chuyện gì.

Tuy trước mắt không phải cô chưa từng giết người, nhưng lần này lại là khác. Những người cô giết đều hoàn toàn không có đủ khả năng đánh trả, cái giá cho sự ngu xuẩn của họ là cái chết.

Có phải cô đã quá xem thường mạng người rồi không?

Jun im lặng không nói thêm bất cứ câu gì nữa, anh biết dù có nói như thế nào cũng không thể làm cô thấy yên tâm và bớt đau khổ trong lòng hơn. Những chuyện xảy ra ngày hôm nay có thể là sự bắt đầu cho cuộc

chiến, là một sát thủ việc giết người tất nhiên là chuyện đương nhiên xảy ra. Không nên có bất cứ lòng thương hại nào cả, nó chỉ có hại chứ không có lợi.

Nếu đã quyết định đi con đường này, nếu thù hận đã ăn sâu vào xương tủy không thể nào rửa sạch được. Thì cô chỉ còn cách tập chấp nhận mà thôi, cô chưa làm quen được với chuyện bàn tay mình thường xuyên dính máu. Ít ra điều đó làm anh thấy yên tâm, cô không mất đi tính người, cô vẫn còn có tình thương và tình cảm.

Cô biết đau sót cho người khác.

“Cherry à! Rồi sẽ có một ngày anh giúp em thoát ra khỏi cuộc chiến này. Anh sẽ làm mọi cách để giúp em có một cuộc sống bình thường như bao người. Nhất định sẽ có ngày đó”.

Thoát ra khỏi những suy nghĩ trong đầu Jun cất tiếng nói:

-Chuyện lần này nếu thật sự người biết được toàn bộ câu chuyện là Devil thì...

Jun bỗng nhiên ngừng không nói tiếp, cô biết nguyên nhân tại sao anh không nói ra tất cả vì những người có mặt ở đây đều hiểu rõ ý của anh. Giết Devil người ra tay giúp Ann là chuyện sớm muộn gì một trong năm người cũng sẽ làm, nhưng điều quan trọng nhất chính là người đứng đằng sau lưng Nhị Quái. Thân thủ của Devil rất nhanh nhẹn, Cherry đoán được rằng người đứng phía sau anh nhất định có thể lực không hề đơn giản.

-Em hiểu rồi.

Cô nói xong khẽ cầm gói thuốc trên bàn châm một điếu dùng ngón tay thon dài đưa lên môi, hít một hơi thật sâu vào trong miệng những cảm giác căng thẳng đều được vơi đi một ít. Làn khói trắng được nhả ra từ đôi môi nhỏ mọng, ánh mắt Jun nhìn Cherry bỗng trở nên chăm chú, mọi động tác của cô đều được anh thu vào tầm mắt. Trái tim Jun khẽ run, người con gái phía trước chính là cả bầu trời của anh.

.....

Thời gian trôi qua rất nhanh, cuộc nói chuyện của mọi người cũng nhanh chóng kết thúc. Ra khỏi cánh cửa không khí yên lặng bỗng nhiên thay thế bằng những ánh đèn đường lấp lánh và các âm thanh xe cộ đông đúc. Mọi thứ đang diễn ra trước mắt, nhìn những người tay trong tay đi sánh bước bên nhau cười cười nói nói trong lòng Cherry thầm nhói đau.

Cảm giác đó mới chính là hạnh phúc, cảm giác đó mới chính là những thứ thuộc về con người. Nhìn lại bản thân mình, một người không có lấy một ngày tháng yên bình liệu mơ ước những ngày tháng như bọn họ có thật sự là viễn vọng hay không? Đời là thế không bao giờ có hai chữ công bằng, bây giờ cô chỉ có thể đối mặt với tất cả. Con đường rút lui đã bị mòn lối rồi.

Cherry không đi xe buýt về nhà mà đi bộ từng bước trên con đường, lắng nghe và cảm nhận cái vẻ đẹp của thành phố.

Khi về đến nhà đã là nửa tiếng sau.

Trong suốt thời gian nửa tháng qua JB luôn ở cùng Cherry và hắn cũng chưa có ý định dọn đi, từ khi người mẹ hờ của cô rời khỏi nhà đi về quê thì trong nhà bỗng nhiên xuất hiện một số đồ dùng cá nhân của nam. Từ khăn tắm đến dầu gội và cô còn nhường hắn đi một góc tủ quần áo của mình, hắn nói tất cả những vật dụng mà cô mua giúp hắn sau này hắn nhất định sẽ trả lại không thiếu một món.

Cherry khẽ cười, từ khi nào cô lại suy nghĩ về hắn nhiều như thế. Chỉ mới hai tuần trôi qua thôi mà cô đã thật sự xem hắn là người trong một nhà rồi sao.

Thật nực cười.

“Cạch”

Tiếng cửa mở ra người con trai đang nằm trên ghế bật ngồi dậy, ánh mắt hắn dừng lại trên người cô. Phải nói chính xác hơn đó chính là nhìn vào vết thương gần cổ cô, do lúc dùng sức bóp lấy cổ Hồng không may Cherry bị cô ta đưa bàn tay sắt nhọn lên quào một đường dài lên cổ. Lúc đó do vết thương của Sarly nghiêm

trọng hơn nên cô cũng không còn nhớ đến vết thương này, khi này trong quán cà phê Đêm cô còn cố tình dùng áo khoác che đi nên tất cả mọi người đều không biết cô bị thương.

Khi trên đường về do thấy ngột ngạt nên cô đã kéo khóa áo khoác xuống một chút nên đã vô tình để lộ vết thương ra ngoài, ánh mắt hần nhìn cô rất lạ vừa tức giận vừa lo lắng còn thoáng qua tia khó chịu.

Cô thật sự không hiểu rõ được con người này, có những lúc cô nghĩ mình có thể hiểu một chút ít về hần nhưng chỉ trong vài ngày hần lại khiến cô có thêm những suy nghĩ khác. Con người này không dễ dàng gì đoán ra được tâm tư, tuy cô cũng không mấy quan tâm đến chuyện hần là người như thế nào, nhưng không hiểu sao vẫn thấy khó chịu dù gì mạng của hần cũng là do cô cứu về đây.

Lấy bàn tay che cổ lại, cô không nhìn vào hần mà quay mặt bước vào bên trong. Do mấy ngày đầu hần bị thương nặng nên cô để hần nằm bên phòng mình, nhưng bây giờ thì khác vết thương của hần cũng khá hơn rất nhiều rồi không gian yên tĩnh của cô đã được trả lại. Hần được cô thu xếp chuyển qua phòng của người mẹ hờ ngủ.

Khi đi gần hần cô có thể nghe thấy được tiếng thở nặng nề bên tay, thật ra hôm nay hần đã gặp chuyện gì mà lại có những biểu hiện kì lạ như thế. Mặc dù hai người sống chung nhưng số lần gặp mặt không đến 3 lần một ngày, có gặp thì cũng chẳng khi nào Cherry mở miệng nói chuyện trước, hôm nay cũng vậy hai người tuy gặp nhau trong nhà nhưng chỉ đứng nhìn nhau từ xa.

Không một ai chịu lên tiếng nói chuyện, không khí trong nhà lúc này rất căng thẳng, vì sao thì nhất thời cô không thể nghĩ ra, hôm nay cô không gặp hần thì làm sao có thể kiếm chuyện làm hần nổi giận chứ.

Không lẽ khi nhìn vào vết thương của cô nên hần mới có những biểu hiện như thế này. Cherry thầm cười mỉa mai trong lòng, cô tại sao lại có những suy nghĩ không thực tế như vậy rồi.

Lúc đi đến gần cửa bỗng nhiên đằng sau có tiếng bước chân gấp gáp càng ngày càng tiến lại gần cô hơn, hơi thở nặng nề đó đang thắt chặt lấy trái tim cô.

Bàn tay chạm vào cánh cửa bị người đàn ông đằng sau nắm kéo mạnh khiến cô mất thăng bằng hơi ngã người về sau, hần đưa bàn tay còn lại ra xoay người cô, tay đang nắm chặt bàn tay cô buông ra di chuyển lên trên bóp mạnh vào cằm Cherry ép cô nhìn thẳng vào mắt hần.

Mọi hành động của hần hiện tại làm cô khả tin, một người con trai suốt ngày chỉ biết im lặng không thém nói với cô đến ba câu trong suốt thời gian qua lại có thể làm những hành động bá đạo như thế này với cô.

Thật ra hần muốn làm gì.

-Anh.

Lời nói còn chưa thoát ra khỏi miệng người phía trước mặt đã cúi mặt xuống ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô, khiến cơ thể cô bỗng nhiên căng cứng những dòng chữ “Định làm gì?” cũng bị cô nuốt trôi vào trong họng.

Bàn tay ôm eo cô bỗng siết mạnh, bên tay vang lên giọng nói khàn khàn.

-Là em ép tôi, ép tôi phải đối xử với em như thế này.

Nói xong JB không đợi cô có phản ứng mà nhanh chóng dùng môi mình khóa chặt môi cô, mọi cảm giác tê liệt cùng với những suy nghĩ chần động và câu nói đầy vẻ lạnh lùng khi này cũng nhanh chóng bay đi như hạt bụi. Cô cũng chỉ là một cô gái, cô cũng cần có sự yêu thương của một người đàn ông. Cô cũng biết yêu và mong chờ hạnh phúc, nhưng đối với người đàn ông này thì không thể nào. Hần không phải là đối tượng cô có thể yêu, càng không thể có bất cứ quan hệ mờ ám nào với hần.

Hần dùng răng cắn chặt lấy môi dưới của cô, không ngừng đai nghiền. Hần muốn cô đau và luôn ghi nhớ cái cảm giác khi hần hôn cô, chiếc lưỡi linh hoạt nhanh chóng đưa vào trong nhẹ nhàng lướt qua hàm răng trắng sáng của cô.

Hương thơm đôi môi cô mang lại cho hần nhiều cảm giác thích thú, rất ngọt ngào làm hần không thể nào rời khỏi được, ít nhất giây phút này hần muốn hưởng thụ người con gái trước mặt.

Cô không hề có phản ứng nào chỉ mặc cho hắn chiếm đoạt đôi môi, cô biết mình càng vùng vẫy chỉ làm cho dục vọng trong người hắn càng tăng mà thôi. Một người đàn ông luôn thích chiếm hữu người khác không nên dùng phương pháp la hét cắn xé vùng vẫy làm với họ, phương pháp tốt nhất là im lặng không hé răng, không chấp nhận nụ hôn đó và cũng không từ chối nụ hôn đó.

Đáy mắt JB hiện qua tia bất mãn, thân hình hắn rất cao to đôi chân dài bờ vai rộng và cả gương mặt chết người kia thật sự không làm cô thấy xao xuyến trong lòng sao? Toàn thân hắn bây giờ đã bao phủ hết thân hình nhỏ nhắn của cô, hắn đã biết nguyên nhân vì sao cô không cự tuyệt hắn mà chỉ đứng yên như thế.

Hắn là một người đàn ông từng được huấn luyện nghiêm ngặt để trở thành một sát thủ, cũng từng là người của tổ chức. Chắc hẳn Cherry cũng biết rõ những chuyện này, tuy cô có võ thuật giỏi đến thế nào đi nữa khi gặp phải một người đàn ông như hắn cũng không thể nào đánh lại. Khi tiếp xúc gần hắn cô có cảm giác như mình trở nên vô cùng bé nhỏ, cô mãi mãi cũng không thể đánh lại hắn.

Bỗng nhiên bàn tay ngay eo cô lập tức được nới lỏng, bờ môi cũng được thả ra khỏi cánh môi mềm ướt át của hắn. Cô ngược lên trừng mắt nhìn hắn, tuy nổi giận nhưng cô cũng không muốn gây chuyện với người đàn ông này.

JB không né tránh mà trực tiếp nhìn vào mắt cô, môi hắn khẽ nhếch lên mang ý cười. Người con gái này trong lòng suy nghĩ gì hắn cũng không thể nào đoán được, hành động vừa rồi của cô quả thật đã làm hắn thật sự tức giận.

Chuyển ánh nhìn xuống dưới đôi môi xúng đở lên của cô trong lòng JB càng thấy rất thích thú, cảm giác hôn một người con gái đặc biệt như thế này quả thật vô cùng dễ chịu. Hắn còn muốn thử một lần nữa, không thể nào dễ dàng bỏ qua được.

“Á”

Hắn bước đến ánh mắt nhìn cô lạnh băng, đôi môi không còn mang ý cười như khi nãy. Cô khẽ xoay người định đi vào trong thì bị hắn bế thốc lên tay đi thẳng vào trong.

“Bịch”

Thân hình mềm mại của cô bị JB ném mạnh xuống giường, ánh đèn chiếu xuống chiếc váy đồng phục nữa hở nữa lộ của cô làm con ngươi của hắn càng thêm di chuyển. Cô lấy tay chống ra sau định đứng lên, giường đôi mất đầy tức giận nhìn hắn.

Bàn tay đưa lên cao rồi mạnh bạo xuống gương mặt anh tuần kia.

“Chát.....”

Lần này khi hắn hôn cô, cô đã nhịn không thềm chấp nhất với hắn chỉ dùng ánh mắt căm phẫn nhìn hắn ý muốn nói lên những điều khó chịu trong lòng. Trái ngược lại với những gì cô cảnh cáo, hắn vẫn ngang nhiên bế cô vào trong phòng, thật ra hắn định làm gì chứ?

-Anh đừng có quá đáng.

Không kìm được cơn giận Cherry phần nộ quát lên, người đàn ông này thật ra đã bị gì thể không biết. Bỗng nhiên hôm nay lại nổi lên thú tính với cô, bình thường thính thoảng hắn cũng có đưa ra những câu nhận xét cô. Nhưng tất cả chỉ là những câu đại loại như “Em quá gầy, ôm không thích tí nào” Hoặc “Em xấu hơn người yêu tôi rất nhiều”

Hắn thật sự đã quên người yêu trong lòng mình hay sao? Hắn không còn nhớ đến cô gái đó hay sao?

“Uhm.....”

Do mãi chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên Cherry không hề biết con mắt đang nhìn cô rực lửa, JB vừa tức giận vừa khó chịu. Hắn thật sự đang rất rất muốn cho cô nếm mùi vị, và phải cho cô một bài học.

Nụ hôn lần này mạnh bạo hơn khi nãy rất nhiều, bàn tay hắn đưa lên bóp mạnh vào cổ Cherry, hắn ép cô phải làm theo ý hắn há miệng ra không được cắn răng như vừa rồi. Do bị hắn hôn mạnh bạo cộng thêm bàn tay rắn chắc không ngừng bóp mạnh vào cổ, nhất thời Cherry không thể thở được bất đắc dĩ mới hé môi ra để cho chiếc lưỡi ướt át đó sọc thẳng vào trong khoang miệng.

Hương bị nòng nân lan nhanh trong cơ thể, bàn tay đang để phía trước đẩy ngực hẳn ra khê run. Lúc này hẳn chỉ mặc duy nhất chiếc quần Jean dài để trần, cộng thêm không khí và những hành động đang diễn ra trước mắt càng thêm ái muội.

Cô muốn thoát khỏi đôi môi của hẳn nhưng không thể được, càng đẩy mạnh hẳn càng ôm chặt lấy người cô hơn. Không thể giữ nguyên cho hẳn tự ý làm điều xằng bậy, Cherry dùng sức cắn mạnh vào môi hẳn, mùi máu tanh sộc hòa quện cùng đôi môi tạo thành một mùi bị vô cùng khó chịu.

Hắn chỉ hơi cau mày rồi ngay sau đó vẫn bình tĩnh trở lại tiếp tục hôn cô, dùng lưỡi truyền hết những giọt máu tanh vào miệng cô. Chiếc lưỡi xoay xoay lệnh cho cô lập tức nuốt xuống những thứ hẳn vừa đẩy qua, máu này là máu của hẳn cô lại là người khiến hẳn bị như vậy nên hẳn muốn cô nuốt hết chúng xuống. Đó là cách mà hẳn dùng để trừng phạt sự ngang bướng của cô, không thể cưỡng lại được những cảm giác run rẩy của cơ thể và nụ hôn ngang ngược của hẳn, Cherry cắn răng nuốt từng giọt máu từ lưỡi hẳn truyền qua, nuốt nhẹ xuống cổ họng.

Hắn hài lòng mỉm cười, bàn tay lập tức nới lỏng ra không đặt trên cổ Cherry nữa mà men theo chiếc cổ trắng nõn xuống dưới xương quay xanh và xuống một chút nữa. Trong lòng Cherry thâm chấn động.

-Uhm..... Không.

Cherry cố gắng vùng vẫy, dùng một chân đá lên nhưng nhanh hơn thể hẳn đã dùng đôi chân như sắt thép của mình kìm chặt lại không cho cô có bất cứ động tác trốn chạy nào. Không quan tâm đến sắc mặt đang thay đổi của Cherry, JB luồn bàn tay mình vào trong chiếc áo đồng phục dùng lực xoa nắn nụ hồng kiêu ngạo của cô.

Một giọt nước mắt khê rơi xuống khóe mi, cô thấy thật sự hối hận khi đã quyết định cứu hẳn. Nếu không đưa hẳn ta về nhà, nếu không ra sức trị thương cho hẳn liệu bây giờ cô có rơi vào tình cảnh như thế này không. Thật đáng xấu hổ ột người được mệnh danh là sát thủ, bây giờ cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng mặc cho người đàn ông xấu xa này làm càn. Mọi sức lực của cô đều không cánh mà bay, hôm nay thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện cô hoàn toàn không còn một chút sức lực nào nữa để ngăn cản hẳn. Chỉ nói với chính bản thân mình, nếu người đàn ông này dám làm nhục cô thì cô nhất định giết chết hẳn.

11. Chương 11: Người Bí Ẩn (2)

Giọt nước mắt rơi trên khóe mi trượt xuống bàn tay hẳn, cảm giác âm ẩm đó làm hẳn bất giác chau mày. Khê buồng bàn tay trong áo cô ra, đôi môi cũng tách khỏi môi cô. Không gian xung quanh yên lặng chỉ có hơi thở của cô và hẳn, hai con người nằm lên nhau như cứ tưởng rất xa vời. Hẳn chăm chú nhìn vào mắt cô, tâm tư khó đoán, cô thật sự không biết hẳn định làm gì tiếp nữa đây. Hẳn thật sự muốn có cô sao? Điều này làm sao có thể, gương mặt bây giờ không có khả năng làm hẳn say mê.

-Thật chẳng thú vị tí nào?

Hắn chống hai tay xuống giường đứng lên khỏi người cô, cơ thể bỗng chốc được thoát khỏi thân hình cao to, Cherry đưa tay lên ngực cảm giác nó từ khi này đến giờ đập liên tục. Giờ phút này cô mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại câu nói vừa rồi của hẳn Cherry không hiểu có ý nghĩa như thế nào.

Hắn đứng lên chăm chú nhìn cô, sau đó cất tiếng cười khê:

-Gương mặt sợ hãi của em thật sự chẳng giống như mong đợi của tôi chút nào.

Nói xong hẳn cười lạnh xoay người bước ra khỏi căn phòng của cô, mùi hương cơ thể JB vẫn còn đọng lại trong không khí. Hương vị nam tính làm cô bất giác ngẩn người, những lời hẳn vừa nói làm cô cảm thấy thật buồn cười.

Từ đầu đến cuối cô không hề trả lời hay phản bác lại hẳn bất cứ câu nào, nguyên nhân hẳn làm ra những chuyện vừa rồi cô đã có câu trả lời.

Hắn tức giận cô vì sao không chịu nói chuyện với hắn, hắn tức giận cô vì sao luôn đối xử với hắn một cách lạnh nhạt. Hắn từng là người của Mina, bây giờ lại bị bà ta truy sát để diệt khẩu, người như thế trước khi lợi dụng cần phải đề phòng. Trước nay cô vẫn luôn là như thế không hề muốn tiếp xúc gần gũi với quá nhiều người đàn ông, vì chung quanh cô ngoài Jun ra đều không có ai tốt với cô hơn anh.

Còn hắn, một kẻ xa lạ lại bức tức vì những chuyện khiến cô bất ngờ, hắn muốn nghe thấy tiếng van xin từ miệng cô nên hắn mới nghĩ ra một cách quái đàng như thế này. Hắn nghĩ người con gái luôn luôn quan tâm đến cái trinh tiết của mình, nhưng hắn đã sai cô không phải như những người con gái khác. Dù có mất cũng không bao giờ nói tiếng cầu xin, dù lúc đó thật sự trong lòng cô rất hoảng sợ nhưng vậy thì đã sao?

Ngay từ lúc hắn chạm bàn tay mình vào người Cherry, thì lúc đó cô đã tự nói với bản thân mình dù như thế nào đi nữa cũng không được làm tổn hại đến bản thân mình. Cô biết cô không đánh lại hắn, cô cũng biết không thể ngăn cản hành động của hắn nên đành chọn cách im lặng nghiêng rằng chịu đựng.

Đến khi hắn đã được như ý nguyện cô sẽ không ngần ngại chờ lúc hắn không còn sức mà bám dằm thành trăm mảnh.

Nhưng điều mà cô không ngờ nhất đó chính là hắn làm mọi chuyện như thế vì muốn thấy gương mặt sợ hãi của cô, hắn đã thật sự thành công khi làm điều đó và thấy bại khi cô không hề mở miệng lên tiếng cầu xin.

Ngực dồn dập hơi thở nặng nề, Cherry đưa tay lên trán cảm giác lòng bàn tay mình rịn nước cô mới phát hiện rằng lúc này mình đã chảy khá nhiều mồ hôi. Thì ra Cherry cũng có ngày sợ bị mất đi sự trong trắng đến như thế này, sự khinh miệt hiện rõ trong ánh mắt cô.

.....

“Cạch”

Anh bước vào trong nhà với những suy nghĩ rối ren trong đầu, anh thật sự rất muốn biết người con gái đó là ai. Đáng người rất quen thuộc nhưng nhất thời không nghĩ ra, nhưng điều anh chắc được rằng người con gái đó có quen biết anh. Nếu không cũng sẽ không lẫn tránh mà quay mặt sang chỗ khác như thế, cộng thêm với bộ trang phục học sinh trường JAE.

-Về rồi à? Đêm nay không ở lại với người tình bé nhỏ của anh sao?

Wind cầm tách cà phê nóng hổi từ trong bếp đi ra, anh mặt bộ đồ ở nhà với nhiều con thú ngộ nghĩnh. Tính cách của Wind trước nay vẫn thế, thích làm những gì mà Devil cực kì ghét. Anh biết Devil rất ghét chó nên lúc nào mua đồ ngủ trong nhà anh cũng chọn những bộ có hình chú chó to đứng trước ngực.

Mặc riết khiến Devil giận không thể nói lên lời với cái tính cách ngang ngược của anh, hai người đang sống chung trong một khu chung cư do ông chủ sắp xếp. Wind và Devil làm việc dựa trên sự chuẩn bị kỹ càng của người đàn ông bí mật kia, lần này cũng như thế người bọn họ đang điều tra chính là Ngũ Quỷ.

Devil mệt mỏi tiến lại phía sofa nằm ngã người ra ghế, thật sự tinh thần hôm nay của anh không được tốt cho lắm, từ chuyện trong con hẻm kia khiến anh suy nghĩ rất nhiều và hoài nghi cũng rất nhiều.

Devil ngược mắt lên nhìn Wind hỏi:

-Wind này!

Wind nhướng mày, lúc vào trong nhà đến giờ Wind luôn cảm thấy Devil có một cái gì đó rất lạ.

-Xảy ra chuyện gì thế?

Wind nghĩ nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mới khiến Devil có những biểu hiện lạ lùng như thế này, và lại trên người Devil có một mùi gì đó rất quen thuộc.

Wind quay người qua nhìn Devil từ trên xuống dưới thì phát hiện dưới ống quần bên phải của Devil quả nhiên có vết máu tươi, còn lưu lại trên đó hình 3 ngón tay. Cho thấy vết máu này có trên người Devil là do người khác dùng tay kéo chân anh lại.

Wind khả tin, thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Devil nhận ra ánh mắt Wind đang nhìn xuống chân mình, mày anh khẽ chau lại. Chuyện này cũng nên nói với Wind biết dù sao hai người cũng là người một nhà, không thể giấu được. Không khí trong phòng lập tức thay đổi, khói trên ly cà phê cũng nhẹ dần rồi từ từ nguội hẵn. Lúc này chỉ nghe thấy tiếng thở dài phát ra từ miệng của Devil.

-Con hẻm X phát hiện 30 người chết, có 20 người là thuộc hạ của Kiệt.

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến không khí càng trở nên ngột ngạt, mọi chuyện xảy ra quá vội vàng. Lúc ở hiện trường Devil đã không đuổi theo ba người con gái đó cũng vì có lý do chính đáng, sau khi bọn họ đi khỏi con hẻm Devil đã đi lại kiểm tra từng người một và phát hiện 20 người con trai trên ngực đều có xăm hình con dao dài khoảng 8cm, anh nhớ rất rõ hình xăm này vì nó cũng nằm trên cơ thể một người mà anh lâu nay vẫn luôn điều tra và quan sát mọi hành động của hắn ta.

Kiệt không phải là hạng tầm thường, thuộc hạ của hắn toàn là những kẻ được hắn thu nạp từ trong tù ra. Nói đến võ thuật, bọn chúng được xem là hàng khó đối phó. Nhưng chỉ trong mấy chục phút cả 20 người đều chết dưới tay ba cô gái, nếu chuyện này được đồn ra bên ngoài Kiệt nhất định sẽ bị bẻ mặt.

Chưa nói đến một trong số 10 người con lại có bạn gái của Kiệt, người mà hắn ta nhất mực yêu thương và chiều chuộng.

Những suy nghĩ vừa rồi làm Devil bật cười, lần này xem ra ba người bọn cô chắc chắn không được sống yên thân. Thế lực từ gia đình của Hồng không phải nhỏ, biết được con gái bảo bối của mình bị giết hại chắc chắn bọn họ sẽ truy tìm cho bằng được kẻ giết hại Hồng. Còn về phần Kiệt hắn ta cũng không dễ gì làm nger, 20 anh em của hắn và người con gái hắn ta yêu thương.

Lần này nếu quả thật là người của Ngũ Quỷ xem ra rất thú vị đây, mượn tay kẻ khác để điều tra xem rốt cuộc Ngũ Quỷ là thần thánh phương nào, chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi đã xảy ra biết bao nhiêu vụ giết người tàn độc.

Chuyện tại hẻm X ngày mai nhất định sẽ được bàn tán xôn xao, Devil tin chắc ba người con gái đó nhất định phải có động tĩnh. Anh nghĩ Ngũ Quỷ sẽ không dễ dàng gì ngồi chờ chết như thế này.

-Bọn người đó là thần thánh phương nào? Anh có thấy mặt bọn chúng không?

Cắt ngang mọi dòng suy nghĩ của Devil, Wind lên tiếng hỏi. Thật ra từ nãy đến giờ Wind cũng có suy nghĩ về chuyện này rất nhiều, thứ nhất tại sao biết Jun đã thấy bọn họ ra tay giết người mà còn tha cho anh, đáng lý ra ba người họ phải giết chết Jun để diệt khẩu. Theo những gì Wind biết về Kiệt cũng giống như Devil, thuộc hạ của hắn ta không phải hạng thường, ba người bọn họ có thể dễ dàng giết chết 20 người đó thì tất nhiên có thể giết chết Devil.

Suy cho cùng Devil cũng là một sát thủ chuyên nghiệp nhưng khi đối diện với ba người bọn cô thật sự anh cũng có một chút kiêng dè, người ta nói không được khinh thường địch, anh hiểu được những suy nghĩ trong lòng Wind lúc này. Bắt đầu anh cũng cảm thấy kì lạ tại sao lúc đó bọn họ không nghĩ cách giết anh.

-Là ba cô gái.

Wind lại một lần nữa khả tin, nếu Devil nói người giết bọn họ là ba người đàn ông Wind còn có thể tin, còn đằng này chính miệng Devil nói là ba người con gái. Làm sao có thể.

Wind nhìn Devil bằng ánh mắt nghi ngờ.

-Anh chắc chắn chứ?

Devil nhướn mày nhìn Wind trên môi anh là một xuất hiện một nụ cười mà như không cười.

-Chú không tin anh?

Wind im lặng không nói bất cứ câu gì nữa, dù gì chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng. Anh đã suy nghĩ rất nhiều và không thể nào nghĩ ra được thật ra ba người bọn cô được xuất thân và huấn luyện võ thuật từ đâu.

Trong thế giới ngầm, những người có võ thuật lợi hại như thế này quả thật không có nhiều. Nếu có thì cũng là những anh chàng cao to khỏe mạnh tuổi từ 25 đến 30. Còn đằng này lại là những cô gái.

Devil và Wind đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đã hạ quyết tâm nhất định phải điều tra rõ ngọn ngành mọi chuyện.

.....

Trước cảnh khuya không gian xung quanh tối sầm lại, không thể nào nhìn thấy được những cảnh đẹp đẽ của ban ngày. Cái thế giới đen tối này đã bị bao bọc và hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, không có cây cỏ xanh tươi chỉ có duy nhất những nụ hoa màu đen từ từ héo tàn.

Trong căn phòng lạnh lẽo tiếng gió thổi vào trong qua những khe cửa sổ còn hé mở, mắt anh nhắm lại tựa như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Jun đã từng hứa sẽ luôn bảo vệ cô, làm tất cả vì cô. Anh cũng tự nói với bản thân mình không được cho bất cứ ai làm hại đến cô, dù chỉ là một sợi tóc.

Những chuyện hôm nay xảy ra khiến anh rất lo lắng cho sự an toàn và cả thân phận hiện tại của Cherry, mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến cho anh nghĩ dường như có người đã sắp xếp sẵn mọi chuyện và chỉ đợi Ngũ Quỷ bước chân vào.

Từ khi vào trường mọi phiền phức luôn tập trung về phía Cherry, hoàn toàn không cho cô ấy cơ hội trở tay. Nếu nói đây chỉ là sự trùng hợp Jun thật sự không thể nào tin nổi, từ việc Mỹ An và bây giờ là Hồng.

Jun nghĩ chuyện này nhất định Cherry đã từng nghĩ đến nhưng do cô không chắc chắn khẳng định điều đó là thật nên không tiện nói ra ọi người biết, anh tin rằng cô nhất định có cách giải quyết của mình.

Lúc này khi nghe Cherry nói người nhìn thấy tất cả mọi chuyện là Devil, nhưng Cherry lại không giết hẳn ta. Chính vì nguyên nhân này anh nhất định phải để Devil và những bí mật mà Devil biết cùng nhau xuống âm tào địa phủ.

Nhiều lúc Jun tự hỏi bản thân mình có thật sự xem Cherry là em gái của anh không, nhưng câu trả lời ngay chính bản thân anh cũng không hiểu rõ được. Anh chỉ biết vì Cherry anh có thể không màng đến mạng sống của chính bản thân mình, anh nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự sống cho cô.

Đeo chiếc mặt nạ màu vàng óng lên trên mặt, những vũ khí cần thiết cho trận đấu đêm nay đã được anh trang bị kĩ càng không có bất cứ sai sót nào.

Jun bước đến bên khung cửa sổ, một tay giữ chặt khung cửa nhẹ nhàng phóng người xuống đất không gây ra bất cứ âm thanh nào.

Gió cứ thổi, con đường phía trước càng trở nên mơ hồ. Trời đã khuya xung quanh con đường lại khá yên tĩnh, những ngôi nhà bé nhỏ chen chúc nhau cũng không còn thấy bất cứ ánh sáng nào. Lúc mọi người yên tâm đi ngủ cũng là lúc Jun ra tay hành động.

Xe được dừng cách khu chung cư 100m, bước xuống xe Jun đi bộ lại phía đó. Con đường phía trước rất lớn, nhìn từ dưới lên trên toàn bộ căn hộ đã tắt đèn không còn bất cứ ánh sáng nào phát ra.

Xem xét cẩn thận chuẩn xác vị trí, căn phòng của Devil nằm ở tầng 13. Tuy khá cao nhưng có thể dễ dàng trốn thoát, đi vào trong khu chung cư như đi vào nhà của chính mình, về mặt Jun bình tĩnh như không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Đi lên tới trước cửa phòng của Devil, Jun áp tai mình qua cánh cửa nghe ngóng mọi tiếng động được phát ra bên trong, không có bất cứ âm thanh kì lạ nào. Anh xoay người đi lên tầng 14, rút chiếc chìa khóa trong tay ra anh nhẹ nhàng mở cửa bước vào.

Biết rõ phòng Devil nằm ở tầng 13 nên Jun đã đăng kí ở một tuần trong căn phòng phía trên phòng Devil tầng 14. Muốn đột nhập vào phòng Devil tuyệt đối không thể nào vào được bằng cửa chính, do đây là khi chung cư cao cấp nên chỉ có duy nhất một lối ra vào trước cửa phòng, muốn đi vào đường khác chỉ còn cách đi vào bên trong thông qua khung cửa sổ thông vào phòng ngủ mà thôi.

Jun đi vào trong phòng ngủ bật đèn sáng, buột hộp vũ khí trên tay xuống dưới giường. Mở trong cặp ra một chiếc laptop màu đen, anh ngồi xuống bàn mở máy lên. Bàn tay nhanh nhẹn lướt trên bàn phím, một

loại hình ảnh được hiển thị trên màn hình. Một người con trai có vẻ đẹp hiên ngang xuất hiện trên máy, tay vấp trên trần hơi thở đều đều lúc này Jun mới tin rằng Devil quả thật đang ngủ say.

Devil đã biết quá nhiều chuyện, Jun tuyệt đối không bỏ qua cơ hội giết chết anh. Số mệnh đã định sẵn Devil mang tội tử hình, Jun hà tất phải nương tay với một kẻ có thể gây ra tổn hại cho cherry bất cứ lúc nào. Nhiều lần Jun bắt gặp ánh mắt của Devil nhìn Cherry rất kì lạ, dù Devil thật sự không làm tổn hại đến Cherry nhưng anh vẫn rất lo, lo vì sợ rằng một ngày nào đó trên tình trường Devil sẽ là một đối thủ tranh dành tình yêu mạnh nhất của anh.

Những suy nghĩ trong đầu làm Jun càng lúc càng thấy khó chịu, tất cả phải chấm dứt tại đây anh tuyệt đối không thể để mọi chuyện lại xảy ra theo chiều hướng xấu như thế này. Đóng laptop lại anh bước đến bên khung cửa sổ trong phòng, mở ra.

Một luồng gió lạnh bay vào làm những sợi tóc ngắn của anh không chủ động được bay phát phối, phía sau cái vẻ đẹp lạnh lùng này là một trái tim không ngừng đập mạnh vì một người con gái anh thầm yêu.

Dùng một sợi dây rằn chắc dài khoảng 50m, Jun buộc chặt nó vào khung cửa rồi phóng mình ra bên ngoài khung trung, hai tay nắm chắc sợi dây còn chân thì không ngừng đạp mạnh vào tường làm trụ vững chắc trượt xuống dưới.

Đứng lơ lửng trước cửa sổ bên trong phòng ngủ của Devil, Jun đưa tay ra nhẹ nhàng mở cánh cửa vào trong.

“Phịch”

Tiếng động không lớn, chỉ như tiếng một tờ giấy rơi xuống đất tạo ra những âm thanh xào xạc mà thôi, người con trai nằm trên giường vẫn yên giấc hoàn toàn không hề hay biết có người đang không ngừng tiến lại phía chiếc giường của mình.

Bàn tay giá lạnh của Jun đưa vào bên hông lấy ra một khẩu súng màu xanh lục, trước khi đến đây Jun đã đặc biệt tẩm các viên đạn vào một lọ thuốc độc có thể gây ra cảm giác đau đớn như hàng ngàn nanh vuốt sắc nhọn không ngừng cắn vào người mình. Chỗ bị bắn trúng sẽ xuất hiện một vết bầm màu tím đậm, trong vòng một giờ đồng hồ vết tím ấy sẽ lan ra một cm, cứ như thế đến hết toàn thân. Nếu không kịp thời dùng thuốc giải tiêm vào người trong vòng 7 ngày nhất định biến thành một xác chết với đầy con côn trùng không ngừng bò ri rít trên bộ xương thom sặc mùi máu tanh.

Nhưng điều Jun không ngờ đến nhất đó chính là.

Người trên giường lập tức ngồi dậy, ngay từ lúc có bóng người xuất hiện ngoài khung cửa sổ với đầu óc nhanh nhạy Devil lập tức biết có người muốn giết chết mình. Nhưng đến Devil cũng không ngờ người đó bước vào phòng mình không hề gây ra bất cứ tiếng động nào, nếu khi này anh ngủ say thêm một chút nữa mà không hề suy nghĩ về người con gái kia thì chắc chắn Devil sẽ không nhận ra sự hiện diện của người lạ mặt trong phòng mình.

Devil thầm cảm ơn người con gái đó.

“Chéo”

Nhìn thấy Jun đang tiến lại Devil lập tức ngồi dậy phóng thẳng về phía Jun một cây phi tiêu được làm bằng đồng nguyên chất. Đầu phi tiêu được mài rất kĩ nên trông sáng bóng và cực kì sắc bén, lực phóng của Devil rất mạnh nên Jun không thể nào tránh kịp nên đã bị sượt qua cánh tay phải.

Máu từ cánh tay chảy xuống lòng bàn tay, từng giọt từng giọt rơi xuống sàn nhà tạo thành âm những âm thanh li ti. Cảm giác đau nhói từ cánh tay khiến Jun khê chau mày, thật sự không thể nào khinh địch được. Người con trai trước mắt quả thật rất cẩn thận, đến cả Jun cũng không thể nào qua mặt được hắn ta.

Devil bước lên một bước, hai tay khoanh lại trước ngực ngược ánh mắt không chút cảm xúc lên nhìn Jun.

-Anh là ai? Sao lại muốn giết tôi?

Devil thật sự muốn biết nguyên nhân là gì, dù sao anh cũng đã gây thù chuốc oán với khá nhiều người. Chuyện như đêm nay không chỉ là lần đầu tiên mà là lần nhiều, việc này không thể khiến Devil kinh ngạc nhưng khiến anh nghi ngờ ở đây đó là chiếc mặt nạ màu vàng nằm trên gương mặt lạnh lùng kia.

Đã từng tìm hiểu qua danh tánh và những chuyện liên quan đến Ngũ Quỷ nên Devil đương nhiên biết được hầu hết những người trong Ngũ Quỷ khi thi hành nhiệm vụ luôn đeo trên gương mặt một chiếc mặt nạ.

Nam thì màu vàng còn nữ thì màu bạc, cũng như người con trai trước mặt đeo chiếc mặt nạ màu vàng này. Thật khả nghi.

Không lẽ đây chính là một trong hai người con trai trong Ngũ Quỷ.

Jun di chuyển ánh mắt sắc lạnh của mình từ cánh tay phải sang gương mặt đang hiện lên hai chữ hiếu kì trước mặt.

-Anh không cần biết, những kẻ nhiều chuyện đều phải chết.

Lời nói vừa dứt khẩu súng trên tay Jun lập tức phát huy tác dụng, bước nhanh người về phía trước tay trái giơ lên cao nhắm thẳng vào trán của Devil bóp cò.

“Pằng”

Cứ nghĩ viên đạn tẩm đầy độc đó sẽ yên phận cắm thẳng và nằm yên vị vào trán của Devil nhưng không ngờ viên đạn bay qua mặt Devil và cách chỉ 3cm duy nhất. Không phải do kỹ thuật của Jun quá kém mà là do tài tránh né của Devil thật sự rất nhanh nhẹn, có thể tránh được viên đạn cách mình chưa đến 10m. Quả thật trong lòng Jun thầm than oán vì mình đã quá khinh thường địch, Devil không phải hạng dễ đối phó. Nhưng con người này cũng không thể giữ lại, anh nhất định phải khiến Devil cùng nhau đi đến nơi chôn dùi bí mật.

-Xem ra đêm nay tôi phải làm anh thất vọng rồi.

Bình tĩnh ngồi xuống chiếc ghế được đặt cạnh giường, Devil với tay lấy gói thuốc được đặt trên bàn. Bật lửa châm điều thuốc và đưa lên môi. Những động tác của anh rất bình thản cứ như người đứng trước mặt mình là một người bạn, không thể nào gây ra bất cứ hư tổn nào đối anh.

Lời nói của Devil chen lẫn đầy vẻ mỉa mai, anh muốn cho Jun thấy mọi thứ mà hôm nay Jun làm chỉ là uống công mà thôi. Người mà Jun muốn giết không phải là những thằng du côn đầu đường xó chợ, muốn nó sống thì nó sống mà muốn nó chết thì nó chết.

Trong ánh mắt Jun hiện rõ hai chữ thán phục, hầu những người né được viên đạn tử thần của anh không phải là hạng tầm thường. Lại còn né một cách dễ dàng như thế lại càng không phải là một người có thể cho người khác cơ hội giết hại mình, xem ra lần này Jun có cơ hội quay trở về chỉ là 50/50.

-Thật ra anh có thân phận như thế nào?

Devil không trả lời ngay mà chỉ cười nhạt: -Tôi cứ nghĩ anh đã điều tra tôi là ai rồi chứ!

-Không phải là không có mà là không thể.

Thời gian trước khi mới bắt đầu bước chân vào trường và học cùng chung một lớp với Devil, lúc đó Jun đã bắt đầu nghi ngờ thân thế của Devil. Bí mật điều tra thông tin về người con trai này, ngay cả Linda giáo viên thực tập được Mina sắp xếp vào trong trường cũng không thể nào điều tra ra được.

Mọi hồ sơ đưa ra đều chỉ là một con số 0.

Trong thế giới ngầm thường nói rằng “Đừng nên biết quá ít và cũng đừng nên biết quá nhiều”Quả thật là không hề sai. Biết quá ít về đối phương sẽ khiến chúng ta tự tin và mọi phòng bị đều giảm sút. Biết quá nhiều về đối phương đặc biệt là những thông tin cơ mật sẽ khiến chúng ta chết trong bí mật.

-Cũng không hẳn là như thế, Nhị Quái và anh nhất định có quan hệ. Nhưng không có bằng chứng xác thực.

Quả thật chuyện này anh có thể nói rằng chắc chắn 100%, qua những lời nói của Cherry lúc nãy khiến nghi ngờ của Jun ngày càng lớn. Nếu không khẳng định đây là sự thật thì tuyệt đối Cherry sẽ không đưa ra kết luận, Jun đã từng nói sẽ hoàn toàn tin tưởng Cherry vì thế những gì cô nói anh sẽ không nghi ngờ.

-Hahaha.

Devil cười lớn, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào Jun như vừa được nghe một câu chuyện cười đầy thú vị. Từ lúc nhìn thấy Jun và chiếc mặt nạ màu vàng kia, Devil đã chắc chắn một điều rằng người con trai đứng trước mặt mình chính là một trong năm người của Ngũ Quỷ.

Thì ra vụ việc lúc này ba cô gái kia đã biết anh là ai, do Devil đã nhìn thấy quá nhiều chuyện nên bọn họ mới có ý định giết người diệt khẩu. Devil hoàn toàn không thể nào chủ quan, qua cách ra đòn và tránh né thì Devil đưa ra kết luận cuối cùng Jun là một người cũng được xem là khó đối phó.

Nếu không cẩn thận hơn, người chịu thiệt hại nặng nề nhất định là Devil.

-Anh là một trong năm người của Ngũ Quỷ, làm sao không điều tra ra được tôi là ai. Đúng không “Sát Thủ Bóng Đêm”?.

Giọng nói Devil đầy bốn cột, nếu không thể trực tiếp đánh nhau để phân thắng bại, thì chỉ còn một cách duy nhất đó chính là đả kích. Trước nay những biện pháp như thế này Devil làm rất tốt, số lần đạt hiệu quả trên 80%. Hầu hết những người bị người khác phát hiện ra một cái gì đó liên quan đến bản thân mình, điều đầu tiên biểu hiện trên gương mặt của bọn họ là bất ngờ, sau đó là mất tập trung. Thời điểm đó chính là lúc ra đòn đánh trả thích hợp nhất, con mồi cũng sẽ bị thương nặng hơn, huống hồ trên người Jun đang có một vết thương ngang vai do chính anh gây ra.

Jun thầm kinh ngạc khi nghe thấy những lời vạch trần vừa rồi của Devil, xem ra Nhị Quái cũng đã từng điều tra không ít thông tin của Ngũ Quỷ. Việc Devil biết thân phận thật sự của anh qua chiếc mặt nạ vàng cũng có thể lý giải được, nhưng hiện tại người có lợi thế hơn là Devil vì trên người Jun bây giờ đang có vết thương, nếu để Devil tìm ra được một sơ hở nào đó anh nhất định không thể chống cự nổi.

Cảm giác đau nhói trên vai không hề thuyên giảm mà càng ngày càng trở nên ê ẩm hơn, máu chảy ra từ vết thương ngày một nhiều và lỏng hơn so với người bình thường.

Jun nghi hoặc nhìn Devil, khẩu súng vừa rồi bắn vào tay Jun nhất định có tẩm độc nếu không tay anh sẽ không xuất hiện những dấu hiệu lạ thường như hiện tại. Trước kia Jun cũng đã từng bị trúng đạn nhưng máu ra ít hơn và ngày càng khô chứ không giống như lúc này.

Cổ chịu đựng cơn đau đớn đang không ngừng lan tỏa khắp cơ thể, giọng nói Jun khàn khàn.

-Anh làm người khác khá bất ngờ đó, nhưng biết quá nhiều người bất lợi sẽ là anh.

Devil thầm khâm phục khả năng chịu đựng của Jun, hầu hết những người trúng đạn do khẩu súng trên tay anh gây ra, đều không thể nào đứng nhìn anh nói chuyện một cách bình tĩnh như Jun được. Khẩu súng này được tẩm một loại độc được gọi là “Bò Cạp Tím” loại độc này có dạng lỏng màu đen, tác dụng của nó là làm máu không thể nào khô lại được và sẽ lỏng dần sau 1 phút kể từ lúc viên đạn bắn vào người.

Giống như một loài bò cạp cực kỳ độc, làm người khác phải chịu và nếm thử cái cảm giác sống không bằng chết.

Devil mỉm cười giọng lạnh nhạt:

-Đêm nay ai là người sống sót ra khỏi nơi này cũng chưa thể nào nói trước được.

Anh nhìn vào cánh tay không ngừng chảy máu của Jun lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối.

-Huống chi cánh tay anh đã bị thương và trúng phải “Bò Cạp Tím” do đích thân tôi điều chế, anh có thể chịu đựng được cảm giác đau trong xương tủy này được bao lâu thì chưa biết được.

Đúng như những lời nói vừa rồi của Devil, tay Jun càng ngày càng đau. Hiện tại ngay chính bản thân anh cũng không biết mình có thể chịu được trong vòng bao nhiêu phút nữa, hành động lần này thất bại lại còn có thể nguy hiểm đến tính mạng, tất cả đều là do Jun quá sơ suất. Không chịu tìm hiểu kỹ lưỡng hơn một chút, hậu quả lần này không chỉ riêng anh gánh chịu mà ngay cả Cherry cũng không khỏi bị liên lụy.

“Mẹ kiếp” Jun giận chính bản thân mình, và hận không thể giết chết Devil ngay lập tức.

Bàn tay vô thức nắm chặt khẩu súng, bật cò. Nhìn Devil bằng ánh mắt chứa đầy lửa hận, Jun đưa tay trái lên nhắm thẳng vào tim Devil vừa chuẩn bị bóp cò thì.

“Khụ...”

Cổ Jun bị một cánh tay từ đằng sau vòng ra siết chặt, cảm giác nghẹt thở và đau đớn làm Jun khó chịu đến cực điểm. Khẩu súng trên tay Jun rơi xuống sàn nhà, hai bàn tay anh kìm chặt cánh tay rắn chắc trên cổ. Nhưng cánh tay phải đang rất đau không thể dùng sức nhiều vì thế Jun không thể nào kháng cự lại được.

Ngực phập phồng trong cơn nguy hiểm, Jun không thể nào ngờ mình có thể dễ dàng bị người khác tấn công như thế này.

-Mày gan nhĩ, dám xông thẳng vào nhà tao định giết chết người anh em của tao. Trước khi vào nhà người khác mày cũng nên nhìn rõ đây là nhà của ai chứ.

Giọng nói tàn bạo vang bên tai, rất quen thuộc. Jun hằng ngày đến lớp đều nghe thấy giọng nói này, người con trai đang siết chặt đằng sau lưng Jun không ai khác mà chính là Wind. Mọi chuyện đã được sáng tỏ sau nhiều câu nghi vấn, Nhị Quái có hai người và hai người này chính là Devil và Wind.

Jun khinh bỉ nhìn Devil, vờ như chưa từng nghe thấy câu nói vừa rồi của Wind.

“Hừ”

-Từ nãy giờ sao tao ghét cái mặt nạ của mày quá, để tao tháo nó ra xem mày là thần thánh phương nào.
-Wind cười tươi dùng bàn tay còn lại đưa lên có ý định tháo mặt nạ của Jun ra.

Căn phòng của Devil và Wind cách nhau chỉ duy nhất một bức tường, cách âm ở khu chung cư này tuy nói là tốt nhưng không thể nào qua được tai của Wind. Nghe thấy những âm thanh kì lạ bên phòng Devil, Wind không lập tức chạy qua mà ghé tai vào tường để nắm rõ tình hình bên đây. Quả nhiên có những phát hiện bất ngờ, người định giết Devil vào tối nay lại chính là người mà bấy lâu nay bọn họ luôn tìm kiếm.

Wind luôn tin tưởng vào khả năng phòng bị của Devil, nhưng người lần này lại chính là Ngũ Quỷ nên Wind không thể nào làm ngơ như những lần trước.

Vừa lúc mở cánh cửa qua phòng Devil thì Wind thấy bàn tay Jun đang cầm khẩu súng có ý định bắn về phía Devil, ngay lập tức Wind xông đến chế ngự Jun ngay từ phía sau.

Bản chất Wind trước nay rất tò mò và hiếu kì những chuyện mình chưa biết, nên khi thấy chiếc mặt nạ của Jun thì bản chất trong người nổi dậy. Wind thật sự muốn biết Ngũ Quỷ thật ra có gương mặt như thế nào.

Chất độc đang thấm dần trong cơ thể, hai tay hai chân cũng không còn được bao nhiêu sức lực. Nếu cứ tiếp tục như thế này Jun không biết mình có thể cầm cự được bao lâu.

Khi bàn tay của Wind sắp tháo được chiếc mặt nạ trên mặt Jun thì.

“Pằng”

Một bóng đen từ khung cửa sổ bay vào, do lúc này Wind hoàn toàn không nhận ra có người đang ở bên ngoài nên không có bất cứ phòng bị nào. Viên đạn khi được Cherry bắn ra trúng vào cánh tay đang nắm trên cổ Jun.

Wind nhìn bóng dáng của cô ánh mắt hấn ta tóa ra lửa.

-Mẹ nó..... Mày là con nào?

Do bị bắn lén nên Wind rất tức giận, bàn tay hấn ta cũng đang chảy rất nhiều máu. Thừa lúc Wind không chú ý Jun dùng chân đá thẳng lên cao, mũi giày cắm thẳng vào đầu Wind, hấn ta không giữ được thăng bằng buông tay ra. Jun được thể bước chân về phía trước thoát khỏi sự khống chế của Wind.

Xem lời nói của Wind không hề tồn tại, tới cái nhìn cô cũng không hề lướt qua hai người bọn họ. Thấy Jun ngã người về phía trước Cherry nhanh chóng chạy đến đỡ lấy thân hình cao lớn của anh.

Nhìn người con trai đang nằm trong lòng mình mà Cherry cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, mọi chuyện cô đều hiểu rõ. Anh sợ Devil nghi ngờ mà điều tra cô, phát hiện ra thân thể thật sự của cô, gây bất lợi cho cô. Vì thế anh mới đến đây nhằm giết người diệt khẩu.

Dù bàn tay Cherry hiện tại đang rất run nhưng giọng nói của cô lại bình tĩnh đến lạ thường.

-Không sao chứ?

Jun gượng cười: -Anh không sao.

Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều do cô mà ra và hai chữ “Bảo vệ” luôn nằm trong thâm tâm của Jun, có thể anh sẽ không bị thương, có thể anh sẽ không chịu bất cứ đau đớn về thể xác lẫn tinh thần như thế này. Nhưng mọi thứ đều không được như hai từ “Có thể” nó vẫn diễn ra trước mắt cô, khiến cô trở thành nguyên nhân của tất cả.

Phải chi anh không vì cô mà làm những chuyện như thế này, thì bây giờ anh sẽ không chịu nhiều đau đớn. Cô biết anh xem cô là đứa em gái độc nhất vô nhị, anh luôn tặng cho cô những gì tốt đẹp nhất. Anh không cần cô báo đáp bất cứ điều gì, anh chỉ mong muốn đứa em gái này được sống tốt và vui vẻ mà thôi.

Không phải cô không trông thấy những gì anh làm đối với cô, không phải cô không thấy những ân tình mà cô mắc nợ anh. Chỉ vì cô sợ, cô sợ mình không trả nổi những ân tình đó mà thôi.

Nhìn Jun đau đớn như thế này, tim Cherry càng đau gấp bội. Sao anh không chịu nghỉ trên lập trường của cô, sao anh không chịu thử đặt mình vào vị trí của cô. Jun nguyện vì cô làm tất cả mọi chuyện nhưng lại không cho cô báo đáp, anh bảo cô phải làm như thế nào đây?

Trơ mắt nhìn anh nhiều lần rơi vào nguy hiểm vì mình, trơ mắt nhìn anh không ngại hi sinh tính mạng của chính bản thân vì mình.

Anh làm được nhưng cô thì không thể làm được, anh sợ cô bị tổn thương. Nhưng anh không hề biết cô cũng sợ anh bị tổn thương biết chừng nào.

Phía sau Devil luôn nhìn chăm chú về phía cô và Jun, anh nhận ra người con gái đeo chiếc mặt nạ màu bạc này là ai. Cô gái này chính là cô gái mặc trên người bộ đồ học sinh trường JAE, không ngại mùi máu tanh ra tay giết chết 30 người trong con hẻm khi nãy. Cứ nghĩ cô ta sẽ trốn chạy không dám bước chân đến ngôi nhà của anh, nhưng không ngờ anh đã quá xem thường cô gái tàn ác này.

Wind càng cảm thấy thú vị khi có sự xuất hiện của Cherry, hắn xoay người về phía sau xé rách tấm vải trên chiếc bàn trà bó chặt vào vết thương trên tay.

Miệng buông ra lời nói đầy bồn chồn.

-Thì ra là đồng bọn của mày à? Đáng xinh đấy!

Người con gái trước mặt hắn ta mặc trên người bộ đồ màu đen bó sát người, chính giữa eo để hở một ít da thịt trắng ngần thon thả. Không khó có thể nhìn thấy cách ăn mặc như thế này rất ám muội, làm một người như Wind cảm thấy cơ thể nóng rực. Cảm giác đau trên cánh tay cũng được vơi đi rất nhiều.

Quả thật nhìn mỹ nhân phép màu nào cũng có thể hiện ra.

Tuy không nhìn thấy gương mặt của Cherry, nhưng chỉ cần thấy ánh mắt to tròn qua chiếc mặt nạ cũng làm Devil khẳng định một điều. Gương mặt phía sau cái lớp vỏ kia nhất định rất đẹp, nếu có thể anh thật sự muốn chính tay mình lật tung cái mặt nạ bạc đó ra khỏi gương mặt xinh đẹp của Cherry.

-Cô bé! Cũng đến đây góp vui à?

Devil dụi đi điều thuốc vừa nằm trên ngón tay, ánh mắt anh nhìn Cherry đầy tà mị. không thể không thừa nhận, hai người đàn ông này không hổ danh là hot boy của trường, đến ánh mắt thôi cũng đủ khiến tim người đối diện đập liên hồi.

Tuy không phủ nhận sự cuốn hút của Devil và Wind, nhưng hiện tại cô không còn bất cứ tâm trí nào để thưởng thức nét đẹp ấy. Cảm giác người đang nằm trong lòng mình không ngừng thổ khó khăn khiến Cherry càng thêm lo lắng, cái cảm giác vừa lo vừa sợ mất đi người thân này cô đã từng nếm trải. Rất đau đớn, rất tuyệt vọng, cô không muốn có lại cái cảm giác này thêm một giây một phút nào nữa, lòng bàn tay bịn rịn mồ hôi, ánh mắt nhìn Devil và Wind đầy lửa hận.

Nếu hôm nay cô không đến đây thì Jun sẽ thành ra như thế nào, nếu cô không kịp cứu anh thì bây giờ anh đã trở thành oan hồn dưới khẩu súng sắt lạnh đó.

Cherry nhìn Devil và Wind chăm chăm, hận không thể giết chết hai người ngay lập tức. Cô khẽ cười, giọng nói nhẹ tựa cơn gió.

-Xem ra hôm nay không chơi cùng các anh, chắc hẳn các anh cũng không dễ dàng gì để chúng tôi đi ra khỏi nơi này.

-Cũng phải xem mỹ nhân, làm sao thuyết phục được bọn anh thả em và cái tên đang nằm la liệt trên đất ra khỏi cánh cửa này một cách an toàn.

Khi nghe những gì Wind nói trong lòng Jun trầm chấn động, ý tứ trong câu nói đó quá rõ ràng, từ “thuyết phục” phát ra từ miệng Wind sao nghe lại ghê tởm như thế. Jun nhìn thẳng vào mắt Wind như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn ta.

Cơ thể khẽ chuyển động, làm ảnh hưởng đến vết thương trên tay. Mà Jun bất giác chau lại, nhìn nét mặt lo lắng của Cherry anh không đành lòng, cố gắng gượng dậy để mình không rên rỉ đau đớn nhưng xem ra mọi chuyện anh làm cô đều nhìn thấy, chỉ tại cô không muốn vạch trần ra tất cả mà thôi.

Cherry cúi xuống nhìn Jun, nét mặt cô vẫn như thế, dù lo lắng nhưng vẫn không hề thể hiện ra ngoài. Câu hỏi lạnh lùng “Không sao chứ?” Đủ để chứng minh cho anh thấy cô giận đến mức độ nào.

Cô khẽ cười, ánh mắt nhìn qua khung cửa sổ đầy chàm biếm.

-Nhưng xem ra phải làm anh thất vọng rồi, trò chơi này không chỉ riêng mình tôi.

Jun kinh ngạc nhìn Cherry, theo như những gì cô nói thì Ngũ Quỷ đều xuất hiện trong căn phòng này cả rồi. Jun tự giễu chính mình, chuyện đáng xấu hổ như thế này lại để mọi người trông thấy. Anh luôn là người đi đầu đứng ra bảo vệ mọi người, nhưng đến giờ phút này lại thất bại một cách thảm hại.

Ngay từ lúc rời khỏi nhà Cherry đã thấy có cái gì đó rất kì lạ, khi đi đến trước cánh cổng khu chung cư nhìn những hình ảnh phản chiếu cánh cửa kính lớn trước đại sảnh, lúc này cô mới phát hiện ba người bọn họ đi theo cô. Không lý giải được vì sao bọn họ lại biết cô đến đây, nhưng linh cảm ban đầu mach báo cô phải đến, vì có một người cần cô đến cứu.

Đúng như dự đoán ban đầu, cô bước vào người đầu tiên cô thấy là Jun.

Ren, Sarly và Sunny không ngờ mình lại bị phát hiện nhanh đến như thế, ban đầu khi thấy Jun bị thương mọi người đều rất sốt ruột và muốn ngay lập tức chạy vào bên trong nhưng lại sợ hỏng chuyện, nên không ai dám bước chân vào.

Giờ đây lại nghe chính miệng Cherry nói như thế, không nói mọi người thì nói ai đây?

Ngoài cửa sổ xuất hiện bóng dáng ba người, hai nữ và một nam.

Ngay cả Devil và Wind đều bất ngờ với sự hiện diện đầy đủ của năm người, ban đầu Wind nghĩ đến đây chỉ có Cherry và Jun nên mới tỏ vẻ thách thức nhằm kéo dài thời gian phát tán độc trong người của Jun.

Nhưng không ngờ mọi chuyện lại như thế này, hoàn toàn không như Wind tưởng tượng, Ngũ Quỷ không phải là những người có lai lịch bình thường, dễ đối phó.

Cherry nhìn Sarly nói:

-Đưa anh ấy đi đi.

Tính khoảng thời gian từ khi nãy đến bây giờ cũng đã hơn 15 phút, nếu còn kéo dài thời gian như thế này nữa e rằng vết thương của Jun khó mà lấy chất độc ra ngoài.

Sarly hiểu ý tiến nhanh lại phía Jun và Cherry, cơ thể anh khẽ cử động. Bàn tay không còn cảm giác, nó như bị tê lại. Quả thật xứng đáng với cái tên “Bò Cạp Tím”

Wind nhìn năm người cười gằn.

-Thú vị nhỉ, hiếm có dịp hội tụ được những nhân vật huyền thoại này. Làm sao chúng tôi có thể đuổi khách đi một cách dễ dàng như thế được.

-Mẹ kiếp.

-Ren nhìn Wind vẻ mặt đầy tức giận, trong lớp nhìn thấy Wind, Ren đã vô cùng ngứa mắt với con người đầy ngạo mạng này. Hôm nay được phân cao thấp, Ren nhất định không bao giờ bỏ qua cơ hội hiếm có này.

-Không nói nhiều.....Lên.

Giọng nói của Ren vô cùng tức giận, không gian yên tĩnh bỗng chốc trở nên nặng nề đến kì lạ.

Sunny cầm “Tuyết Cầm” trên tay, đưa lên môi ngân nga một bản nhạc đầy mê hoặc. Bí mật bên trong “Tuyết Cầm” chỉ có duy nhất Ngũ Quỷ mới biết, cái âm thanh quỷ quái ấy hoàn toàn không có hại đến người khác. Điều bí ẩn bên trong đó chính là các lỗ hổng trên cây sáo, khi thổi vào tiếng ngân được cất lên, hàng ngàn tia nước cực bé được bắn ra theo những lỗ hổng đó. Nhanh chóng theo hơi thở của người thổi tìm đến nơi nó cần đến.

Những giọt nước bé nhỏ tưởng chừng chỉ là cơn gió nhẹ nhàng thoáng qua, nhưng chính nó đã cướp đi không ít sinh mạng của con người.

Ren nhân cơ hội bước chân nhanh nhẹn đá mạnh vào bên hông của Wind, do mất thăng bằng Wind ngã người ra phía sau, theo phản xạ hấn ta dùng bàn tay bị thương chống đỡ xuống nền gạch lạnh giá.

Cảm giác xé rách đau đến tê tái, gương mặt Wind thoáng trắng bệch.

Devil thấy Wind ngã liền chạy lại, không ngần ngại ban tặng lại cho Ren đòn đá leo rõ đau vào mặt. Gương mặt điển trai của Ren xuất hiện một vết máu nhỏ ngay khóe môi.

Devil đỡ người Wind đứng lên.

-Chú có sao không? Ổn chứ?

Bị trúng phải đạn của Ngũ Quỷ thật sự khó lòng nói ra được hai chữ “Không sao”. Thấy mày Wind khẽ chau lại vì đau, gương mặt Devil sầm lại.

Cuộc chiến được dừng lại khi hai bên đều có nhiều thương tổn, không thể giết chết Devil lại mang bên mình một vết thương khá nghiêm trọng. Jun càng cảm thấy trong lòng có một cái gì đó rất khó nói thành lời, nhưng hiện tại anh không thể nào suy nghĩ thêm nhiều chuyện nữa. cái tay này sẽ khiến anh đau đến chết mất.

-Đi.

Cherry lên tiếng quay lại nhìn vào vết thương trên tay Jun, vừa nãy cô kêu Sarly đưa Jun đi trước nhưng do căn phòng này nằm trên tầng khá cao không thể nào dìu Jun xuống dưới lầu được. Cộng thêm một việc nữa đó chính là Sunny là con gái, dù có giỏi võ như thế nào đi nữa cũng không thể vác trên mình cái thân hình cao to này rời khỏi nơi này.

Dúng là làm con gái rất có nhiều cái bất lợi.

Ren lấy ngón tay trở lau nhẹ vết máu trên môi, nhìn về phía Devil cười lạnh. Khẽ mút nhẹ vết đỏ còn dính trên tay, không lưu lại bất cứ mùi máu tanh nào. Lúc này không khí lạnh đến thấu xương, trên mặt ai cũng đờ đờ sát khí.

Đêm nay nhất định là đêm Ngũ Quỷ và Nhị Quỷ chính thức khiêu chiến nhau.

.....

Cà Phê “Đêm”

Cứ như thường lệ năm người vào trong căn phòng VIP luôn được khóa kín.

-Chuyện gì thế?

Một người phụ nữ khoảng 23 – 24 tuổi vội vã bước vào trong nhìn vào vết thương của Jun đầy lo lắng. Đằng sau bước chân của Jun lưu lại hàng trăm giọt máu nhỏ li ti, trông thật kinh hãi.

Sunny mím chặt môi nói:

-Anh ấy bị trúng “Bò Cạp Tím”.

Sunny cúi xuống chân ghế kéo ra một hộp thuốc y tế màu trắng, nó đã được chuẩn bị kỹ càng ngay từ lúc quán cà phê này mở cửa. Cô chủ xinh đẹp của nơi này không ai khác mà chính là Linda.

-Tại sao lại ra nông nổi như thế này?

Linda đi lại phía Sunny đang ngồi quan sát tình hình bên ngoài của vết thương trên tay Jun, tuy nói Sunny là chuyên gia về độc dược nhưng người am hiểu về vấn đề này hơn nữa lại chính là đàn chị Linda.

T/g” Nay mẹ Zen không cho online khuya híchic, nên Zen không thể gửi chap cho các bạn như thường lệ mọi người thông cảm nha. Đây là nick dùng để đăng truyện của Zen nhé, tạo nick kia Tmod nên không thể sửa lỗi trong vòng 2 tiếng nên Zen đành lập nick mới. Chỉ dành đăng truyện thôi nhé, nick kia Zen vẫn sử dụng như bình thường.

Đọc xong cho Zen cái cmt góp ý để truyện đi lên nữa nhé, mọi sự góp ý của các bạn đều giúp cho Zen rất nhiều.

Thân

Zenny

Ánh mắt Cherry lóe lên tia sát khí.

-Tất cả đều do Nhị Quái mà ra, em nhất định không tha cho bọn chúng.

Mọi chuyện đều xuất phát từ Devil mà ra, nếu hắn ta không có tính tò mò thích xen vào chuyện của người khác, làm mọi bí mật của Cherry bị hắn ta phát hiện thì Jun cũng không vì cô mà đi đến nơi đó.

“Ngũ Quỷ, tao nhất định cho tụi bây chết không chỗ chung thân”

Nếu ngay từ lúc ban đầu cô chỉ xem Devil là một người ngoài cuộc, không có nhiều liên quan mật thiết đến việc tìm ra chiếc đĩa, thì bây giờ người liên quan nhiều nhất chính là Devil. Bởi vì anh là người của Nhị Quái.

Sunny nhường chỗ ngồi cho Linda:

-Chị lại xem vết thương của anh ấy đi, em nghĩ tình hình này không hề ổn. Vết thương khá sâu, lại nhiễm phải loại độc này.....

Nói đến đây nét mặt Sunny lập tức thay đổi, cô còn muốn nói thêm nữa nhưng lại sợ làm mọi người càng thêm lo lắng.

“Bò Cạp Tím” là loại độc nguy hiểm, phát tán trong máu rất nhanh. Chỉ trong vòng 15 phút có thể lan tỏa trong máu chiếm tỉ lệ đến 30/70% thể tích máu của con người, nếu không tìm ra thuốc giải kịp thời e rằng cánh tay bị thương phải cưa bỏ ngay lập tức, tính mạng mới có thể được bảo toàn.

Linda ngồi xuống bên cạnh Jun, nét mặt anh lúc này vừa trắng lại vừa xanh. Mồ hôi trên trán chảy dài xuống cổ, mày khê nhăn lại, cho thấy vết thương ngay tay làm anh rất đau đớn nhưng lại không hề rên kêu đau đến nửa lời.

Cherry biết anh đang cố nhịn, tất cả những điều này là vì cô mà ra. Anh sợ cô lo lắng, anh sợ cô thấy có lỗi với anh. Jun luôn là như thế lúc nào cũng đặt cô vào vị trí quan trọng nhất, đem những gì tốt đẹp nhất cho cô.

Mở hộp y tế bên cạnh, Linda lấy ra một con dao nhỏ sắc bén. Rồi quay sang nhìn mọi người nói:

-Mọi người ra ngoài đi, mọi chuyện trong đây chị có thể giải quyết.

Dù biết mọi người đều được tập luyện qua nhiều năm, thấy vô số vết thương lớn nhỏ khác nhau nên việc sợ hãi khi thấy máu cũng không còn xảy ra, nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Mọi người hiểu ý lập tức quay người đi ra ngoài, riêng Cherry vẫn nắm chặt tay Jun không muốn buông ra.

-Cherry.

Trong vô thức Jun gọi tên cô, làm cô và cả Linda đều bất ngờ.

-Jun..... Jun.

Cô lay tay không ngừng gọi tên anh, nhưng mắt Jun vẫn nhắm nghiền cứ như lời nói vừa rồi chỉ là ảo giác của riêng mình cô.

Linda ngồi bên cạnh thầm thở dài.

-Thằng nhóc này, đến lúc bị thương nặng không biết gì người mà nó suy nghĩ đầu tiên cũng chính là em, xem ra vị trí của em trong lòng nó bao nhiêu năm nay vẫn không đổi.

Có thể do Cherry là người trong cuộc nên không nhìn ra được sự yêu thương che chở của Jun giành cho cô, mọi người đều trông thấy tất cả. Từng những chi tiết nhỏ nhất Jun đều chú ý rất kỹ càng, có nhiều lần Cherry bị thương do luyện tập, người băng bó, dùng bàn tay xoa nhẹ chỗ đau của cô cũng chính là anh.

Sự đau đớn làm anh chìm vào cơn hôn mê sâu, trong vô thức hình ảnh người con gái bé nhỏ ấy vẫn luôn tồn tại mãi trong anh.

Bàn tay anh giá lạnh chợt nắm lấy bàn tay ấm áp của cô, trong giấc ngủ say anh cứ nắm mãi như thế. Anh chỉ biết nếu buông tay ra, người con gái quan trọng nhất cuộc đời anh sẽ biến mất ngay lập tức.

Cô gục mặt xuống bàn tay đang siết chặt tay mình, giọng nói trở nên mơ hồ:

-Em hiểu, em hiểu tất cả.

Đúng cô hiểu mọi thứ anh làm cho cô, nhưng mãi đến bây giờ cô cũng không sao hiểu được cô có điểm nào có thể khiến anh làm tất cả mọi thứ vì cô như thế.

Linda vừa xử lý vết thương cho Jun vừa thở dài một cách bó tay, dù Cherry có là người lạnh lùng tàn độc như thế nào đi nữa cũng chỉ là một cô bé yếu đuối cần sự bảo bọc của người khác mà thôi. Linda thầm kháng phục trước tình cảm sâu đậm của Jun, nhìn vào những vết bầm, vết máu trên người Jun thôi cũng đủ hiểu cái tình mà Jun trao cho Cherry nó nặng như thế nào?.

-Uhm....

-Anh

Viên đạn vừa được Linda gấp ra khỏi cơ thể, máu từ miệng vết thương chảy ra. Hai hàm răng Jun nghiến chặt vào nhau, vì sợ Jun vô thức cắn phải lưỡi, trong lúc gấp gáp không biết dùng gì để cho Jun cắn, nên Cherry dùng tay đưa vào miệng Jun.

-A.....a.

-Cherry.... Em.

Linda kinh hãi kêu lên, bàn tay Cherry vẫn nằm gọn trong miệng của Jun. Màu đỏ tươi chảy xuống khoe môi Jun, màu đỏ đó không phải là máu của Jun mà là máu từ bàn tay nhỏ bé của Cherry.

Không cảm thấy đau đớn, không cảm thấy hối hận vì hành động dại dột của mình. Trái lại Cherry còn cảm thấy vui mừng vì cô cảm nhận được lực cắn từ tay giảm đi rất nhiều, cho thấy vết thương của anh đã giảm đau đi rất nhiều.

Cô không hề hay biết dù anh không hề tỉnh lại nhưng tiếng hét vừa rồi của chị Linda làm anh rời khỏi trạng thái hôn mê, mí mắt không thể mở lên nổi.

Trong mơ hồ Jun chỉ biết bàn tay của Cherry đang nằm trong miệng mình, anh không thể làm cô bị thương. Vì thế dù có đau thế nào đi nữa anh cũng không nỡ cắn chắc răng lại, anh biết, một khi răng cắn xuống thì máu từ tay cô sẽ chảy ra. Cô đau ở tay mà anh đau gấp ngàn lần ở tim.

Sau khi băng bó vết thương cho Jun xong, Linda quay sang giúp cô xử lý vết cắn vừa rồi, miệng không quên trách khừ cô vài câu.

-Sau này nhất định không được làm như vừa rồi nữa ghen hôn, có rất nhiều cách để Jun không cắn phải lưỡi, em có cần nhất thiết dùng tay mình như thế này không? Chị biết em lo cho Jun, nhưng em làm vậy khi Jun tỉnh lại còn lo cho em nhiều hơn.

Linda khá bất ngờ trước hành động đại dột vừa rồi của Cherry, cô cũng không thể nào hiểu được hai đứa trẻ này. Một đứa thì vì đứa kia mà bị trúng độc đang nằm trên giường. Còn một đứa thì sợ đứa nằm trên giường gây tổn hại cho chính bản thân mình mà không ngần ngại dùng bàn tay ra đỡ đến chảy máu. Nếu nói hai người này không có cảm tình với nhau thật sự chẳng ai tin.

Cherry cúi gầm mặt xuống đất, bị trách không nói được nên lời. Giờ phút này cô thấy bản thân mình thật yếu đuối đến đáng xấu hổ, vẻ mặt lạnh lùng không màn thế sự hằng ngày cũng không cánh mà bay.

-Em hiểu rồi.

Linda nắm lấy bàn tay cô.

-Em hiểu là tốt rồi, đừng làm hại đến bản thân mình nữa. Nếu Jun biết, nó nhất định sẽ rất đau lòng.

Cherry gật đầu, không nói gì nữa.

Một tiếng trôi qua Cherry vẫn giữ nguyên trạng thái thờ thẩn nhìn Jun nằm trên giường, hoàn toàn không nhúc nhích.

Linda lo lắng lên tiếng:

-Em về ngủ đi, để chị ở đây chăm sóc cho Jun được rồi.

Nếu cứ như thế này Cherry sẽ đổ bệnh mất, bây giờ cũng đã hơn 4 giờ sáng. Thời gian đến lớp cũng không còn lại bao nhiêu, nếu ngày mai cả Jun và Cherry đều nghỉ học khác nào nói cho Devil và Wind biết hai người họ chính là người của Ngũ Quỷ.

Cherry lắc đầu:

-Em muốn ở lại đây chăm sóc cho anh ấy, chị về trước đi.

Nói rồi cô lại nắm chặt tay anh hơn nữa, cô muốn nói cho anh biết, anh cứ yên tâm ngủ cho khỏe đi. Cô luôn ở bên cạnh anh, không đi đâu hết.

Dù cô có mệt mỏi như thế nào đi nữa cũng không thể bỏ anh một mình trong lúc này được, anh như thế này là tại cô. Tất cả do cái tính quá nóng vội của cô mà ra, anh đã lo lắng cho cô bao nhiêu năm nay, bây giờ đã đến lúc cô phải làm một cái gì đó cho anh rồi.

Linda cũng bó tay với cái tính cố chấp của Cherry, đành để lại không gian yên tĩnh cho hai người.

-Vây thôi, chị đi ra đây. Em cũng ngủ đi, bây giờ cũng gần sáng rồi, nếu ngày mai em không đến trường mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn thế này đây. Sarly vừa báo cho chị, cha mẹ của Hồng đã biết tin con gái mình chết, công anh nhất định nhúng tay vào chuyện này sớm thôi.

-Em biết rồi.

Linda ra khỏi phòng, không gian trở nên yên tĩnh chỉ còn lại hai người. Cô gối đầu mình lên cánh tay của anh, giọng nói sâu lắng.

-Có phải mọi chuyện em làm đều là tàn nhẫn, là sai trái không anh?

Dù biết người con trai đang nằm trên giường không hề nghe thấy giọng nói của cô, dù biết anh không thể trả lời câu hỏi của cô. Nhưng Cherry vẫn muốn hỏi, vì cô biết mình đã có câu trả lời chính xác cho câu hỏi đó.

Có lẽ anh muốn nói với cô rằng, những chuyện cô làm không hề sai trái, mọi thứ đều do người khác ép buộc mà thôi. Anh lúc nào cũng thế, luôn muốn làm cho cô yên tâm và thấy mình không phải là người có lỗi. Anh không muốn cô sống trong trạng thái lo lắng và căng rứt vì những chuyện mà cô đã từng làm, anh muốn cô sống tốt, muốn cô vui vẻ. Khi nhìn thấy cô cười tim anh cũng trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

12. Chương 12: Tôi Mãi Vẫn Không Hiểu Được Lòng Em

Có một người bí ẩn luôn quan sát mọi tình hình bên trong mà không ai hay biết, hắn đứng bên ngoài bàn tay nắm chặt lại khi nhìn thấy người con gái mà hắn thương đang vì một người con trai khác mà lo lắng, không phải hắn.

Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay quả nhiên không ngoài dự tính của hắn, Jun và Cherry nhất định sẽ đến đó. Hắn biết rõ từng người một trong Ngũ Quỷ nhưng lại không hề nói ra, trái lại còn luôn giữ kín chuyện này không hề cho Nhị Quái biết.

Thông qua mọi hành động trong thời gian qua cho thấy Ngũ Quỷ có Cherry là một điều may mắn, nhưng không bao lâu nữa người con gái này sẽ không còn là người của Ngũ Quỷ, sẽ không còn có cơ hội nằm gát đầu lên tay của một người con trai khác. Chỉ duy nhất một mình hắn là có cái quyền ấy mà thôi.

10 năm cũng đủ làm người khác thay đổi, đủ làm người khác quên đi một người con gái. Nhưng với hắn, 10 năm không thể nào làm hắn quên đi người con gái bên trong khung cửa sổ này, nhất định lần này hắn tuyệt đối sẽ không buông tay ra.

Trong đời hắn sai lầm một lần là quá đủ.

Một đêm trôi qua, Cherry vẫn ngồi bên cạnh Jun không rời nửa bước. Tối hôm qua khi được lấy viên đạn ra khỏi cơ thể Jun đã khỏe hơn rất nhiều, tình hình cũng không còn đáng ngại nên đã được chuyển vào bệnh viện để tránh xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Do vết thương hở, lại không thể đi lại được nên tạm thời Jun không thể nào đến trường đi học như bình thường được. Muốn mọi người không thể nào nghi ngờ chỉ còn cách duy nhất, đó chính là dựa vào tài diễn xuất giống y như thật của Cherry.

Sắp xếp mọi chuyện và đúng thời gian như mọi người đã bàn trước, Cherry toàn thân đầy máu ước hết cả mảng lớn màu đỏ trên chiếc áo đồng phục đi học, chạy thật nhanh vào lớp. Trên gương mặt còn lưu lại vài giọt nước mắt chưa kịp khô.

Do lớp của Devil và Wind nằm ở tầng trệt nên khi Cherry chạy ngang qua Devil cũng có thể trông thấy bóng dáng cô, nét mặt hốt hoảng, trên người thoáng có cái gì đó đỏ đỏ, bước chân loạng choạng chạy thật nhanh. Wind và Devil nhìn nhau đầy nghi hoặc, hai người họ quyết định sang lớp cô xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mà khiến cô hốt hoảng lo sợ như thế.

Từng nhìn thấy nét mặt sợ hãi của cô, từng nhìn thấy từng giọt nước mắt lã lã dài trên má của cô. Không hiểu vì sao anh lại có chút lo lắng khi nhìn thấy nét mặt vừa rồi của Cherry, có một cái gì đó thấp thoáng trong trái tim anh. Ngay cả chính bản thân anh cũng không hiểu được cái cảm giác đó là như thế nào, nằm ở trong tim.

Cherry chạy nhanh vào trong lớp khóc nức nở, tiếng khóc của cô tuy không lớn lắm nhưng cũng đủ làm các lớp bên cạnh cảm thấy hiếu kì.

-Sarly, Sunny huhu.

Cherry ngồi xuống ghế, gương mặt trắng bệch, tóc tai bù xù. Giờ phút này không biết nên dùng từ nào để diễn sự thảm hại tả cô, trên áo còn dính máu càn khiến cho người khác khiếp sợ.

-Chuyện gì vậy Cherry?

Sarly bước nhanh lại phía cô, hai tay đặt lên vai cô rặng hỏi. Nhìn thấy Cherry nói không ra hơi càng làm cho bọn họ lo lắng hơn nữa, không biết đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho Cherry ra nông nổi như thế này.

Mọi người đều thầm đoán ra được rằng, cô nhất định vừa gặp một chuyện gì đó rất kinh khủng mới có biểu hiện như thế này.

-Anh Jun..... Huhu.

Cô nói không thành lời sau đó òa khóc, đúng lúc Devil vừa qua lớp cô thì trông thấy cảnh tượng này trong lòng thầm chấn động. Người con gái bé nhỏ này lúc nào cũng như thế, yếu ớt đến mức độ như thế này thật làm người khác lo lắng chết đi được.

Lúc Cherry mới vào trường cũng vậy, nếu lần đó không có anh kịp thời đến cứu không biết tiếng khóc của cô ai có thể nghe thấy được. Devil nhìn thấy cô thì trong lòng lại dâng lên cảm giác muốn bảo vệ, nhưng ý thức anh mách bảo rằng không thể nào để chuyện thích một người xảy ra được.

Để thủ lĩnh biết được, người con gái bé nhỏ này nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Vì thế dù có lo lắng cho Cherry nhưng Devil cũng không thể để người khác dị nghị, lời đồn sẽ làm tổn hại đến cô mất.

Sunny lo lắng đặt hai tay áp vào má cô, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn mang hơi ấm trên đó.

-Đừng sợ, nói nghe thật sự đã xảy ra chuyện gì?

Cherry thút thít kể lại câu chuyện vừa xảy ra khi nãy, trong lời nói không dấu được sự run rẩy.

-Lúc nãy, khi đang đi đến trường thì có người muốn bắt nạt mình..... huhu. -Nói đến đây Cherry không kìm được lại khóc lên, lời nói càng trở nên nghẹn ngào.

-Jun vì cứu mình mà bị, mà bị người ta dùng dao đâm một nhát vào tay phải.. huhu, chảy máu rất nhiều.

Lời nói Cherry vừa dứt không gian liền đi vào tĩnh lặng, hot boy vừa mới vào trường vì cứu cô mà bị thương. Phía sau đám người đứng xem chuyện có vài cô gái môi mím chặt tức giận trừng mắt nhìn Cherry, và có một người bàn tay phải bấm chặt vào tay đến tím máu.

“Mẹ nó, lại là con nhỏ này. Vì mày mà anh Jun của tao bị người ta đâm, tao nhất định trả mày nhát dao đó CON QUỲ CÁI”

Còn Devil và Wind thì khá bất ngờ khi nghe tin Jun vì cứu Cherry mà bị người ta đâm, bình thường trong lớp Jun luôn là người trầm tính. Rất ít nói chuyện với người khác, hoàn toàn không quan tâm mấy đến chuyện không liên quan đến mình. Vậy mà bây giờ vì cứu một cô gái mà không ngại bị thương như thế này, thật đáng làm người khác khâm phục.

Sunny hốt hoảng hỏi, giọng nói đầy căng thẳng:

-Bây giờ anh ấy đang ở đâu?

Không ai không biết Jun là công tử duy nhất của nhà họ Trần, nếu anh mà có mệnh hệ gì thì một người không quyền không thế như Cherry nhất định có 10 cái mạng cũng không thể nào đền nổi. Có nhiều người thấy cô sắp gặp họa lớn vui mừng thầm tán thưởng, có những người thậm chí chờ đợi số phận quá đen đủi của cô.

Cherry đưa tay phải lên lau những giọt nước mắt còn vương trên má, thều thào.

-Trong bệnh viện.

Vừa nói xong đám con gái tron lớp lập tức chạy ra ngoài với tốc độ nhanh nhất có thể, vừa mới vào trường không được bao lâu mà danh tiếng của Jun đã nổi trội như thế này, quả thật làm người khác phải kinh ngạc.

Cherry thầm cười trong lòng, chỉ cần bọn họ làm lớn chuyện này lên một chút thì chuyện về cái chết của Mỹ An và Hồng cơ hồ sẽ lắng lại sau vài ngày sóng nổi, đến lúc đó không còn ai chú ý tới nữa thì cô có thể thoát khỏi những ngày tháng đề phòng đầy nguy hiểm này. Nhưng vấn đề ở đây là hiện tại hai người của Nhị Quái lại đang học chung lớp với Jun, đêm qua trong lúc gây ra vết thương cho Jun, Cherry cầu mong rằng lúc xảy ra chuyện trời rất tối chỉ cần Devil không biết chính xác vị trí viên đạn bắn vào thì mọi chuyện sẽ êm xuôi.

Bỗng một đứa con gái hét thất thanh:

-Á anh Devil, anh Wind.

Lúc chạy ra đến cửa bọn họ mới nhận ra được sự xuất hiện không biết từ khi nào của Devil và Wind, từ lúc này đến giờ hai người họ không hề lên tiếng, trái lại còn yên lặng đứng trong góc tường chăm chú lắng nghe

câu chuyện do cherry kể. Trong lòng Cherry hiện lên một tia bất an, không lẽ hai người họ đã nhận ra được sự khác thường, cố tình đến đây để tìm hiểu kỹ.

Cô gái bên cạnh thúc mạnh vào người cô gái vừa rồi lên tiếng, giọng nói có chút gấp gáp.

-Đẹp thì ngày mai coi cũng được, anh Jun đang ở trong bệnh viện kia kìa.

Nói xong cô gái đó kéo tay cô gái kia chạy mất dạng, để lại ánh mắt tức đến độ nổi đom đóm của Wind. Thú thật Cherry khá hài lòng với câu nói vừa rồi của cô bạn trẻ, qua câu nói đó cho thấy vị trí của Jun trong lòng bọn họ bây giờ còn hơn hẳn Devil và Wind. Chỉ cần cứ tiếp tục như thế danh tiếng của Jun sẽ nhanh chóng vang xa hơn nữa trong trường JEA, muốn biết nhiều chuyện hơn về cái trường này, lúc đó đối với anh là một chuyện vô cùng đơn giản.

Mặt Wind tối sầm trong lòng tức tối đến khó chịu, không thể nào hấn ta lại đi thua một thằng nhãi ranh chỉ mới vào trường này học chưa đầy một tháng.

Còn hấn ta, từ trước đến nay luôn được bọn nữ sinh trong trường tán thưởng là người được nhiều cô gái say mê nhất, giờ đây lại nghe những lời nói đó của bọn họ làm lòng hấn ta thấy mình thật thảm hại vô cùng. Cảm giác bị cướp đi vị trí đệ nhất đẹp trai quả thực không thoải mái tí nào, nếu có cơ hội Wind nhất định phân thắng bại với Jun.

Devil tiến lại phía Cherry đang ngồi trước những ánh mắt ngạc nhiên của những người còn lại, anh ngồi xuống đưa bàn tay thon dài của mình lên nhẹ nhàng làm những động tác vừa rồi Sarly đã làm, nhưng lại chất chứa nhiều cảm xúc chen lẫn bên trong đó, vừa đau sót vừa thương hại.

Devil không hiểu vì sao khi nghe tin cô bị người khác ức hiếp, trong lòng anh lại dâng lên một cảm giác đau lòng đến kì lạ. Vừa ghen tức khi giọt nước mắt đó không phải rơi vì anh mà là vì một người con trai khác, không thể có được thứ mình muốn quả thật không dễ chịu chút nào.

Cherry gạt tay anh ra khỏi gương mặt đầm đìa nước mắt của mình, loạng choạng bước ra khỏi cửa môi mấp má nói hai chữ “Bệnh viện”. Bỗng nhiên trước mắt tối sầm, tay chân bủn rủn không còn chút cảm giác nào hết. Cô ngất trong tiếng gọi thất thanh của mọi người.

-Cherry... Cherry.

Cơ thể nhẹ bỗng, cô có thể cảm nhận được một bàn tay rắn chắc không ngừng ôm lấy cơ thể yếu ớt của cô chạy thật nhanh. Cứ như thế chạy mãi cô không biết rốt cuộc mình đang được người đó bế đi đến đâu, chỉ biết rằng đầu mình hiện tại đang rất đau, cô chỉ muốn nhắm mắt ngủ mà thôi.

.....

Trong bệnh viện đầy mùi thuốc khử trùng đến khi chịu, từ nhỏ đến lớn Cherry luôn ghét không khí trong bệnh viện. Dù có bệnh nặng như thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không chịu bước chân vào đây nữa bước, vì thế ngay từ bé cô đã có một nữ bác sĩ riêng ình, những lúc bệnh nữ bác sĩ ấy sẽ được gọi đến khám cho cô, cho nên cô đã quen với việc không cần phải ra vào nơi đầy mùi chết chóc này.

Người đàn ông nghiêm nghị ngồi bên giường nhìn cô với ánh mắt đau buồn, hấn nắm lấy bàn tay cô để lên má mình. Đêm hôm qua hấn thật sự đã làm những chuyện hơi quá đáng với cô, nhưng những gì hấn làm đều vì quá tức giận với thái độ của cô đối với hấn mà thôi. Hằng ngày đi học về cô chỉ lướt qua hấn, mỗi bữa cơm chỉ thêm một phần ăn hoàn toàn không nói chuyện với hấn câu nào, cứ như hấn là một người vô hình vậy.

Tính tình cô lạnh lùng, hấn biết, nhưng hấn lại không thể nào thích ứng được với cái cảm giác này. Còn Jun thì sao? Cô luôn ở bên hấn ta, luôn tốt với hấn ta, còn với hấn thì không được như thế. Cô cứu hấn thì đã sao, hấn nợ cô một mạng sống, nhưng điều hấn muốn không phải là cô lúc nào cũng lạnh nhạt với hấn.

JB là một người có tính chiếm hữu rất lớn, một khi không đạt được cái mình thích hấn nhất định tìm đủ mọi cách có cho bằng được. Xưa nay hấn luôn kìm nén cảm xúc của mình rất tốt, không bao giờ xử sự một cách quá đáng với người khác. Nhưng khi đứng trước cô không hiểu vì sao hấn lại nhỏ nhen như thế, luôn cảm thấy cô đối xử với hấn chỉ vì thương hại cho hoàn cảnh của hấn mà thôi.

Có thể do thời gian tiếp xúc của hai người chưa có đủ, có thể tình cảm hẳn dành cho cô chưa đủ. Jun là một vật cản đường của hẳn, nếu không có Jun thì Cherry nhất định sẽ có cảm tình với hẳn, bao nhiêu năm nay hẳn luôn âm thầm bảo vệ cô thể mà bây giờ lại nhìn cô vì một người con trai khác mà nằm ở đây. Có thể cô đã thật sự quên đi hẳn là ai rồi, từ khi mới bắt đầu trò chơi này hẳn đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho chuyện này. Nhưng không hiểu vì sao? Khi nhận được câu trả lời, tim hẳn lại nhói lên một cảm giác đau buốt đến thấu xương.

Hắn tức giận, hẳn nhất định phải khiến cho cái vật cản đường đó biến mất.

JB đặt bàn tay Cherry vào trong chăn, đắp chăn cho cô một cách cẩn thận. Rồi sau đó hẳn đứng lên, ánh mắt nhìn vào cánh cửa như muốn xuyên qua bên kia để nhìn rõ mọi vật bên ngoài. Môi khẽ nhếch lên, bàn tay để dưới áo bấm chặt vào da thịt. Nhưng hẳn lại không thấy đau, vì ở vị trí ngay ngực có một chỗ đau hơn thế này nữa.

Nghe thoáng có tiếng người nói chuyện bên ngoài hẳn nhanh chạp phóng người qua khung cửa sổ, bóng dáng biến mất sau cơn gió.

Cherry từ từ mở mắt ra, khi nãy ngất xỉu chỉ là một trong kế hoạch của cô và Linda mà thôi, nhưng không ngờ tới việc JB sẽ vào đây nắm lấy bàn tay cô chân thành như thế. Tuy không mở mắt nhưng cô có thể biết được người đó là ai, vì trên người hẳn có một mùi hương rất đặc biệt mà rất khó tìm thấy ở những người đàn ông khác, ngay cả Jun cũng vậy.

Tim khẽ run, không hiểu vì sao trong lòng cô có một cái cảm giác thân thuộc như thế này. Cái cảm giác này đã lâu lắm rồi không có xuất hiện trong cô, hôm nay khi người đàn ông đó nắm lấy bàn tay cô, hơi ấm ấy làm cô yên tâm rất nhiều. Cứ như thật sự mong chờ người đàn ông đó bảo vệ, cảm giác an toàn sẽ tồn tại mãi trong cô.

Ngay từ lúc mới gặp JB, Cherry đã có cảm giác thân thuộc rất kì lạ. Nhưng sau nửa tháng ở chung với nhau, cô vẫn không lý giải được nguyên nhân vì sao mình lại có cái cảm giác kì lạ đó. Từ trước đến nay trong trí nhớ của cô không có bất cứ hình dáng nào liên quan đến người đàn ông này, nhưng khi gặp hẳn thì có cái gì đó trong tiềm thức được gọi dậy, nó hình như muốn nói với cô rằng “Người đàn ông này rất quan trọng với cô”.

Thái độ của hẳn đối với cô rất kì lạ, cô hoàn toàn không nhìn ra được người đàn ông tên JB đó thật sự là người như thế nào. Tâm tư khó đoán, mọi chuyện mà hẳn làm hình như đã được sắp xếp một cách trình tự, chỉ cần làm theo là được. Hẳn không có biểu hiện của sự lo sợ khi bị người khác truy sát, trái lại những lúc ở chung với cô nhìn thấy tâm trạng của hẳn hình như rất thoải mái, cứ như đã lấy được thứ mà mình yêu thích vậy.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần rồi dừng hẳn trước cửa phòng bệnh.

-Cô ấy sao rồi bác sĩ.

Là giọng nói của Sarly, thật sự Cherry không biết nói sao để diễn tả sự thành công của vở kịch này. Cả ba người Cherry Sarly và Sunny đều diễn rất đạt, hoàn toàn không để lộ bất cứ sơ hở nào, ngay cả người trong cuộc như Devil và Wind cũng không phân biệt được hai từ thật giả.

Cô nghe thoáng tiếng cười của một người đàn ông:

-Không sao đâu, chỉ bị suy nhược cơ thể và hơi hoảng sợ thôi. Các cháu có thể vào thăm cô bé.

Trên môi Sarly và Sunny là một nụ cười vô cùng cổ quái, chỉ tội mỗi Devil đứng bên ngoài mà lòng thấp thỏm không yên, chính anh là người đưa Cherry vào bệnh viện. Khi bế cô trên tay nhìn đôi mắt nhắm nghiền lại của cô, không hiểu vì sao anh lại lo lắng cho sự an nguy của cô vô cùng.

Ngay cả Wind cũng cảm thấy bất ngờ trước thái độ của Devil đối với Cherry, nhưng khi Wind quan sát kĩ gương mặt của Cherry thì có hơi bất ngờ một chút, anh có linh cảm hình như đã từng gặp cô ở đâu rồi nhưng lại không thể nào nhớ rõ chính xác.

Nơi mà Wind gặp Cherry lần đầu tiên là nơi đầy bóng tối, hoàn toàn không thể thấy gương mặt nhau. Chỉ là hình dáng vào giọng nói, đôi mắt sau chiếc mặt nạ huyền bí mà thôi. Tất nhiên Wind không thể nào

nhận ra vì Cherry là người con gái của sự bí ẩn.

Nghe thấy tiếng xoay cửa Cherry lập tức nhắm mắt lại, dùng tay phải nhéo chặt vào đùi. Cảm giác đau đớn do tay mình gây ra khiến những giọt mồ hôi trên trán bắt đầu chảy ra, và đó chính là thứ mà cô cần. Một con người khi sợ hãi nhất định sẽ toát mồ hôi, càng làm càng giống, càng khiến người khác tin những gì họ thấy đều là sự thật.

Nhiệm vụ lần này có được hoàn thành một cách hoàn mỹ hay không đều phụ thuộc vào thời điểm này, nếu tất cả đều bại lộ, Nhị Quái biết những người trong Ngũ Quỷ là ai thì hai bên nhất định sẽ có sự hỗn chiến, điều quan trọng hơn đó là người giấu mặt phía sau Nhị Quái sẽ lộ diện. Theo những gì Cherry suy đoán, người đằng sau Nhị Quái nhất định có quan hệ mờ ám với Minda, vì nếu không có sự chống đỡ của bà ta, người đàn ông đó sẽ không thể nào có sự tính nhiệm của những người trong tổ chức.

Con trai Minda là ai? Cherry cảm thấy thật sự rất hiếu kì với con người đầy bí hiểm này.

Devil mở cánh cửa phòng bệnh, trên chiếc giường màu trắng tinh là thân hình bé nhỏ của Cherry, sắc mặt nhợt nhạt, bàn tay vô thức nắm chặt lấy chiếc chăn, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi. Nhìn vô cùng thảm thương, không biết những gì cô thấy ghê sợ như thế nào? Mà ngay cả lúc ngất đi cũng còn ám ảnh những hình dáng ấy, cảm giác bất an vẫn còn mãi trong tâm trí.

-Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa. Anh ấy sẽ chết mất, dừng tay lại đi tôi xin các người mà huhu....

Giữa không gian yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một tiếng khóc đầy thảm thương, cô không ngừng gọi, không ngừng hét người đến cứu nhưng chỉ trong vô vọng. Hai tay quơ qua quơ lại trong không trung, rồi cô bật người dậy không ngừng thở dốc.

Mọi người đứng bên ngoài cửa đều thấy hết tất cả, không ai không đau lòng khi thấy cô như thế này. Trong mơ đã đáng sợ như thế này không biết khi xảy ra chuyện cô có cảm giác sợ hãi lắm không?

Sarly chạy vào phòng ngồi xuống bên cạnh cô, dùng khăn lau nhẹ những giọt mồ hôi trên trán Cherry, lo lắng hỏi.

-Cherry cậu không sao chứ?

Như được bừng tỉnh khỏi một cơn giấc mộng rất dài, rất đáng sợ, Cherry nhìn Sarly với vẻ hoang mang không sao tả được. Cô dùng hai tay siết chặt vào vai Sarly, không ngừng hỏi.

-Anh Jun đâu? Anh Jun đâu?

Như bị đánh một đòn thật đau vào người, Devil nắm chặt lấy lòng bàn tay. Câu hỏi đầu tiên khi tỉnh lại của cô là hỏi về Jun, nhưng cô không hề biết trong phòng lúc này có một người con trai đang không ngừng ghen tức vì điều đó. Những gì Jun làm được và có thể làm, Devil tin chắc mình sẽ làm tốt và tốt hơn gấp đôi, nhưng ông trời chỉ để anh cứu cô một lần cho nên không đủ khiến cô có tình cảm với anh.

Ren từ lúc này giờ không có mặt ở đây bây giờ đột nhiên xuất hiện trả lời.

-Jun đang nằm ở phòng điều dưỡng.

Cherry nghe thấy vậy nhẹ nhõm buông tay ra khỏi người Sarly, rồi sau đó nằm phịch xuống giường một cách máy móc. Khi quay qua chỗ khác để tránh ánh mắt mọi người nhìn trên khoeo môi cô xuất hiện một vòng cung rất đẹp, cảm giác hài lòng vì mọi chuyện đã thành công khiến Cherry nở một nụ cười mãn nguyện.

Jun bị thương vì cứu Cherry mọi người trong trường e rằng lúc này đã nắm bắt hết tất cả thông tin, chỉ cần có một lý do cho sự tồn tại của vết thương thì Ngũ Quỷ sẽ vẫn tiếp tục được an toàn khi trong trường. Cherry nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ lần này vì sau khi hoàn thành tốt cô chỉ cần làm thêm 3 nhiệm vụ nữa thì có thể được tự do, trả thù cho cha mẹ đã mất.

Từ khi này đến giờ khi quan sát cả Devil và Wind mọi người đều thoáng bất ngờ, Wind đêm qua rõ ràng là bị thương nhưng hôm nay nhìn hấn ta không có chút biến sắc nào. Mặt mày vẫn hồng hào, miệng vẫn cười những giọng cười giấu cợt, nhìn rất có thần sắc không giống như những kẻ bị thương.

Nhưng đêm qua dù rất tối nhưng cô vẫn thấy mặt Wind, nghĩ đến đây Sarly khẽ cười. Cảm phục cái khả năng chịu đựng và giả vờ của Wind.

Đúng như những gì Sarly nghĩ, vết thương trên người Wind quả thật rất nặng máu chảy ra không hề ít. Nhưng vì không muốn bị người khác phát hiện mình bị thua nên hắn ta phải dùng băng quấn thật nhiều vòng quanh vết thương, đảm bảo chắc chắn mới yên tâm giả vờ.

Dù không quá đau so với sức chịu đựng của hắn ta nhưng bây giờ và thời gian bị thương chỉ cách nhau vài giờ đồng hồ, không được nghỉ ngơi khiến sức lực của hắn ta cũng bắt đầu cạn kiệt, những chịu đựng đó hắn ta phải hết sức bình tĩnh mà qua đi. Thân là một sát thủ không chỉ vì một vết thương nhỏ như thế này mà nằm liệt giường, nhiệm vụ lần này mà hắn ta đến đây cũng rất quan trọng cho sự chiến tranh ngầm giữa Mina và Minda.

Wind lên tiếng hỏi phá đi cái không khí yên lặng.

-Chuyện này là do ai làm?

Cherry không lên tiếng trả lời chỉ lắc đầu ý muốn nói mọi chuyện cô chỉ là người bị hại nên không biết gì hết, bây giờ cô đang trong thời gian hoảng loạn tinh thần do quá sợ hãi nên mọi người cũng không thể ép cô trả lời những câu hỏi đó nữa, càng làm càng rối Cherry sẽ càng mất bình tĩnh hơn. Devil thấy cô như thế này cũng không đành lòng đứng ở đây nhìn nữa nên lên tiếng.

-Để Cherry nghỉ ngơi đi, đừng hỏi nữa chúng ta về thôi.

Nói xong Devil kéo tay Wind ra khỏi phòng để lại bên trong là 4 người bọn họ, khi nghe bước chân ra khỏi hành lang Cherry xoay người rồi ngồi thẳng lên. Về mặt sợ hãi khi này cũng không còn thay vào đó là một Cherry lạnh lùng đầy cao ngạo thường ngày, cô cầm lọ tóc được xõa xuống vai của mình vuốt nhẹ cảm thấy thích thú vô cùng.

Ren ngồi hai chân vắt lên nhau, trên tay cầm điều thuốc vẽ mặt cười mà như không cười.

-Cherry quả nhiên là inh, một mũi tên trúng hai con nhạn. Vừa giải thích được nguyên nhân Jun bị thương vừa lấy được lòng tin từ bọn họ.

Cherry chỉ mỉm cười thay cho sự trả lời của mình.

Bên ngoài cửa phòng không ai phát hiện ra có một người đàn ông đang đứng ở đó, hắn ta mặt một bộ đồ màu đen, gương mặt được che đi bởi lớp mặt nạ nửa vàng nửa bạc. Toàn bộ những gì mọi người nói hắn đều nghe thấy tất cả không sót một chữ, hơi đồng tử hắn nheo lại bàn tay trong vô thức nắm chặt lại tạo thành những âm thanh giòn tan.

-Cherry, xem ra tôi xem thường em thật rồi.

Hắn nhanh chóng biến mất trong hành lang, cứ như gió đi không tiếng động. Nhưng Cherry là người luôn rất nhạy bén về phần này nên đã phát hiện ra điều gì đó bất thường.

-Ai?

Cherry bật người chạy ra ngoài hành lang, nhưng mọi thứ đều như cũ trống trơn hoàn toàn không có dấu hiệu có người vừa xuất hiện. Nhưng cảm giác và âm thanh bên ngoài rõ ràng là có người, thân thủ người đó như thế nào Cherry mơ hồ cũng đoán được một ít.

Hầu là những người đến và đi một cách bí hiểm như thế, cho thấy Ngũ Quỷ không ngừng bị người khác theo dõi Cherry, chắc chắn một điều người đàn ông đó không phải là người của Mina mà là người của Minda.

Hai người bọn họ quả thật nói là hai chị em ruột không ai có thể tin được, vì quyền lực mà không ngừng đấu trí với nhau suốt 10 mấy năm trời, không ai chịu bỏ cuộc mà chỉ chờ ngày một trong hai người bỏ mạng khỏi cuộc chơi mà thôi. Xem ra chuyện xảy ra ngày hôm nay nhất định phải báo cáo cho Mina biết, nếu có sơ suất thì hậu quả sẽ khó lường trước được. Huống gì Minda đã bắt đầu nhúng tay vào chuyện này cho thấy một điều xung quanh cô nhất định có người của Minda.

Sarly thấy gương mặt cô không được tốt và hành động vừa rồi của Cherry liền biết có chuyện đã xảy ra.

-Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Khi vào trong phòng Cherry cũng không ngừng suy luận những khả năng có thể, dù sao ọi người biết thì cùng nhau giải quyết. Nhưng ngay cả những người trong Ngũ Quỷ Cherry cũng không thật sự tin lắm, nếu không có nội gián trong nhóm thì làm sao Minda biết nhiều chuyện cơ mật trong tổ chức đến như thế này, Cherry nhất định phải điều tra ra kẻ đứng phía sau chuyện này.

-Nãy hình như có người nghe lén chúng ta nói chuyện.

Sunny lên tiếng:

-Không lẽ là Devil và Wind?

Cherry mỉm cười không trả lời, nhưng trong lòng cô đã biết được chính xác. Thân thủ của người vừa rồi vượt xa cô và Jun vì thế hoàn toàn không thể nào là Devil và Wind được, huống gì đêm qua Wind đã bị thương hẳn ta nhất thời không thể nào liều mình như thế.

Nếu như người đó là con trai của Minda thì khả năng này sẽ nhiều hơn trên hết, người đàn ông này cũng đã đến lúc xuất hiện rồi. Quả thật Minda giữ rất kỹ càn, tung tích con trai bà ta trong thời gian 10 năm qua hoàn toàn không có, ngay cả Mina cũng không biết chính xác hắn đang ở đâu. Cô chỉ tin chắc một điều và Mina cũng đã từng nói điều này với cô, phía sau tấm bình phong địa vị và quyền lực không phải là Minda mà là con trai của bà ta.

.....

Mina lạnh lùng nhìn Cherry, giọng nói đầy sát khí.

-Trong 5 người, người là người được ta tin dùng nhất. Nhưng người lại lại không thể bắt sống được hẳn ta, người làm ta nghi ngờ vào khả năng làm việc của người rồi đấy.

Tuy nói cô là người trong Ngũ Quỷ nhưng có rất nhiều chuyện Mina cần cô một mình đi giải quyết, ngày hôm qua khi đi đến nhà của Devil hoàn toàn không phải do Cherry đi theo Jun mà là được lệnh của Mina giết chết anh ta, nhưng tính mãi cũng không thể nào ngờ được Jun lại có mặt ở đó và trên người còn có một vết thương, thân thủ của Devil rất tốt vì thế muốn giết chết anh ta cũng không phải là chuyện dễ, nhưng mọi kế hoạch đã chuẩn bị đâu vào đâu nhưng không ngờ mọi chuyện này xảy ra như thế này.

Cherry đứng trước mặt bà ta, đầu cúi xuống máy móc nói:

-Là tôi quá chủ quan về hẳn ta, mong chủ nhân trách phạt.

Mina lắc đầu:

-Trách phạt người ta không nữa, nhưng hãy nhớ một điều nếu chuyện này con xảy ra một lần nữa ta không đảm bảo sao 3 nhiệm vụ sau người có an toàn ra khỏi nơi đây hay không.

-Tôi đã hiểu, thưa chủ nhân.

-Ngồi đi.

Cherry lại vị trí ngồi của mình, không gian đều im lặng. Tiếng rót trà cũng nghe thấy rõ mồn một, bà ta lúc này cứ như không có chuyện gì xảy ra vẫn thanh thản như nét mặt hằng ngày cầm cốc trà uống từng ngụm nhỏ, mắt nhắm nghiền thưởng thức hương vị.

Bỗng bà ta lên tiếng:

-Người bí mật mà người nói là ai?

Cherry cười lạnh:

-Là người của Minda, chắc chủ nhân cũng biết bà ta còn một đứa con trai nữa đúng không?

Mina gật đầu:

-Đúng, chị ta còn một đứa con trai nữa, rất dễ thương và thông minh. Nhưng rất tiếc đã chết cách đây 9 năm rồi.

Cherry khả tin, chuyện này sao có thể. Nếu như hấn đã chết thì mọi chuyện và suy luận của cô là hoàn toàn sai sao?

-Sao có thể như thế được?

Bà ta nhìn cốc trà trong tay một cách đầy hứng thú:

- Đúng vậy, ta muốn biết người chết có thể sống lại hay không?

Nói xong bà ta quay sang nhìn cô, giọng nói đầy nhẹ nhàng:

-Người biết phải làm như thế nào rồi chứ?

-Tôi đã hiểu thưa chủ nhân.

.....

Chiến thắng là do con người tự dành lấy, không ai có thể ngăn chúng ta cái quyền được tự lựa chọn nhưng một khi đã bị ép buộc thì dù không muốn cũng phải lựa chọn cái mà mình không thích. Ngay từ khi bước chân vào đây cô đã biết trước sẽ có ngày mình chết dưới viên đạn của người khác, nhưng bây giờ có một suy nghĩ tiêu cực hơn, thay vì chết dưới đạn của người khác thì chết dưới đạn của mình sẽ được tự hào hơn.

Bóng dáng nhỏ bé của cô lảng lảng bên khung cửa sổ, vô cùng buồn bã và lẻ loi. Đêm nay trời rất tối, giống như cái thế giới mà cô đang nhúng mình vào trong đó. Ngay từ nhỏ mất đi tình yêu thương của cha mẹ, lớn lên lại phải chịu nhiều cảnh tuổi nhục và buồn bã, cô bị ép buộc làm những chuyện mà mình không thích. Chưa ai từng hỏi cô một câu “Có muốn không?” Họ chỉ biết sắp đặt cô vào cái vị trí mà họ mong muốn, trên đời này người thân đã mất hết, cô chỉ còn lại một mình.

Jun quen biết với cô từ 1 năm sau khi vào tổ chức, ngày đó anh không giống như bây giờ, rất thích hái hoa tặng cô bảo rằng sau này nhất định cho cô làm cô dâu đẹp nhất. Cảm giác đó vui hơn là hạnh phúc, có một người làm bạn một người anh luôn bảo vệ thì dù có đau khổ cô cũng cố chịu đựng. Họ đã nói mạng của cô chỉ có một không được làm hại đến bản thân, tuy không cha không mẹ nhưng cô còn có một người anh một người bạn.

Nhưng cô lại không nghĩ như thế, họ không thể chăm sóc cho cô cả đời. Nên từ bé cô đã tự tạo nên một cái vỏ bọc, làm quen với việc không cần người khác bảo vệ. Lớp băng giá đó không thể nào tan chảy được, vì nếu tan ra cô chỉ còn lại gương mặt đầm đìa nước mắt mà thôi.

Có một chuyện bao nhiêu năm nay không ai biết được, cô chưa từng kể cho Sarly và Jun nghe. Lúc mới bước chân vào đây cô đã gặp hấn, người đàn ông đã đi vào quên lãng của cô cách đây 8 năm. Hấn là người đàn ông cô hâm mộ ngay từ ngày đó, gương mặt anh tú tuy chỉ nhìn thấy được một nửa, những phát súng hấn bắn ra không hề sai lệch một ly. Là một trong những tay thiện xạ cừ nhất mà cô được biết, cha cô cũng là một tay thiện xạ, khí chất khi cầm súng trên tay cũng giống hấn lúc đó. Vì thế ngay từ lúc đó cô đã nói nhất định sẽ trở thành một người có bản lĩnh xứng đáng với hấn.

Lúc đó cô còn quá nhỏ, hấn thì khoảng 17 – 18 tuổi nên nhất mực xem Cherry là cô bé con. Hấn chưa bao giờ gọi cô là Cherry, hấn nói hấn thích cái tên mà cha mẹ đặt cho cô hơn thêm một chữ Nhi vào cuối tên.

“Nguyệt Nhi”

Cũng chính là cái tên hiện tại của cô, không ai biết lý do vì sao cô lại lấy cái tên này để trà trộn vào trường học. Chỉ cần hấn còn nhớ cô thì nhất định sẽ nhận ra Nguyệt Nhi là ai?, cô bé con của hấn từ thuở nhỏ.

Hấn nói hấn không thể luôn ở bên cô được, hấn nói hấn không thể cho ai biết hai người bọn họ quen nhau vì nếu có người phát hiện tính mạng của cô sẽ không được bảo toàn. Cô hiểu tất cả, một người được sinh ra bị ép buộc vào cái con đường này thì nhất định không thể nào có tình yêu. Yêu một người đối với họ chẳng khác nào dồn người mình yêu vào chỗ chết. Quen một người và xem người đó quan trọng cũng không thể, vì đó chính là điểm yếu khiến họ phải chết.

Hấn tên là Duy, Đặng Trần Duy.

Cô quen biết hấn tròn hai năm, hấn thường hay dạy cô tập bắn súng, bắn phi tiêu và thổi ám khí. Nhưng cái trò thổi ám khí cô không bao giờ dùng đến vì hấn nói cái trò chơi đó trong toàn tổ chức chỉ có mình hấn

tập, nếu cô sử dụng chẳng khác nào tự khai hai người họ quen biết nhau. Cherry nhận hẳn làm anh nuôi vì hẳn từng hứa sau này sẽ bảo vệ cô xem cô là một đứa em gái duy nhất của hẳn.

Nhưng hẳn chưa bao giờ cho cô thấy gương mặt thật của hẳn, ngày đầu khi gặp hẳn chỉ đứng từ xa nên cô không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ biết rằng hẳn có thể rất đẹp mà thôi. Hẳn nói gương mặt hẳn có vết sẹo rất xấu nên không muốn để cô nhìn thấy và sợ hãi, hẳn chỉ muốn cô gặp hẳn trong gương mặt đẹp trai nhất mà thôi.

Mỗi buổi tối khoảng 12 giờ khi mọi người tắt đèn đi ngủ thì lúc đó chính là lúc cô đi gặp hẳn, mỗi ngày hẳn dạy cô những chiêu thức tập luyện khác nhau. Khi vừa đủ 20 ngày sẽ kiểm tra cô một lần, hẳn từng khen cô là một học trò chăm chỉ rất nhanh nhẹn. nhưng hẳn còn nói cô sinh ra là để làm một cô gái bình thường, lương thiện. Con đường này hoàn toàn không dành cho cô.

Nhưng cô không thể nào trái lại ý trời, họ muốn cô sống trong cuộc sống đầy đau khổ, cô đã nói và thể trước dòng sông sâu cũng coi như là cha mẹ mình rằng “Đời này nếu không thể trả mối thù nhà cô sẽ dùng máu của mình đổ xuống dòng sông, rửa sạch nỗi nhục nhã của một đứa con bất hiếu”

Đến khi năm cô 10 tuổi hẳn không nói không rành bỏ đi, để lại một mình cô mỗi đêm ngồi ở đó nhìn lên trời cao cười khổ. Đến cả người mà cô xem là anh trai luôn ở bên cạnh cũng bỏ rơi cô, biến mất khỏi cuộc đời của cô. Trong suốt 10 năm sinh sống là lớn lên ở đây khoảng thời gian hai năm đó chính là thời gian đẹp nhất của cô, không bao giờ quên.

Mina là người cứu cô thoát khỏi từ cái chết, vì thế cô không thể không trả ơn bà ta. Bà ta từng nói cô chỉ cần hoàn thành tốt 20 nhiệm vụ thì có thể được tự do, đi tìm kẻ giết chết cha mẹ cô. Đến nay cô đã làm tốt 17 nhiệm vụ bây giờ chỉ còn 3 nhiệm vụ nữa mà thôi, Jun không hề biết trong thời gian qua cô sống như thế nào. Bọn họ cứ nghĩ cô cũng giống như bọn họ, nhưng hoàn toàn không phải như thế, hằng đêm mọi người nằm trên giường nghỉ ngơi sau một ngày tập luyện mệt mỏi thì lúc đó là thời gian cô được huấn luyện riêng, năm cô 11 tuổi Mina đã lựa chọn cho cô một sát thủ có võ thuật cao cường, cũng giống như hai năm trước mỗi buổi tối người đàn ông đó lại đến luyện tập cho cô. Đến năm cô 16 tuổi thì hẳn cũng không cánh mà biến mất, cô biết đó là mệnh lệnh của Mina nên cô không hề hỏi lấy một câu. Hẳn ta cũng như Duy, cũng đeo một chiếc mặt nạ che khuất hết khuôn mặt. Nhưng rất tiếc hẳn không phải là Duy, hẳn là người bị câm.

Hẳn không hề nói chuyện với cô, chỉ làm những động tác và ra hiệu cho cô làm theo rồi sau đó bắt cô tự mình tập luyện, nửa năm Mina sẽ đến mặt thất đặc biệt kiểm tra những tiến bộ của cô. Quả thật cô không làm bà ta thất vọng, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi cô đã tiến bộ thân thủ nhanh nhẹn hơn rất nhiều, trở thành một nữ sát thủ tàn nhẫn và độc ác.

Mùi máu tanh từ lâu cô đã không còn sợ hãi nữa, bàn tay này đã nhuộm rất nhiều máu vì thế chỉ có chính mùi máu tanh đó mới có thể nuôi sống bản thân cô và bắt cô tồn tại tiếp tục trong cái thế giới đầy nghiệt ngã này.

Cô muốn giống như những người con gái bình thường, cô muốn cho Jun thấy thật ra cô cũng yếu đuối vì thế nhiều lúc cô hay cố tỏ ra mình có chút sợ hãi để được Jun quan tâm hơn. Thật ra tất cả chỉ là cái mà cô lừa dối mọi người mà thôi, họ nói cô lương thiện bản chất không hề xấu, nhưng họ không biết được rằng thời gian họ chỉ tập lên nòng và lắp đạn súng thì cô đã tập bắn trúng chỗ hiểm, một phát chí mạng.

Mina không tiếc nhân lực để làm vật cho cô thí nghiệm, một tháng cô sẽ được huấn luyện thật một lần. Có khoảng 20 người đàn ông cùng tham gia tập luyện đó, họ sẽ chọn một ngày đầy mưa bão đưa cô đến một ngôi nhà hoang thực hành. Trò chơi này hoàn toàn là thật, súng thật và người chết cũng thật, nếu cô không giết 20 người đó thì người chết chính là cô. Không ai có thể hiểu cái cảm giác 12 tuổi trong vòng một năm bị bắt buộc phải giết chết 140 người, những người đó được gọi là con rối trong bóng đêm. Không tiếc mạng sống của mình để giúp chủ nhân đào tạo một nữ sát thủ máu lạnh vô tình, và người được lựa chọn đó chính là cô.

Mina biết cô có một mối thù sâu nặng, và biết cô nhất định trả lại bà ta cái ơn cứu mạng. Vì thế lựa chọn cô là một điều rất sáng suốt, một người trong lòng chỉ có duy nhất hai chữ “Thù hận” Thì nhất định sẽ trở thành một người không có máu, không có nước mắt, không có trái tim màu đỏ mà chỉ có trái tim bị nhuộm màu đen của cái thế giới đầy máu dẫm này.

Và bà ta đã thật sự thành công, xưa nay Cherry chưa từng thất bại và khiến mà ta lo lắng điều gì. Bà ta biết cô là người hết mực trung thành vì thế mạng sống của cô chỉ được bà ta lấy đi, không có cái quyền đó trừ bà ta.

Cho đến 3 năm trước lòng trung thành của cô đã không còn như xưa nữa, vì cô đã biết được một bí mật mà ngay cả chính bản thân cô cũng cảm thấy kinh ngạc. Người mà xưa nay cô một mực nghe theo, làm mọi chuyện vì bà ta không tiếc nguy hiểm. Sự lừa gạt suốt 10 năm trời không ai hay biết, cô thật ngu xuẩn không hề nghi ngờ tại sao bà ta lại có thể cứu được cô trong khi trước lúc ngắt xiu rõ ràng vệ sĩ bên cạnh cha mới chính là người dẫn cô đi.

3 năm trước.

Vào cái đêm mưa gió trong lúc đi tập luyện về cô tình cờ đi ngang qua chân núi, lúc đi qua cô nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người một nam một nữ. Trong lòng sinh nghi cứ nghĩ đó là hai người có tình cảm với nhau hẹn gặp đêm khuya, nhưng không ngờ hai người mà cô thấy đó chính là vệ sĩ của Mina và người đàn bà còn lại chính là bà ta.

Ngồi trốn vào bụi cỏ cao trên đường, Cherry thăm quan sát mọi động tĩnh bên ngoài. Đã đêm đến như thế này rồi mà hai người họ còn ở đây nhất định là có vấn đề, vì thế cô muốn biết cái vấn đề đó nằm ở đâu.

-Thưa bà chủ, con bé đó học hỏi rất nhanh. Thân thủ lại tốt, không ngờ chúng ta có thể tìm thấy một nhân tài như thế.

Cô nghe thấy tiếng người đàn ông đó nói, ánh mắt mang ý cười. Con bé mà bọn họ nói đó chính là cô. Cứ nghĩ chỉ tình cờ nghe được chuyện tình của bọn họ nhưng không ngờ lại có liên quan đến chính bản thân cô, trong lòng có chút vui sướng vì nghe người khác khen thân thủ của mình tốt, nhưng đến lúc biết được sự thật bên trong đó, cái sự cố gắng để trả ơn của cô đã trở thành trả thù.

Mina cười lớn:

-Hahaha..... Ta cần dùng nó rất nhiều, nó là một đứa biết nghe lời không hề làm ta thất vọng.

Người đàn ông nói, ánh mắt hiện lên tia gian tà:

-Nó không hề biết sự thật sau cái chết của cha mẹ nó, nó vẫn còn nghĩ Long Sẹo mới chính là kẻ đằng sau chuyện năm đó. -Hắn ta quay sang nhìn thẳng vào mắt Mina cười. -Nó chưa bao giờ nghĩ ra được người đứng sau mọi chuyện là bà.

Mắt Cherry tròn tròn hai tay bịch chặt miệng kẻ không thoát ra tiếng khóc nức nở và uất nghẹn, người đàn bà nuôi cô suốt 8 năm trời lại chính là kẻ ra tay giết chết cả nhà cô. Haha vậy mà trước nay cô luôn bán mạng vì bà ta, xem bà ta có ơn cứu giúp nhưng điều mà cô chưa từng dám nghĩ đến nó lại biến thành sự thật.

8 năm không phải là thời gian ngắn ngủi, nó là cả một tuổi thơ tươi đẹp của cô. Từ năm 8 tuổi đến năm 16 tuổi luôn bị người khác lừa gạt, lợi dụng trở thành một công cụ giết người không gớm tay. Phải cảm ơn bà ta vì đã ra sức đào tạo cho cô có ngày hôm nay, một Quan Yến Nguyệt máu lạnh vô tình, không có tình cảm.

Đời thật nực cười thay, cái mạng này lại do chính kẻ thù không đội trời chung của mình cứu về. À không phải gọi là cứu mà là vớt về, mọi kế hoạch được bà ta sắp đặt rất chu toàn, không hề để lộ ra bất cứ manh mối và sơ hở nào. Nếu ngày hôm nay cô không tình cờ nghe thấy câu chuyện này, nếu ngày hôm nay cô không đi ngang qua con suối này, thì có thể cả cuộc đời này cô chỉ là con rối trong tay Mina.

Cô không thể nào bỏ qua chuyện này được, bà ta muốn cô làm con rối được cô sẽ làm con rối mà là con rối quay ngược lại cắn chính chủ nhân của mình. Bà ta muốn cô sống trong cái cảnh thù hận và ân oán, được cô sẽ sống với cái cảnh đó để chờ ngày chính tay cô giết chết bà ta.

Thù hận mãi mãi trong tâm trí cô, nó không bao giờ thành trang giấy trắng mà càng ngày nó sẽ nhuộm màu đỏ, màu của những giọt máu mà họ Quan nhuộm phải. Bàn tay này vì bà ta mà không ngừng làm bao nhiêu chuyện tội lỗi, mỗi khi giết người cô thấy mình càng trở nên máu lạnh hơn, rồi từ từ nó không còn cảm giác đó nữa mà thay vào cảm giác thiếu không sống được.

Dùng máu rửa dao, dùng máu rửa súng. Những điều đó đã trở thành một thói quen được Mina tập luyện từ bao nhiêu năm trước, mùi máu đến bây giờ cô mới phát hiện nó không tanh như cô nghĩ, nó có mùi vị của riêng nó. Nó sẽ ngọt nếu như chúng ta giết người trước mắt mà không có bất cứ cảm giác tội lỗi nào, và nó sẽ đắng khi chúng ta giết người trước mắt mà trong lòng không ngừng ân hận và cảm thấy những việc mình đã làm là sai trái, là tàn nhẫn, là một kẻ ngoài người còn bên trong thì không bằng loài cầm thú.

Cô ngược mắt lên nhìn kỹ gương mặt mà bấy lâu mình tìm kiếm mà không thấy, cô sẽ ghi nhớ thật sâu gương mặt này. Rồi có một ngày cô sẽ lột lớp da trên gương mặt bà ta ra, xem bà ta có bao nhiêu lớp da dày mà không hề có bất cứ phản ứng nào khi lừa dối cô, không hề nhú lên một miếng da nào trên mặt khi cô đứng trước mặt bà ta thì phải tìm ra kẻ giết cả nhà. Bà ta vẫn đứng đó ánh mắt nhìn chăm chú vào cô, mỉm cười cho sự chiến thắng của chính bản thân mình.

Bàn tay bị những cọng cỏ mỏng manh nhưng sắc bén khứa vào da thịt, cảm giác đau rất lúc này cô không còn nhận ra nữa. Nó bây giờ chẳng là gì so với những chịu đựng bao nhiêu năm qua của cô, bây giờ cô đã biết ai mới chính là kẻ đứng sau, cô nhất định sẽ khiến ọi công sức của bà ta thành nước biển, và khiến bà ta sẽ hối hận vì đã lựa chọn cô mà không giết cô ngay từ cái ngày đó.

Nơi đây sẽ biến thành địa ngục trần gian.

“Hãy nhớ đó Mina, tao sẽ dùng máu của mày tưới trước linh cửu của cha mẹ tao”

2 năm trước khi hoàn thành xong nhiệm vụ thứ 13 Mina đã trả lại cho cô người cha và người mẹ mà bấy lâu nay cô tìm kiếm. Họ được chôn cùng nhau ngoài sau ngọn núi trước mắt, mỗi tháng cô đều đến đó thắp một nén hương làm ấm vong hồn cha mẹ. Nhưng đã bao nhiêu năm trôi qua, cha mẹ đã tìm thấy những chị hai cô Yến Nguyên vẫn xác không tìm được. Chết mà không có đất chôn thân.

Nỗi đau xót đến nay vẫn luôn ám ảnh bên tâm trí cô, cách đây 3 ngày cô nhận được thông tin gửi đến nói rằng “người mẹ trên danh nghĩa của cô đã bị sát hại cách đây 1 tuần” Như sét đánh ngang tay, tuy chỉ là trên danh nghĩa, tuy hai người chỉ sống chung với nhau một thời gian ngắn nhưng bà ta luôn đối xử tốt với cô. Hôm đó khi nghe tin bà ấy bị người khác sát hại cô cũng có chút đau buồn, nhưng cô biết rõ người đứng sau chuyện này là ai? Bà ta muốn sắp xếp ai bên cô, muốn trừ khử ai bên cô, thú thật cô cũng không thể nào quản được. Huống chi người mẹ ấy chỉ là người xa lạ, bà ấy có thể cho cô cảm giác ấm áp nhất thời nhưng bà ấy không phải là mẹ ruột của cô.

JB đứng sau cánh cửa ấy, ánh mắt không ngừng nhìn vào bóng lưng nhỏ nhắn của Cherry. Nhiều lúc hẳn thật sự muốn moi tim gan của cô ra để xem bên trong thật sự có hình dáng như thế nào? 10 năm trước hẳn đến bên cạnh cô cũng chỉ là một dịp tình cờ mà thôi, ngày đó hẳn đang tập bắn súng tại mật thất. Tuy lúc đó chỉ khoảng 15 – 16 tuổi nhưng tài bắn súng của hẳn không thể chê vào đâu được, rồi hẳn nhìn thấy cô. Lúc đó ánh mắt cô trông lạnh giá vô cùng, nhìn sơ qua cũng chỉ 8 – 9 tuổi, nhưng khi nhìn cô bé đó bắn phát súng đầu tiên bàn tay vẫn không có chút gì được gọi là run hẳn liền nghĩ ngay đến khả năng có thể cô bé đó bị đã kích gì đó rất lớn mới có những biểu hiện này.

Chuyện ngày hôm đó khi quay về hẳn vẫn còn nhớ in cái hình bóng đó, thật nực cười thay cho hẳn lại đem nguồn cảm hứng của mình đặt vào người một bé gái còn nhỏ hơn mình 7 – 8 tuổi. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của cô bé đó hẳn lại có chút động lòng và nhìn thấy viên đạn được bắn ra trúng vào tâm không sai một centimet hẳn lại bắt đầu nghi ngờ thân thể của cô bé đó.

Thường thì một người khi mới bước vào tổ chức chỉ từ độ tuổi 6 đến 12, khi ngày đầu tiên vào tập luyện trong suốt thời gian từ khi hẳn 8 tuổi cũng chưa từng có cô bé nào có bản lĩnh bắn một phát trúng tâm như thế, nếu không phải gia đình có thân thể đặc biệt không thể nào học được tài bắn súng khi vừa tuổi ấy.

Quả thật suy nghĩ của hẳn hoàn toàn chính xác, cô bé ấy là con gái của một người đàn ông chuyên đào tạo vũ khí đã giải nghệ cách đó 2 năm, thường được mọi người gọi là “Ông Hoàng Kim Loại”. Khi nhỏ hẳn đã từng gặp qua người đàn ông đó, vợ của ông ta cũng rất đẹp, nhưng không ngờ con gái của ông ta lại đáng yêu như thế này.

Hẳn đưa ra một quyết định ngay cả Mina cũng không hề hay biết đó chính là dạy võ thuật và thiện xạ cho cô, trong quá trình điều tra về thân thể của Cherry hẳn đã biết một bí mật về cái chết của người nhà cô, bọn họ đều do người đàn ông ác nhất mật thất này giết hại, tức là người đàn bà đang dạy dỗ và nuôi dưỡng

Cherry chính là kẻ đã giết chết cả gia đình cô, cứ nghĩ mọi chuyện sẽ đi vào quên lãng nhưng không ngờ thời cơ lại đến nhanh như thế, Mina và gã vệ sĩ của bà ta lại tình cờ nói chuyện bí mật này sau vách núi. Cherry đã nghe thấy hết mọi chuyện, hần đứng phía xa nhìn vào bàn tay nắm chặt dưới đùi của Cherry môi khẽ mím chặt.

Nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Cherry quay người lại nhìn kẻ đang đứng gương mặt nửa cười nửa không phía sau lưng mình. Trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khó chịu đến không tả được, khi nhìn thấy biểu hiện như thế này của hần cô lại thấy mình giống như một con gấu bông, tùy hần chơi đùa. Chuyện hồi hôm qua cô vẫn còn nhớ như in, nụ hôn ấm áp của hần vẫn còn vương hơi ấm trên môi cô, đó cũng chính là nụ hôn đầu tiên trong đời cô, không ngọt ngào, không lãng mạn, chỉ có sự tức giận và oán trách mà thôi.

JB tiến đến bên cạnh cô nhìn ra ngoài xa xôi, khẽ nói .

-Không lạnh à?

-Không cần anh quan tâm. –Nói xong không đợi hần phản ứng Cherry xoay người định bước vào bên trong nhà thì đột nhiên cánh tay bị một lực mạnh kéo lại.

Ánh mắt hần nhìn cô lóe lên tia sắc bén, cô thà hai ngày không về nhà ở bên ngoài để không gặp mặt hần. Cô đang không ngừng né tránh hần, ghét bỏ hần. Hần thật sự không hiểu rõ trong lòng cô đang nghĩ gì? Một người con gái như thế này có cần được người khác yêu thương hay không?

-Em còn giận tôi à? –Giọng nói của hần có phần dịu hơn so với gương mặt lúc này.

Cô lạnh nhạt cười khẩy. –Hình như anh đã tự đánh giá quá ỉnh rồi đó.

JB hiểu những gì cô đang nói, một người có vị trí quan trọng trong lòng cô mới khiến cô tức giận, từ trước đến nay cô không bao giờ để tâm tới những việc mà người khác làm cũng không để tâm đến những gì mà người khác làm với mình, vì với cô những thứ đó hoàn toàn không là gì cả so với thù hận trong lòng cô.

Vì thế cô không cần phải giận hần, hần chẳng là gì trong lòng cô.

Hần buông bàn tay đang nắm chặt cô ra, nhìn chằm chằm vào mắt cô. Môi khẽ nhếch lên thành hình vòng cung, bàn tay trong vô thức nắm chặt.

-Tôi mãi vẫn không hiểu được lòng em.

Nói xong hần xoay người bỏ đi không nói thêm bất cứ câu nào nữa, không hiểu được lòng cô sao? Từ mãi đó nghe sao thật xa vời cứ như hần đã từng gặp cô và quen biết cô từ rất lâu vậy. Cô bỗng nhiên cười lớn, cười vì sự ngu ngốc nhất thời của chính bản thân mình.

“Hahaha”

Đúng, hần mãi cũng không thể hiểu được lòng cô, cũng không thể nào hiểu được lòng mình đang nghĩ gì? Không hiểu sao khi nhìn thấy cô như thế hần lại không kim lòng được mà xót xa. Hần không thể hiểu được trong lòng cô thù hận thật sự quan trọng như thế nào, khi nhìn thấy sự khổ sở trong lúc tập luyện của cô làm hần có chút khâm phục cũng có chút thương xót.

Từ nay hần sẽ biến mất khỏi mắt cô, nhưng cũng sẽ có một ngày hai người sẽ gặp lại rồi cô cũng sẽ ngoan ngoãn mà nghe theo lời nói của hần mà thôi.

Hần khẽ cười đầu hơi ngoáy lại nhìn về bóng lưng quen thuộc đó. –Gặp lại em chỉ là hiện tại, khiến em trở thành người phụ nữ của tôi sẽ là tương lai.

Trong một căn phòng đen tối, chỉ thấy duy nhất ánh sáng từ mặt trăng trên trời chiếu rọi vào trong phòng qua khung cửa sổ nhỏ bé. Người con gái với mái tóc dài được búi lên cao lộ ra gương mặt trắng nõn mịn màng thoát ẩn thoát hiện dưới nửa chiếc mặt nạ đồng, hai chân vắt chồng lên nhau, ngón tay kẹp một điếu thuốc. Mắt nhắm nghiền lại hít hà, thưởng thức hương vị thơm ngon của điếu thuốc trong tay đem lại. Ánh mắt cô nhìn lên trời cao sâu thẳm, suy tư, như có một cái gì đó buồn bã trong lòng mà ngay chính bản thân của cô ấy cũng không thể nào nhận ra được.

Ngồi đối diện cô là hai người nữa, một nam và một nữ. Người nam khoảng 26 – 27 tuổi còn người nữ thì tầm 43 – 44 tuổi, hai người nhìn cô một cách hài lòng. Trong suốt thời gian qua cô gái này không làm cho

họ thất vọng, nếu Mina có một Cherry tàn nhẫn và lạnh lùng thì Minda có Jody máu lạnh và vô tình. Mỗi người đều có một thể mạnh riêng mà không có đối thủ nào địch lại được, cuộc sống luôn luôn là như thế phải có kẻ mạnh kẻ yếu mới có thể tồn tại chung một thế giới được.

Minda rất hài lòng về người con gái đầy nham hiểm này, tuy cô ta không tuyệt đối trung thành nhưng cô ta có thể làm bất cứ điều gì nếu như bà ta đưa ra, với một điều kiện duy nhất đó chính là giúp cô ta tìm được em gái của mình Quan Yến Nguyệt. Quả thật trái đất rất tròn, đứa bé mà trước nay Jody đang tìm lại ở ngay trước mắt. Những gì có liên quan đến Mina làm bà ta rất thú vị, ví dụ như người em thì ở chỗ Mina còn người chị thì ở chỗ bà ta. Hai người đều ngang tài ngang sức, hai đứa trẻ đó đều là công cụ vô cùng quan trọng trong việc đấu trí lẫn sức mạnh của hai người.

Nhưng đến nay bí mật đó Jody vẫn chưa hề hay biết vì nếu cô biết rồi thì ai sẽ làm công cụ giết người cho bà ta nữa, quả thật Mina và Minda làm chị em ruột thật sự rất đúng. Tính cách hai người đàn bà này đều giống hệt nhau, nham hiểm và đầy dã tâm.

Minda tay cầm cốc trà thanh thần đưa lên môi.

-Cũng đến lúc cho con bé biết sự thật này rồi.

Jody suy tư, người đàn bà này có thật là đang biết em gái cô đang ở đâu không? Hay đây chỉ là một quỷ kế mà bà ta và đứa con trai duy nhất đang âm thầm sắp đặt, đối với người đàn bà này Jody chỉ có đề phòng mà thôi. Nhưng cô muốn xem thật sự bà ta đang âm thầm bài mưu ra chuyện gì, cũng không chừng thật sự bà ta biết em gái cô đang ở đâu.

-Tôi còn cơ hội gặp lại nó sao?

-Con bé rất nhớ cô.

Người con trai bên cạnh Minda từ lúc này đến giờ im lặng đột nhiên lên tiếng, hẳn cũng không biết nguyên nhân tại sao bản thân mình lại thốt lên câu nói đó. Khi nhìn thấy gương mặt cố gắng gượng cười đứng trước bia mộ cha mẹ của đứa bé kia, trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác thương xót rất khó nói thành lời. Đó có thể là cảm thương cho số phận của cô bé đó và cũng có thể là do hai người bọn họ cùng có một kí ức giống hệt nhau, chỉ khác một điều hắn còn có một người mẹ, một người đàn bà độc ác.

Jody tự cười giễu, quay sang nhìn thẳng vào người con trai đó, giọng nói có chút bi thương.

-Nhớ tôi sao?

Cái ngày đó làm chính bản thân cô tưởng chừng như đã kết thúc hết tất cả mọi chuyện, nhưng không ngờ cô vẫn còn có thể bảo toàn được tính mạng và sống đến giờ phút này, trở thành một người đàn bà mà cả ngàn tên đàn ông khiếp sợ. Ngày tháng đau khổ đó ai có thể thấu, mỗi khi nhìn thấy gương mặt đầm nước mắt của đứa em gái mà cô yêu thương nhất bên trong giấc mơ thì lòng cô lại quặn lên từng cơn đau nhói.

Cô quyết không được để mình thua bất cứ một người nào, cô có thể giết bất cứ ai dù người đó có cầu xin cô giữ mạng như thế nào. Nhưng dù những kẻ cô giết có đáng thương có tội nghiệp cũng không bằng cái nỗi bi thương của em gái cô, nó còn quá nhỏ để hiểu được chuyện đời, nó còn quá nhỏ để chịu những đau khổ mất mát mà tưởng chừng ngay chính bản thân cô cũng không thể nào chịu được. Nó cũng chỉ là một đứa trẻ mới 8 tuổi, đến bây giờ ngay cả sống chết của em gái mà cô cũng không thể nào biết được, để mặc cho người khác sai khiến. Cô thấy mình thật vô dụng.

Nhiều đêm khi nằm xuống gối cô lại nghĩ đến cuộc sống lúc đó của em mình, không biết nó có thể sống bình an hay không. Trời lạnh có đủ áo mặc hay không, có tìm được một người chăm sóc nó như người nhà không. Hay là mọi thứ đều không có, nó đang bị lạnh đang không ngừng gọi hai tiếng "Chị ơi".

Có khi cô lại nghĩ em gái mình đã theo cha mẹ rồi, nhưng suy nghĩ đó lập tức biến mất. Vì em cô là một đứa mạnh mẽ, nó không thể nào dễ gục ngã như thế. Nó nhất định sẽ sống, sống vì những giọt máu đã đổ của nhà họ Quan.

Jody còn nhớ ngày đó lúc cô tưởng chừng như mình đã lâm vào con đường cùng, không thể nào thoát khỏi cái chết thì bỗng nhiên có một người con trai chừng tuổi cô lại gần và nói với cô rằng.

-Nếu muốn sống và trả thù thì hãy làm theo những gì tôi nói.

Khi nghe hần nói câu đó trong lòng Jody chỉ toàn sự nghi hoặc, hần thật sự tốt như thế sao? Có thể cứu cô thoát khỏi cái chết được sao? Nhưng mọi chuyện đã không còn sự lựa chọn nữa, vì bây giờ nếu không liều mình làm theo lời hần thì cái mạng nhỏ nhoi này của cô sẽ không thể nào giữ nổi. Hai từ trả thù cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí cô và lúc đó cô đã đưa ra quyết định cho chính bản thân mình, đó chính là chấp nhận. Dù sao này có như thế nào đi nữa thì cô cũng cam chịu, cái mạng này sẽ giao cho ông trời quyết định.

Thoát khỏi nơi này hay phải chôn xác tại đây.

-Được tôi đồng ý.

Khóe mắt hần thoáng hiện lên nét cười, hình như câu trả lời này nằm hoàn toàn trong dự tính của hần ta. Bàn tay hần xòe ra, hiện lên trước mắt cô là một viên có dạng hình tròn màu đỏ trông rất kì lạ. Nhất thời cô không biết đây là gì, cô biết hần đang đưa mình nên đưa tay lên nhận lấy. Bàn tay khẽ run run như sắp chạm vào một thứ gì đó rất nguy hiểm, nhưng tất cả đã không còn đường lui nữa, cô nhất định phải cầm nó lên chỉ có thể cầm nó cô mới có thể sống được.

Khi cầm trên tay viên thuốc nước Jody nhìn rất kĩ, sau đó chuyển ánh mắt qua người con trai lạ mặt. Cô rất muốn hỏi đây là thứ gì? Có ích cho tôi sao? Nhưng nhanh hơn hần ta đã trả lời không cần cô lên tiếng.

-Đây là “Huyết Đỏ” còn được gọi là máu người. Hãy ngậm nó vào trong miệng, khi không thể nào chịu đựng được nỗi đau về thân xác thì hãy cắn nát viên Huyết này ra, nó sẽ giúp cô sống sót và thoát khỏi nơi đây.

-Thật sao?

Trong lúc ngậm viên Huyết trên tay và nghe xong lời giải thích của hần, Jody ngược mặt lên thì người đã không cánh mà bay. Trong lòng tuy có rất nhiều điều hiểu kì muốn hỏi nhưng không còn cách nào khác, người con trai bí mật đó đã biến đi không rõ tung tích. Thân thủ của hần cao siêu như thế nhất định không lừa cô, vì vậy Jody yên tâm ngậm lấy tia hi vọng sống sót cuối cùng vào trong miệng.

“Huyết Đỏ” Quả thật đây là một loại thuốc có cái tên rất ghê tởm, đặc biệt hơn nữa đây lại được làm bằng máu người. Nhất quyết không thể để nó bị rơi ra khỏi miệng, Jody cắn chặt răng lại. Trên cổ không ngừng hiện ra những sợi gân xanh, ánh mắt dường như đã trở nên quyết tâm. Lúc đó cô cứ nghĩ Yến Nguyệt đã được vệ sĩ đưa ra khỏi nơi này một cách bình an, nhưng mọi thứ không như cô nghĩ, đến khi vừa cắn viên máu đó ra cô lại thấy gương mặt đau khổ của em gái mình.

Lúc đó cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất làm sao em gái cô có thể thoát khỏi nơi này đây, nó có bị bắt hay không, có thể trốn được hay không? Tội nghiệp cho em gái của cô, bản thân Jody lại cảm thấy mình thật là vô dụng, không bảo vệ được bất cứ ai trong cái gia đình này cả. Cha mẹ cũng chết cả rồi, em cô sẽ không còn chỗ dựa như trước nữa. Nếu có may mắn trốn thoát khỏi nơi quỷ quái như thế, cô mong nó sẽ sống một cách bình an, không bước chân vào con đường đẫm máu này.

Đúng như những gì hần nói, khi vừa cắn viên Huyết Đỏ ra một mùi nồng lập tức sộc lên mũi. Tay chân cô bủn rủn, ngã nhào ra đất. Viên thuốc nước này quả thật rất thần kì, uống nó vào, cơ thể sẽ có cảm giác như chết thật vậy. Ánh mắt Jody mờ dần, cô buông thả hai tay mặc cho số phận đưa mình đi đến nơi nào. Ý thức không còn nữa, cô ngất đi không tiếng chửi mắng không ngừng của người gả cầm đầu băng nhóm.

Lúc Jody tỉnh dậy toàn thân đều đau nhức, các vết thương trên người không ngừng chi chít trên cơ thể một cách khó chịu. Quan sát kĩ lưỡng hai tay, những vết thương hỏ đều được may lại còn những vết thương nhỏ đã được băng bó một cách cẩn thận, lúc này cô mới biết mình vẫn còn sống trên thế giới này.

Khi thấy cô tỉnh hần bước đến bên giường rồi ngồi xuống chiếc ghế được chuẩn bị sẵn cạnh đó, ánh mắt nhìn cô mang ý cười.

-Cô tỉnh rồi đấy à?

Hần đưa cho cô hai viên thuốc có màu trắng và đỏ, một ly nước lọc được đựng trong một cái ly có hình thù kì quái, khi quan sát kĩ cô mới nhận ra đó là hình đầu lâu. Trong lòng khả kinh một chút, con người này quả thật rất quái lạ, đến vật dụng trong nhà cũng trở nên vô cùng biến thái.

Jody đón nhận thuốc và nước, đưa lên môi bỏ hết chúng vào miệng nuốt một cách thật khó coi. Khi ngược mặt lên cô thấy người con trai đó khẽ chau mày, có thể đó giờ hần chưa từng thấy con gái uống thuốc lại

có gương mặt xấu xí như thế này. Từ nhỏ Jody đã có tính sợ thuốc, mỗi lần bị bệnh đều được bị bắt uống thuốc, dù có bất cứ nào cô cũng không chịu hé miệng ra ngậm lấy nữa viên, nhưng không biết vì sao khi hấn đưa viên thuốc cho cô, cô không từ chối lại nghiêng rằng nuốt nó vào bụng. Có thể do không còn cha mẹ ép cô uống thuốc nữa, nếu để họ thấy cô giống như trước không chịu nghe lời họ sẽ rất buồn, vì thế cô phải cho họ thấy cô đã biết nghe lời, họ không cần lo lắng cho cô nữa.

Hắn ngã người ra ghế, hai tay chắp lại trước ngực. Giọng nói thanh thản :

-Bây giờ cô đã sống, đến lúc phải làm những điều cô nên làm rồi.

Jody chấn động phóng nhanh xuống giường như tia chớp, không kịp mang cả dép vào trong chân, cứ như thế mặc bộ đồ ngủ đầu tóc rối bời, chân trần mà chạy. Do mới trị thương xong, những vết thương trên người chưa thể hồi phục lại ngay, vừa chạy ra khỏi giường chưa được 5 bước cảm giác đau đớn nơi gót chân làm Jody ngã nhào ra đất.

Hắn lắc đầu, đi lại phía Jody té đỡ cô lên.

-Cô gấp như vậy, tìm ai à?

Lúc cô ngất đi vẫn còn thấy gương mặt đầm đìa nước mắt của Yến Nguyệt, nhưng khi tỉnh lại đã không còn thấy nó nữa. Cô nhất định phải đi tìm nó, nếu không nó nhất định sẽ rất sợ. Từ nhỏ Nguyệt đã sợ tối, đêm về không có cô ngủ chung nó nhất định không chịu nhắm mắt.

Jody hai tay không ngừng run rẩy.

-Yến Nguyệt đâu? Em gái tôi, em gái tôi nó đâu rồi?

-Là con bé có làn da trắng, gương mặt tròn trịa phải không?

Hắn rất ấn tượng với cô bé nhóc con đó, tuy chỉ khoảng 7,8 tuổi nhưng lại rất bạo gan. Lúc trước khi gặp Jody hắn đã gặp con bé đó rồi, hắn hỏi nó có muốn theo hắn thoát khỏi nơi này không. Nó liền nhanh miệng trả lời ba chữ ngắn gọn “Cứu chị hai” rồi quay người chạy một mạch vào phía ngôi nhà đầy dăm máu đó. Hắn ta trước giờ không thích lo chuyện bao đồng, một đứa bé như thế nhất định không thể làm ra được chuyện lớn có cứu cũng vô dụng, vì thế hắn chọn lựa chị gái con bé người có thể hiểu sâu sắc lòng thù hận là gì?

Nhưng khi ngồi suy nghĩ thì hắn lại có một cảm giác khó chịu, một đứa trẻ đáng yêu như thế chết đi rồi quả thật rất tội nghiệp.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì cánh tay không ngừng bị người con gái ngồi trên giường lay mạnh.

-Đúng rồi, là nó. Anh có nhìn thấy nó phải không? Nó đang ở đâu?

Hắn dùng hai cánh tay chắc khỏe của mình kim chặt đôi tay không ngừng lay mạnh trên vai hắn, thấy cô chịu im lặng hắn thả hai cánh tay của mình ra. Nghiêm giọng nói.

-Hiện tại cô không thể gặp lại con bé.

Khi nắm được điểm yếu của Jody, hắn không ngần ngại dùng tới nó. Nếu lừa cô rằng Yến Nguyệt còn sống nhất định cô sẽ tìm đủ mọi cách để đưa em gái về, hắn cần như thế. Chỉ cần một người có mục đích riêng của mình sẽ tìm đủ mọi cách thực hiện cho bằng được, điểm này hắn sẽ dùng nó để lợi dụng cô thành một công cụ giết người chỉ đổi lại hai chữ ngắn gọn “Em gái” đến lúc hoàn thành tất cả hắn sẽ không ngần ngại nói cho cô biết em gái cô đã chết, nếu cô yên phận mà nuốt nước mắt vào trong tiếp tục làm thuộc hạ cho hắn, hắn sẽ như trước trọng dụng cô. Còn nếu cô muốn giết hắn thì kẻ chết trước sẽ là cô.

Jody như điên dại không ngừng đập vào mình hắn, hét lên.

-Tại sao, tại sao không cho tôi gặp nó. Nó rất sợ tối, nó cần tôi.

“Bốp”

Gáy bị đập mạnh, cô ngất lịm xuống giường. Hắn thật sự cảm thấy khó chịu khi con gái nổi điên như thế này, nếu cứ kích động như thế rất bất lợi cho hắn, cái thứ nhất hắn không muốn một người điên làm thuộc hạ ỉn, cái thứ hai một người dễ dàng kích động thì sẽ khó lòng làm việc lớn.

Khi biết con bé mà hấn gặp lúc đó tên là Yến Nguyệt hấn không ngừng lặp đi lặp lại cái tên này, nếu như con bé đó còn sống nhất định hấn sẽ tìm lại nó, sẽ nhận nó làm em nuôi. Hấn từ nhỏ rất thích trẻ con, khi thấy con bé hấn chỉ có duy nhất hai từ “Đễ thương” để nhận xét.

Trong mắt chỉ có hoảng loạn không có bất cứ hận thù nào, có thể nó còn quá nhỏ để nhận biết những bi kịch đang xảy ra trước mắt. Hấn thật sự có chút nuối tiếc khi để mất một món đồ chơi dễ thương như con bé.

Những kí ức đó vẫn động lại trong tâm trí của Jody, nó không thể nào như một ly nước đổ xuống là có thể khô cạn lại được. Cô rất muốn nhìn thấy Yến Nguyệt, nhìn nhận lại em gái duy nhất của mình, cho nó một cuộc sống êm đềm, bù đắp lại tất cả thời gian qua. Nhưng liệu còn ngày đó hay không? Chính bản thân của cô cũng không thể nào biết được.

Thời gian 10 năm mới chớp mắt đã qua rồi, thì ra cuộc sống của cô đơn độc một mình lại lâu đến như thế. 10 năm gia đình tan nát, 10 năm sống với cuộc sống đầy toan tính hơn người. Muốn tồn tại được trong cái thế giới đầy đen tối này, nếu mềm lòng ắt sẽ là người chết trước. Đối mặt với kẻ thù chỉ có một câu nói duy nhất “Mày không chết thì tao chết”

Ánh mắt Jody hiện lên tia đau khổ khi nhắc lại chuyện cũ, nhìn thấy những cử chỉ và sắc mặt vừa rồi của Jody làm hấn không hài lòng. Với một nữ sát thủ thì đây quả là một chuyện vô cùng nực cười, đau lòng khi nghe thấy tin tức của em gái mình sao? Hấn không cho phép như thế, hấn cần cô, một người không có trái tim, có thể bất chấp tất cả để đạt được mục đích, dù phải giết hết người thân chứ không phải là nôn nao đi tìm tung tích của đứa em gái đã bị đưa vào quên lãng.

Hấn nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén, tay cầm tách cà phê thanh thần đưa lên môi. Uống một ngụm nhỏ hấn bỗng nhiên mỉm cười quay sang nói với Jody.

-Nhưng rất tiếc, dù hai chị em cô có nhớ nhau đến như thế nào thì cũng chưa đến lúc gặp mặt.

Ánh mắt Jody hiện lên nét ngạc nhiên, cô nhìn hấn mắt mở to hỏi.

-Tại sao chứ?

Nhiều năm như thế cũng chưa đủ để bọn họ buông tha cho cô sao? Hấn còn muốn cô phải làm con rối cho hấn bao nhiêu năm nữa, mọi thứ đã quá đủ rồi. Hấn đã ép cô đến một giới hạn mà ngay chính bản thân cô cũng không thể nào chịu được.

Người đàn bà từ nãy giờ im lặng không nói lời cũng quay sang nhìn hấn, nét mặt có chút hiếu kì.

-Con đang định làm gì thế?

Bà là mẹ hấn, bà tất nhiên hiểu con mình đang làm gì? Nhưng bà lại không ngờ con trai mình còn độc ác hơn cả bà năm xưa, chuyện lần này nếu có xảy ra bất cứ nguy hiểm nào, e rằng Jody khó lòng mà giữ được mạng sống. Nhưng nếu như con trai muốn bà cũng không thể nào ngăn cản được, vì nếu làm được điều đó hấn chắc không phải là con do Minda sinh ra.

Hấn nhìn Minda giọng nói không mấy vui vẻ.

-Chuyện này tốt nhất mẹ đừng nên nhúng tay vào quá nhiều, chuyện của con, con biết tự mình giải quyết.

Là một người có vị trí quan trọng trong tổ chức, là một người đáng sợ với những thủ đoạn vô tình. Hấn thật sự mới chính là người không có trái tim, hấn đã thắng trong ván cờ này. Mọi người ai nấy cũng bị xúc động là đau lòng trước cái chết của những kẻ vô tội trong tổ chức, làm vật hi sinh cho cuộc chiến sống còn của hấn. Nhưng nét mặt hấn vẫn như thế, chưa hề tỏ ra đau buồn một chút nào. Hấn chỉ biết những kẻ chết vì mình là điều hoàn toàn đúng đắn, hấn là một vị vua có quyền lực tối cao trong cái thế giới đầy chết chóc này, vì thế hấn có quyền để bọn họ chết thay inh.

Kể cả hai thuộc hạ thân tín nhất của hấn cũng như thế, bọn họ đều có thể vì hấn mà chết. Nhị Quái đều biết rõ tất cả, vì thế họ không hề hối hận khi đi theo hấn, cũng như lần này chẳng hạn. Hấn có thể hi sinh Jody vì mục đích của mình, đối với hấn mọi người xung quanh chỉ là những con cờ có giá trị lợi dụng. Mất tác dụng thì không nên sống trên đời này nữa, lúc đó hấn sẽ tiễn họ đi trước một đoạn đường thật dài và thật lâu.

Minda hoàn toàn im lặng khi hắn nói ra câu nói vừa rồi, bà ta đến bây giờ mới biết mọi quyền lực không còn nằm chỉ riêng trong tay mình nữa. Cảm thấy hài lòng với đứa con trai duy nhất này, nó không làm bà ta thất vọng, mọi chuyện trong tổ chức hiện tại bà ta đã giao hết cho hắn quản lí. Còn việc đấu với Mina bà ta nhất định không bỏ qua, dù có chết bà ta cũng muốn phân rõ thắng thua với người em ruột của mình.

Hắn quay sang nhìn Jody lạnh lùng cất tiếng:

-Việc cô có thể làm chỉ là thực hiện theo chỉ thị của tôi, tôi không cho cô cái quyền hỏi ngược lại chủ nhân của mình.

Từ năm hắn 16 tuổi đã có tích cách làm việc trong im lặng, phàm là những việc hắn cần cô làm đều chưa hề nói ra lý do. Trước nay cô chưa bao giờ hỏi, thái độ giữ im lặng không tò mò của cô lâu nay khiến hắn thoải mái vô cùng, nhưng hôm nay khi nghe cô hỏi tại sao làm hắn thật sự tức giận, Jody ngày càng vượt quá cái giới hạn mà hắn đã đặt ra rồi.

Jody đau khổ khụy gối xuống đất, trên khóe mi đọng lại những giọt nước mắt vừa kịp chảy xuống má. Giọng cô lạc hẳn đi, không còn nghe thấy rõ là đang nói gì.

-Bao nhiêu năm chưa đủ sao?

Bấy lâu nay cô luôn muốn hỏi hắn câu này, cô từng nói nó trong lòng không biết bao nhiêu lần. Cô từng nghĩ mình sẽ đứng trước hắn nói như thế và sẽ nhận được câu trả lời “Đã đủ rồi” Nhưng những gì cô nghĩ và diễn ra hoàn toàn khác nhau.

Hắn nhìn cô, ánh mắt không chút cảm xúc.

-Thời gian đó không đủ để khiến cô tuyệt tình.

Hắn có thể nhìn ra trong con người và linh hồn cô vẫn còn vương vấn rất nhiều điều, cô không thể để người thân qua một bên hết mực trung thành. Nếu một ngày nào đó khi cô gặp lại được em gái nhất định sẽ từ bỏ những việc hiện tại mà trốn đi một nơi thật xa, hắn không cho phép cô làm như thế. Hắn muốn cô sống thì cô phải sống, hắn muốn cô chết thì cô phải chết. Tính mạng của cô là do hắn đem về, cô không có quyền lựa chọn bất cứ điều gì.

Trừ khi cô có bản lĩnh lật đổ được những gì có trong tay hắn, trừ khi cô có bản lĩnh giết chết người đàn ông đầy máu lạnh vô tình này.

Cô nói với giọng đầy đau xót.

-Chưa đủ tuyệt tình sao? Từ trước đến nay chính bàn tay này đã giết không biết bao nhiêu người. Bây giờ anh lại nói tôi chưa đủ tuyệt tình, thật ra anh còn muốn tôi phải làm gì nữa anh mới chịu buông tha cho tôi đây?

Cô đưa bàn tay của mình lên ngهنen ngào quan sát, bàn tay phải đã xuất hiện những lớp da dày cho cầm súng. Nó không còn màu hồng của da nữa, nó đã biến thành màu đỏ tươi của máu, không biết dưới bàn tay nhỏ nhắn này đã cướp đi bao nhiêu sinh mạng của người khác. Cảm giác này phải chăng hắn có thể thấu, phải chăng hắn có thể cảm nhận được.

Trong suốt thời gian qua, từ khi cô biết cầm khẩu súng lên giết người, dùng bàn tay của chính mình cướp đi sinh mạng của người khác. Bắt đầu với các nhiệm vụ nguy hiểm đầu tiên của mình, trở về sau không ai không biết đến cô. Người con gái của lưỡi hái tử thần. Để có thể giết chết một người, có thể trở thành một nữ sát thủ được người khác kính nể và ghê sợ hoàn toàn không phải là một chuyện dễ dàng. Cô cần biết bản thân mình nên làm gì và phải làm gì để có thể bảo toàn được tính mạng mình và mọi thứ cô làm chỉ vì một lý do duy nhất đó chính là tìm lại đứa em đã mất của mình.

Cô đã làm tất cả những gì có thể, chịu biết bao nhiêu cay đắng và tủi nhục. Giờ đây hắn chỉ nói với cô một câu, bao nhiêu đó là chưa đủ. Thật sự trên đời này còn có đạo lý hay không?

Hắn đứng lên khỏi ghế, xoay nhìn về phía cô với ánh mắt lạnh lùng.

-Đủ sao? Mọi thứ cô làm chỉ là những việc mà một nữ sát thủ nên làm. Muốn tìm lại em gái mình thì hãy làm cho tốt nhiệm vụ tôi giao cho, còn bằng không thứ cô nhận được chỉ là một nắm tro tàn.

Nói xong hần bước ra khỏi cửa để lại phía sau là tiếng khóc nức nở và những âm thanh nặng nề, mọi thứ tưởng chừng đã kết thúc bây giờ lại bắt đầu.

Đúng như những lời cha đã nói với cô, cuộc sống không bao giờ có người chịu thiệt trước một ai đó, nếu muốn thắng chỉ có thể dùng đôi tay vẫn còn sức giành lấy thứ mình muốn có mà thôi.

Đợi Minda và hần đi ra khỏi phòng, Jody mỉm cười đầy nham hiểm. Mọi thứ 10 năm qua các người cho cô, cô đã trả hết rồi. Cái mạng này cô xin lấy lại, giờ đây các người đã nợ cô, nợ cô đứa em gái như lời đã hứa. Trong suốt thời gian hai chị em cô mất tích, bên ngoài Long Sẹo cứ thần nhiên cho rằng hai người đã đi theo cha mẹ về gặp ông bà.

Nhưng hần không thể nào ngờ được một chuyện, hai đứa con gái mà khi xưa ông ta chưa ra tay giết, bây giờ đã trở thành những kẻ không thể nào chạm đến.

Cô còn nhớ thời gian đầu khi mới bước chân vào đây, trong suốt 1 năm đó cô không được phép bước chân ra khỏi căn phòng tập luyện dù chỉ một bước. Ngay cả ngày hay đêm cô cũng không thể nào phân biệt được. Sau 1 năm kết thúc, cô được bà ta giao ô t khẩu súng và cô cũng đã được bước ra khỏi cánh cửa sắt đó.

Cô luôn mang bên mình một mệnh lệnh, mỗi đêm quay về với bộ dạng trên người sặc mùi máu tanh. Đã như mong muốn của bà ta, cô đã làm tốt những gì mình nên làm và thực hiện đúng những gì mà bà ta giao cho. Lúc đó cô đã mang bên mình một mối thù tận xương tủy.

.....

Đêm đến, căn phòng yên tĩnh. Những kí ức tưởng chừng đã được xóa tan không ngừng hiện về trong tâm trí cô, hai tay Cherry quăn chặt lấy gối, đầu cúi xuống giấu đi gương mặt thất thần của mình vào bên trong. Gió bên ngoài không ngừng thổi vào làm mái tóc được xoa dài ngang vai bay theo nhịp thở của từng cơn mát lùa vào.

Trong kí ức, hình ảnh người con gái trên người đầy máu me trông vô cùng đau đớn. Ánh mắt cô ta nhìn sâu vào mắt cô, như muốn nói điều gì đó rất quan trọng. Miệng mấp má.

“Hãy nhớ dù thế nào đi nữa, cha mẹ và chị luôn ở bên em”

Đó là câu nói cuối cùng cô đọc được, không có âm thanh chỉ có đôi môi nhỏ nhấm không ngừng chuyển động. Bàn tay vô thức đưa về phía cô, gương mặt thanh tú trắng nõn ngày nào đã bị nhuộm đầy máu đỏ.

Rồi người con gái đó dần dần nhạt dần theo làn sương đang biến mất khỏi cái rét lạnh giá của mùa đông, những thứ tưởng chừng như có thể giữ lại được cũng không cánh mà bay. Mồ hôi trên trán Cherry ướt nhòa, bàn tay đưa ra như muốn nắm chặt lấy một thứ gì đó rất quan trọng. Nhưng thứ cô nắm được chỉ là làn gió, nó chỉ là vật hiện ảo bên trong tâm trí cô. Không phải thật.

Giật tỉnh tỉnh dậy khỏi giấc ngủ dài, trước nay vẫn như thế. Mỗi đêm không ngủ được Cherry lại ngồi dậy ôm chặt lấy chân vùi đầu vào bên trong, rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay. Cứ ngỡ mọi chuyện vừa xảy ra là sự thật, nhưng không phải. Đó chỉ là thành quả cho sự nhưng nhớ ngày đêm của cô mà thôi, nhanh chóng đi vào cái màn đêm lạnh lẽo.

Ánh mắt cô trở nên buồn bã đầy đau khổ, xoay người nhìn màn đêm bên ngoài khung cửa sổ.

-Cha mẹ chị hai, con rất nhớ ba người.

Dù biết cô có nói bất cứ câu gì đi nữa, cô có khóc nhiều thế nào đi nữa mọi người cũng không thể nào quay về bên cô. Mọi thứ chỉ là giấc mơ, giá mà giấc mơ đó là sự thật, dù chỉ là những giây phút ngắn ngủi mà thôi. Nhưng trên đời này không có hai chữ giá như, mọi thứ qua rồi sẽ qua mãi mãi, không thể nào níu kéo lại được.

Những lời nói và suy nghĩ của cô đều nhanh chóng biến mất, gương mặt vẫn hướng về phía cửa sổ nhưng đôi mắt Cherry đã nhắm lại đi vào trong giấc ngủ tựa lúc nào.

Bên ngoài khung cửa sổ xuất hiện một bóng dáng cao lớn quen thuộc, gương mặt hần vẫn thế, vẫn phong tình đầy nét kiêu ngạo như thường ngày. Kể từ đêm hôm đó hần đã không rời từ biệt biến mất khỏi mắt cô, cô cứ nghĩ hần chưa hề bước về căn nhà lạnh lẽo chỉ riêng bóng dáng nhỏ bé của cô như thế này.

Nhưng cô nào hay biết, mỗi đêm hắn đều quay trở lại, ngồi bên khung cửa sổ cùng cô nhìn lên trời. Hai người chỉ cách nhau một bức tường nhưng tường chừng là một khoảng cách không bao giờ chạm đến, cứ mỗi lần nhìn thấy cô ngơ ngẩn nhìn ra bên ngoài lòng hắn lại nhói đau. Người con gái này đã chịu quá nhiều tủ nhục, hắn từng nói sẽ đưa cô thoát khỏi mọi thứ nhưng đến giờ hắn vẫn chưa thực hiện được.

Hai người tuy cùng thế giới nhưng không cùng chí hướng, cô có thù hận của cô, hắn có giang sơn của hắn. Hắn muốn cô là người đàn bà của riêng hắn, nhưng hắn biết trái tim của cô chưa thuộc về mình. Dù hắn có lấy được cũng chỉ là thân xác của cô mà thôi.

Nhìn gương mặt đang ngủ say hắn không tìm được lòng mà bước đến bên cô, mày cô khê chau lại khó chịu, hắn cúi người xuống dùng ngón tay lạnh giá của mình vuốt ve lên vết nhăn đó. Đến khi cảm thấy cô không còn chau mày khó chịu nữa hắn mới hạ tay xuống, hắn biết cô có rất nhiều điều bất lực. Hắn biết cô không thích cuộc sống như thế này, nhưng đến hiện tại hắn vẫn chưa thể nào cho cô một cuộc sống mà cô mong muốn.

Hắn muốn thân xác và cả trái tim màu đỏ của cô.

Lúc này khi cô ngồi nhìn ra ngoài gương mặt buồn bã, hắn không muốn nhìn thấy bộ dạng của cô như thế nên đã thổi một ít thuốc mê vào trong phòng nên cô mới nhanh chóng đi vào giấc ngủ như thế này. Loại thuốc đó không có tác dụng gây hại chỉ làm cho người khác mau chóng chìm vào giấc ngủ thôi.

Khoảng cách giữa hắn và cô rất gần, hiện tại hắn đang ngồi trên chiếc giường của cô, một tay ôm lấy đầu cô gối lên cánh tay mình còn tay kia thì vuốt ve chiếc cổ trắng ngần của cô. Cảm giác mềm mại từ bàn tay truyền đến làm hắn không thể nào quên được, người con gái này có một sức quyến rũ rất đặc biệt.

Nhìn rất muốn được chạm vào, nhưng khi chạm vào rồi lại không thể nào buông tay ra được. Dù sao bây giờ cô cũng không còn cảm giác và hay biết gì, hắn có làm hơi quá đáng cũng chẳng sao. Thân thể cô không phải hắn chưa từng nhìn thấy, nhưng cũng chỉ là những lúc tỉnh cờ mà thôi. Hắn không hề tiện đến nỗi nhìn trộm cô, thú thật đối với hắn cô có sức hút rất mê người, mỗi lần nhìn gương mặt đang ngủ say của cô hắn hận mình không thể cùng cô hòa thành một.

Nhưng đêm nay trăng tròn, hắn muốn cô, rất muốn.

Hắn cúi đầu xuống đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ, dù biết người con gái này không thể nào đáp trả nhưng hắn vẫn kiên trì dùng lưỡi lướt nhẹ qua môi cô. Bàn tay đang đặt trên cổ di chuyển lên trên, bóp vào chiếc cằm nhỏ nhắn khiến miệng cô mở ra. Hắn hài lòng nhắm mắt lại, đưa chiếc lưỡi linh hoạt của mình vào trong khoang miệng cô không ngừng khuấy đảo.

Nụ hôn được kéo dài rất lâu hôm nay cúi cũng được như ý muốn, dù cô không có phản ứng nhưng với hắn như thế là quá đủ. Lướt từ môi đi xuống cằm, nụ hôn của hắn cứ như thế di chuyển đến khắp cổ cô. Cuối cùng là dừng lại ngay ngực, bàn tay phải đưa lên kéo sợi dây áo xuống, chiếc áo ngực con cũng nhanh chóng theo ngón tay của hắn tuột xuống dưới bụng cô. Bàn tay hắn không ngừng nắn bóp một cách mãn nguyện, đến khi nghe thấy tiếng khê rên vì đau của cô hắn mới cúi đầu xuống tham lam mút lấy mút để.

Hương thơm và dư vị ngọt ngọt nơi khóe miệng làm hắn như điên lên, hắn không muốn chiếm cả thân thể cô khi cô không hề hay biết và có cảm giác. Hắn là một người thích chiếm hữu, nhưng thứ mà hắn muốn phải là sinh vật sống chứ không phải là như người chết thế này. Cố gắng kìm nén dục vọng đang không ngừng gia tăng trong người, hắn đành dùng môi để thỏa mãn chúng. Chiếc lưỡi di chuyển khắp người cô, một tất thịt cũng không hề bỏ sót.

Đến khi đạt được thứ mà mình mong muốn, hắn mới mặt lại quần áo cho cô một cách cẩn thận. Hắn thậm chí rửa không ăn được cô thì đành liếm láp cho qua chuyện vậy, nhưng ngay hắn cũng không ngờ liếm láp qua loa của mình lại nhiều thời gian như thế. Khẽ nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, bây giờ cũng đã hơn 3 giờ sáng. Cũng còn hai tiếng mới đến lúc cô thức dậy, hắn không nỡ bỏ đi lúc này. Đột nhiên hắn mỉm cười một cách nham hiểm, kéo cả người cô và chôn vào trong lòng mình nhanh chóng tìm một vị trí êm ái chìm vào giấc ngủ.

Cơ thể cô rất ấm vì thế hắn không ngần ngại lấy hết hơi ấm từ người cô.

CHƯƠNG 13: TÀN SÁT

Sáng sớm bình minh lên cao, Cherry mới giật mình thức giấc. Cánh tay không hiểu vì sao vô cùng nhức mỏi, khi nhìn xuống cô mới phát hiện trên tay mình có một vết cắn khá sâu nhưng không đến nỗi chảy máu chỉ là để lại một dấu răng sưng tấy.

Cô không hề biết mình có sở thích hành hạ chính bản thân mình khi ngủ như thế, cảm giác khó hiểu làm cô thất thần. Thật sự đêm qua cô đã mơ thấy gì mà ngay cả bản thân mình cũng không nhớ, lại còn bạo lực như thế nữa. Nhìn xuống dưới ngực cô càng bất ngờ hơn, trên đó để lại vô số vết đỏ tròn tròn, như có người dùng môi không ngừng mút lên trên đó. Cảm giác tức giận bùng bùng trong lòng cô, đêm qua nhất định có người vào phòng cô làm những chuyện như thế.

Cô bước xuống giường lại gần máy tính, khi đi ngang qua chiếc gương lớn cô khẽ nhìn mình trong đó. Gương mặt xanh xao, gò má hơi hóp vù. Lúc này cô mới phát hiện nguyên ngày hôm qua cô chưa ăn một hột cơm này, nhưng bây giờ cô không còn tâm trí đâu mà ăn cơm nữa. Cơ thể cô đã bị một tên sở Khanh nào đó nhìn thấy hết rồi, cảm giác đây quả thật là một chuyện hết sức buồn cười. Đường đường là một sát thủ lại để một kẻ lạ mặt vào nhà, ngang nhiên làm hại thân thể cô lúc nửa đêm mà ngay chính bản thân cô cũng không hề hay biết.

Ngồi xuống trước máy tính, điều khiến cô bất ngờ đó chính là bên cạnh có một ly cà phê vẫn còn hơi khói. Chứng tỏ người đàn ông lạ mặt hôn khắp người cô chỉ mới đi cách đây không lâu, môi cô khẽ nhếch lên thành một nụ cười ngụy hiểm.

Mở hệ thống camera lên, nhưng mọi thứ chỉ là những hình ảnh mèo kitty không ngừng nhảy múa. Lúc này đây Cherry thật sự tức giận, hắn không chỉ không biết xấu hổ mà còn ngang nhiên lục máy tính của cô xóa hết dữ liệu và ghi hình của camera tối đêm qua. Hai tay cô siết chặt, cô thề nhất định giết chết tên râu xanh đó.

Nhưng không hiểu vì sao cô có một cảm giác rất quen thuộc, những nụ hôn trên cơ thể làm cô nhớ đến một người. Hắn cũng từng hôn cô mãnh liệt như thế, cũng từng có giây phút muốn chiếm hữu cô như thế.

Không lẽ người đàn ông đêm qua vào nhà cô là hắn, chỉ có hắn mới có khả năng phá bỏ hệ thống bảo mật trong máy tính của cô.

JB anh định như thế này lén lút muốn tôi sao?

Khẽ nhắm mắt dựa người ra sau chiếc ghế, trong tâm trí cô có rất nhiều điều muốn lí giải. Chẳng hạn như tại sao JB lại có những hành động như thế, cô còn nhớ rất kĩ đôi môi của hắn khi chạm vào môi mình. Vừa quen thuộc và vừa xa lạ, lúc trước cũng từng có người hôn cô như thế. Nhưng anh ta hôn cô rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không có sức cưỡng ép như hắn. Hắn dường như muốn nuốt trọn cô vào miệng, chiếm hữu cô.

Cherry biết cô và hắn chỉ là hai người xa lạ, ngày đó nếu cô không cứu hắn thì cũng không có những chuyện xảy ra như ngày hôm nay. Sống với nhau cũng đã lâu, nói không có tình cảm là nói dối, nhưng nếu nói có tình cảm thì cũng không hẵn. Hắn chưa phải là người quan tâm cô nhất, bên cạnh cô còn có một người anh luôn yêu thương cô. Anh không ngại nguy hiểm cứu cô, không ngại mạng sống của mình bảo vệ cô.

Cô không thể phụ tình anh.

Chợt nhớ ra một điều gì đó, Cherry đi lại giường tìm chiếc điện thoại nằm trong đống chăn mền bừa bộn.

Nhấn số điện thoại quen thuộc.

Rất nhanh sau đó đầu dây bên kia có người bắt máy, cô nằm xuống giường hai chân vắt lên nhau đung đưa trên không trung.

-A lô.

-Anh Jun khỏe chưa Sarly?

Đã hai ngày trôi qua Cherry không hỏi thăm tình hình của Jun, hiện tại chắc anh đang trông chờ cô đến.

Giọng nói Sarly có chút buồn bã.

-Vết thương đang có dấu hiệu hồi phục rất nhanh, nhưng có một chuyện lạ là ngày nào Wind và Devil cũng đến thăm anh ấy.

Bọn họ vốn là nước sông không phạm nước giếng, huống chi vết thương trên người của Jun là do Devil gây ra. Nếu dạo này hai người họ thường đến thăm Jun cho thấy bọn họ đang nghi ngờ anh, mọi chuyện đã đến nước này cứ tiếp tục như thế e rằng sẽ bại lộ tất cả.

Cô đưa hai ngón tay day day thái dương một cách mệt mỏi.

-Bọn họ có nói những điều gì kì lạ không?

Sarly trả lời:

-Bọn họ chỉ nói Jun là bạn của cậu nên họ thường đến thăm vậy thôi chứ không có ý gì. Cậu nghi ngờ họ biết chuyện gì sao?

Cô nói:

-Cũng có thể như thế.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc mới lên tiếng, nhưng lần này không phải là giọng của Cherry mà là của Jun.

-Anh nhớ em.

Chỉ ba chữ ngắn gọn làm cho lòng cô khẽ nhói lên, nghe giọng nói buồn bã của anh cô đoán được rằng hai ngày nay nhất định anh đều nhìn ra cánh cửa trông chờ bước chân cô đến. Nhưng cô lại nhẫn tâm không đến thăm anh. Mọi chuyện đều có lí do của nó, hiện tại cô đang luyện tập một cách nghiêm khắc. Nếu không có sự chuẩn bị kĩ càng thì nhiệm vụ lần này khó có cô hội dành phần thắng.

Cô không muốn anh nhìn thấy những vết bầm do luyện tập trên người, anh đang bị thương, cô sợ mình lại làm cho anh lo lắng.

-Em cũng vậy. Khi nào em rảnh em sẽ đến thăm anh.

Giọng nói anh khàn khàn do sức khỏe còn yếu.

-Em bận gì sao?

-Hai ngày nay cô chủ nhiệm kêu em đi thực hành nên không có ở thành phố, khi nào em về em sẽ đến thăm anh.

Cô lại một lần nữa nói dối anh, lần trước cô nói dối là khi cô bị thương ở chân. Lúc đó anh hỏi cô có đau không? Cô nhất quyết trả lời không khiến anh bớt lo lắng đi phần nào. Khi tối về chân cô đau đến mức không ngủ được phải ngồi dậy lấy thuốc xoa bóp ra ngoài để sức lên chân, nhưng không ngờ anh đã biết trước mọi chuyện. Khi nhìn thấy vẻ mặt thoáng xanh của cô anh đã đoán được rằng chân cô nhất định rất đau, nhưng anh biết dù có ép thế nào cô cũng không chịu nói với anh rằng “Em đau”.

Vì thế anh mới đứng trước cửa phòng chờ cô tự mình đi ra, quả thật như những gì anh suy tính. Chưa đến 10 giờ cô đã len lén ôm chai thuốc đi ra ngoài ngồi, một tay xoa xoa và chỗ đau, một tay cầm chai thuốc miệng không ngừng xuyt xoa.

Anh thoáng buồn nhưng giọng nói lại trầm ấm vô cùng.

-Uhm, khi nào về nhớ đến thăm anh. Anh đợi em.

Khi nghe anh nói câu đó cô hận không thể chạy ngay đến trước mặt anh, một người con trai tốt như thế thật sự cô không đáng để anh yêu. Anh có thể tìm được một người con gái tốt hơn cô gấp trăm gấp ngàn lần, lựa chọn yêu cô anh sẽ không có hạnh phúc.

Cô phải làm sao đây, cô không muốn anh vì mình mà đau.

-Em biết rồi, khi nào về em sẽ đến thăm anh ngay.

-Uhm vậy thôi, anh phải đi truyền nước biển rồi.

Trên môi cô khẽ nở nụ cười đau khổ.

-Uhm, tạm biệt anh.

-Tạm biệt em.

Chỉ khi bên người con trai này cô mới cảm nhận được hơi ấm, chỉ khi nằm trong vòng tay của người con trai này cô mới cảm nhận được tình yêu thương. Anh đã cho cô mọi thứ, từ tình thương lẫn tình cảm. Nhưng đổi lại cô không làm được gì cho anh ngoài việc làm cho anh đau lòng, anh sợ cô buồn, anh sợ cô tổn thương, anh sợ cô cô đơn. Mọi thứ gây bất hại cho cô anh đều sợ, anh đã quá yêu thương cô. Nhiều lúc cô thật sự không nỡ làm tổn thương người con trai hoàn mỹ này.

Tối đến tại mật thất.

Mina ngồi trước mặt cô, trên tay cầm một tấm bản đồ bằng da xem xét một lúc rồi bà ta ngẩng đầu lên nói với cô.

-Ta muốn người đi giết một người.

Việc giết người đối với Cherry cũng chẳng còn là chuyện lớn lao gì, cách đây vài ngày bà ta có cho Mèo đến thông báo với cô rằng có một nhiệm vụ rất quan trọng mong cô có một chuẩn bị tốt. Hôm nay chính là ngày mà bà ta giao cái nhiệm vụ đầy nguy hiểm đó cho cô, cô biết mình chỉ là một công cụ giết người nhưng biết làm sao được, chỉ có cách duy nhất đó chính là giết người khác để tìm cơ hội giết bà ta.

Cô khẽ cười:

-Mèo đã báo cho tôi, giết ai bà cứ ra lệnh đi?

Dù sao bây giờ cũng không còn bao nhiêu nhiệm vụ nữa là có thể rời khỏi bà ta nên cô cũng không ngần ngại buông những lời nói lạnh nhạt, cái lối sống và con người hiện tại của cô là do một tay bà ta dạy bảo.

Nói ra cũng thật cảm ơn tấm lòng hiệp nghĩa cứu giúp của bà ta, nếu không có bà ta cô cũng không có cơ hội thử nghiệm xem thật ra bản thân mình có thể tàn độc đến mức nào. Nhiệm vụ lần này cô sẽ chứng minh cho bà ta thấy, cô không còn là một Cherry chỉ biết vâng vâng dạ dạ mà không hề biết thủ đoạn gì.

Đặt tấm bản đồ xuống bàn, bà ta ngược mắt lên nhìn cô một cách thâm sâu.

-Người không cần phải tỏ thái độ như thế, những gì người biết và người nghĩ ta đều nắm trong lòng bàn tay.

Giọng nói trầm bổng của bà ta trong đêm nói làm Cherry khả tin, không lẽ bà ta đã biết được chuyện cô phát giác ra bà ta chính là hung thủ của vụ án năm xưa. Khả năng này có thể rất ít, người đàn bà này tuy cô cùng cẩn thận nhưng ngày hôm đó cô trốn đi rất im lặng, nếu bà ta phát hiện ra đã sớm giết chết cô chứ không đợi đến ngày hôm nay mới cảnh cáo.

Không lẽ bà ta chỉ đang thử thách cô.

Đẹp suy nghĩ sang một bên Cherry cầm tách cà phê đưa lên môi, miệng khẽ nhếch lên thành hình vòng cung.

-Chủ nhân đa nghi quá nhiều rồi, tôi nào dám có bất cứ suy nghĩ sai lệch nào.

Cô đưa tay lên chỉ vào đầu mình nheo mắt nhìn bà ta.

-Cái này của tôi mãi vẫn không thể bằng bà.

Mina nghe cô nói thế cười lớn, bà ta là một người đàn bà kiêu ngạo và đầu chứa đầy những mưu mô hơn người. Những lời nói vừa rồi của cô khiến bà ta khá vui vẻ, hầu là người biết thời biết thế sẽ được người khác trọng dụng, Cherry cũng không ngoại lệ.

Mina là người đào tạo ra Cherry ngày này, bà ta không thể không hiểu con người của đứa trẻ này. Cô không giống như những đứa trẻ chỉ tối ngày biết khóc đòi mẹ, cô khác chúng hoàn toàn. Những ngày tháng đầu sống ở đây Mina đã cho người quan sát cô rất kĩ, cô không hề khóc cũng không hề cười. Dường như những chuyện xảy ra ngày hôm đó không hề tồn tại, nhưng cho đến một ngày bà ta tình cờ nhìn thấy cô dùng dao khứa vào tay mình khiến máu chảy ra không ngừng.

Mắt cô không hề chuyển động, môi không mím, bàn tay để trên gối nhỏ xuống từng giọt máu tươi. Nhưng Cherry chỉ nhìn vào những giọt máu đó, im lặng một cách lạ thường. Cho đến khi máu cạn không còn chảy nữa cô mới mỉm cười dùng môi và lưỡi mút sạch vết máu còn dính trên tay.

Lúc nhìn thấy cảnh tượng ấy trong lòng bà ta có một cảm giác rất khó diễn tả được thành lời, một cô bé chỉ mới 12-13 tuổi mà đã có những hành động ghê sợ như thế thì nhất định sau này sẽ không phải là người dễ đối phó.

Đào tạo ra cô, tin dùng cô nhưng mà ta không thể không đề phòng. Nếu cô có bất cứ mưu đồ nào thì nhất định sẽ là kẻ thù đáng sợ, nhưng nếu cô tuyệt đối trung thành thì với bà ta cô là một quân cờ tốt. Bà ta sẽ không thể để cô lọt vào tay kẻ khác.

-Tốt, tốt lắm. –Mina không ngừng khen ngợi tài giả vờ của cô.

Cherry mỉm cười:

-Vậy bây giờ chủ nhân muốn tôi làm gì?

Mina đưa cho Cherry tấm bản đồ vừa rồi bà ta đã xem xét một cách kĩ càng, cầm tấm bản đồ trên tay Cherry có chút khó hiểu. Hình dạng trên bản đồ viết giống như đường vào một cái hầm tối, có rất nhiều cái bẫy khác nhau.

Cherry nhướng mày giờ tấm bản đồ lên vẻ khó hiểu.

Mina hiểu ý lên tiếng nói:

-Đây là bản đồ của mật thất có tên là “Tam Động” nó có ba cánh cửa ra vào. Mỗi cánh cửa đều có số người canh giữ khác nhau nhưng chỉ có duy nhất một cánh cửa là có thể vào thẳng bên trong được. Nếu như đi nhầm cửa nhất định có đường vào mà không có đường ra, người hiểu chứ?

Tam Động là một nơi khiến rất nhiều người tò mò nhưng số lượng người tới lại rất ít, nơi này chính là nơi ở của Sói Đen một trong 5 ông trùm Mafia lớn nhất thế giới ngầm. Bà ta muốn cô giết chết người đàn ông này sao?

Cherry nhìn tấm bản đồ một cách trầm tư.

-Làm cách nào mới có thể nhận dạng được cánh cửa nào là thật, nào là giả?

Mina đưa tay chỉ vào các dấu chấm hình tròn khác màu ngay miệng con hổ nằm bên cạnh tay nắm cửa, nói:

-Đây là các viên đá sôphie được đính một cách chắc chắn bên trong miệng hổ vàng, nếu để ý những viên đá này người nhất định tìm ra được câu trả lời thích đáng.

Cherry gật đầu cười.

-Bà không sợ tôi nghĩ không ra khiến bà mất đi một nhân tài sao?

Cherry rất tự tin về bản thân mình, những người được bà ta đào tạo một cách và trở thành sát thủ bây giờ cũng chỉ còn duy nhất 6 người. Ngũ Quỷ và Linda, nếu ngay trong vụ ám sát này đầu của Sói Đen không thể lấy được trái lại khiến cô chết người thiệt hại nhiều nhất chính là bà ta.

-Người nhất định làm được vì vong hồn nhà họ Quan đang chờ người tưới máu kẻ thù.

Bà ta nói rất đúng, cô nhất định sẽ không để bản thân mình chết một cách như thế. Không hổ danh là người đàn bà đầy nham hiểm, ngay cả cái khuyết điểm to lớn này của cô cũng có thể dễ dàng nhìn ra.

Nhưng thật đáng buồn, chỉ có máu của bà ta mới làm mát vong hồn cha mẹ cô.

Cherry cuộn tấm bản đồ lại cất vào trong người, cô có một chút thắc mắc về tấm bản đồ này. Bà ta có thể đưa cho cô bản vẽ của tầng hầm này trên vi tính, nhưng không hiểu vì sao bà ta lại muốn cô làm việc trên một tấm da mỏng manh này.

Những suy nghĩ đó cứ quanh quẩn trong đầu cô, cho đến khi ra khỏi mật thất cô mới phát hiện ra một điểm khác thường của tấm bản đồ. Nó không phải là tấm bản đồ thông thường, qua độ mềm dẻo của da cô có thể đoán được độ tuổi của nó. Ít nhất cũng trên 50 năm.

Thảo nào bà ta lại đưa nó cho cô, một thứ được cất giữ lâu như thế nhất định rất quan trọng. Nếu bà ta gửi vi tính qua nhất định sẽ bị bọn hacker phá hỏng tất cả. Không những không thể hoàn thành nhiệm vụ một cách an toàn mà còn có thể gây hại đến tính mạng của cô.

Nhìn tấm da trên tay cô bắt giác nở nụ cười lạnh.

-Mày là đồ tốt đấy.

Cô bước đi trên con đường dài phía trước, đêm nay khi đến mật thất gặp bà ta cô không hề mang xe đến. Chỉ đi bộ như thế này mới làm cô thanh thản được một chút ít, hằng ngày đến lớp đêm về phải học bài những thứ này cô đã mơ ước từ rất lâu rồi. Hôm nay có được những thứ như mình mong muốn nhưng không hiểu sao cô không hề cảm thấy vui vẻ tí nào, nó là áp lực đối với cô.

Trong khi mọi người không ngừng đi tìm chiếc DVD bị mất, cô lại làm những nhiệm vụ nguy hiểm đến tính mạng chỉ vì mối thâm thù trong lòng. Thủy Băng đang ở trong tay cô nhưng hiện tại cô không thể để bà ta biết được cô đang giữ nó, vì khẩu súng đó mà cả gia đình cô phải mất mạng, cô ghét nó và chưa hề dùng đến nó.

Bao nhiêu năm nay Mina không ngừng cho người tìm tung tích khẩu súng bị thất lạc năm đó, nói thật ra cô có nó cũng là do công lao của một người. Lúc cô ngắt ông ta đã khẽ nhét vào người cô một mảnh giấy nhỏ ghi dòng chữ “Khi nào tỉnh lại nhất định phải đến ngôi nhà hoang đằng sau chân núi, Băng đang đợi”.

Lúc đó ông ta đang bị người khác truy bắt nên không thể đem theo cô đi cùng, nhưng không ngờ cuối cùng cô lại bị rơi vào tay kẻ thù. Khi tỉnh lại thấy mảnh giấy nhỏ đó cô lập tức đi đến chỗ mà ông ta nói, đúng như cô nghĩ từ “Băng” trong đó viết có nghĩa là “Thủy Băng” khẩu súng chủ chốt.

Không thể đem khẩu súng đó về mật thất vì cô nghĩ chưa chắc bà ta thật sự tốt, nhận cô về nuôi, quả thật những suy tính khi đó rất có ích. Nếu ngay lúc đó cô đem Thủy Băng về nhất định sẽ bị bà ta cướp mất, không chừng ngay cả sự thật về cái chết của cha mẹ cũng không hề hay biết gì.

Bàn chân cô khẽ lướt qua những chiếc lá khô dưới mặt đường tạo thành những âm thanh xào xạc, trời đã quá khuya. Xung quanh không có một bóng người, mọi thứ làm cô cảm thấy mình thật cô độc, cứ như chỉ có mình cô sinh sống trên trái đất này vậy.

Cô rất cần một bờ vai để cô có thể ngã đầu mình vào nơi vững chắc ấy, nhưng bờ vai ấy nhất định sẽ vì cô gặp nguy hiểm. Xưa nay cô chưa hề dám thân thiết với ai quá mức, ngay cả Sarly cũng thế. Cô không muốn Mina phát hiện ra điểm yếu của mình, càng không muốn bà ta đem những người xung quanh ra uy hiếp cô. Bà ta đã biết quá nhiều chuyện, từ việc thù hận cho đến mí bặt giấu đằng sau Thủy Băng.

Bà ta biết Thủy Băng nếu như không tìm được câu chủ chốt nhất định không thể hoạt động được, lúc nhỏ cha cô từng nói “cha không muốn mọi tâm quyết của mình đổ sông đổ biển”, vì thế ông đã sáng tạo ra một loại súng dùng chốt khóa. Nếu không có cây chủ chốt thù khẩu súng còn lại sẽ được xem như một vật bỏ đi không đáng tiền. Nó không thể bỏ đạn vào được vì cái chốt bằng vàng đó đã khóa chặt tất cả các thiết bị bên trong.

.....

Đêm qua khi về đến nhà trời đã rất khuya nên sáng nay mắt cô xuất hiện một vết thâm rất rõ. Cầm hợp phần trên tay mà lòng thầm khó chịu, vết thâm to như thế này nhất định đến trường sẽ bị mọi người trông thấy. Chạm thật nhẹ nhàng một lớp phấn mỏng dưới mí, thấy vùng mí bắt đầu hồng hào trở lại cô hài lòng mỉm cười. Cũng may những loại mỹ phẩm mà bà ta đưa cho cô toàn là hàng hiệu ấy không vết thâm này không thể bị che một cách tự nhiên như thế.

Hôm nay đến trường cô mặc trên người bộ đồng phục học sinh trông vô cùng duyên dáng, ánh mắt to tròn khiến người khác xao xuyến. Tuy gương mặt hiện tại của cô không mấy trắng trẻo, không mấy xinh đẹp nhưng nụ cười của cô sẽ để lại một ấn tượng tốt trong lòng người khác. Về mặt đó không có chút tà niệm, chỉ có niềm vui và những điều tốt đẹp trong cuộc sống.

Nhìn thấy Cherry từ xa, Devil thoáng mỉm cười một cách điệu dàng. Người con gái này là người làm cho hắn thường xuyên nhớ nhung nhất. Mỗi lần gặp cô anh đều xao xuyến không muốn rời khỏi cô, có thể đó được gọi là trúng phải tiếng sét ái tình.

Nhưng không hiểu vì sao chỉ mới mấy ngày không gặp anh lại có cảm giác hình như cô hơi gầy, gương mặt trở nên xanh xao hẳn ra. Chắc vì chuyện của Jun khiến cô buồn, nhưng cô buồn vì Jun lại khiến anh tức

giận nhiều hơn nữa. Devil không cam tâm khi người con gái mình thích lại đem lòng thích người khác, nhưng anh lại không thể làm gì để ngăn cản cô.

Quen biết Cherry bao lâu nay anh thừa hiểu tính cách của cô, Cherry là một người bảo thủ trong tình cảm. Nhìn bề ngoài cô thích nói đùa vậy chứ chuyện tình cảm thì không bao giờ, cô từng cảnh cáo anh rằng “Em rất ghét cái loại đàn ông thay bồ như thay áo của anh, tốt nhất anh đừng có giở trò gì với em”.

Nghe cô nói câu đó anh thật sự không biết phải trả lời như thế nào đành ngồi im lặng hướng mắt ra chỗ khác, phía sau lưng anh còn thoáng nghe thấy tiếng cười khúc khích của cô.

Ngay từ đầu Wind đã trông thấy Cherry, nhưng khi vừa quay qua lại thấy ông anh của mình không ngừng chĩa ánh mắt lửa tình về phía cô bé. Không kìm được liền lên tiếng phá hoại không khí yên tĩnh sinh tình.

-Nè! Có cần nhìn người ta như vậy không sư huynh?

Devil không buồn ném cho Wind một ánh nhìn sắc lạnh, trước nay anh chưa từng thấy Wind là một kẻ phiền phức lắm điều. Nhưng xem ra hôm nay anh đã được mở rộng tầm mắt. Đang ngắm người đẹp mà bị người khác phá ngang quả thật ngay cả Devil một người trước nay luôn giữ nét mặt lạnh lùng điềm tĩnh cũng phải thấy khó chịu.

Cherry đứng cách hai người không xa, Devil bước đến gọi tên cô. Ánh sáng ban mai, nụ cười tươi của anh làm cho biết bao nhiêu cô gái xung quanh ngẩn người. Nhưng anh không hề hay biết, vẫn cứ ngược nhìn cô một cách triền miên. Xem những cô bạn trẻ ấy là không khí, chỉ có duy nhất một hình bóng cô bé điệu dàng trước mặt mà thôi.

-Cherry.

13. Chương 13: Tàn Sát (1)

Cô bước đến trước mặt anh, dùng nụ cười hồn nhiên nhất để chào đón Devil. Cô biết anh đang có những dấu hiệu nghi ngờ Jun nên cô không thể để mình tỏ ra khác thường được, nhưng khi nhìn nụ cười anh cô mới cảm thấy được hình như suy nghĩ của mình là hoàn toàn sai, trong nụ cười đó không có sự nghi ngờ chỉ có duy nhất niềm vui.

Chẳng lẽ những gì cô suy nghĩ là sai sao? Câu hỏi đó cô rất muốn có được câu trả lời, nhưng lúc này chưa phải là lúc tìm hiểu được mọi chuyện thật hư ra sao. Chỉ cần anh không nghi ngờ, mọi chuyện sẽ được diễn ra theo đúng cái kế hoạch mà Ngũ Quỷ đã bàn bạc trước đó.

-Chào hai anh.

Wind mỉm cười, liếc mắt nhìn Devil buông ra những lời nói đầy châm chọc.

-Khi này thấy em mà mắt Devil cứ sáng lên hẳn, quả thật đây là một sức mạnh trời sinh của đàn ông.

Được chọc ghẹo Devil như thế này không phải lúc nào cũng có cơ hội, nắm tay của anh thật sự rất khó vì thế bây giờ gặp được cơ hội quý báu này Wind nhất định không bỏ qua cho Devil một con đường thoát thân. Một thằng bạn trên cơ sở là thân, tất nhiên sẽ nhìn ra được những thay đổi qua ánh mắt của bạn mình, cũng giống như Wind có thể nhìn thấy sự thay đổi đột ngột của Devil khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của Cherry đằng xa.

Cherry nghe thấy những lời nói trêu ghẹo của Wind thì mặt thoáng đỏ, cô cúi đầu xuống đất nhìn vào hai đầu ngón chân cái đang thoát ẩn thoát hiện dưới đôi giày vải đang mang. Còn Devil thì quay phắt ánh mắt như lưỡi dao bay thẳng về phía của Wind, người con trai đầy miệng lưỡi này. Devil rất tức giận, nếu ngay lúc này không có Cherry nhất định anh sẽ cho Wind biết thế nào là lễ độ trước mặt chị dâu tương lai.

Giọng nói Devil đánh lại.

-Tốt nhất chú nên im miệng mình lại ngay lập tức, nếu còn nói nữa anh không đảm bảo sẽ không làm gì con bồ chú đâu.

Wind là người nổi tiếng đào hoa, nhưng gần đây cái tính đào hoa đó bay theo gió đầu mất tiêu rồi. Ban đầu Devil thấy rất lạ nên đã cho người đi điều tra xem thật hư thế nào, không ngờ anh lại thu được một bí mật hết sức thú vị. Wind ngoan ngoãn ở nhà bên thiếu nữ trẻ trung hiền lành xinh đẹp mà bỏ mất những cô em chân dài thon thả trong quán bar.

Biết được người anh em của mình vướng phải lưới tình, tất nhiên anh không ngại dùng điều đó để đối phó người lại Wind. Nếu không phải tại Wind đem chuyện đó ra nói, còn hù dọa anh đủ điều nhất định có đánh chết anh cũng không thêm nói cái chuyện nhục nhã đó ra.

Cảnh giác được tia nguy hiểm trước mắt, nụ cười trên môi Wind đầy vẻ bất an.

-Thôi thôi, coi như em sợ anh.

Devil mỉm cười đắc ý.

-Cũng là chú biết điều.

Thấy không khí bắt đầu thay đổi theo chiều hướng xấu đi, Wind bước tới choàng tay qua vai Cherry hỏi với giọng điệu đầy thân mật.

-Cô bé, sao nay đi học có một mình thế?

Bàn tay đang đặt trên vai Cherry bỗng nhiên bị giật phắt ra, Devil không biết đã đi lên lúc nào dùng bàn tay rắn chắc của mình không ngần ngại bẻ một cái rõ đau vào cổ tay Wind. Devil đã từng cảnh cáo Wind rằng “Ăn có thể ăn bậy, nhưng tuyệt đối đừng không thể đừng bậy”.

Wind ôm lấy cổ tay mình, nhảy về phía sau một bước. Ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm vào người Devil.

-Đau chết đi được, sao lại nỡ mạnh tay thế này.

-Cái này là chú nên hưởng.

Wind trề môi, nhìn về phía Cherry –Trọng sắc khinh bạn.

Cherry đứng cạnh đó mỉm cười một cách đầy vui vẻ, hai người con trai được gọi là hot boy mặt lạnh của trường bây giờ đang không ngừng đấu võ miệng với nhau. Đây đúng là sự kiện trăm năm có một ngày của trường JAE.

14. Chương 14: Tàn Sát (2)

Trong căn phòng phía sau một bãi đất hoang vắng không một ai sinh sống, có hai người đang ngồi mặt đối mặt dưới không gian đầy vẻ ảm đạm. Trên tay người phụ nữ đang cầm một con rắn, nó mang tên là “Pat”. Con rắn này rất hung hãn, nếu người quán nó không phải là chủ nhân của nó thì nhất định sẽ bị cắn một cái sâu đến tận xương. Ngay cả hắn, con trai của bà ta cũng chưa hề được chạm tay vào con vật đầy nguy hiểm này.

Bà ta nhìn JB với ánh mắt lạnh tanh, không còn vẻ mặt của người mẹ hiền hậu như khi có Jody nữa. Bà ta là thế, một con người đầy những thủ đoạn khác nhau. Không ngại để con trai mình đóng toàn vai ác.

-Chuyện của con bé đó sao rồi?

Con bé mà bà ta nói đó chính là Cherry em gái của Jody, khi biết được thân phận thật sự của hai chị em họ Minda cảm thấy rất hào hứng và vui vẻ. Mina hiện tại đang nuôi dưỡng con gái của người tình cũ, chuyện này nếu nói ra cho thiên hạ biết được nhất định sẽ là một câu chuyện cười hài hước nhất. Quan Tường, người đàn ông này chính là người đã khiến Mina đau khổ trong suốt một thời gian dài. Do Mina là con gái của một ông trùm mafia nên gia đình ông không cho hai người tiếp tục qua lại với cái quan hệ đầy mập mờ đó.

Sau đó ông lấy vợ sinh con, và hai món đồ chơi đầy tuyệt hảo này chính là món quà mà thượng đế ban tặng cho họ. Nhưng lòng thù hận của Mina quá sâu nặng, cộng thêm đó là món đồ được gọi là “bảo vật giang hồ” nên bà ta không ngần ngại cho người đến giết sạch cả gia đình ông. May sau, hai con gái của ông Yến Nguyệt và Yến Nguyên vẫn còn sống, nhưng cả Mina và Minda đều muốn họ phải đi vào cuộc chiến đầy chết chóc này. Mina muốn Cherry làm một công cụ giết người thì Minda là muốn nhìn cảnh hai chị em Cherry và Jody tự giết chết lẫn nhau.

JB dùng ánh mắt thâm trầm nhìn bà ta. Giọng nói lãnh đạm vang bên tay.

-Cô bé đó rất được việc, lòng thù hận còn hơn cả Jody.

Hắn thật sự không thấy mấy ngạc nhiên về những điều này, hắn đã bên cạnh dạy bảo cô suốt mấy năm trời tất nhiên cũng hiểu rõ được con người cô. Hai năm bên cô dưới cái danh phận là một người anh, một người bạn. Sáu năm bên cô như một người cầm, không hề đến nữa lời. Nếu lúc đó hắn có thể nói cho cô biết hắn là ai, liệu cô có cho hắn cơ hội bên cạnh mình như thế không. Lúc trước, sự biến mất đột ngột của hắn làm cô thất vọng trong một thời gian dài, hắn tất nhiên biết điều đó. Hắn không muốn cô buồn, hắn muốn cô quên đi người con trai hằng đêm cùng cô luyện tập. Hắn muốn trở thành người dạy bảo cô nên hắn quyết định giết chết tên thuộc hạ thân cận của dì mình, giả dạng thành hắn ta và yêu cầu bà ta để hắn được huấn luyện riêng cho Cherry.

Quả nhiên mục đích của hắn được thực hiện, khi gặp lại, Cherry không còn như lúc trước nữa. Trước kia những lúc cô không vui hắn có thể nói những câu vui khiến cô cười, nhưng bây giờ hắn lại phải làm theo yêu cầu của Mina, không được phép hề môi nói chuyện. Cứ giả vờ với cô rằng mình chính là một thằng cầm đầu vô dụng.

Cherry có thể chịu bất cứ nỗi đau nào, từ nỗi đau thân xác đến nỗi đau trong tâm hồn. Dù có máu lạnh thế nào đi nữa nhưng khi đứng trước mặt cô hắn cũng phải mềm lòng, cô là người con gái đầu tiên nói cho hắn biết thế nào là yêu thế nào là hận. Cô nói con trai trên đời này dù có nhiều như thế nào đi nữa cũng không thể yêu một đứa con gái trên tay dính đầy máu, khi nghe những điều đó hắn thật sự rất muốn dẫn cô đi ra khỏi cái nơi đầy đen tối ấy. Nhưng lúc đó hắn trong tay chưa có quyền lực, hắn chưa thể dành lại thứ mình muốn, mang lại cho cô cái được gọi là bình yên.

Trong ánh mắt của cô chỉ chứa đựng đầy thù hận, cô căm ghét kẻ đã giết chết cha mẹ mình. Ngay từ đầu hắn đã biết Mina chính là kẻ đứng sau vụ này, nhưng vẫn chưa phải là lúc thích hợp nói cho cô biết sự thật của mọi chuyện. Cô chưa đủ sáng suốt để suy nghĩ thấu đáo về những việc mình làm, nếu để cô biết nhất định sẽ bấp chấp tất cả đến tìm Mina trả thù. Hắn không muốn như thế, vì hắn cần cô sống.

Cho đến 3 năm sau, cái ngày mà hắn cho cô biết toàn bộ sự thật. Đêm đó trời có dấu hiệu sẽ mưa nên hắn mới quyết định thực hiện ý nghĩ bao lâu nay của mình. Con đường về trở lại phòng của cô không chỉ có con đường đi ngang qua phía vách núi, nếu đi đường khác sẽ xa hơn rất nhiều. Như mọi khi thì Cherry chỉ đi con đường kia không bao giờ đi phía vách núi vì cô nói nơi đó nhìn thấy có vẻ rất thê lương.

Đêm đó hắn viết trên giấy đưa cho cô.

“Trời sắp mưa rồi, cô hãy đi về phía vách núi nếu không mưa ướt hết người bị bệnh thì không hay”

Nghe lời hắn cô mới đi vào con đường định mệnh đó, đúng như hắn suy đoán trước. Mina hoàn toàn không bao giờ nghĩ rằng Cherry lại đi vào trong đó lúc trời tối như thế, bà ta cứ ung dung bàn kế hoạch của mình mà không hề biết mọi chuyện đã bị một kẻ thù không đội trời chung biết được. JB đã làm được một chuyện tốt và hết sức là cao cả, từ đó mối thù về một người không hề quen biết của Cherry đã có một mục tiêu rõ ràng. Đó chính là kẻ thù của mẹ hắn Mina. Mọi chuyện xảy ra hết sức hoàn hảo, vừa có thể giúp cô biết được ai là thù ai là bạn, vừa có thể khiến cô có cùng chung chí hướng với mình. Thật sự hắn rất là thâm độc, suy tính không sai một li nào, một mũi tên trúng hai đích.

Minda nhìn hắn đầy nghi hoặc.

-Con đã gặp con bé đó.

Từ trước đến nay bên cạnh Cherry chỉ có duy nhất hai người đó chính là Jun và Sarly. JB chưa hề quan tâm đến việc Cherry sống hay chết, cũng chưa từng hỏi về vấn đề của cô. Lúc này bà ta hỏi như thế chỉ là

thuận miệng mà thôi, nhưng khi nhìn vào ánh mắt đầy vẻ thâm trầm của hấn bà ta có thể chắc chắn một điều. Hấn không chỉ biết về Cherry, mà còn rất hiểu về con người của cô. Cái sự hiểu về người khác sâu sắc như thế này không phải tiếp xúc ngày một ngày hai mà biết được.

JB dùng ngón tay cái vuốt ve mặt chiếc nhẫn trên tay, hấn mỉm cười nhạt lười biếng nói.

-Tất nhiên là rồi, mà rất nhiều nữa là đằng khác.

Hấn còn biết được Jody hoàn toàn không trung thành với hấn, nhìn qua ánh mắt chất chứa đầy vẻ thù hận và căm ghét đó hấn đã biết Jody đã có suy tính ình một đường lui.

“Haha”

Bà ta nhìn hấn với ánh mắt khó hiểu.

-Tại sao nhiệm vụ lần này con lại muốn Jody làm? Con thừa biết Sói Đen là người rất khó đối phó.

JB mỉm cười:

-Con tin chắc cô ta sẽ làm được và còn hoàn thành tốt mọi chuyện.

Một người con gái đầy gai nhọn như thế, cơ sao lại không thể đối phó một ông trùm Mafia đối với hấn không đáng một xu. Dù Sói Đen có nhiều thế lực như thế nào, nhưng khi đứng trước mặt hấn ông ta cũng phải cúi đầu xuống kính lễ chào.

Minda khả nghi nói -Con tin con bé đó như thế sao?

-Mẹ đã khinh người cô ta rồi đấy, cô ta không phải là đứa con gái dễ bị người khác bắt nạt. Đặc biệt là với những kẻ mà cô ta căm thù.

Sói Đen chính là người năm xưa cầm đầu giết chết cả nhà cô, nếu lúc đó ông ta đã có ý định giết chết hết mọi người thì lúc cuối nhất định ông ta sẽ tháo cái mặt nạ quỷ của mình. Ông ta từng nói sẽ khiến những người chết dưới viên đạn của mình ra đi một cách bình an, đó chính là giúp người đó nhìn mặt kẻ thù trước khi chết. Hấn tin chắc rằng lúc Jody gần nhắm mắt, ông ta đã tháo gỡ chiếc mặt nạ đó xuống. Vừa nhìn thấy kẻ thù của mình, hấn thừa biết được Jody nhất định sẽ ra tay một cách tàn độc nhất.

Trong căn phòng tối âm u, gió thổi từ bên ngoài khung cửa sổ phát ra những âm thanh vù vù ghê sợ. Người con gái ngồi bên trong đó, hai tay ôm chặt lấy đầu gối. Máy tóc dài xõa xuống đôi vai gầy, gương mặt xinh xắn đã bị che khuất bởi màn đêm lạnh lẽo. Bàn tay cô giá lạnh, nắm chặt lấy gối không kìm nổi sự run rẩy từ cơ thể phát ra.

Cô đang nhìn về kí ức, một kí ức thật sự rất mờ nhạt mà tưởng chừng cả đời này cô không thể nào nhớ lại nữa. Nó như một làn sương mù, chỉ là khói, chỉ là hơi nước bốc ra. Khi gặp ánh sáng mặt trời nó sẽ nhanh chóng biến mất, không để lại bất cứ dấu vết của sự tồn tại nào. Cô không muốn nhớ lại nó, nhưng bóng tối đã làm cô mất đi tri thức, nó đưa cô về một thế giới đã xảy ra với cô. Nó muốn cô nhớ đến, nó muốn cô ray rứt lương tâm, nó muốn cô phải chìm mãi trong nỗi sợ hãi và đau khổ.

Chiếc giường lớn khiến bóng dáng của cô càng thêm bé nhỏ, cơ thể cuộn tròn lại nhìn vô cùng đáng thương. Ánh mắt mở trong đêm tối, đôi môi mấp má như muốn nói điều gì đó. Nhưng mãi không thể cất tiếng, cô cứ thế. Im lặng quay về nơi từng gọi là mái ấm gia đình.

Kí ức mong manh.

Một ngày trời đầy những giọt nắng ban mai. Dưới những bóng mát của cây bàn cao lớn mang lại là hai cô bé nhỏ nhắn đầy hồn nhiên, dõi theo bóng dáng họ là một cặp vợ chồng đang ngồi âu yếm nhìn nhau hạnh phúc mỉm cười trên môi.

Ngày này nhiều năm về trước họ đã cùng nhau nuôi nấng gia đình, chăm lo cho con cái một cách chu toàn nhất. Cuối cùng cũng như mong ước của họ, ông trời đã ban cho họ hai cô công chúa cực kì đáng yêu. Cô con gái lớn lúc này cũng đã 12 tuổi, còn cô con gái nhỏ thì 6 tuổi. Chúng nó như một cặp thiên thần, xinh xắn và dễ thương. Bà không mong ước điều gì hơn nữa, mặc dù bà biết ông rất thích con trai nhưng khi mang thai lần thứ hai bà lại làm ông thất vọng.

Thay thế cái vẻ thất vọng trong đôi mắt ông đó chính là niềm vui sướng khi nhìn thấy đứa con gái bé bỏng của mình đưa bàn tay bé nhỏ lên quơ qua quơ lại môi cười tủm tỉm trước mặt ông khi vừa tròn 2 tuần tuổi. Lúc đó ông không còn thất vọng, ông thật sự không mong gì hơn ngoài việc hằng ngày ôm trọn hai cô con gái bé bỏng vào lòng mỉm cười nhìn người vợ hiền lành lương thiện.

Giọng nói lãnh lút của con gái lớn thu hút ánh nhìn của ông, ánh mắt chuyển từ người vợ xinh đẹp trong lòng đi đến cô con gái lớn.

-Để chị cài cho em.

Cô bé cầm trên tay một cành hoa màu hồng nhạt, những ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng nâng niu cành hoa một cách cẩn thận. Cô bé sợ làm những cánh hoa rơi mất dưới bàn tay vụng về của mình. Tay còn lại cô kéo bàn tay mũm mĩm của đứa em gái đang ngồi nghịch nước cạnh hồ.

Để cho em gái ngồi im, cô cầm cành hoa từ từ đặt lên tóc em. Nhưng cô em lại không chịu nghe lời, bàn tay nhỏ nhắn cứ không ngừng tát nước vào người cô bé.

-Đừng nghịch nữa, ngồi im nào.

Cô cẩn thận cài hoa lên mái tóc mượt mà của em, con bé này trước nay rất nghịch ngợm, chẳng khi nào chịu ngồi im cho cô cài hoa. Những lúc chơi cùng em ngoài hồ nước là toàn thân cô bé lại ướt sũng.

Cô em ngồi nhìn chị hai của mình rồi mỉm cười thật tươi lộ ra hai lúm đồng tiền sâu hằm trên má. Bàn tay không yên phận đưa lên vuốt vuốt cành hoa trên đầu rồi chu mỏ làm mặt xấu. Cô bé không chịu được nữa cười thật lớn, hai ngón tay vô thức véo mạnh vào má cô em. Lúc nào cũng vậy, đứa em gái này luôn làm cô yêu chết đi được, nó luôn làm những động tác khiến cô không tự chủ được mà véo mạnh vào má nó, sau đó nó cười cười khanh khách bảo với cô rằng.

-Chị hai này, sao chị hai cười đẹp thế?

Nếu câu nói này không phải thốt ra từ miệng của một cô bé 6 tuổi thì Yến Nguyên tuyệt đối không tin đó là sự thật, nhưng không có chữ nếu ở đây cho thấy những gì Nguyệt nói đều là sự thật. Yến Nguyên thật sự rất xinh đẹp, cô sở hữu nét đẹp tự nhiên từ mẹ, vóc dáng cao ráo từ cha.

-Em nhìn chị quá rồi đấy nhóc ạ!

Cô vuốt ve mái tóc tơ mềm mại của em gái, cảm giác khoan khoái nơi lòng bàn tay làm cô vô cùng thích thú. Cô yêu đứa em gái này biết bao, nó là tài sản vô giá mà cô có được. Gia đình, cha mẹ, em gái. Mọi thứ cô đều có trong lòng bàn tay, nếu nói người hạnh phúc nhất trên thế gian này là ai? Cô xin tự trả lời: Mình là người hạnh phúc nhất.

Đôi vợ chồng trẻ lặng lẽ quan sát hai đứa con gái cưng của mình từ lúc này đến giờ, họ quay sang nhìn nhau mỉm cười khi thấy hai cô đùa giỡn vui vẻ với nhau. Trong không gian yên lặng vang lên những tiếng cười khúc khích vui tai của trẻ thơ khiến người khác cũng phải cảm thấy vui vẻ theo.

Bà khẽ dựa đầu vào khuôn ngực rắn chắc của ông.

-Em cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho em mọi thứ -Giọng nói bà êm như nước, mềm mại như vệt gió nhẹ nhàng.

Ông mỉm cười hiền từ, bàn tay phải mân mê trên đôi má vợ.

-Người phải cảm ơn là anh mới đúng, cảm ơn em đã ban tặng cho anh hai cô thiên thần xinh đẹp như thế.

Điều ông thật sự mong muốn bây giờ chẳng còn gì khác ngoài gia đình được hạnh phúc, vì vợ con ông đã không ngần ngại mà rút ra khỏi cái thế giới đầy đen tối đó. Ông có thể dùng cả mạng sống của mình ra để bảo vệ họ, chỉ cần có một người nào đó làm hại đến họ ông tuyệt đối không nung tay. Nhưng không ai biết trước được sự đời ra sao, gia đình này chỉ còn êm ấm được vài năm nữa thôi. Nó sẽ kết thúc cuộc chiến giữa ông và Mina, bắt đầu cuộc chiến giữa các thiên thần nhỏ của ông và bà ta.

Bà nhìn về phía hai cô vẫy tay gọi -Yến Nguyên, Yến Nguyệt.

Nghe giọng nói của mẹ gọi mình, Yến Nguyệt quay sang nhìn Yến Nguyên cười te lét. Giọng nói đầy vẻ tình ranh.

-Chị hai, bé em lại mẹ nào.

Yến Nguyên nheo mắt nhìn cô, nụ cười trên môi chưa bao giờ tắt.

-Lớn già đầu rồi còn không nheo với chị hai à?

Ngoài miệng thì chỉ nói như thế thôi nhưng trong lòng lại rất ấm áp, hằng ngày được bế Nguyệt trên tay thì không còn gì hạnh phúc bằng. Thân hình tròn trịa bé nhỏ nằm gọn trong vòng tay của cô, cái cảm giác này khiến cho Yến Nguyên đắm ra nghiện.

Nguyệt đưa bàn tay mím mím bé nhỏ của mình ra, ánh mắt mong chờ chị hai bế bồng mình lên cao rồi sau đó không kìm được lòn hun một cái chụt kêu lảnh lót vào má cô. Nhiều lúc do hun quá mạnh còn để lại vào vết nước bọt trên má làm Nguyệt la làng cả lên, cả nhà ai nấy đều cười khanh khách khi thấy gương mặt trẻ con của Yến Nguyệt bất giác yểu xìu vì bị chọc quê.

-Hai bé em –Cô em gái lại bắt đầu làm nũng, đôi má phụng ra trông vô cùng đáng yêu.

Yến Nguyên cười thật tươi, làm mặt xấu.

-Út của hai đáng yêu chết đi được.

Nói rồi Nguyên đưa tay ôm trọn cô em gái vào trong lòng, mi vào má Nguyệt một cái “Chụt” rõ kêu vào hai bên má tròn trĩnh. Cả hai cười khúc khích tiến về phía cha mẹ.

Nhận lấy bé yêu từ tay con gái lớn, bà không ngừng hun mạnh vào má cô con gái nhỏ của mình, làm Yến Nguyệt phải la toán cả lên.

-Ui ui mẹ ơi, chết con mất, chết con mất –Nguyệt lấy bàn tay búp măng bé tẹo của mình ôm chặt hai má không ẹ hun nữa, cô nghe nói hun nhiều vào má nhất định lớn sau này sẽ không đẹp nữa, xệ tới cổ luôn. Và người nói ra những lời nói mục đích nhằm trêu ghẹo đó không ai khác ngoài người chị xinh đẹp của cô.

Bà mím cười xoa đầu Yến Nguyệt –Thôi mẹ không hun nữa, con gái của mẹ lớn rồi mà còn không nheo như vậy xấu hổ quá.

Cô uất ức xoay người nhìn về phía Yến Nguyên, ánh mắt ngân ngấn nước như van nài –Hai, hai nói ẹ biết là hai thích bế út như thế đi –Nguyệt luôn tin chắc về điều đó, trước nay hầu là những người khi nhìn thấy cô bé đều quay sang nựng lấy nựng để. Họ còn kèm theo nụ cười trên môi và không quên câu nói “Con gái út anh Quan đáng yêu quá”.

Yến Nguyên quay sang nhìn cha mẹ cười lớn.

-Cha mẹ thấy không? Con cái đâu có lại nó hahaha.

Cô em gái này của cô cái gì cũng nói được, cái tính lạnh lợi này khiến nó càng thêm ranh mãnh. Tuổi tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, lúc nào nên nói thì nói lúc nào nên im thì im, không hề vượt quá cái bốn phận mà một đứa con gái nên có. Nhờ cái tính hiểu chuyện đó mà cô không cần quá nhiều thời gian để trông chừng em gái, lúc cô im lặng Yến Nguyệt tự biết thời điểm đó mình cũng cần phải im, vì thế những khi buồn chỉ cần ngồi cùng em gái cô thấy vui vẻ hẳn lên.

Ông ôm ba mẹ con vào lòng –Nguyệt Nhi của cha là đáng yêu nhất.

Ông tin chắc một ngày nào đó con gái của mình sẽ trở thành một người tài giỏi, Nguyệt từ nhỏ đã bộc lộ tài trí thông minh của mình. Nhưng ông không muốn con gái cưng của mình theo cái nghề mà ông đã chọn, vì thế ông không bao giờ cho cô vào phòng chế tạo vũ khí. Ông thừa biết thời gian học chế tạo vũ khí cần rất nhiều thời gian, nhưng Yến Nguyệt thì khác, con bé này rất giống Yến Nguyên. Bản tính thông minh có sẵn từ lúc sinh ra vì thế chỉ cần nhìn sơ qua vào lần là có thể làm theo, tuy không thật sự có thể làm được y như thế, nhưng ít nhất cũng làm theo được 7,8 phần.

Ông không muốn hai đứa con của mình phải vướng vào cuộc chiến không có lối thoát này, cuộc đời trước của ông đã chịu quá nhiều đắng cay và trắc trở. Nếu không thể bảo vệ được con gái của mình, ông sống cũng không còn ý nghĩa nữa.

.....

Từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má, mang theo những kí ức hòa vào trong gió sương. Nó như một vết sẹo mãi không thể nào lành trên cơ thể cô. Nó rất đau nhưng cô không có cách nào để vớt nó lại, vết sẹo này quá sâu, sâu đến tận quả tim đỏ. Cô không thể nào nhớ được những ngày tháng đó mình đã sống hạnh phúc như thế nào? không thể nhớ được trong suốt 10 năm qua mình đã sống đau khổ như thế nào?

Ánh mắt ươn đầy giọt lệ, nhưng trên môi cô lại là nụ cười đau xót. Những khổ tâm mà bấy lâu nay cô phải chịu, thử hỏi có ai thấu hiểu được hay không? Cô là người vô dụng, kể cả đứa em gái mà mình yêu thương nhất cũng không thể bảo vệ được thì còn làm nên trò trống gì nữa. Không biết giờ này nó đang làm gì, nó có biết rằng người chị này rất nhớ nó không?

Hay nó tin chắc rằng người chị hai này đã đi về nơi chính suối.

Kí ức chết lặng theo từng giây trôi qua, Jody vẫn ngồi yên lặng vị trí cũ không hề nhúc nhích. Cô cứ mặt ỉnh chìm đắm trong nỗi nhớ nhung đau xót, cô mong sau khi nhớ về những điều vui vẻ hạnh phúc đó có thể lưu lại nụ cười tươi trên môi.

“Reng reng”

Tiếng nhạc chuông vang lên xóa tan không khí lạnh lẽo đang tồn tại vô cùng mạnh mẽ trong lòng, bàn tay trong vô thức cầm lấy chiếc điện thoại di động màu trắng. Nhìn vào màn hình đang nhấp nháy, mày cô khẽ chau lại. Số điện thoại này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, chủ nhân của nó không ai khác ngoài bà ta. Đêm khuya như thế này mà Minda còn điện thoại cho cô, chắc chắn không phải là điều gì tốt lành.

Bỗng cô nhếch môi, nụ cười trên đó mang theo đầy vẻ mỉa mai.

-Không biết chủ nhân đêm khuya như thế này gọi cho tôi còn có điều gì cần dặn? –Giọng nói cô đầy hơi lạnh giá, không cảm xúc.

Trước nay cô chưa hề nói chuyện với bà ta một cách tôn kính, ngữ điệu trong câu nói không mỉa mai thì cũng lạnh tanh như không. Tuy bề ngoài bà ta đối với cô cũng không tệ, nhưng cô thừa biết bà ta là người như thế nào. Hầu là những người không có giá trị đối với bà ta thì tuyệt đối bà ta không hề để ý đến, cứ xem như người đó hoàn toàn không hề tồn tại.

Giọng nói hòa nhã bên kia vang lên –Cô có một nhiệm vụ mới, nhiệm vụ lần này tương đối nhẹ nhàng khó khăn đó chính là khử người ám sát ông trùm Mafia. Cô ta cũng là một sát thủ chuyên nghiệp không kém cô, đặc điểm giúp cô nhận dạng nữ sát thủ đó chính là chiếc mặt nạ màu vàng lấp lánh.

Bà ta đúng là một con người đầy nham hiểm, đây chính là cái bẫy mà bà ta đặt ra để hai chị em Cherry và Jody dẫm vào. Không giống như JB, bà ta không hề nhân nhượng bất cứ ai. JB muốn hai chị em họ gặp nhau để nhận lại nhau, bà tất nhiên biết điều đó và trong thời gian điều tra bà đã phát hiện con trai mình bao nhiêu năm nay luôn ở bên cạnh con bé đó. Bà ta rất tức giận, bà ta không muốn con trai mình rơi vào lưới tình để rồi bỏ tất cả mọi thứ mà bà ta dốc tâm thực hiện.

Thay vì cho hai chị em họ gặp nhau bà ta lại cho hai người chém giết lẫn nhau, để cuối cùng chỉ còn lại một người duy nhất. Bà ta muốn chọn ra người tàn độc nhất, không nương tình nhất. Cái kết mà bà ta muốn thấy nhất đó chính là nét mặt đầy ân hận, oán thù khi nhận ra được người con gái mà mình vừa giết lại chính là người “Chị”, “Em” thất lạc bấy lâu nay của mình. Lúc đó trong người cô ta chỉ còn thù hận, bà ta sẽ nhân cơ hội đó khiến cô ta trở thành thuộc hạ duy nhất của mình. Nếu người chết là Cherry thì càng tốt, ít ra con bé Jody cũng không làm con trai bà ta suy nghĩ tới. Nếu người chết là Jody thì bà ta lại phải mất nhăm nhăm mở nhìn con trai mình mê muội.

Minda thừa biết mình không thể ngăn cản JB, vì thế bà ta cứ mặt cho ông trời quyết định vậy. Một trong hai người nhất định có người phải chết, bà ta chỉ cần ngồi im thưởng thức vở kịch máu mà do chính bản thân mình làm đạo diễn mà thôi.

Đây là một mệnh lệnh hết sức nguy hiểm, người được cử ra để ám sát Sói Đen nhất định không phải là hạng tầm thường. Hàng loạt ý nghĩ trong đầu chúng khiến cô thấy mọi thứ đều đã được sắp đặt trước.

Bà ta muốn cô tự mình đi nạp mạng sao?

Dù biết nguy hiểm đang không ngừng rình rập trước mắt nhưng Jody lại không thể làm gì hơn ngoài việc cắn răng chấp nhận, cô đã hứa với cha mẹ rằng mình sẽ sống vì thế lần này cũng vậy. Cô nhất định sẽ giữ được mạng quay về. Kìm chế cảm xúc một cách cẩn thận, giọng cười khê của Jody vang lên trong không gian yên lặng đến lạ thường. Cô cười không phải vì mình thật sự vui mà là cười cho sự ngu ngốc của chính bản thân mình.

Giọng nói lãnh đạm vang lên, bàn tay cầm điện thoại của cô vô thức nắm chặt lại.

-Tôi biết mình phải làm gì rồi, cảm ơn bà. Chủ nhân ạ.

Minda cười khê, bà ta thừa biết cô có bộ dạng như thế nào trong lúc này.

-Được. Tôi trông cậy vào cô.

-Tạm biệt bà.

“Rụp”

Cuộc nói chuyện giữa hai người đã kết thúc, cô đứng lên tiến về phía chiếc gương lớn. Hình bóng người con gái với gương mặt nhợt nhạt đang hiện trong đó, cô không còn nhận ra chính bản thân mình nữa. Đôi mắt thâm quầng, đôi môi tái nhợt. Sự mệt mỏi in hằn trên đó.

“Minda à! Tuy bà có ơn cứu cái mạng này của tôi, nhưng bà đã hết thời hạn sử dụng nó. Bà không còn cái quyền cướp nó đi”

“Hahahaha”

Jody ngửa cổ lên cười lớn, ánh mắt tàn độc. Hai tay nắm chặt lại, những đường gân xanh không ngừng nổi lên trên cổ trông thật đáng sợ. Giờ đây cô bỗng nhiên biến thành người khác, một nữ ma đầu thật sự.

Cánh cửa màu đen che khuất đi gương mặt xinh đẹp của người con gái ngồi bên trong đó, ánh mắt sắc bén lạnh lùng quét qua trên từng con số và chữ viết hiện lên trên màn hình vi tính. Bàn tay nhanh nhẹn đánh những dải số mật mã bí ẩn, bên cạnh chiếc bàn học xinh xắn là ly cà phê còn nghi ngút hương khói nồng. Khung cảnh bên ngoài cũng thêm phần u ám, dường như người con gái này có một sức ảnh hưởng rất lớn, mỗi khi tâm trạng cô vui vẻ thì mọi vật xung quanh cũng trở nên xanh tươi, không khí cũng trong lành hơn rất nhiều.

Đó chỉ là suy nghĩ của một người hoàn toàn không biết nguyên nhân thật sự của việc đó, chỉ duy nhất mình cô biết vì sao xung quanh mình lại có sự khác lạ như thế. Bình thường tâm trạng vui vẻ Cherry sẽ không ngần ngại và chần chừ mà đi cắm bình nước tưới những cành hoa đang hé nở. không khí xung quanh cũng lập tức trở nên thoáng mát hơn nhờ sự tiết ra từ các cành hoa. Còn những ngày tâm trạng Cherry không được tốt cô chẳng buồn đi cắm bình nước để tưới hoa, mặc cho nó ngày càng héo tàn theo những tia nắng mặt trời chiếu thẳng xuống. không khí cũng bị liên lụy theo, chúng cũng trở nên khó chịu và làm cho chúng ta cảm thấy ngột ngạt một cách kì lạ.

Gương mặt đang tập trung của cô bây giờ hoàn toàn khác với gương mặt đáng yêu khi lên lớp hằng ngày, cứ như hai người hoàn toàn xa lạ không phải là một. Ánh mắt và mọi cử chỉ của cô hiện tại đều làm cho người khác cảm thấy có một cái gì đó e dè, không dám tiếp xúc với cô. Bởi vì cô là người luôn đem công việc của mình lên hàng đầu, cô có thể chăm chú tập trung về một vấn đề gì đó suốt mấy giờ đồng hồ mà không cần nghỉ ngơi.

“Vù..... Vù”

Làn gió bên ngoài khung cửa sổ không ngừng thổi mạnh làm mái tóc dài của cô bay phất phới một cách bay bổng, bàn tay trắng nõn nà đưa lên vén mái tóc vướng lại trên má ra sau bên tai. Khung cảnh này làm người khác không khỏi xao xuyến lòng mình.

“Cốc cốc”

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, bây giờ cô chỉ sống có một mình trong nhà hoàn toàn không có người nào khác. Ai là người gõ cửa Cherry tự có thể đoán ra được, nếu không phải là người đàn ông đó thì không còn ai khác mà giờ này đi đến làm phiền cô.

Khẽ ngược lên nhìn chằm chằm vào cánh cửa không ngừng phát ra âm thanh “Cộc cộc” một cách kiên nhẫn. Hắn có thể dư sức phá bỏ cánh cửa đó để đường đường chính chính bước chân vào phòng cô, mỉm cười quái dị nhìn cô. Hà tất gì phải làm những trò kì lạ như thế, cô thầm giễu cợt chính bản thân mình. Tại sao cô lại có một cảm giác như thế chứ, mỗi lần biết hắn đang bên cạnh mình lòng cô lại cảm nhận được một cái gì đó rất gần, rất thân thiết. Cứ như hắn là một người quen biết của cô vậy, thậm chí còn rất thân nữa. Bởi cái cảm giác đó không phải bắt đầu từ lúc hắn vào nhà cô ở mà là bắt đầu từ lúc cô mới gặp hắn ngoài đường. Lúc đó cô cũng có cảm giác như thế này, nhưng cô chỉ nghĩ rằng mình nhất thời có chút kì lạ trong người thôi. Nhưng không ngờ cái kì lạ đó cứ mãi bám theo cô.

Cảm thấy âm thanh đó thật chứng tỏ Cherry không chịu được nữa đành cất tiếng chịu thua.

-Vào đi.

“Cạch”

Người đàn ông mặt dày bên ngoài bước chân vào trong phòng, trên môi hắn ta khẽ hiện lên tia cười. Thì ra đối phó với cô cũng rất đơn giản, chỉ cần cứng đầu và lì một chút xíu mà thôi. Cũng đã lâu rồi hắn không gặp cô nên đâm ra hơi nhớ nhớ nên mới ngạo mạn đi về đây, từ lúc đứng ngoài cửa xem ra cô đã biết là hắn rồi.

Cherry khẽ liếc nhìn hắn, người đàn ông này quả thật rất đáng ghét. Chuyện lần trước hắn ngang nhiên đi vào phòng cô lúc nửa đêm, không ngừng hôn hít khắp người cô, cô còn chưa tìm hắn tính sổ thì hắn đã tự nộp mạng đến đây rồi. Nhưng khi nhìn xuống bàn tay đang cầm ly sữa nóng của hắn cô lập tức quên ngay những lời định nói ra.

Hắn đến đây không phải chỉ đem sữa cho cô thôi đó chứ.

Hắn đi lại bàn làm việc của cô, khẽ đặt ly sữa nóng xuống bàn. Nhìn cô mỉm cười, không hiểu vì sao khi đường đường chính chính nhìn cô như thế mà không cần phải lén lút ngoài cửa sổ làm hắn vô cùng dễ chịu. Mỗi ngày hắn đều đến đây, ngắm gương mặt đang ngủ say của cô. Nhưng đêm nay khi đứng bên ngoài nhìn cô miệt mài như thế hắn không đành lòng, dù là một người máu lạnh vô tình nhưng đứng trước mặt người con gái mình yêu thì không thể nào kìm chế nổi lòng mình. Hắn muốn vào đây, đem cho cô một ly sữa thơm ngon lút dạ. Dù biết những điều mình làm sẽ khiến cô nghi ngờ, nhưng hắn không thể làm gì hơn ngoài một chuyện nhỏ như thế.

-Uống chút sữa đi, đừng cứ mãi chăm chú vào máy tính như thế.

Bàn tay nhanh nhẹn của hắn đưa lên nút tắt màn hình, những hình ảnh bên trên đang phát sáng bỗng chốc tối lại. Hắn vờ như không biết cô đang làm gì, dù sao hai người hiện tại chưa phải cùng chung một con thuyền. Nếu để cô nghi ngờ thân phận của hắn thì hoàn toàn chỉ có hại cho hai bên mà thôi, nhìn vào sắc mặt không mấy tốt của cô cho thấy những thông tin cô đang tìm có thể rất quan trọng, để người ngoài như hắn biết thì không hay chút nào.

Cô nhìn hắn, giọng nói lạnh lùng.

-Tại sao anh lại đến đây, đêm trước chưa đủ sao?

Cô là người con gái vô cùng thẳng thắn, những gì người đàn ông xấu xa này làm với cô, cô không ngại nói ra một thể với hắn. Nhìn gương mặt đầy bồn chồn đó cô hận không thể xé nát nó ra, xem rốt cuộc bên trong có đến bao nhiêu lớp da.

Hắn khẽ cười, đưa tay lên sờ vào đôi môi mình.

-Chưa. Vị ngọt của em, tôi còn chưa nếm đủ.

Hắn cố tình trêu đùa cô, cô gái không biết e ngại trước mặt đàn ông này có ngày làm hắn tức chết. Cô không biết mình đang đứng trước mặt một tên vô cùng háo sắc hay sao mà lại to gan nói ra những lời nói đầy ám muội đó. Cái đêm mà hắn vào đây, không ngừng dùng nụ hôn thỏa mãn trên người cô, hiện tại vẫn

còn làm hấn gay rút. Hấn muốn cô nhưng lại không thể hưởng thụ cơ thể cô, hấn thích cô nhưng lại không thể đường đường chính chính nói thích cô.

Mọi chuyện hấn muốn đều không thể làm được, trong tay có quyền lực thì sao chứ? Hấn vẫn không thể nào có được một vị trí trong tim cô. Khi nhìn cô ngọt ngào bên cạnh Jun, khi nhìn nét mặt ửng đỏ e thẹn của cô bên cạnh Devil làm hấn dường như tức điên lên. Cô không hề hay biết, cô không hề để tâm một chút nào đến hấn.

Cherry đưa tay đón nhận tách sữa nóng, đưa lên miệng khẽ uống một ngụm. Hai chân cô vắt qua nhau đứng đờ, bàn tay còn lại để lên đùi gõ nhẹ. Ánh mắt cô nhìn hấn mang theo ý cười.

-Có muốn ném lại mùi vị đó không?

Cherry không phải ngu ngốc đến mức độ nhận không ra mục đích hấn vào đây đêm nay, nhìn gương mặt đầy vẻ khiêu khích như thế chắc hấn đang muốn thử sức chịu đựng của cô. Hấn muốn vui đùa. Được. Cô sẽ đùa cùng hấn, muốn chiến thắng kẻ khác phải dùng đến thủ đoạn của bản thân mình. Ông trời ban cho cô sắc đẹp, cô sẽ dùng nó để làm vũ khí của riêng mình. Dù sao cơ thể cô người đàn ông mặt người dạ thú này cũng đã nhìn thấy hết, có cho hấn đụng chạm thêm một chút nữa cũng chẳng sao.

JB mỉm cười đầy vẻ thích thú bước đến bên cô, bàn tay hấn không ngần ngại ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô. Miệng đưa sát lại tai Cherry, đầu lưỡi nhẹ nhàng quét vào vành tai cô. Giọng nói hấn khàn khàn.

-Rất muốn là đằng khác. Tôi từng nghĩ rằng, không biết được nằm trên người một nữ sát thủ, nghe thấy hơi thở gấp gáp của cô thì sẽ như thế nào? Đêm nay, xem ra tôi được thực hành bằng cơ thể mình thật rồi. Cô đồng ý chứ Cherry?.

Giọng nói mờ ám của hấn làm cơ thể cô khẽ run, nhận thấy sự khác thường của cô nụ cười trên môi hấn càng sâu hơn. Thì ra trên đời này vẫn còn một thứ làm Cherry cân nhắc, đêm nay hấn đến đây xem ra không phí một chút công sức nào.

Thấy cô không trả lời mà chỉ nhìn hấn bằng ánh mắt đầy mê hoặc JB mỉm cười. Bàn tay hấn bóp mạnh vào cằm cô khiến miệng cô trong vô thức há ra, không hiểu sao với những người con gái khác hấn chẳng phải làm gì cả, chỉ cần nằm xuống mặt kệ những cô gái đó không ngừng tạo ra khoái cảm trên người mình. Còn với cô thì lại khác, bản năng chiếm hữu của hấn không thể chờ đến ngày cô tự mình làm điều đó.

Đôi môi hấn áp xuống, phủ lên môi cô. Chiếc lưỡi linh hoạt tách răng cô ra một cách nhẹ nhàng, cô không còn kháng cự như lần đầu tiên nữa mà ngoan ngoãn mặc cho hấn ngao du trong miệng. Hai đầu lưỡi khẽ chạm vào nhau, mọi cảm xúc và dây thần kinh trong người như bị đứt ra. Vật đàn ông của hấn cương lên đến khó chịu, hấn rất muốn dùng hết sức tiến mạnh vào người cô ngay lập tức.

Thấy cô chịu nghe lời hấn bèn buông bàn tay đang bóp cằm cô di chuyển xuống cổ, nhẹ nhàng vuốt ve lên làn da mềm mại của cô. Do nụ hôn của hấn quá mạnh bạo, cơ thể mềm yếu của cô không chống đỡ được người như trượt xuống. Nhận thấy được vẻ yếu ớt của cô hấn liền dùng tay nắm chặt hai đùi cô, người khẽ xoay đặt cô lên trên chiếc bàn làm việc rộng lớn. Do ở nhà và đang là buổi tối nên cô chỉ mặc một chiếc quần ngắn để lộ cặp đùi trắng mịn thon thả, bàn tay đang đặt trên đó không chịu an phận mà di chuyển một cách tự do.

Theo đường cong cơ thể của cô, hấn đưa tay mình đi lên. Đùi, mông, rồi lên tới ngực. Cơ thể cô như bị bàn tay hấn thiêu đốt, từng nốt thịt trở nên mềm mại khi hấn lướt qua. Tăng lực ở tay, ngực cô nhanh chóng bị hấn tóm gọn lấy.

“Uhm”

Hấn đang chuẩn bị cởi đi bộ đồ khó chịu trên người cô thì giọng nói mềm mại của cô vang bên tai, đôi môi nhỏ nhắn rời khỏi môi hấn không một chút do dự.

-Chấm dứt cuộc vui ở đây thôi JB.

“Hahaha”

Cherry đẩy thân hình to lớn của hấn ra khỏi người, khẽ lách qua cô nhẹ nhàng bước xuống đất. Tay phải đưa lên môi một cách quyến rũ, nụ cười đầy vẻ ngọt ngào lúc này của hấn cũng không cánh mà bay, thay

vào đó là ánh mắt vô cùng sắc bén. Cherry biết JB đang thật sự tức giận, nhưng đối với cô chỉ có như vậy mới khiến cô càng thêm thích thú với trò chơi này. Khi đang đến lúc người con trai không thể nào kìm chế nổi, người con gái bỗng nhiên tạt một thao nước lạnh vào người của người con trai. Thật sự không còn điều gì thú vị hơn bằng điều đó.

-Tạm biệt, ngủ ngon nhé. JB.

Cô quay người bước ra khỏi phòng để lại hân với gương mặt đầy vẻ u ám ngoài sau. Người con gái này thật sự làm hân tức giận, cô dám trêu đùa hân một cách như thế. Quả thật cô chưa bị hân hành hạ nên cô chưa biết sợ là gì.

-Cherry, tôi sẽ khiến em không ngừng van xin tôi..... cho em.

Trong bóng tối mập mờ che khuất ánh trăng sáng trên bầu trời, một bóng đen thoát ẩn thoát hiện không ngừng tạo ra những hình ảnh huyền bí. Âm thanh xào xạc phát ra khi bước chân cô khẽ chạm vào những chiếc lá khô nằm rơi rác trên mặt đất. Theo hướng phát ra những âm thanh kì lạ đó, những người đang đứng canh gác trước mặt thất bất đầu có dấu hiệu khả nghi.

Mọi người chia nhau đi tìm xung quanh xem có động tĩnh nào hay không, Linda cũng bắt đầu cảnh giác. Từ trước đến nay số người muốn giết chết Mina không phải là ít vì thế những chuyện xảy ra như thế này đối với mọi người cũng được xem là bình thường.

“Vù..... vù”

-Là ai?

Cứ tiếp tục nghe thấy âm thanh đó nhưng tìm mãi vẫn không thấy được bóng dáng của kẻ đó. Linda cảm thấy như bị trêu đùa liên tục giọng lạnh lùng lên tiếng trong đêm tối thanh tĩnh. Câu hỏi của Linda khiến mọi người xung quanh không ngừng lo lắng, thấy tình hình không ổn chút nào bọn họ lấy súng ra khỏi thắt lưng. Ánh mắt sắc bén dò tìm xung quanh xem có gì khả nghi hay không.

Môi Cherry khẽ nhếch lên thành nụ cười, cô bước lên phóng mình một cái. Bóng đen khi nãy ẩn nấp bên trong những cành cây to lớn giờ đang đứng trước mặt Linda. Nhìn cô với ánh mắt sáng rực, mặt trắng tuy không thể soi sáng mọi vật như mặt trời được, nhưng hiện tại nó lại làm nổi bật ánh mắt như tia nắng của Cherry.

-Chị Linda.

Giọng nói như cười như đùa vang bên tai, người con gái trước mặt đang vận trên người bộ đồ màu đen bóng. Giữa eo cô gái đó còn có một khẩu súng được vắt lên một cách gọn gàng, mái tóc dài được búi lên cao. Gương mặt xinh đẹp được che đi bởi một chiếc mặt nạ có những đường nét tinh tế, nhìn bề ngoài rất khó nhận dạng được là ai. Nhưng khi nghe giọng nói phát ra từ người con gái trước mặt Linda lập tức nhận ra ngay.

-Cherry.

Linda nhìn thẳng vào ánh mắt của cô qua lớp mặt nạ, lại một lần nữa Linda khẳng định rằng người này không ai khác ngoài Cherry.

Cô bước lên một bước, hai tay đưa ra sau. Môi lại một lần nữa nhếch lên thành hình vòng cung.

-Không hổ danh là “Ma nữ” chỉ cần nghe giọng nói một chút xiu thôi là đã nhận ra em là ai rồi.

Linda được mọi người biết đến với cái biệt danh là “Ma nữ” đúng như cái tên đó cô chẳng khác nào một bóng ma, đến không ai hay đi không ai biết. Thời gian trước Cherry có gặp Linda tại quán cà phê “Đêm” lúc đó người xử lí vết thương cho Jun cũng chính là chị ta, cô không nghĩ Linda lại quay về đây làm người chịu trách nhiệm trực tiếp canh gác trước mặt thất của Mina.

Linda cười lớn, khẩu súng trên tay được cô nhẹ nhàng cất ra sau -Không ngờ lại gặp lại em ở đây, không phải không thấy chị ở cà phê “Đêm” nên đến đây tìm chị đó chứ?.

Cherry dùng tay tháo bỏ chiếc mặt nạ xuống, gương mặt trắng mịn dần dần được hiện rõ ràng trong bóng tối. Không có chút phấn son nào trên mặt cả, nhưng những đường nét tinh tế sắc sảo càng khiến cô nổi bật

hơn. Không gian đêm tối, người con gái mặt trên người màu đen làm người khác liên tưởng ngay đến hình ảnh “Con gái của bóng đêm” khi nhìn thấy Cherry trong hoàn cảnh bây giờ.

Cherry nữa cười nữa không –Nhớ chị đến thăm không được hay sao?

Linda bước đến ôm Cherry vào lòng –Có ai cấm em không được đến đâu.

Từ nhỏ đến lớn Linda luôn chăm sóc cho Cherry như là đứa em ruột, tình cảm giữa hai người trước nay luôn tốt chưa từng xảy ra bất cứ hiềm khích không đáng có nào. Mất đi người thân từ nhỏ bây giờ lại nhận được tình thương từ một người chị chạc tuổi chị hai mình, cái mất mát trước đó là Cherry xem cái đang có ở hiện tại là bù đắp.

Cô đối xử với Linda một mực rất tốt và luôn ngoan ngoãn, chưa từng cãi lời người chị thứ hai này. Những chuyện buồn vui đa phần cô cũng đều kể cho Linda nghe, nhưng chỉ duy nhất chuyện về gia đình cô thì Linda chưa được nghe cô nói bất cứ câu nào.

Cherry che giấu cảm xúc của mình bên cái vẻ ngoài lạnh lùng khó đoán, là một người có bản chất ít nói, ít tiếp xúc nên Cherry thường không quen biết được nhiều bạn. Nhưng khả năng thật thụ của cô lại khiến nhiều người khâm phục chen lẫn ghen tức. Linda từng khuyên cô rằng “Em hãy cố hòa đồng với các bạn đi, đừng như thế này nữa bọn họ sẽ tìm cách hại chết em mất”

Lúc đó Cherry mới hiểu ra được một điều rằng, trên thế gian này luôn không công bằng. Mình làm tốt một chuyện gì đó sẽ khiến mọi người ganh ghét tìm cách *** hại. Mình làm không tốt một việc gì đó sẽ khiến mọi người cười chê mỉa mai và không quên thèm theo ba chữ “Đồ vô dụng” Cô không biết mình nên làm gì mới khiến vừa lòng bọn họ, nhưng khi suy nghĩ lại thì cô ấy không cần thiết nữa, suy nghĩ của bọn người không có đầu óc đó hoàn toàn chẳng là gì cả. Đối với Cherry, bọn chúng chỉ là những đứa trẻ chưa thể dứt sữa mẹ mà thôi.

Cherry mỉm cười, hai tay ôm Linda vô thức nắm chặt lại. Cảm giác thân quen này đã lâu lắm rồi Cherry không có, những kí ức đẹp dễ nhanh chóng ứa về. Vòng tay này rất ấm, làm cô luôn nhớ đến vòng tay của người chị đã mất khí xưa.

-Chị hai –Cherry khẽ gọi, chợt nhận ra mình có phần hơi lỗ lờ nên cô nhanh chóng rời khỏi vòng tay của Linda.

Nhìn thấy ánh mắt bỗng trở nên nghiêm nghị của Cherry, Linda mới nhớ đến ý chính của cuộc gặp mặt trước mặt thất ngày hôm nay. Nếu không có chuyện gì quan trọng Cherry sẽ không trực tiếp đến tìm gặp Mina khi chưa có lệnh triệu tập của bà ta, Linda có phần hơi hiểu kì về chuyện này.

-Em đến đây giờ này có chuyện gì sao?

Linda đi thẳng vào vấn đề, giọng nói trầm bổng nhưng có phần cứng nhắc. Công là công, tư là tư. Tuy hai người luôn thân thiết với nhau nhưng trước chuyện của tổ chức thì tuyệt đối không cho phép thứ tình cảm chị em đó chen vào. Nếu một ngày nào đó bắt Linda đối đầu với Cherry nhất định cô sẽ không nhân nhượng mà ra tay một cách dứt khoát. Đã nhuốm thân vào con đường đầy tội lỗi này thì không cho phép giữ trong lòng một chữ “Tình” dù có là hai chị em ruột đi nữa cũng không được phép tha mạng sống cho đối phương. Ở đây chỉ có một quy tắc duy nhất đó chính là “Giết chết người khác để giành lại quyền được sống cho chính bản thân mình”

Linda được Mina tin tưởng giao cho nhiệm vụ canh gác trước mặt thất, công việc này ngoài mặt chỉ là đứng canh nhưng thật ra hết sức nguy hiểm. Quan sát tình hình xung quanh, không trừ các khả năng bị công kích bất ngờ. Nhưng trước sự phòng thủ kĩ càng của Linda thì cơ hội để người khác len vào trong hình như chưa đến 10%. Tất cả mọi người khi có ý định bước vào cánh cửa mặt thất này phải được Linda dò xét và cho phép, ngay cả Cherry cũng không ngoại lệ.

Cherry nheo mắt nhìn thẳng vào Linda.

-Không phải chị định kiểm tra em đấy chứ?

Linda nghe giọng nói đầy bốn cọt của Cherry có chút khó chịu, cô đưa tay xoa xoa trán.

-Em đừng quên đây là nhiệm vụ của chị, đừng làm khó chị như thế chứ.

Gần đây có rất nhiều người trong tổ chức ra tay chống đối với Mina, nên số người canh gác trước mật thất được tăng gấp đôi. Các thế lực bên ngoài không ngừng mua chuộc những thuộc hạ cấp thấp trong tổ chức gây ra một làn sóng không hề nhỏ, thấy sức ảnh hưởng đang đạt đến độ nguy hiểm Linda không thể không đề phòng, dù biết khả năng Cherry phản bội tổ chức là rất nhỏ.

Cherry nhún vai lười biếng nói:

-Chị cứ vào vào chủ nhân rằng Cherry có chuyện quan trọng cần tìm chủ nhân gấp, mong chủ nhân cho triệu kiến.

Linda nghe giọng nói bình thản của Cherry cũng đoán phần nào sự việc, mỗi khi Cherry tỏ ra không có chuyện gì thì bên trong nhất định có chuyện rất lớn. Cái nét mặt không thay đổi đó làm nhiều lần Linda tức đến điên lên, chẳng khi nào nghe Cherry tự kể về những chuyện xảy ra với bản thân mình chỉ biết che dấu tự lực giải quyết mà không thêm cần đến sự giúp đỡ của cô.

Linda bất lực quay sang nhìn cô gái mặc đồ đen đang đứng phía sau lưng mình, cô gái đó lập tức hiểu ý cúi đầu cung kính với hai người rồi nhanh chóng bước chân đi vào bên trong mật thất. Bóng dáng của cô gái đó biến mất ngay sau cánh cửa màu đen, chỉ còn để lại âm thanh xào xạc càng lúc càng xa.

.....

Cô gái mặt đồ đen bước đến bên cạnh Mina, cô ta khẽ nhìn qua người đàn bà đang ngồi cạnh Mina nhưng nhanh như chớp ánh mắt đó lập tức di chuyển đi hướng khác. Hầu là những chuyện đám thuộc hạ nhỏ bé như cô ta không có tư cách biết thì dù có bắt gặp hay phát giác ra được điều gì thì cũng phải biến mình thành một người câm điếc, im miệng mai ra còn có thể giữ được cái mạng không đáng một xu này.

Cô gái đó quỳ xuống cung kính chuyển lời.

-Thưa chủ nhân, Cherry quay về nói có chuyện quan trọng cần gặp người.

Trên môi Mina bỗng xuất hiện một nụ cười lạnh đến tận xương tủy, quả thật không ngoài dự đoán của bà ta. Khi điều tra ra được thân phận và quyền lực phía sau của Long Sẹo cô nhất định sẽ quay về hỏi mọi chuyện cho rõ ràng.

-Cô con bé vào -Bà ta bình thản ra lệnh, ngón tay trở vô tư xoay xoay chiếc nhẫn bằng cẩm thạch bản to trên ngón tay cái.

-Dạ rõ.

Cô gái vâng lời tuân lệnh, cung kính bước ra khỏi căn phòng lạnh lẽo. Ánh mắt vẫn vô thức đảo qua người đàn bà bí ẩn bên cạnh Mina.

Minda từ nãy giờ vẫn luôn ngồi ngang hàng với Mina, hai người đang bàn một kế hoạch hết sức chu toàn. Ngoài mặt thì hai người xem nhau như chị xem thân thiết, nhưng bên trong cái bức bình phong đó chính là cuộc chiến không khoan nhượng giữa hai đối phương.

Minda mỉm cười môi khẽ nhấp một ngụm trà ngon.

-Con bé đó cũng tìm đến đây nhanh thật đấy.

Mina cảm thấy tự hào về bảo bối của mình, đúng Cherry là một đứa con gái làm việc trước nay luôn cẩn thận và nhanh gọn. Cô chưa bao giờ gây ra cho bà ta bất cứ phiền phức nào, ngay cả chuyện điều tra Long Sẹo. Người đứng trong top 5 của thế giới ngầm cũng đã được Cherry đưa ra giấy dùng kính hiển vi nghiên cứu. xem ra lần này muốn cô đi cần phải đưa ra một lý do hết sức hợp lý.

Bà ta luôn là người hiểu ý nghĩ của Cherry nhất, những chuyện cô không muốn hỏi bà ta cũng chẳng cần phải nói ra, yêu cầu duy nhất chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ càng nhanh càng tốt. Còn một khi cô muốn biết nguyên nhân, nếu bà ta không nói cô tuyệt đối sẽ không làm. Dù có kẻ dao ngay cổ cũng vô ích mà thôi.

Mina chậm rãi nói:

-Minda à! Nếu chị đã chịu đến đây nhờ tôi cho chị mượn con bé một chút thì phải biết trước con bé là người như thế nào chứ.

Thật sự Mina chưa từng nghĩ Cherry lại rơi vào tầm ngắm của Minda, nếu chị ta có ý đồ đoạt lấy Cherry thì Mina tuyệt đối không bỏ qua. Nhưng Minda không chỉ có thể lực của mình mà con có JB, con trai của bà ta đang đứng phía sau giúp bà ta giành lấy giang sơn. Vì thế Mina không giao Cherry ra thì không được, một khi mọi chuyện có chuyển biến xấu bà ta sẽ lập tức ngăn Cherry thực hiện nhiệm vụ lần này. Nhưng Minda lại cho người luôn giám sát Cherry 24/24 Mina đành phải nhượng bộ cho qua chuyện. Mối thù này bà ta sẽ từ từ tính với Minda một thể, hiện tại bà ta đáng yếu thế nếu không nhẫn nhịn người chịu thiệt nhất định sẽ là bà ta.

-Tốt. Cũng không còn nhiều thời gian nữa, chị phải đi rồi. Hãy nhớ làm những em đã bàn với chị, nếu để chị biết em giữ trò gì thì..... -Minda gơ tay ám hiệu hình khẩu súng, nheo mắt -Chị tuyệt đối không chỉ đơn giản là cướp mất bảo bối từ tay em đâu, mà còn cả Ngũ Quỷ.

Nói xong Minda nhanh chóng biến mất sau màn đêm, trong mật thất còn có một đường hầm bí mật mà không ai biết được. Mỗi lần Minda muốn tới tìm bà ta đều phải đi qua đường hầm đó, nhớ năm đó hai chị em bà ta như hình với bóng, chưa bao giờ chịu tách ra. Mọi người thường gọi hai người là Song thủ nhưng không ngờ cái tên gọi đó đã biến mất một cách vô hình như thế. Giờ đây Mina và Minda là hai kẻ thù không đội trời chung, mối thù này bắt đầu từ một bí mật mà tất cả mọi người trong tổ chức đều không thể nào tìm ra được.

“Cách”

Cánh cửa mật thất được mở ra, phía sau đó là bóng dáng ngang tàn của Cherry. Bàn tay phải cô cầm theo một cây đèn pin Mini, do trong này rất tối nên cô bắt buộc phải sử dụng đến bảo bối này. Bước chân cô chậm rãi tiến lại phía Mina, trong bóng đêm Cherry khẽ mỉm cười, nụ cười đầy bốn cợt và khinh thường. Người đàn bà đang ngồi trước mặt cô không là gì cả, đối với cô bà ta chỉ là một cỗ máy chỉ biết điều khiển người khác mà thôi. Cô muốn tự tay mình chôn sống bà ta và đó chính là nguyên nhân khiến cho cô có thể tồn tại được đến giờ phút này. Cô rất muốn ngay và lập tức dùng khẩu súng trên người bắn thẳng vào tim người đàn bà độc ác này, nhưng cô chưa thể làm thế. Nếu cô giết chết bà ta ngay cả bản thân cô cũng không thể thoát khỏi nơi này một cách bình yên được, xung quanh người đàn bà nham hiểm này luôn có một đám vệ sĩ được đào tạo nghiêm ngặt bảo vệ. Sống như bà ta nếu không có người bảo vệ nhất định sẽ mất mạng lúc nào không hay biết, cô chỉ còn cách duy nhất đó chính là đợi.

Đợi thời cơ thích hợp mới ra tay giết chết Mina.

Trên người Cherry luôn mang theo nguồn gió lạnh lẽo, nó làm cho người khác cảm thấy kiên dè một cái gì đó. Ánh mắt sắc bén, gương mặt không có một chút cảm xúc. Đó chính là điểm khiến cho Cherry càng trở thêm huyền bí, mọi thứ đã được thay đổi khi người con gái mang bên mình một sứ mệnh chết chóc này trả được thù hận trong lòng.

Bước đến bên chiếc bàn gỗ lớn màu nâu, gồi Cherry khẽ chạm đất, gương mặt cô cúi xuống giọng nói đều đều.

-Chủ nhân thứ tội vì đêm đã khuya mà thuộc hạ còn mạo muội đến đây.

Đó chỉ là một hình thức bên ngoài mà thôi, cô đoán chắc được rằng bà ta đã biết được nhất định cô sẽ đến đây chỉ là chưa biết được sớm hay muộn mà thôi. Mọi thứ cô tìm được đều cho thấy người bất lợi nhất định sẽ là cô, Long Sẹo không phải là một người đàn ông mới vào giang hồ một, hai năm. Ông ta đã có một lịch sử to lớn về chiến tích chém nhau của mình, hầu như trước nay chưa ai dám giành địa bàn của ông ta. Ai có suy nghĩ bèn phen đều được xử lý một cách im lặng trong bóng tối.

Mina mỉm cười, ánh mắt bà ta không trực tiếp nhìn cô mà nhìn vào chiếc nhẫn trên tay. Giọng nói bà ta nhàn nhả xem như không có chuyện gì xảy ra.

-Cần gì phải thế, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra là được rồi.

Không có bất cứ một tiếng động nào vang bên tay, chỉ duy nhất tiếng thở đều đều của cô và Mina. Bà ta biết cô căn bản sẽ không chịu trực tiếp đi giết chết Long Sẹo, nói cho cùng ngay cả bà ta cũng không muốn

thế. Nhưng thà bà ta làm theo lời Minda còn không hậu quả sẽ như người đàn bà kia nói, Cherry lẫn Ngũ Quỷ sẽ bị Minda cướp mất.

Cherry đứng lên, cô nhìn thẳng vào người đàn bà trước mặt mình một cách không kiên nhẫn.

-Chủ nhân thừa biết Long Sẹo là người như thế nào, giao nhiệm vụ lần này ột mình thuộc hạ làm. Có phải chủ nhân đã xem trọng thuộc hạ quá không ?

Nghe Cherry nói thế trong lòng Mina có chút khó chịu, từ lúc nào mà Cherry đã lên tiếng cãi lại mệnh lệnh của bà ta. Trong thời gian qua bà ta nhận thấy rõ được sự thay đổi của Cherry, cô không còn là một đứa bé ngây thơ nhỏ nhắn như ngày nào nữa. Thay vào đó là một sát thủ lạnh lùng, tàn nhẫn.

Đúng.

Mọi thứ đều đã được thực hiện theo toàn bộ mong muốn của bà ta, bà ta muốn cô chết thì cô phải chết, muốn cô sống thì cô phải sống. Trước nay cô chưa từng mở miệng ra hỏi hai từ “Tại sao?” Nhưng bây giờ Cherry lại ngang nhiên hỏi như thế, xem ra Cherry không còn dễ điều khiển như trước.

Nghĩ đến đây ánh mắt Mina đánh lại, ẩn hiện một tia sát khí.

-Chỉ cần biết mình nên làm gì, mọi thứ sẽ đâu vào đó nếu người là một người thật sự có năng lực. Ông ta tuyệt đối không phải là đối thủ của người, hãy giết chết ông ta và quay về đây một cách an toàn. Nếu để bị người của tổ chức bắt được, người chỉ còn duy nhất một con đường đó chính là chết mà thôi.

Cherry trước nay thừa biết cái chết đến với mình sẽ rất dễ dàng nếu như nhiệm vụ bị thất bại, bà ta thà cho thuộc hạ của mình hi sinh còn hơn để chính bản thân bà ta chịu thiệt. Mọi thứ đều có sắp đặt đâu vào đấy, qua những lần ám sát các doanh nhân giàu có Cherry đã biết thêm một chuyện đó chính là bà ta luôn cho người đi theo dõi cô trong mọi hành động, nếu cô bị bắt hoặc có dấu hiệu sẽ khai ra chuyện cơ mật của tổ chức thì đám người được phái đi đó sẽ thực hiện nhiệm vụ giết người diệt khẩu của mình.

Hai tay Cherry siết chặt lại với nhau dù tức giận nhưng giọng nói lại bình tĩnh đến lạ thường, cứ như mọi chuyện đã được dự đoán theo trong kế hoạch trước khi đến đây của cô.

-Được. Nếu chủ nhân đã không muốn nói thì thuộc hạ chỉ còn cách đó chính là quay về mà thôi.

-Uhm.

Mina vẫy tay ngụ ý bảo Cherry cứ thông thả mà ra khỏi căn phòng này, Cherry hiểu ý lập tức đứng lên xoay người bước ra khỏi cánh cửa. Ánh mắt cô vô tình lướt qua hai ly trà còn nghi ngút khói, trong phòng khi này cô vào chỉ có duy nhất một mình bà ta, tại sao bây giờ lại xuất hiện thêm một ly trà dư. Không lẽ bên trong mật thất đó vẫn còn có sự hiện diện của một người giấu mặt, Mina không muốn cô biết người đó là ai nên đã kêu người còn trốn đi tránh để người khác thấy.

Thật ra người đó là ai? tại sao lại có hành tung bí ẩn như thế? Cô nhất định phải điều tra chuyện này một cách rõ ràng, phía sau cánh cửa màu đen to lớn đó nhất định có chứa rất nhiều bí mật mà ngay cả bản thân cô cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Cô cứ bước đi mãi mang theo những suy nghĩ rối ren trong lòng. Một lúc sau có một cơn gió lạnh phả vào mặt Cherry mới biết được mình đang ở đâu, trước mặt cô hiện tại là một khi đất trống trơn chỉ có duy nhất 2 ngôi mộ nằm sừng sững giữa vùng đất bao la hoang vắng. Thì ra trong vô thức người đầu tiên cô muốn gặp nhất đó chính là cha mẹ, cũng đã gần một tuần cô không đến trò chuyện với hai người rồi. Nghĩ thế Cherry đưa tay lên vén mái tóc rối đi vì gió của mình lại một cách chính chu rồi bước đến ngôi mộ của cha mẹ.

Đã nhiều ngày không dọn dẹp hai ngôi mộ bắt đầu mọc lên xung quanh khá nhiều cỏ dại, trước kia vì thấy không khí nơi đây lạnh lẽo và âm u nên Cherry đã trồng thêm vào chậu hoa cúc vàng. Nhiều ngày không có nước tưới chậu hoa cúc trở nên héo úa đến đáng thương, cô bất giác thở dài ngay cả một việc làm đơn giản như thế cô cũng làm không xong.

Bàn tay nhỏ nhắn đưa lên chạm vào hai bức ảnh trên tấm bia, trên tảng đá có những dòng chữ được khắc một cách thô sơ, dán thêm hai tấm hình, đó là hình một người đàn ông và một người phụ nữ đang mỉm cười. Lúc trước hai tấm hình này không có, chỉ có duy nhất dòng chữ “Mộ người thân quen” mà thôi. Hai

tấm hình này được dán lên vào năm cô 14 tuổi và người làm điều này lại là người dạy võ thuật cho cô trước kia. Lúc đó cô rất bất ngờ không hiểu vì sao người đó biết được cha mẹ của cô là ai, do người đàn ông đó bị câm và không biết chữ nên cô chẳng hỏi thêm được điều gì, chỉ biết nói hai tiếng cảm ơn thật chân thành mà thôi.

Hai hàng nước mắt nóng hổi nhẹ nhàng lăn xuống má, bàn tay đang đặt trên bức ảnh khê run. Chỉ có những khi ở bên cạnh bia mộ của cha mẹ cô mới thả lòng mình như thế, rất lâu rồi, cô rất muốn đứng trước cha mẹ khóc cho nhẹ lòng. Cha mẹ sẽ hiểu vì sao cô khóc, không phải vì chịu không nổi cuộc sống đầy đau khổ này mà là vì nỗi nhớ gia đình trong cô đã lên đến cực hạn. Cô khuya gối xuống, hai bà tay ôm chặt lấy gương mặt đang đầm đìa nước mắt. Bóng tối bao phủ mọi nơi chỉ vang vọng lại tiếng khóc thút thít nghẹn ngào của Cherry.

Năm đó khi quyết định bán mạng mình cho Mina cô đã ra một điều kiện đó chính là hãy tìm lại xác cha mẹ cô, đúng như lời hứa bà ta đã cho người đem thân xác hai người về. Lúc mở chiếc hòm ra toàn thân cô chấn động, hai chân không còn chút sức lực nào ngã nhào xuống đất. Lúc đó cô không biết hung thủ đã thù hằn cha cô đến mức nào mà ngay khi ông mất cũng không còn được xác người nguyên vẹn, hai tay bị chặt ra từng khúc nhỏ không còn nhận ra được đâu là tay đâu là chân. Còn mẹ cô, gương mặt xinh đẹp đầy phúc hậu của bà giờ đây đã bị con dao sắc bén khứa đầy những đường sọc sâu ngoáy trông rất ghê sợ. Mùi máu tanh sộc lên mũi làm cơn cuộn trong bụng cô không thể nào kìm lại được, hai tay cô bấu chặt lấy phần bụng phẳng lì cúi đầu xuống không ngừng nôn khan.

Bà ta đã ra tay một cách độc ác và tàn nhẫn, không có được ông bà ta nguyện khiến ông chết mà vẫn không thể nào nguyên vẹn thân xác. Còn mẹ cô, vì ghen tức mà ta không tiếc gạch thêm vài nhát dao lên trên mặt bà. Đến lúc chết bà ta cũng muốn mẹ cô trở thành một con ma xấu xí, như thế trên thế gian này sẽ không còn ai tranh giành tình yêu của ông với bà ta. Bà ta thật sự trở nên điên rồ, một người chết làm sao có thể yêu một người đàn bà còn sống chứ. Nhưng cô biết nếu như bây giờ cha cô vẫn còn sống cũng sẽ không chọn bà ta, một người đàn bà không có trái tim và chất chứa trong đầu biết bao nhiêu gian kế đầy xảo quyệt.

Còn một chuyện mà bấy lâu nay cô vẫn chưa tìm ra được câu giải đáp, trong ngôi nhà có 47 cái xác chết. 30 là nữ còn 17 người còn lại là nam, từ người hầu đến vệ sĩ đều chết dưới tay cuộc thảm sát đó. Nhưng xác của chị hai cô thì đột nhiên không cánh mà bay, lúc trước khi ngất cô đã thấy chị hai mình cắn lưỡi tự tử. Ngay cả tên giết người không gớm tay đó cũng đã xác minh là chị hai cô đã tắt thở, chết không thấy xác, sống không thấy người. Cô đúng là một đứa em gái chẳng ra làm sao, bấy lâu nay thân xác của chị hai cô có được người ta chôn cất cẩn thận chưa hay là vẫn còn là một đống xương trắng nằm phơi màu ra lớp sương mù dài dặt. Hưởng đủ mọi mưa nắng thất thường của thiên nhiên, nắng không có nón che, mưa không có chăn đắp.

Chị có thấy lạnh không ?

Cherry ngửa mặt lên trời, hai tay nắm chặt lấy gối. Hết lớn.

-Tại sao ? tại sao các người lại tàn nhẫn như thế. Hãy trả gia đình lại cho tôi. Á aaaa.....aaaaaaaaaaaaaa.

Âm thanh đầy bi thương vang vọng trong màn đêm, một luồng sức mạnh kì lạ được bộc phát từ người con gái đó. Không khí đang yên tĩnh bỗng nhiên xuất hiện tiếng thét khiến các loài chim đang trú ngụ trên những cành cây gần đó hoảng loạn bỏ đi. Cái bóng tối đã cướp đi tất cả của cuộc đời cô, cô nhất định sẽ đòi lại công bằng cho cha mẹ và chị hai của mình.

Tiếng gió vô thanh ào tới kèm theo hơi thở nặng nề của một người nào đó hòa quyện cùng tiếng hét của cô. Cứ nghĩ sẽ không phát hiện ra nhưng do bản chất vốn nhạy cảm nên cô phát hiện ra hơi thở của một kẻ thứ hai có mặt tại vùng đất hoang vắng này.

-Ai?

Cherry quay phắt lại phía phát ra hơi thở đó, sau tảng đá lớn cách cô khoảng 50m phát ra một tiếng động vô cùng nhỏ. Một cái bóng đen nhanh chóng xuất hiện và cũng nhanh chóng biến mất sau những đám sương mù tĩnh lặng. Cherry phóng người lại phía đó là cố đuổi theo nhưng vẫn không phát hiện được bất cứ bóng dáng nào, cái bóng đen đó nhất định không phải là ma mà là người. Một con người vẫn còn sống, nhớ lại

bóng hình nhỏ nhắn đầy linh hoạt đó trong lòng Cherry bỗng thấy có một cảm giác gì đó rất quen thuộc mà ngay cả bản thân cô cũng không thể nào lý giải nên thành lời.

-Thật ra là ai ? Người thứ 3 biết được ngôi mộ này.

Ánh mắt cô dừng lại giữa một rừng cây xa thẳm, thân thủ vừa rồi của người đó không phải là dạng tép riu bình thường. Đó cũng không phải là một người đàn ông mà là một cô gái, phía sau cái bóng bí ẩn đó thật ra là ai ? Người đó theo dõi cô hay là tình cờ bước chân vào mảnh đất trống này ? Từng câu hỏi nghi vấn xuất hiện trong đầu Cherry.

15. Chương 15: Có Phải Là Giác Mơ

“Cạch”

Cửa sổ được bật tung ta, một bóng đen nhanh chóng phóng vào bên trong căn phòng. Hơi thở người con gái đó nặng nề vô cùng, gương mặt căng thẳng đến cực độ. Bàn tay trong vô thức run rẩy, cảm giác này trước nay Jody chưa từng có. Tim cô nhói lên từng hồi, cơ thể không ngừng tuôn ra những giọt mồ hôi lạnh. Cả đáy mắt cũng hiện rõ hai dòng nước trong lành đang đua nhau trôi xuống mặt.

Căn phòng không có một chút ánh sáng nào, Jody cố gắng dùng bàn chân đang nặng trĩu bước về phía chiếc giường. Thả người xuống tấm nệm dày, đầu óc cô bỗng nhiên trở nên bay bổng đến kì lạ.

-Yến Nguyệt.

Hai từ phát ra từ đôi môi đang run rẩy không ngừng của cô, người con gái với gương mặt đầy đau khổ khi này có thật sự là Yến Nguyệt đưa em gái bấy lâu nay cô luôn nhớ nhung hay không ? Lúc này cô đã theo dõi Minda và tìm đến được nơi ở của Mina, do không có chìa khóa mở cánh cửa hầm thứ hai đằng sau khu rừng rậm nơi Minda bước vào nên cô đành phải đi tìm một con đường khác. JB từng nói với cô rằng nhất định sẽ cho cô gặp được Yến Nguyệt nếu như cô hoàn thành xong nhiệm vụ lần này, cô biết em gái mình vẫn còn sống và đang ở rất gần mình nên quyết định bắt đầu từ Minda.

Không ngờ đi xung quanh một hồi cô quay lại chỗ cũ thì không thấy cánh cửa đó đâu, nó biến mất một cách kì lạ. Nhưng Jody không hề biết cánh cửa đó là con đường thứ hai dẫn đến mật thất nơi Mina ở, nó sẽ hiện ra khi Minda bật công tắc và sẽ biến mất khi Minda bước chân vào bên trong. Đó cũng chính là thủ thuật khiến nơi đó trở thành một con đường bí mật, không ai biết đến. Hôm nay nếu như Jody không đi theo Minda thì cô sẽ tuyệt đối không biết được sự hiện diện của con đường đó.

Bị mất dấu Jody đành phải vòng ra phía trước xem động tĩnh như thế nào, trước cánh cửa chính có rất nhiều người canh gác căn bản Jody không thể nào vào bên trong được. Biết mình đã thất bại Jody quay người bỏ đi. Nhưng đi chỉ mới được một nửa cô thấy bên trong mật thất xuất hiện một bóng dáng cao ráo đang bồng bồng khí thế đi ra ngoài, người có khả năng đi vào bên trong như thế rất có thể là người của bà ta. Vì thế Jody quyết định đi theo, người con gái đi ra từ cánh cửa đó lại tình cờ lại là

Cherry.

Đi theo mãi Jody mới ý thức được rằng cô gái đó đi đến một vùng đất hoang vắng trên núi, còn quỳ trước hai ngôi mộ phủ đầy cỏ dại. Lúc đó Jody bỗng dừng thấy kì lạ, trên một ngọn núi không mấy ai lui đến này tại sao lại có hai ngôi mộ. Do khoảng cách khá xa nên cô không nhìn thấy được những gì ghi trên bia đá, Jody quay sang tìm ống nhòm để quan sát được rõ hơn. Đập vào mắt Jody đó chính là hai tấm hình trên bia mộ, một người đàn ông và một người đàn bà vô cùng quen thuộc với cô. Hình ảnh của họ trong suốt 10 năm nay chưa từng phai nhạt dù chỉ một ít trong tâm trí cô.

Lòng khẽ chấn động, Jody cố giữ bình tĩnh để tiếp tục quan sát. Một lúc sau quả nhiên điều mà cô muốn chứng minh đã có câu trả lời, người con gái đang ngồi trước ngôi mộ không ngừng rơi những giọt nước mắt. Môi mấp má nghẹn ngào gọi hai tiếng cha mẹ.

Người con gái đó chính là em của cô, Yến Nguyệt. Nó không còn là một đứa trẻ nữa mà đã biến thành một cô gái xinh đẹp. Ánh mắt nó không còn vẻ hồn nhiên như trước nữa mà biến thành lạnh lùng đến tàn nhẫn.

Cái ngày này cô mong muốn không biết bao nhiêu lần, ngay cả trong mơ cô cũng chưa từng mơ rằng mình được gặp lại em gái, ôm nó chặt vào vòng tay.

Cô rất muốn chạy đến hỏi nó rằng bao lâu nay em sống có khỏe không, em đã đi đâu ? Nhưng cô không thể, hiện tại cô chưa thoát khỏi sự khống chế của Minda và JB. Nếu cô nhận lại em gái nhất định cái thóp mà bọn họ nắm được sẽ bị bại lộ, lúc đó lại một lần nữa họ bắt em gái cô đi mất. Cô sợ rằng cơ hội không đến với mình hai lần, cô sẽ mất em gái mình vĩnh viễn.

Biết được em gái mình vẫn còn nhớ đến người chị hai này trong lòng Jody rất vui, cô đã không thể chăm sóc được cho em gái mình bấy lâu nay thì chỉ còn cách chờ. Chờ đến ngày cô được tự do và bù đắp lại những gì mà mình đã nợ nó. Bao lâu nay thật ra em gái cô đã trải qua những chuyện kinh khủng gì mà lại khiến nó thay đổi như thế, mỗi tối nằm xuống giường Jody đều thử tưởng tượng ra gương mặt tươi cười của Yến Nguyệt. Nhưng hôm nay điều cô thấy là trái ngược lại, gương mặt xinh đẹp của nó đầy vẻ u khuất và đau khổ. Thấy hai hàng lệ rơi trên má nó, cô hận không thể tự giết chết bản thân mình. 10 năm nay không một người thân nương tựa, nó sống như thế nào. Em cô nay đã lớn liệu nó có còn mong muốn được che chở như khi nhỏ hay không ? cô rất muốn hỏi, hỏi tất cả những gì mà cô không biết.

10 năm là một khoảng thời gian vô cùng dài, nó đủ làm thay đổi cả một con người lẫn tính cách. Cô sẽ không đánh mất 10 năm nữa. Chỉ có nắm bắt lấy mọi thứ mới khiến cô giành lại được tất cả vốn dĩ thuộc về mình.

Cánh cổng trường cao lớn nằm sừng sững trước mặt, từ khi nhập học vào đến nay cô chưa bao giờ cô chăm chú nhìn vào nó như giờ phút này. Nó không có nét hồn nhiên vui tươi như những ngôi trường cấp ba mà cô từng biết, nó mang theo bên mình một cái vỏ bọc cao quý và quyền lực nhưng chứa đựng bên trong cái vỏ bọc đó là biết bao nhiêu bí mật vẫn chưa được phơi màu ra ánh sáng.

Bỗng tiếng bước chân dồn dập từ phía sau thu hút sự chú ý của cô, theo bản năng cô quay đầu lại nhìn vào gương mặt có chút căng thẳng kia. Nhiều ngày không gặp sắc mặt anh cũng trông khá hơn rất nhiều, hai ngày trước Sarly có báo cho biết rằng anh đã khỏe và đi lại được như bình thường mà không cần lo ngại đến vết thương trên người. Cô cũng đang có dự định đến thăm anh nhưng không ngờ lại được gặp anh ở trường, nhìn vào ánh mắt có chút u buồn kia mà lòng cô khẽ dao động. Người đàn ông này quả thật tốt đến mức độ cô không nỡ làm tổn thương.

Cô mỉm cười bước đến trước mặt anh –Anh Jun.

–Em còn nhớ đến người anh này à?

Jun cũng cười, nụ cười của anh được ánh sáng chiếu xuống trông vô cùng rạng rỡ. Nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của người con gái này từ phía xa thì ngay lập tức trong lòng Jun lại dâng lên một cảm vô cùng lạ thường, thời gian không gặp nhau giữa cô và anh chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi nhưng không hiểu vì sao anh lại thấy nó cứ như là ngàn năm vậy.

Cherry đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình lên ôm chặt cánh tay rắn chắc của anh, cảm giác mềm mềm khiến Jun vô cùng thoải mái. Anh nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên mái tóc cô như vuốt một con vật cưng vô cùng đáng yêu vậy, hành động này hoàn toàn bình thường đối với hai người. Tuy trong tổ chức cô không tiếp xúc nhiều với mọi người nhưng đối với Jun thì cô lại cực kì thân và tin tưởng áp gương mặt trắng xinh của mình vào lòng anh. Có thể những hành động tuy vô cùng bình thường đó lại khiến trái tim anh xuất hiện rất nhiều cảm xúc khác nhau, ngọt ngào có, điên cuồng có. Nhưng cô nào hay biết mỗi lần cô làm như thế trên môi anh lại xuất hiện một nụ cười vui vẻ, người đàn ông như anh không thích cười. Anh chỉ dành nụ cười của mình cho người con gái rất quan trọng đối với anh mà thôi.

–Làm sao em quên được, tại dạo này em thật sự không có thời gian đến thăm anh –Giọng nói cô nghe qua thoáng buồn, bàn tay đang ôm lấy anh cũng buông lỏng ra.

–Đi theo anh.

Nói xong Jun kéo cánh tay cô đi về phía dãy cầu thang, sau đó hai người đi thẳng lên tầng thượng cao nhất của ngôi trường. Ở nơi đây rất ít người qua lại vì thế có nói chuyện gì quan trọng cũng không thể nào lọt vào tai người khác được, nếu lỡ có người nào đó vô tình nghe thấy thì anh cũng sẽ khiến họ biết mà nói không được.

-Anh làm gì thế ? Buông em ra –Cherry thoáng kinh ngạc với hành động vừa rồi của anh, vẻ mặt bình thản như nước không còn nữa thay vào đó là nét lạnh lùng thoáng qua đuôi mắt.

-Em đừng tưởng anh không biết em đang làm gì? Mina sai em giết chết Long Sẹo em nghĩ mình có thể giấu được anh sao ?

Ánh mắt Cherry lộ rõ vẻ ngạc nhiên, cô chưa từng nghĩ rằng người trong Ngũ Quỷ lại biết được chuyện này rõ ràng chỉ có cô và Mina biết. Khẽ ngước lên nhìn vào ánh mắt của người con trai trước mặt, anh là người giỏi che giấu cảm xúc của mình nhưng hôm nay lại vì cô mà tức giận như thế cô cảm thấy mình thật sự là nguyên nhân của nhiều cuộc rắc rối.

-Anh phải biết rằng em không có cái quyền được từ chối.

Giọng nói cô mang theo một chút bi thương, từ trước đến nay cô không có quyền quyết định lựa chọn cho chính bản thân mình. Cô chẳng khác nào một con rối mặc cho Mina sai bảo, bà ta muốn cô giết ai thì cô giết người đó dù có là người thân của cô đi chăng nữa bà ta cũng không cho cô cơ hội chối từ.

Bàn tay đang siết trên vai cô càng lúc càng mạnh cho thấy dự phần nộ trong lòng anh, cô biết anh đang lo lắng cho cô và cô cũng biết anh không nỡ nhìn thấy cô tiếp tục làm theo mọi sắp đặt của Mina. Một ông trùm mafia lớn mạnh trên cái đất nước này lại được một nữ sát thủ trực tiếp đi giết hại, nghĩ đến đây thôi trong lòng Cherry đã thấy vô cùng buồn cười. Bên cạnh ông ta có ít nhất 50 vệ sĩ được đào tạo nghiêm ngặt, tính mạng của ông ta tương đương với tính mạng mấy trăm người. Một người có quyền lực như thế thì làm sao dễ dàng giết chết ông ta được, trừ khi có người cùng thi hành nhiệm vụ này với cô.

Nghĩ đến đây trong lòng cô có chút khó hiểu, ngay từ đầu cô đã nghĩ đến khả năng không chỉ riêng mình cô đi. Nếu xét theo góc độ này thì nhất định sẽ còn một người nữa xuất hiện, nhưng người đó là ai có phải là người của Mina hay không thì cô chưa dám chắc được điều này. Những lúc cô hỏi Mina về chuyện này thì tuyệt nhiên bà ta không chịu hé môi nói đến nửa lời, những bí mật được giấu kỹ trong bức màn mà cô chưa thể tìm ra được đáp án cho riêng mình.

Còn trong mật thất thì sao ? Người vừa đi ra khỏi nơi đó bằng cánh cửa bí mật thật ra là ai? Người đó có quan hệ như thế nào đối với bà ta, nếu như cô đoán không lầm thì người đó nhất định có quyền lực và địa vị còn hơn hẳn bà ta. Cô rất hiểu Mina, bà ta tuyệt đối không làm những chuyện có hại đến chính bản thân mình vì thế chỉ có người cao tay hơn bà ta mới có quyền quyết định sự sắp xếp của Mina. Từ trước đến nay chuyện ám sát đều được Ngũ Quỷ ra tay và trực tiếp thực hiện, chỉ có những lần nhỏ nhoi mới để đám thuộc hạ tự mình giải quyết mà thôi. Còn cô với tư cách một sát thủ có năng lực nhất được bà ta trọng dụng và giao cho những nhiệm vụ đặc biệt khó khăn hơn, nhưng mức thù lao hoàn toàn không phải con số nhỏ.

Nghĩ theo một cách khác quan thì quả thật cái nghề này chỉ cần làm trong vòng 5 năm cũng đủ để cô sống đến hết cuộc đời, cô cũng đã từng nghĩ đến chuyện đó nhưng cô biết bà ta không thể nào tha cho cô một cách dễ dàng như thế. Nói đến cuộc sống ẩn dật không màn đến người đời thì cô không dám mơ, một khi đã hết giá trị lợi dụng liệu bà ta còn giữ cô lại trên thế gian này hay không? Nhưng cô cũng chẳng cần câu trả lời vì cô sẽ không thể để mình chết dưới tay người đàn mà nham hiểm đó, ngược lại cô mới chính là người ra tay trước giết chết bà ta trả thù cho cả gia đình cô.

-Anh sẽ giúp em.

Giọng nói khàn khàn của anh vang bên tai, bà vai lập tức được nơi lỏng ra bàn tay đang nắm chặt trên vai cô chuyển xuống thắt lưng. Một cái ôm ấm áp, một vòng tay rắn chắc khiến cô cảm thấy bình yên. Nhưng bọn họ không hề hay biết cách đó không xa có một người đàn ông không ngừng dùng ánh mắt lạnh lùng đều giễu cợt nhìn về phía này. Bàn tay người đàn ông đó nắm chặt lại, những đường gân xanh trên trán lần lượt hiện rõ hơn cho thấy sự phần nộ tuyệt đối của hắn ta. Bóng dáng của hắn nhanh chóng biến mất sau cánh cửa sân thượng của ngôi nhà đối diện trường, không khí lạnh lẽo âm u bao trùm cả một không gian to lớn.

Cherry lắc đầu về chán nản.

-Không cần, đây là nhiệm vụ cuối cùng của em.

Jun bất ngờ rồi đẩy cô ra nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc, cô vừa nói gì? Đây là nhiệm vụ cuối cùng sao. Anh hoàn toàn không có nghe lầm –Em nói sao? Đây là nhiệm vụ cuối cùng. Thật ra mọi chuyện là như thế nào hả Cherry?

Anh thật sự muốn biết rõ mọi chuyện, những lời nói mập mờ của cô làm anh dường như sắp điên lên. Cô không thể tự mình thả lỏng bản thân nói cho anh biết mọi chuyện sao, đến bây giờ thật ra cô đối với anh là như thế nào?

Cô gạt đầu ánh mắt nhìn xa xăm trên bầu trời giọng nói thể hiện rõ sự cô đơn –Mọi thứ rồi sẽ chấm dứt, em mệt mỏi lắm rồi.

Lớp 12A

Cánh cửa lớp không ngừng bị những cơn gió lớn làm chuyển động đập vào hai bên bức tường phát ra những âm thanh “Đùng đùng” nhức tai. Bên trong lớp học không khí nhộn nhịp hẳn lên những đôi gái yêu nhau không ngại ngùng mà trao nhau những nụ hôn nồng cháy ở cuối lớp. Còn có những người không ngừng rượt đuổi nhau chạy nhảy lên cả trên mặt bàn để lại vô số vết dầy thể thao chi chít, như vậy đó ở cái tuổi 18 – 19 như thế này quả thật là cực kì tươi đẹp.

Jun ngồi yên lặng tại chỗ ngồi của mình không thém để ý đến những chuyện đang xảy ra trong lớp cứ như anh không hoàn toàn thuộc về nơi này chỉ có thể xác mà thôi. Trên tai đang gắn một chiếc phone nhỏ màu đen, ánh mắt anh khép mở thường thức những âm thanh ngọt ngào do bản nhạc tình yên Mỹ đem lại. Anh không ngừng suy nghĩ về những chuyện khi sáng xảy ra, giữa anh và Cherry hình như đang có một bức tường nào đó ngăn cách. Ngay cả anh cũng không thể nào đẩy nó ra được, Cherry không còn chịu nghe theo những lời khuyên bảo của anh như trước và thay vào đó là nét cổ chấp vốn có của cô. Anh cứ nghĩ mình đã thay đổi được nét lạnh lùng đầy tàn nhẫn trong ánh mắt cô, nhưng anh đến bây giờ mới phát hiện ra mọi thứ chỉ là được cô che đậy một cách quá xuất sắc mà thôi.

Trước mặt Jun là một người con gái có mái tóc đen dài mượt mà, đôi mắt to trông cũng rất đáng yêu, cô ta không ngừng nhìn Jun với ánh mắt thém khác. Người con gái xinh đẹp này cứ nghĩ chỉ cần đứng trước mặt anh như thế thôi cũng sẽ làm anh động lòng mà bước đến bắt chuyện làm quen nhưng không ngờ anh và tảng băng ngoài bắc cực chẳng khác nhau là mấy.

Không chịu được khi thấy mình bị bỏ lơ như thế cô gái đó liền bước đến ngồi xuống ngay chỗ ghế trống bên cạnh Jun. Thân hình nhỏ nhắn không ngừng áp sát vào cánh tay của anh, gương mặt cô ta cách gương mặt Jun chưa đến 5cm.

-Anh Jun, tối nay anh đi chơi với em nha.

Giọng nói nũng nịu vang bên tai, mày Jun khẽ chau lại. Đối với anh những người con gái này thật sự rất phiền phức, suốt ngày chỉ biết vây quanh lấy anh làm những động tác vô cùng chướng mắt. Anh được sự chú ý của nhiều người con gái như thế là vì vẻ mặt lạnh lùng khó đoán này thu hút. Giọng nói của cô gái vừa dứt thì Jun đột nhiên quay mặt qua nhìn vào mắt cô ta, ánh mắt anh không phải là vui vẻ là hưng phấn mà là khinh bỉ. Anh thật sự ghét loại đàn bà tối ngày chỉ biết dùng nhan sắc dụ dỗ cái phần dưới của đàn ông.

Rõ ràng nhìn thấy được sự phản ứng ghê sợ của anh cô gái đó lập tức buông Jun ra nét mặt cho chút xanh xao, cô ta chỉ biết người con trai trước mặt này rất đẹp, thân hình cao ráo kèm theo giọng nói đầy nam tính. Nhưng cô ta không thể nào ngờ được anh lại có cái thái độ như thế, chỉ một ánh mắt cực kì bèn thôi cũng đủ là bọn con gái sợ hãi vô cùng. Không thém để ý đến sự ngạc nhiên qua ánh mắt của cô ta, Jun đứng lên bình thần bước ra khỏi lớp học để lại vô số ánh mắt như lưỡi dao phía sau lưng mình.

Wind khẽ cười khi quan sát được toàn bộ sự việc đang xảy ra trước mắt, hẳn thật sự chưa nhìn thấy qua người đàn ông nào lại có thể bình thần trước mặt phụ nữ đẹp như anh. Gương mặt không một chút thay đổi, trên người không xuất hiện dù chỉ một chút khác khao chỉ có duy nhất ánh mắt làm người khác lạnh đến thấu xương. Từ ngày Jun bước vào ngôi trường này anh chưa bao giờ bắt chuyện cùng ai, chỉ có người anh em của Jun là Ren mới có thể ngồi chung bàn nói chuyện cùng anh. Phía trước có một tên từ nãy giờ

cũng luôn quan sát Jun, sau khi thấy hành động của anh vừa rồi thì hẳn ta đương nhiên cũng tức giận bước xuống ngồi trước mặt Wind.

-Đại ca cái thằng nhãi đó lấu quá, chỉ mới vào trường không được bao lâu mà đã vênh váo như thế rồi. Có cần em cho người dạy bảo nó không đại ca?

Wind cười lớn nhìn tên vừa nói ra đầy vẻ bồn chột:

-Mày có bản lĩnh thì cứ việc, tao không có ý kiến –Nói xong hẳn ta cười lớn đứng lên bước ra khỏi lớp tiến về phía Jun đang đứng. Tên đó bị Wind nói như thế không hiểu chuyện gì đang xảy ra liền quay ánh mắt tò mò qua Devil.

-Anh Devil, ý của anh Wind là bảo em tự xử hả?

Devil lắc đầu vẻ tiếc nuối:

-Chả trách tháng nào chú em cũng được xếp ở vị trí cuối lớp.

Buông ra những lời nói đầy phũ phàng xong Devil quay sang chỗ khác nhìn ngắm khung cảnh tươi đẹp bên ngoài ô cửa sổ. Bây giờ cũng đã hơi trưa trưa nên ánh nắng bắt đầu đi lên, những tán cây to lớn không ngừng đua nhau che đi cái gắt do ánh nắng mặt trời ban lại. Nụ cười thoáng qua trên môi Devil, phía xa xa đó là hình ảnh của một cô gái nhỏ nhắn không ngừng nở nụ cười xinh đẹp trên môi.

Ngoài trước lớp, ánh sáng từ mặt trời chiếu rọi xuống toàn bộ khung viên trường. Từ trên đây có thể nhìn thấy được tất cả những hành động của những học sinh bên dưới sân, có người thì vội vã chạy vào lớp sợ trễ mất giờ học. Có người thì ngồi dưới tán cây bàng to lớn cầm trên tay quyển tập chăm chú học bài, còn có những cặp ngồi trên ghế đá mỉm cười nhìn lên trời trông thật hạnh phúc.

Jun đã từng nghĩ rằng mình không bao giờ có được cái cảm giác hạnh phúc ấy, bởi vì anh biết người con gái đó đối với anh chỉ đơn giản bằng hai chữ “Bạn bè”. Vị trí ngay tim, đau, đau lắm. Nhưng anh biết làm gì được đây khi chính bản thân mình cũng không thể thay đổi bất cứ điều gì, trái tim đó là của cô, cô yêu ai ghét ai là quyền của cô. Khi này anh rất muốn nắm chặt hai vai cô hỏi “vết xước trên môi em là ai làm?”, nhưng anh cứ đứng khựng mãi không thốt nên lời. Nhìn thoáng qua thôi không lẽ anh không nhận ra ngay vết xước đó là do răng để lại sao? Cô hôn người đàn ông khác, người đó hoàn toàn không phải là anh. Chỉ mới vài ngày không gặp thôi mà có quá nhiều thứ khiến anh và cô càng thêm xa cách, cô lẫn trốn anh không chịu đến tìm anh, cô không hề biết mấy ngày đó anh sống đau khổ như thế nào.

Nhận được tin Mina giao cô nhiệm vụ giết chết Long Sẹo, lúc đó anh cảm thấy bất lực đến cực hạn. Anh không có đủ khả năng để đưa cô ra khỏi cái nơi chết tiệt đó, anh chẳng giúp gì được cho cô ngoài việc tro mắt ra nhìn cô không ngừng nghe theo lời sai bảo của người đàn bà ác độc kia. Anh muốn thay cô giải quyết vụ lần này nhưng nói mãi cô vẫn không chịu, anh biết cô sợ anh gặp chuyện nhưng cô không hề biết thà người gặp chuyện là anh còn hơn thấy cô gặp bất cứ tổn hại nguy hiểm nào. Cái thế giới mà hai người bọn họ đang sinh sống không có tự do, không có tình thương và niềm đau xót. Họ chỉ có thể làm những gì trái với lương tâm mình, phía trên họ còn có một ánh mắt sắc bén đang dòm ngó chỉ cần họ có một cử chỉ nào đó tổn hại đến ánh mắt phía trên thì lập tức kết quả chỉ có một đó chính là hồn rời khỏi xác.

Tiếng bước chân đằng phía sau thu hút sự chú ý của Jun, tuy nhìn bề ngoài nah có vẻ bất cần không chú ý đến xung quanh nhưng thật ra là một người luôn có sự cảnh giác trên cả tuyệt vời.

Wind tiến lại phía Jun, anh ta chống hai tay lên trên lan can xoay người lại hiếu kì nhìn chăm chăm vào gương mặt anh tuấn của Jun. Ngay cả Wind cũng phải công nhận rằng Jun có ngoại hình rất đẹp, nét lạnh lùng càng tăng thêm sự quyền rũ vốn có của anh. Ngay cả Wind, người tự tin với vẻ bề ngoài đẹp trai hào hoa cũng phải thầm ghen tị.

Bỗng Wind lên tiếng phá tan sự im lặng:

-Cậu mới về mà cũng khí phách nhiều đó chứ.

Jun khẽ cười, từ lúc này đến giờ anh vẫn luôn xem người con trai này là vô hình chưa từng có ý định tiếp chuyện với anh ta nhưng bây giờ nghe anh ta nói thế Jun cũng không thể im lặng mãi như hiện tại được.

-Cậu là đang châm chọc tôi sao?

Giọng nói Jun đầy vẻ lười nhát, thân hình cao lớn dựa hẳn vào lan can.

Wind cười lớn nhìn Jun đầy thích thú:

Cậu thật sự có tính hài hước rồi đó.

“Jun à! Tôi còn nhiều cái chơi cậu lắm chứ không hẳn là châm chọc không đâu” Đối với Wind hầu là những kẻ gây phiền phức hoặc phách lối trước mặt hắn ta thì đều không có một kết cuộc tốt đẹp. Riêng Jun cũng vậy, chỉ là một tên tiểu tử vừa mới bước vào trường thôi mà đã có những thái độ hung hãn đáng chết đó rồi.

Jun nheo mắt giọng nói đầy châm biếm:

-Hài thì có thể tôi không bằng cậu rồi đấy Wind, nhưng về thực lực tôi có thể hơn xa cậu.

Jun đã từng giao đấu với Wind nên cũng có chút hiểu biết về loại võ thuật mà hắn ta sử dụng, nếu như có thể xem lại toàn bộ những động tác đó thì khả năng ghi nhớ của Jun nhất định sẽ biết được ai là người đứng sau Nhị Quái và đó cũng chính là nguyên nhân chính miệng Jun tự khiêu chiến với Wind. Qua các ngày điều tra thì Jun biết được rằng Wind là một người con trai rất háo thắng, hầu như chưa từng chịu thua ai. Ngày hôm nay nhận được lời thách thức từ anh nhất định hắn ta sẽ rất tức giận mà không ngừng muốn bay vào giết chết anh ngay tại chỗ. Chỉ cần hắn chịu ra tay thì mọi chuyện sẽ có câu trả lời một cách thích đáng.

Ánh mắt Wind mang theo chút u ám, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên hắn ta bị người khác nói như thế này nhưng nén cơn tức giận qua một bên, hắn ta cười đều:

-Jun à, có phải cậu tự tin vào khả năng của mình quá rồi không?

Jun giả vờ đưa tay lên vuốt cằm suy nghĩ:

-Hình như những thứ này tôi đều học từ cậu đấy Wind à, nếu cậu muốn biết ai hơn ai thì tôi không ngại cùng cậu so tài Hahaha.

Nói xong Jun thanh thần bước đi để lại ánh mắt như bị thiêu đốt của Wind, sát khí xung quanh nồng nặc mọi người đi ngang qua đều sợ hãi không ai dám lại gần hắn ta dù chỉ nửa bước. Cơn giận dữ lan nhanh qua từ góc gác của cơ thể không thể nào hạ quả được. Đây là lần đầu tiên hắn ta bị sỉ nhục đến một cách khó chịu như thế này, ánh mắt hắn ta nhìn chăm chăm theo bóng dáng khuất dần của Jun.

“Mày đợi đấy Jun à”

16. Chương 16: Lúc Nào Cũng Vậy, Em Luôn Cố Chấp

Bản nhạc Avicii – Wake Me Up vang lên trong không khí lạnh đậm, Cherry ngồi trên ghế hai chân thon dài được vắt chéo lên bàn vi tính. Gương mặt lười nhát, ánh mắt cô khẽ khép hờ, ngón tay giữa không ngừng múa tròn theo điệu nhạc nhịp nhàng. Mỗi khi rảnh nghe nhạc đều làm cô thấy thích thú, nó như có một sức hút khó chối từ. Đầu óc cũng trở nên dễ chịu thả lỏng hơn, tâm trạng cô không còn căng thẳng như những lúc thi hành nhiệm vụ nữa. Thói quen cô vẫn như thế, bên cạnh cái máy tính là ly cà phê thơm ngon vẫn còn nghi ngút khói. Cô không thích thưởng thức ly cà phê nóng hổi mới pha, cái cô thích thú đó chính là từng đợt khói màu trắng bay nhẹ nhàng ra từ miệng ly. Mọi thứ đó làm cho cô thấy mình cũng sẽ có ngày được như thế, tự do bay ra khỏi cái bọt nước màu đen sẫm kia.

Hôm nay Cherry mặc trên người một bộ đồ ở nhà đơn giản, chiếc quần đùi ngắn tựa phần ống làm lộ đôi chân thon dài của cô. Nhưng thoát ẩn thoát hiện sau phần đùi trắng đó chính là một vết sẹo không nhỏ cũng không to, đường khoét khá sâu, nhưng cũng không khó nhận ra vì vết sẹo đã được mờ đi theo năm tháng.

Đó chính là vết tích để lại trong một lần làm nhiệm vụ, nhớ ngày đó nếu Jun không kịp thời đến cứu cô thì đôi chân ngọc ngà này đã sớm bị tên biến thái đó cưa ra từng khúc treo lủng lẳng trên trần nhà như những cô gái bị nạn trước đó. Máu chảy xuống mặt đất tạo thành những mảng đỏ ghê người, mùi tanh nồng chứa

đứng trong phòng kín càng thêm kinh khủng. Những con dao vừa dài vừa sắc được treo một cách kĩ càng bên trên bức tường đối diện, ánh sáng yếu ớt từ bóng đèn cà na màu đỏ phát ra chiếu rọi lên trên cái cửa màu vàng đục khiến nó cũng huyền thành màu đỏ giống như nhuộm đủ máu của những cô gái trong trắng ngây thơ vô tội.

Là một sát thủ chuyên nghiệp nhưng không thể tránh khỏi những lúc sơ xuất khiến chính bản thân mình bị thương, và cô cũng thế. Lúc đó cô mới hiểu được một điều rằng không nên quá khinh thường kẻ khác, mọi thứ sẽ khiến chúng ta đau về điều đó.

-Reng reng

Tiếng chuông điện thoại vang lên, màn hình sáng lấp lánh khiến Cherry chuyển tầm nhìn vào nó. Do bắt nhạc quá lớn nên cô chỉ nghe thấy tiếng tí tí rất nhỏ.

-Alo chuyện gì vậy Sunny?

Cô ngã người ra sau chiếc ghế, tay cầm điện thoại còn tay kia để lên đùi xoay xoay ngón tay cái về trầm ngâm. Ánh mắt cô chợt dừng lại sau chiếc màn hình vi tính, hàng loạt dãy số khó hiểu hiện lên trên đó.

Trong điện thoại không ngừng truyền vào những âm thanh ồn ào, chỉ nghe thoáng qua thôi Cherry đã biết hiện tại bọn họ đang ở đâu.

-Cherry này, đến bar chơi đi. Bọn mình đang ở đây nè.

Giọng Sunng lộ rõ phấn khích, có thể thời gian qua mọi người đã mệt mỏi không ít. Bây giờ mới có cơ hội tốt để thư giãn đương nhiên là vui vẻ hơn hẳn rồi.

Cherry bình thản nói:

-Thôi các cậu chơi vui vẻ đi, hôm nay mình bận rồi.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng “Ừ” rồi sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên.

-Cherry, lâu rồi em không có thư giãn hôm nay có dịp em đến đây đi.

Chủ nhân của giọng nói đó không ai khác ngoài Jun, hôm nay anh đoán rằng chỉ còn 3 ngày nữa thôi cô sẽ đi thi hành nhiệm vụ. Anh muốn biết mọi thông tin cơ mật mà Mina cung cấp cho Cherry, nhưng muốn lấy những thứ đó chỉ còn cách trực tiếp vào bằng máy Cherry mà thôi. Cô ấy trước nay có tính nghi ngờ rất cao, nếu anh ngang nhiên mượn máy chẳng khác nào nói trước cho cô hủy toàn bộ thông tin. Vì thế anh chỉ còn cách này mà thôi, dụ cô ra khỏi nhà sau đó lên vào là ok.

Cherry chợt mỉm cười nhìn vào màn hình vi tính, Jun bảo cô đến vui chơi thì cô đến vậy. Dù sao ở nhà mãi cũng không phải là cách tốt.

-Được em đến ngay.

-Uhm. Anh đợi em.

Nói xong cô cúp máy, đặt hai chân xuống Cherry ngồi thẳng người lên bàn tay nhanh nhẹn lướt trên bàn phím, khi làm xong mọi thứ Cherry hài lòng mỉm cười tắt máy. Cô đứng lên tiến lại phía tủ quần áo, thay ình một chiếc áo lưới mỏng bó sát người và chiếc quần ngắn để lộ cặp đùi trắng mịn.

**

Chiếc xe phi nhanh trong gió, mái tóc dài được xõa ra che khuất một phần vai làm cô càng thêm quyến rũ trước vẻ đẹp thoát ần thoát hiện. Cánh tay để trên cánh cửa để hỗ trợ nhàn vượt những lộn tóc bay vào tay mình. Ánh mắt cô hiện lên rõ nét sắc sảo lại thêm phần u mê.

“Két”

Chiếc xe màu đỏ dừng lại trước cửa quán bar, mọi người xung quanh đều quay đầu lại nhìn chăm chú vào cô gái vừa bước xuống sau cánh cửa. Cô vẫn đeo chiếc kính râm màu đen, tuy không nhìn thấy được toàn bộ gương mặt nhưng làn da trắng không tì vết vẫn được mọi người chiêm ngưỡng. Trên người cô tỏa ra hương thơm nước hoa rất đặc biệt, đôi chân thon dài bước trên giày cao gót màu đỏ càng thêm nổi bật. Cô đi vào

bên trong trước những con mắt thêm thuộc của bọn đàn ông, khi đi ngang qua hai người con trai ánh mắt cô bỗng tối sầm lại. Trái đầy này quả thật rất nhỏ bé.

Devil nhìn lướt qua bóng dáng cô, trong lòng anh bỗng nhiên có một cảm giác rất đặc biệt. Mùi hương trên người con gái này thì rất xa lạ, anh chưa từng ngửi qua bao giờ nhưng vóc dáng của người con gái đó rất quen thuộc. Nhưng cô gái đó là ai?, nhất thời anh không thể nào xác định được rằng mình đã từng thấy rồi, ở đâu đó.

Wind nhìn chăm chăm vào người cô, khi bóng dáng Cherry khuất sau cánh cửa hắt ta mới quay lại mỉm cười nhìn Devil:

-Sao? Anh thích người đẹp vừa rồi sao. Ôi! Thân hình cũng quyến rũ phết.

Devil lập tức lườm Wind bằng ánh mắt giết người:

-Cậu thôi ngay cái kiểu nói bốn cột đó đi –Nói xong không đợi Wind có phản ứng, Devil lập tức quay người đi thẳng vào bên trong.

**

Tiếng nhạc mạnh mẽ làm cho không khí càng thêm sôi động, ánh sáng mập mờ phản chiếu lên gương mặt những cô gái trẻ không ngừng uốn ** vòng eo thon thả khiến mọi thứ trở nên ám muội đến lạ thường. Bóng dáng Cherry nhanh chóng trà trộn vào bọn người đó đi thẳng đến chiếc bàn dài nằm ở phía quầy Bar. Lúc đi ngang qua bọn đàn ông chết tiệt đó Cherry cảm nhận được rõ ràng có một bàn tay tình cờ vuốt quanh hông mình, nhưng đây là bar lớn của thành phố cô không thể làm náo loạn nên đành xem như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng ít nhất cô cũng muốn biết người nào có gan to như thế, nhưng khi quay đầu lại nhìn ánh mắt Cherry bỗng nhiên lộ rõ sự ngạc nhiên.

Phía đối diện cô JB đang đứng khoanh tay trước ngực nhìn cô mỉm cười đểu cáng, tức giận tay là hắt lại đưa lưỡi ra liếm những ngón tay vừa chạm vào người cô. Động tác của hắn hiện tại vô cùng khiêu khích người khác, ngay cả Cherry cũng không tránh khỏi cảm giác khó chịu. Người đàn ông này quá nham hiểm, ngay cả việc cô đi đâu làm gì hắn cũng không ngần ngại mà bám theo như đĩa. Chuyện lần trước cô đã chọc giận hắn làm hắn khó chịu đến nhường nào không lẽ hắn định trả đũa cô sao?

Hắn kéo tay cô đi lại chỗ khác, hiện tại hai người đang đứng trong một góc khuất ít người thấy nhất vì thế JB mới ngang ngược như thế nào, hắn áp người cô vào tường đầu hơi cúi xuống hít hà từng hơi bên vầng tai và gáy cô. Có thể Cherry khê rung, hắn là đang cố tình khiêu khích cô đây mà. Nghĩ thế trên môi Cherry xuất hiện nụ cười đầy mỉa mai.

-Hận hạnh được gặp anh tại đây, JB à.

Hắn không đổi tư thế mà cứ đứng yên như thế, ngón tay cái xoa nhẹ lên môi dưới của cô. Đôi môi này hắn không biết mình từng có ý nghĩ cắn thật mạnh lên đó bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần sắp làm được lại bị cô phả hồng mắt cả hứng. Hôm nay hắn cũng chỉ là tình cờ gặp cô ở nơi này thôi, dù sao cũng hai ngày không gặp hắn không thể buông tha cô dễ dàng như thế được. Biết cô là một con cạp con không thể nhanh chóng chiếm lấy, nhưng cơ thể và trí óc của hắn không cho phép mình có suy nghĩ như thế.

Người con gái này quá quyến rũ, đứng yên dưới thân hình rắn chắc của hắn. Nhưng nụ cười trên môi cô làm hắn khó chịu, cảm giác như mình bị người khác sỉ nhục một cách ê chề. Nhưng biết sao được, nếu chịu ngoan ngoãn nghe lời theo hắn thì cô không còn là Cherry mà hắn muốn chiếm được nữa.

-Tôi nhớ em.

Giọng nói hắn khàn khàn vang bên tay, đôi môi bóng bóng cố tình chạm nhẹ vào vành tai Cherry khiến thân hình cô không tự chủ được mà rung lên một cái. Bàn tay nhỏ nhắn của cô vô thức chạm vào vòm ngực săn chắc của hắn, người đàn ông này quả thật có khả năng làm người khác luống cuống khi nằm dưới thân mình. Nhớ đến nụ hôn ngày hôm trước gương mặt Cherry thoáng ửng đỏ, tuy những chuyện này đối với cô là bình thường nhưng người đàn ông này lại cho cô một cảm giác không thể nào diễn tả thành lời được.

Cherry mỉm cười:

—Tôi.... –Cherry vừa mở miệng định nói “Tôi cũng thế” nhưng lại bị đôi môi mềm mại của hắn cắt ngang.

Nụ hôn bá đạo đầy ngang ngược, tay hấn bóp mạnh cằm cô khiến miệng cô không thể khép lại được mà vô thức há ra vì đau. Hấn nhanh chóng lợi dụng thời cơ đó đưa lưỡi mình vào trong khuấy đảo toàn bộ khoang miệng của cô. Đôi môi hấn nhẹ nhàng mút lấy môi dưới cô, bàn tay đang bóp chặt cằm bỗng nói lỏng ra. Lúc nào cô mới biết chính bản thân mình đã không còn phản kháng nữa mà đang ngoan ngoãn đáp trả nụ hôn nóng bỏng của hấn. JB đưa tay ra trước kéo hai cánh tay Cherry choàng qua cổ mình, môi hấn khẽ mỉm cười hài lòng khi Cherry không còn làm càng nữa. Người phụ nữ trước mắt này làm hấn trở nên điên cuồng, biết nơi này là nơi không thể nhưng bàn tay hấn không thể kiềm chế được mà vuốt ve lưng cô. Làn da mềm mại trơn láng làm hấn như điên cuồng, đột nhiên môi dưới truyền lên trận đau ê ẩm. Hấn biết cô làm trò nhưng hấn vẫn không chịu buông cô ra, mùi máu tanh hòa quyện với nụ hôn ngọt ngào kiểu Pháp càng thêm kích thích.

“Ừm”

Cherry mơ hồ nói, hơi thở cũng trở nên khó khăn:

-Đủ rồi, Buông tôi ra.

JB lập tức buông đôi môi bị cắn đến chảy máu của mình ra, nhưng hấn không thả cánh tay đang siết chặt eo cô. Chỉ buông đôi nóng bỏng của mình ra khỏi môi cô, hiện tại cái thể đứng đầy ám muội đó vẫn được giữ nguyên cho đến bây giờ. JB đưa cằm đặt lên vai Cherry, giọng nói bá đạo vô cùng.

-Đêm nay nhớ về trước 2 giờ. Tôi đợi em cô bé của tôi ạ.

Nói xong hấn khẽ vuốt ve mái tóc rối bời của cô, đôi môi khẽ nhếch lên. Hấn buông cô ra hôn nhẹ vào má cô một cái “Chụt” rồi sau đó xoay người đi ra bên ngoài. Người đàn ông này quả thật có khả năng chiếm hữu khác người, không cần biết cô có chịu hay không hấn vẫn hành động theo cách riêng của mình. Đôi môi Cherry thoáng nở nụ cười đầy vẻ hài lòng, từ lúc nào nụ hôn của hấn làm tim cô đập nhanh như thế không biết.

Vứt đi những suy nghĩ không chính chắn trong đầu, Cherry đi lại phía Ngũ Quỷ đang ngồi. Nhưng trước khi đi cô không quên vào nhà vệ sinh xem lại đôi môi bị hôn đến ửng đỏ lên của mình.

Lấy thỏi son màu đỏ trong túi xách ra, Cherry nhẹ nhàng thoa lên môi một lớp vừa đủ để che đi vết hôn. Lần nào cũng thế JB đều khiến cô có thương tích để lại, hấn không thích nhẹ nhàng hấn chỉ thích làm cho thỏa mãn cái bản tính háo sắc của mình. Cherry hoàn toàn không muốn duy trì cái cục diện như ngày hôm nay, nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác bởi vì cô biết người duy nhất có thể giúp cô giết chết Mina chính là JB.

Lần trước bị thương, vết hở trên người hấn rất nặng nhưng ngay chính cô cũng không ngờ nó có thể lành lại nhanh như thế. Trước mắt cô chỉ biết hấn từng là người của tổ chức, còn lại toàn bộ thông tin về hấn đều bình thường.

Cherry không tin đó là sự thật, người đàn ông này có thân thủ nhanh nhẹn như thế không thể nào chỉ là một tên lính trong tổ chức được. Nếu thật sự chỉ là một tên lính thì khi trốn thoát khỏi tổ chức dù có được cô cứu đi chăng nữa thì bây giờ chắc cũng đã bị Mina cho người bắt về rồi chứ đừng nói đến thời gian hấn rảnh rỗi nữa đêm đến nhà ngắm nhìn gương của cô khi đang ngủ cho đến sáng.

Mina là người không bao giờ tha cho những kẻ phản bội, bà ta ghét cái sự lừa dối bên trong bộ mặt trung thành vì thế tuyệt đối JB không có đường thoát lui. Những người đứng dưới tướng bà ta không phải ít, chỉ giết chết một kẻ phản bội tất nhiên chỉ là chuyện nhỏ như trở bàn tay. Còn JB, nếu như mọi lời nói của hấn chỉ là lừa gạt cô mà thôi thì hấn ta nhất định có thân thể không thể nào coi thường được, cô nhất định sẽ tìm đủ mọi cách khiến hấn phải giúp cô giết chết người đàn bà kia. Cherry tin chắc hấn có thể làm được, vì hấn là người đàn ông bá đạo nhất là cô từng gặp.

Nụ cười nham hiểm thoáng trên môi, Cherry bỏ thỏi son vào trong túi cất gót bước ra ngoài.

-Cherry.

Vừa thấy bóng dáng Cherry từ phía xa, Sarly liền đi đến kéo tay cô ngồi xuống cạnh chỗ trống của mình. Mọi người đều có mặt đầy đủ nhưng chỉ thiếu duy nhất Jun, Cherry không để ý nhiều liền ngồi xuống gọi phục vụ một ly rượu Whisky. Khi ly rượu được đưa đến Cherry vẫn không nói bất cứ lời nào, ngay cả Ren,

Sarly và Sunny cũng cảm thấy có cái gì đó rất lạ ở đây. Mọi người đều đang nghĩ không lẽ Cherry đã phát hiện ra nguyên nhân Jun không có mặt ở đây.

Cherry lên tiếng phá tan không khí trầm mặc, nó hoàn toàn không phù hợp với những bài nhạc sôi nổi mà DJ đang đánh. Cô thờ ơ hỏi:

-Anh Jun lại đi đua xe nữa rồi phải không?

Gương mặt đang biến sắc của mọi người nhanh chóng được giãn ra, Ren liền lên tiếng.

-Đúng rồi, Jun nói khi nào em đến thì ngồi đây đợi cậu ấy một chút. Đua xong cậu ấy sẽ đến đây ngay.

Sarly và Sunny cũng cùng nhau phụ họa.

-Ừ Ừ đúng rồi đó.

Nghe ba người nói vậy Cherry chỉ cười cầm ly rượu đưa lên môi im lặng không nói thêm bất cứ câu gì. Cô chỉ là phòng hờ thôi nhưng không ngờ Jun lại làm như thế thật, chiếc điện thoại di động trên tay đã được gửi đến 3 tin nhắn nội dung đều như nhau. “Máy chủ bị xâm nhập” Đây là hệ thống báo tin do Cherry cài đặt phần mềm, người ngoài không sử dụng tất nhiên sẽ không biết tin năng báo cáo này. Chỉ cần có người truy cập vào hệ thống bảo mật của máy, thì nó sẽ lập tức truyền tin đến quay đường dây báo lỗi.

Sunny vui vẻ uống ly rượu của mình, ánh mắt không ngừng đảo ra bên ngoài sàn nhảy. Cô nàng thích thú quay sang kéo tay Sarly một cái mạnh.

-Này cậu với mình ra ngoài đó nhảy đi.

Sarly đang uống rượu mà còn đang trong trạng thái ngâm nghi thưởng thức liền bị Sunny kéo tay, ly rượu theo quán tính ực thẳng vài khoảng miệng cô khiến Sarly khổ sở ho không thành lời. Hương rượu nồng nặc trong mũi, mọi thứ xung quanh như quay cuồng Sarly không còn nhìn thấy rõ mọi thứ. Đầu cô bắt đầu choáng váng.

“Khụ.. khụ”

Sunny biết mình lỡ tay liền vỗ nhẹ lên lưng cô miệng không ngừng hỏi :

-Cậu có sao không đấy.

Sarly trừng mắt nhìn Sunny:

-Cậu muốn mình bị sặc chết à? –Gương mặt Sarly bỗng ửng đỏ lên nhìn vô cùng đáng yêu.

Sunny cười cười lấy tay vuốt cái mũi nhỏ nhắn của mình.

-Mình không cố ý, xin lỗi mà hihi.

**

Tại một chiếc bàn thủy tinh cách đó không xa, mùi rượu nồng nặc cùng với các cô gái mặc trên người những bộ đồ thiếu vải. Hai người đàn ông một người lạnh lùng một tươi cười hớn hở ngồi ngấm chìm trong tiếng nhạc sôi động. Bên cạnh người đàn ông đang vui cười có một cô nàng đáng người quyến rũ bàn tay không ngừng vuốt ve gương mặt điển trai đó.

Hắn ta thích thú với trò đầu khiêu khích này vì thế đầu lưỡi không ngừng lướt qua những ngón tay thon dài của cô ta, ánh mắt người đàn ông còn lại khẽ nheo. Tuy đã quen với những trò chơi này của Wind nhưng Devil vẫn cảm thấy có một cái gì đó hơi buồn nôn trong bụng. Anh hiểu người anh em này trước nay chưa bao giờ cự tuyệt gái đẹp, nhưng mức chơi của hắn ta quả thật khiến người khác bị kinh ngạc. Vào trong phòng nguyên đêm cùng 3 cô gái mà sáng ra vẫn có thể tươi cười sảng khoái, mọi người trong Bar đều thầm khâm phục tinh lực dồi dào của hắn ta.

Wind không thèm để ý con mắt đang quan sát mình cũng Devil, bàn tay hắn ta như một vật không cương luồn vào trong chiếc áo con của cô gái đó. Do hắn ta đang cầm ly rượu có chút đá giờ đây bàn tay còn hơi lạnh đó đột ngột chạm vào nơi nhạy cảm nên cô gái đó giật mình kêu lên.

-Á –Nhưng nhanh sau đó khẽ thấy dục vọng trong ánh của Wind cô nàng liền mỉm cười khiêu tình, ngón tay lướt qua đôi môi mỏng đang từ từ cong lên của hắn ta, giọng nói nũng nịu.

-Anh kì lắm nha, làm người ta giật cả mình.... –Cô ta gục mặt vào lồng ngực rắn chắc của hắn ta –Em bắt đền anh đó.

Wind nghe thế liền tăng lực bàn tay đang bóp chặt eo, gương mặt hắn nhanh chóng ghé sát vào tai cô ta giọng nói đầy ám muội.

-Em bắt đền anh cái gì đây, có phải là đêm nay muốn là món ăn độc nhất vô nhị của anh không?

“Haha”

Cô ta giả bộ ngại ngùng, gương mặt thoáng ửng đỏ lên vì rượu. Có chút giận dỗi nói:

-Anh xấu quá đi.

Wind ngửa cổ ra cười lớn, ánh đèn chớp tắt chớp tắt làm người khác phải hoa mắt, cảnh tượng trước mắt càng khiến người khác càng thêm cuồng nhiệt.

Wind đổ ly rượu vang đỏ lên trên ngực cô ta, dòng nước màu tím nhạt nhanh chóng theo đường lối chảy xuống khe ngực. Wind mỉm cười hài lòng khi thấy cô gái trong ngực chớp mắt tình ý mỉm cười, nhanh sau đó hắn ta cuối xuống chiếc lưỡi như một con rắn nuốt trọn hương vị của những giọt rượu không để phí một chút nào.

Devil bình thần nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt, cô gái bên cạnh anh cũng hướng mắt về phía hai người bọn họ. Khi này anh mới để ý cô gái bên cạnh mình không biết đã từ lúc nào ngồi gọn trong vòng tay anh, gương mặt xinh đẹp ghé sát môi Devil như muốn hôn lên đó nhưng nhanh chóng anh đẩy cô nàng ra cắt giọng lạnh lùng.

-Có thích thì đêm nay cùng với cô ta hầu hạ anh chàng đó cho tốt, hôm nay tôi không có tâm trạng.

Cô ta nghe những lời nói đó liền tức giận giậm chân đi về phía Wind, hắn ta khẽ mỉm cười nhìn Devil đang dùng ánh mắt tức giận đảo quanh người hắn. Bàn tay thuận tiện ôm thêm cô em bị đẩy kia vào lòng hôn lấy hôn để lên chiếc cổ trắng ngần của cô ta.

Cuộc sống xa hoa về đêm ở nơi đây đều như thế, dục vọng tiền tài có thể lấy đi nhân cách lương thiện của mỗi người. Ma túy rượu chè mọi thứ đều không thiếu, người xấu đều được lộ gương mặt thật của mình ra ngay sau khi bước đi khỏi tấm màn chắn. Mọi thứ đều cứ nghĩ như là mơ, khi con người chỉ biết chà đạp lên nhau để tồn tại.

**

Màn đêm yên tĩnh, căn phòng được thiết kế một cách đơn giản đang chìm trong bóng tối đột nhiên được phát sáng.

“Cạch”

Cánh cửa phòng được mở ra, Jun bình tĩnh và tự nhiên xem như ới đây là nhà của mình vậy. Anh bước đến bên chiếc bàn được đặt ở góc phòng, bàn tay nhanh nhẹn mở chiếc laptop màu trắng được bao bọc bên ngoài một lớp khăn hồng cẩn thận. Jun ngồi xuống ghế, ánh mắt lạnh nhạt nhìn màn hình vi tính đã được bật lên.

“Ting”

Hệ thống không được mở ra, bên trên bỗng xuất hiện một khung màu xanh dương nhạt chứa đầy những dãy chữ số khó hiểu. Jun khẽ chau mày bàn tay đánh một dấu kí tự “Quan Yển Nguyệt” sau đó nháy chuột vào chữ ok hiện lên bên trong khung chữ đó, trên môi thoáng nở nụ cười hài lòng xem ra máy tính Cherry cũng không cài quá nhiều bảo mật. Nhưng khi nụ cười trên môi còn chưa khuất thì gương mặt Jun bỗng biến sắc khi thấy một dòng chữ tiếng anh hiện lên, bên dưới còn có cả hình một đầu ngón tay cái nhấp nháy liên tục.

-Mẹ kiếp.

Jun đập tay mạnh vào chiếc bàn, ánh mắt u ám nhìn lên trên màn hình. Cứ nghĩ Cherry chỉ cài duy nhất một mật khẩu thôi nhưng không ngờ cô đã nghi ngờ trước đợi anh chui đầu vào rọ, cô biết rõ anh không thể nào mở được mật khẩu dùng dấu vân tay.

Anh nhìn ra bên ngoài cửa sổ với ánh mắt đầy vẻ thê lương, trước nay cũng thế bây giờ cũng thế. Cô chưa từng cho anh cơ hội giúp cô trọn một chuyện gì đó, cô có biết nhiệm vụ lần này nguy hiểm như thế nào không? Cô có biết anh đã vì cô lo lắng như thế nào không?

Nhưng mọi thứ anh làm đều được cô đáp trả bằng hai chữ “Không cần” nó như một vết khứa cắt sâu vào tim anh, anh biết cô kiên cường, anh biết cô không cần sự thương hại của người khác. Nhưng cô có biết không, thứ tình cảm của anh dành cho cô không phải là thương hại mà là tình yêu giữa một người đàn ông với một người đàn bà.

Anh không biết tình yêu đó xuất phát từ lúc nào, anh chỉ biết khi thấy cô đau đớn từ tinh thần lẫn thể xác đều khiến tim anh không ngừng nhỏ máu. Gương mặt cô ẩn hiện nụ cười mỉm khiến anh cảm thấy trong lòng rạo rực đến lạ thường, khi nhìn thấy gương mặt cô thoáng có chút đau khổ kèm bi thương thì anh cảm thấy trong lòng bình khó chịu đến không thể nào thở được.

“Cherry à, em lúc nào cũng vậy. Luôn cố chấp”

**

“Tít tít”

“Hệ thống đã thoát”

Cherry khẽ mỉm cười bàn tay nhẹ nhàng xoay tròn chiếc ly thủy tinh chứa đầy rượu. Những giọt chất lỏng không ngừng va vào nhau sánh đều trên miệng ly, hai chân Cherry vắt chéo lên nhau gương mặt có vẻ lười nhát nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. Ai khi nhìn thấy cảnh tượng này đều có cảm giác như sắp bị nghẹt thở đến nơi bởi cái vẻ đẹp đầy gợi tình của cô.

Trong lòng Cherry thầm nghĩ giờ phút này chắc chắn một điều rằng Jun đang ngồi trên chiếc ghế cô thường ngày hay ngồi, bàn tay đang lướt lên bàn phím máy vi tính của cô. Gương mặt nhìn chăm chăm vào màn hình nhưng ánh mắt lại tỏ ra khác thường, tức giận, lạnh lẽo, bi thương.

-Cherry. Có muốn ra ngoài đó nhảy không?

Ren khẽ nói, ngón tay nhanh chóng chỉ vào thân hình nóng bỏng của hai cô gái đang đứng nhảy điên cuồng ngoài sân. Tiếng nhạc mỗi lúc một lớn, không khí càng ngày sôi động bây giờ cũng đã 1 giờ sáng nên mọi người đến đây càng náo nhiệt hơn. Giờ cao điểm của quán Bar này chính là từ 12 giờ đến 3 giờ. Thời khắc đó sẽ khiến mọi người như đang thoát lạc, tận hưởng trò chơi đầy kịch tính của giới ăn chơi.

Cherry ngả người ra ghế bình thản nói:

-Em không có hứng thú – Nói xong Cherry giấu ánh mắt đang khép lại của mình sau khiếc kính râm.

Ren nhìn người con gái đang ngồi đó mà tựa như tâm hồn đã bay lạc đi nơi nào, trước nay anh luôn cho rằng mình không quan tâm đến tâm trạng của người khác nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt có chút buồn bã của Cherry không hiểu vì sao anh cũng lại không có hứng thú đi ra ngoài.

Dù đã được nghe nói đến quá khứ đau buồn của cô nhưng anh không thể hiểu được con người thật của cô, gương mặt lúc nào cũng sắc lạnh không hề biểu hiện một chút vui vẻ nào dù trên môi khi thoáng cũng có xuất hiện vài nụ cười nhưng anh thấy chỉ toàn là gượng gạo. Ấn tượng người con gái này với Ren chính là đôi mắt, nó như biết nói lên tâm trạng của cô. Nhưng giới hạn của anh chỉ cho phép mình quan sát bấy nhiêu, những thứ khác anh hoàn toàn không muốn biết thêm vì trong lòng anh có người cần anh quan sát nhiều hơn thế này.

17. Chương 17: Điều Kiện

-Chào.

Jun ngồi xuống bên cạnh Cherry khẽ quan sát gương mặt xinh đẹp của cô, đêm nay cô rất khác biệt. Ánh mắt nhìn phía xa xa cứ như bị mất hồn vậy, khi này anh ngồi xuống thậm chí cô còn không hề hay biết. Nghĩ đến chuyện vừa rồi trong lòng Jun có phần hơi khó chịu, anh thầm nghĩ phải chăng Cherry đã biết trước anh sẽ đến đó nên đã cài sẵn mật khẩu cho anh tự chui vào hay không? Hai cô gái ngoài sàn nhảy vẫn còn đang say sưa không thềm để ý đến bàn rượu hiện tại đang ẩn chứa một luồng khí lạnh vô hình.

Ren thấy tình hình không ổn bèn lên tiếng phá tan sự im lặng, anh biết cô đã nhận ra sự có mặt của Jun nhưng vẫn đang giả vờ thất thần. Chắc cô đang giận Jun, anh không thể thấy bạn mình gặp nạn mà không ra tay cứu giúp. Thế khác nào là bạn xấu.

-Chào cậu. Sao rồi? Hôm nay đua thắng chứ?

Ren ánh mắt đầy ẩn ý nhìn anh rồi liếc qua Cherry như muốn ám hiệu cho Jun biết điều gì đó, không cần giải thích thêm anh cũng biết được. Tuy cô không hề nói ra chuyện này nhưng anh tin chắc một điều mọi thứ anh làm cô đã nhìn thấu từ trước, chẳng trách cô lại để cánh cửa dễ mở khóa như thế.

-Thất bại, tôi không nghĩ tên đó lại có kĩ thuật tốt như thế. Không cẩn thận nên thua rồi.

Lời trong từng câu nói của Jun đều có hàm ý riêng, anh muốn mượn cuộc đua để nói lên rằng kĩ thuật che mắt của cô ngày càng tiến bộ hơn rất nhiều rồi. Khả năng nhìn thấu tâm tư của người khác cũng không ai sánh bằng, ngay cả Jun người luôn luôn được cô tin tưởng nhất cũng không ngoại lệ bị nghi ngờ.

Ren chỉ cười mà không tiếp lời của Jun, từ khi Cherry mới bước chân vào Bar với gương mặt không mấy vui vẻ anh cũng đã đoán ra được phần nào. Cherry là một cô gái thông minh, khó có thể lừa được con mắt tinh tường của cô trừ khi người đó là thầy hoặc người hơn Cherry rất nhiều về trí tuệ lẫn khả năng. Lúc này Cherry lựa chọn sự im lặng để nói lên tâm trạng của mình, Ren cứ nghĩ hai người họ đã vướng bẫy tình của nhau mới khiến Cherry tức giận như thế.

Nếu như Ren biết được Mina sai Cherry giết chết Long Seo e rằng cả Ngũ Quỷ đều sẽ biết hết và không ngừng ngăn cản cô. Họ không muốn cô gặp bất cứ trở ngại gì và tổn thương gì, dù biết Cherry là người mạnh mẽ kiên cường đi nữa thì cũng chỉ là phận con gái. Tầm thân yếu ớt đó có thể chịu đựng được mọi thứ như cái vẻ bình thản bên ngoài bao lâu chứ, con người ai ai cũng có cái mức độ chịu đựng nhất định. Cherry cũng không ngoại lệ, rồi sẽ có lúc cô cảm thấy sức chịu của mình đã đạt đến giới hạn cho phép.

-Cherry.

Anh lay lay cánh tay mềm mại của Cherry, giọng nói nhỏ nhẹ. Anh biết mình làm như thế là không đúng nhưng anh chỉ suy nghĩ duy nhất một điều đó chính là giúp cô, chuyện lần này anh chẳng nói với ai trong Ngũ Quỷ cả, sở dĩ mọi người giúp nói dối là vì anh nói với họ rằng anh đang bị một cô gái đeo bám, cô ấy đang bên ngoài nên anh phải ra xem sao.

Họ đều nhận ra được tình cảm của anh giành cho cô, nhưng không hiểu vì sao? Anh thật ra có điểm nào không tốt mà lại không thể nhận được tình cảm của cô, hay với cô anh đơn giản chỉ là một người anh trai không hơn không kém.

Nghe thấy tiếng gọi của Jun lúc này Cherry mới hoàn hồn trở lại, cô đặt đôi chân xuống đất ngồi thẳng người lên nhìn trực diện vào ánh mắt của Jun. Trong đôi mắt đen láy đó chất chứa hình ảnh người con gái xinh đẹp đang xoa mái tóc dài thẳng mượt, cô có thể nhìn thấy chính bản thân mình bên trong đó. Có phải chẳng trái tim anh cũng như thế, cũng chứa một hình ảnh tuyệt đẹp của riêng cô hay không?

Cô cứ im lặng không nói bất cứ câu gì mặc cho thời gian cứ trôi qua như thế, anh đã làm quá nhiều điều vì cô, không ngại nguy hiểm giúp cô hết lần này đến lần khác. Nhưng cô không thể liên lụy anh nữa, nhận nhiệm vụ lần này cô đã đoán được cái kết ỉn. Nếu không may cái mạng này không còn cô không muốn anh vì mình mà bị thương, nếu để anh biết được mọi thông tin nhất định sẽ không ngăn ngại mà đến đó trợ giúp cho cô. Nhưng như vậy thì đã sao chứ? Anh có thể giúp cô được bao nhiêu, một thời gian ngắn hay là cả đời.

Cô không muốn anh quan tâm ỉn như thế nữa, cô muốn tự bản thân mình làm lấy mọi thứ. Con bài chủ chốt cô đã nắm được trong lòng bàn tay, nếu cô có chuyện gì hần ta nhất định sẽ thay cô giết chết bà ta. Cô tin chắc hần sẽ không cự tuyệt mà còn vui vẻ nhận lời, vì cô biết thứ hần cần là mạng sống và trái tim

của cô. Nói đến đây cô bất giác mỉm cười, do cô đã suy nghĩ quá cực đoan thì phải. Nếu hẳn thật sự thích thân thể này thì nhất định sẽ không cho ai làm hại đến.

Jun không thể vào hệ thống như JB thì có thể, với khả năng vượt bậc hơn cả cô thì Jun không thể nào là đối thủ của hẳn được. Nhưng Cherry không hề hay biết một điều, mọi kế hoạch này là do JB sắp đặt cố sao lại không biết người cô giết là ai.

Hắn là người có dã tâm nhưng cũng là người có trái tim, hẳn biết cô đang rất cần một người thân nên đã cho Jody tiếp trợ người giết Long Sẹo mục đích duy nhất đó chính là giúp hai người bọn họ nhìn nhận lại nhau. Nhưng mọi thứ đều đã bị bàn tay Minda phá vỡ hoàn toàn, ngay cả JB cũng không hề hay biết nhiệm vụ lần này ban đầu chỉ là muốn giúp bọn họ đoàn tụ nhưng phía sau lại là khiến hai chị em họ giết chết lẫn nhau.

Cherry đặt tay mình lên tay Jun, giọng nói nhẹ nhàng.

-Jun à. Em biết anh lo cho em, nhưng những chuyện em đã quyết định mong anh đừng nhúng tay vào nữa.

Jun nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay đang bị cô nắm chặt, cảm giác bi thương trong lòng càng thêm dữ dội. Người con gái trước mặt này là người như thế nào, anh nghĩ bản thân mình đã biết được từ lâu, anh nghĩ mình có thể đoán được những suy nghĩ trong lòng cô. Nhưng không ngờ mọi thứ anh biết được chỉ là cái vỏ bề ngoài mà thôi, bên trong cô còn sắt đá hơn những gì anh biết.

-Em thật sự lúc nào cũng làm anh lo lắng.

Cherry mỉm cười:

-Em có thể tự mình làm mọi thứ, cảm giác ấm áp này anh hãy trao lại cho người thích hợp với anh hơn em. Em không xứng.

Nghe hay người nói đến chuyện tình cảm Ren ngồi ngay bên cạnh hiểu ý lập tức bấm nút rời khỏi hiện trường trong vòng 1 phút 30 giây. Lúc này chỉ còn lại hai người, anh và cô mặt đối mặt như muốn nhân cơ hội này nói hết mọi thứ trong lòng ra.

Jun hơi ngạc nhiên trước những lời nói của Cherry, thì ra ngay từ đầu cô đã biết anh yêu cô nhưng lại giả vờ không hề hay biết.

“Haha”

Anh cười nhạo lên chính bản thân ngu xuẩn của mình, nếu thật sự thích mày anh thì cô đã nói ra rồi chứ không phải im lặng như mọi thứ trước mắt chỉ là vô hình. Cherry là một người sống khép kín nhưng tính tình lại ngay thẳng, thích không thích sẽ lập tức nói ra chứ không bao giờ giữ trong lòng. Nhưng lần này cô đã chọn cách im lặng, cô không muốn mình làm anh đau nhưng mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Nếu như cô không nói rõ hết mọi chuyện nhất định anh sẽ còn làm nhiều điều dại dột vì cô hơn thế nữa, cô xem anh như là anh cả của mình nên tuyệt đối không thể để anh gặp bất cứ chuyện gì.

-Em có muốn đi mua xe hay không?

Jun lập tức chuyển chủ đề, anh không biết mình nên nói gì vào giờ phút này nếu không có một câu chuyện khác bắt đầu anh nghĩ mình sẽ điên lên mất.

-Được.

Biết trong lòng anh đang khó xử cô cũng không ép anh đối mặt làm gì vì thế liền nhận lời đi, từ nhỏ Cherry đã thích mua xe với cái bản tính trầm lặng của mình tốc độ làm cô thư giãn đi rất nhiều. Để mọi suy nghĩ theo làn gió lạnh bay tít ra tận phía sau, hơi ấm sẽ không còn đọng lại trong tâm trí cô nữa, nó cứ như thể biến mất, khiến cô thấy mình dường như được thoát khỏi cái bóng đêm đầy đen tối.

**

“Cạch”

Cherry tháo đôi giày cao gót ra khỏi chân, bước đi khó khăn tiến vào trong nhà. Khẽ ngước mắt lên nhìn đồng hồ, kim giây kim phút chỉ đúng 3 giờ sáng. Nhớ lại nụ hôn khi nãy, cô mới phát hiện ra một điều đó

chính là trước khi đi hần đã nói cô nhất định phải về trước 2 giờ. Nhưng vậy thì đã sao chứ? Hần chẳng là gì của cô cả nên cô không có nhiệm vụ làm theo những điều hần nói.

Trong phòng lúc này chỉ có vồn vện một chút ánh sáng, cô cứ như thế chìm mình vào bóng tối. Ngồi dậy với tay lấy gói thuốc lá trên bàn, cô đưa lên môi châm lửa hút một hơi thật sâu khiến đầu thuốc lóe lên một tia đỏ rực. Ngã người ra ghế cô thấy thân mình dường như được bay bổng lên tít trên trời cao, gương mặt tuấn tú đẹp trai của JB liền hiện ra trong tâm trí cô. Cherry không biết thật ra mình đang làm gì nữa, cô đã quá tự tin với chính bản thân mình chẳng.

Nhìn lại xuống eo và đôi chân thon dài, cô khẽ nheo mắt. Thì ra thứ mà JB thích chính là những cái này, xinh đẹp dáng cao eo nhỏ. Hầu như mọi thằng đàn ông đều có sở thích như thế, hần cũng vậy cũng chỉ là một thằng đàn ông bình thường không hơn không kém. Cái mà hần yêu thích chỉ là cái vỏ bề ngoài mà thôi, nếu cô mất đi cái vỏ này khác nào khiến hần trở nên chán ghét và không thèm vác mặt đến đây dù chỉ nữa bước.

Có ai lại tình nguyện đi yêu một nữ sát thủ giết người không thấy máu bao giờ, cô chỉ được cái giỏi làm người khác điên cuồng. Hần làm sao có thể thích một đứa con gái như thế được, hần không biết cảm nhận trái tim của người khác. Hần chỉ biết nhìn và hưởng thụ cái vẻ đẹp trước mắt mà thôi, khi nào chơi chán, khi nào không còn hứng thú thì sẽ lập tức rũ bỏ không một lời từ biệt. Cái trường hợp như thế Cherry đã thấy rất nhiều rồi, dù sao bản thân cô còn trong trắng hay không cũng chẳng quan trọng nữa rồi. Giữ thân thể trong sạch thì sao chứ, khi trả thù xong cô cũng tự tặng mình một cái chết nhanh chóng.

Thân thể là vũ khí lợi hại nhất của Cherry, nếu dùng nó đổi lấy tính mạng của Mina thì hoàn toàn xứng đáng. Bây giờ JB đang có hứng thú với cô, nếu còn do dự cô e rằng đến lúc hần cảm thấy cô chẳng có gì đặc biệt sẽ không còn cơ hội nữa. Nghĩ đến đây ánh mắt ấy cô cụp xuống, cô không ngờ cũng có ngày mình bán thân để đạt được mục đích.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm làm Cherry hơi ngẩn ra đôi chút, nhưng khi nhớ lại chắc chắn trong nhà không chỉ có riêng mình nên cô lại bình tĩnh đưa thuốc lên môi khẽ hưởng thụ. Bàn chân đưa qua đưa lại một cách lười nhát, ánh mắt cô khép hờ nửa tỉnh nửa mê. Cô rất thích cái cảm giác kì diệu này, nó làm người ta quên đi rất nhiều thứ, nó khiến cơ thể không còn chút sức lực để suy nghĩ chỉ muốn thiếp đi một giấc thật dài cho đến tận sáng mai.

“Cạch”

Cánh cửa nhà tắm mở ra, do nằm hơi thấp nên tầm nhìn của Cherry chỉ dừng lại ngay đôi chân thẳng dài cứng cáp của JB. Trên người hần chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn tắm khóa ngang lưng lộ ra vùng cơ bụng săn sặc và khuôn ngực màu đồng sáng bóng.

Nhìn thấy cảnh tượng này Cherry không có chút xấu hổ nào cả bình thần nằm nhìn từng động tác của hần, ngồi xuống đối diện cô, ánh mắt nhẹ lại nhìn chằm chằm vào cặp đùi Cherry. Tất cả đều được cô thu hồi trong tầm mắt, nhìn hần cứ như một con thú đang thèm khát con mồi và sợ nó chạy mất. Không khí xung quanh đầy hơi nước, mùi hương của sữa tắm trên người hần lan tỏa ra khắp căn phòng.

Ngửi một lúc khóe môi Cherry hơi nhếch lên, hần không ngần ngại dùng loại sữa tắm nữ của cô, hương thơm nồng nàn đầy quyến rũ của nhãn hiệu Enchanteur hoa hồng xanh. Cô rất thích mùi hương này, nó không quá nồng cũng không quá nhạt có thể giữ được hương vị riêng biệt trên cơ thể rất lâu. Cherry từ trước đến nay không thích sử dụng nước hoa, vì thế mùi hương đặc trưng của cô chính là mùi sữa tắm này.

Cô không nghĩ JB lại có cái sở thích quái dị như thế, hần không biết rằng thân hình này với mùi hương này đem lại cảm giác nghịch khứu giác và thị giác lắm hay không?

JB thấy ánh mắt như đang soi mói đến tận bên trong chiếc khăn tắm của Cherry liền nở nụ cười tà mị, hần bước đến ngồi xuống bên cạnh cô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt thoáng đã ứng hồng của Cherry. Tuy hần không ở đây nữa nhưng mọi thứ bên trong ngôi nhà này đối với hần đều quen thuộc, hần có thể ngủ ở đây mà không cần sự cho phép của cô. Hần thích cái cảm giác đầy kích thích tình này, hần muốn cô bất ngờ khi gặp hần, hần muốn cô phải đỏ mặt khi nhìn thấy thân thể hần, hần còn muốn cô... Nói tóm lại những thứ hần muốn không chỉ đơn giản là như thế.

Cherry cười cười đẩy bàn tay gian tà của hần ra khỏi gương mặt mình.

-Anh thích mùi hương này sao?

JB cúi xuống ngửi mùi sữa tắm y hệt như của hắn trên người cô hít hà thoải mái.

-Chỉ cần thứ em thích, tôi đều thích.

Cô có thể xem hắn là một tên vô cùng bá đạo không? Hắn có thể nói ra bất cứ câu nào làm người khác không ngừng nổi da gà. Gọi tình một cách quá đáng, tuy trong phòng không có đèn nhưng ánh trăng có thể đi men theo ô cửa sổ chiếu gọi không ít màu sáng mờ mờ khiến tầm mắt cô dường như phải mở to ra mới có thể nhìn thấy rõ mọi thứ trước mặt.

Hắn giật điều thuốc trên tay cô, gương mặt không mấy vui vẻ. Gói thuốc này là hắn đem đến, trước nay hắn cứ nghĩ đàn bà hút thuốc trông thật đáng ghét không có chút thù mị gì hết. Nhưng hôm nay hắn lại muốn vả vào mặt mình vì những suy nghĩ trước đây, còn người gái này ánh mắt khép hờ, đôi môi đỏ mọng không ngừng nhả ra những làn khói trông thật mê người. Nếu cứ tiếp tục nhìn cảnh tượng trước mắt hắn sợ mình sẽ nhất thời làm hỏng mọi thứ.

Vứt gói thuốc vào thùng rác hắn không quên trách cô, ngoài miệng thì nói như thế nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu.

-Con gái không nên hút thuốc, nhìn xấu chết đi được.

Cherry nở nụ cười nhàn nhã, đêm nay không phải hắn đến đây là để có cô hay sao? Đến giờ rồi mà hắn chưa có động tĩnh gì hết khiến Cherry có chút khó hiểu, bình thường điều đầu tiên hắn thấy cô đó chính là bay lại hôn lấy hôn để, đó mới chính là JB bá đạo mà cô biết.

Còn bây giờ hắn đang dùng thân hình để quyến rũ ngược lại cô, còn không thèm hôn cô lấy một cái nào chỉ ngồi đó nhìn cô bằng ánh mắt rất kì lạ.

Đột nhiên hắn nói.

-Từ trước đến nay em mặc cho tôi hôn em, không ngừng vuốt ve, chạm vào thân thể em chỉ vì có mục đích đúng không?

Hắn cứ nghĩ mình thật sự có thể hấp dẫn được cô nhưng không ngờ phía sau sự im lặng đó lại là một toan tính khác, có thể cô đã bắt đầu nghi ngờ thân phận của hắn nên mới không hề cự tuyệt hắn những lúc thân mật. Nghĩ đến đây hắn mỉm cười đầy tàn nhẫn. Không ngờ cũng có lúc hắn được người khác lợi dụng như thế, mà người con gái đó lại chính là Cherry. Người mà trước nay hắn luôn cho rằng kiêu ngạo nhất, nhưng không sao hắn sẽ tìm đủ mọi cách phá hủy đi cái sự kiêu ngạo trời sinh của cô.

Cherry ngồi thẳng người lên, cô cũng hơi bất ngờ khi nghe hắn hỏi một cách trực tiếp như thế. Quả thật cái cảm giác khi bị người khác nắm thóp thật khó chịu, lại còn bị vạch trần một cách trắng trợn như thế.

-Đúng. Mọi thứ đều có mục đích, thế giới của chúng ta vốn dĩ là như thế không phải sao? Tình nguyện cho đi nhưng đổi lại phải lấy được thứ gì đó ngang bằng giá trị.

Hắn cúi xuống đối diện với gương mặt cô, môi hắn áp sát vào môi cô. Cherry có thể cảm nhận rõ được từng hơi thở của hắn đang không ngừng phả vào mặt mình, nó cứ như một lời cảnh cáo nếu cô còn tiếp tục chọc tức hắn thì ngay lập tức, ngay nơi này. Hắn sẽ không ngần ngại mà ăn thịt cô không chừa một chỗ.

-Tốt. Tôi thích điều này, nếu em thấy mình có giá trị như thế thì- Hắn lướt nhẹ ngón tay qua môi cô -Tôi cũng muốn thử xem cái cảm giác trao đổi thân xác với nhau kích thích như thế nào?

Cherry khẽ nhướn mày, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm ngón tay đang vuốt ve đôi môi mình. Giọng nói đầy ám muội.

-Tất nhiên là đáng giá, không phải anh luôn muốn tôi sao?

JB cười, thuận thế tóm gọn cằm cô dưới bàn tay.

-Đúng, tôi luôn muốn em. Nhưng bây giờ chưa phải là lúc, thời khắc vui vẻ của chúng ta còn nằm phía sau vỏ kịch. Bé cưng. Nhớ đấy, giữ thân mình cho thật cẩn thận, tôi không muốn mất vui vào đêm “Xuân mì” đầu tiên của chúng ta đâu.

Cherry lạnh mặt đi, hất bàn tay bắn thiu của hắn ra khỏi người mình. Cô đứng lên từ trên cao nhìn vào mắt hắn, nụ cười trên khóe môi như có như không. Cô quả còn xem thường hắn ta, một người đàn ông như thế này làm sao chỉ đơn giản như thế. Hắn nói hắn muốn cô, nhưng lại nói chưa đến thời khắc thích hợp. Vở kịch phía sau mà hắn nói là gì, không lẽ điều kiện mà cô đưa ra thật sự quá đáng sao, không lẽ cái thân thể này không đáng giá bằng cái mạng của người đàn bà thối tha đó.

Cô ngửa cổ lên cười lớn, ánh mắt nhìn lên tầng nhà lạnh đến thấu xương. Không gian xung quanh im lặng, người đàn ông đó dựa người ra sau ghế không nói bất cứ câu gì.

Hắn chỉ ngồi đó nhìn vào thân hình cô, từng đường cong cơ thể hiện ra rõ mồn một trước mắt. Người con gái này không chỉ có trái tim sắt đá mà còn có lòng thâm độc khó lường, cô có thể hi sinh tất cả mọi thứ để đổi lấy cái mình muốn. Ban đầu xem ra hắn đã coi thường cô, cứ nghĩ rằng điều kiện cô trao đổi có thể là bất cứ cái gì nhưng chỉ duy nhất là thể xác không được. Nhưng không ngờ mọi thứ nằm ngoài dự liệu của hắn, JB thăm nghĩ thì ra cô gái đó cũng biết được hắn không cần những thứ gì khác ngoài cô.

JB đứng lên nhìn chằm chằm vào bóng lưng cô giọng nói trầm ấm.

-Thứ tôi muốn không chỉ có thân xác em mà còn có cuộc đời và cả trái tim của em.

18. Chương 18: Đôi Mắt

Gió thổi, tâm hồn Cherry cũng theo từng cơn gió lạnh đến tận xương tủy. Cô ngồi trước chiếc gương lớn trong phòng ngủ, nhìn vào gương mặt trắng mịn của mình, bất giác nhếch mép cười khinh bỉ. Cô đưa tay lên vuốt cánh môi hồng một cách nhẹ nhàng đầy nâng niu. Đôi môi này từng được người đàn ông đó chạm vào, từng được người đàn ông đó tham lam chiếm giữ.

Cô thích cái cảm giác được nhìn thấy hắn từ phía sau lưng, bờ vai rộng như chứa cả một giang sơn bên trên đó. Cô mỉm cười, một nụ cười tự xót cho chính bản thân đầy hèn nhát của mình. Cô từng thề, thề trước ngôi mộ của cha mẹ, cô nói cô sẽ trả thù, cô nói cô sẽ không yêu bất cứ người đàn ông nào trên thế gian này. Cô ích kỷ tự mình là người có thể làm được bất cứ mọi chu yện, nhưng cô không biết được rằng từ khi người đàn ông đó bước vào cuộc sống của cô thì mọi thứ đã không còn theo quỹ đạo riêng của nó.

Cherry đứng lên đi lại phía học bàn lấy bên trong ra chiếc mặt nạ màu bạc sáng lóa, cô khẽ kéo ngón tay trở theo đường viền của chiếc mặt nạ. Nó đã theo cô trong suốt thời gian qua, nó rất đẹp, rất có khí chất của một bảo vật nguy hiểm vô giá.

Trên người cô lúc này là bộ đồ đen bó sát vào phần cơ thể, cặp đùi thon dài càng thêm sắc nét, chiếc eo nhỏ nhắn được bao bọc không chút sơ hở làm cho người thấy có một ý nghĩ rằng “Càng kín càng thích”. Cherry đeo chiếc mặt nạ lên mặt mình, điều chỉnh góc độ cân bằng rồi buộc sợi dây qua đầu một cách chắc chắn. Khi trang bị ỉnh xong mọi thứ cô bước lại phía chiếc gương, tay nhấn nhẹ vào góc bên phải trên cùng chiếc gương tạo ra tiếng.

“Tít ... Cạch”

Một cái tủ nhỏ tự động di chuyển ra, bên trong cái tủ đó là khẩu súng mà Cherry thường dùng, tuy nó không đáng giá bằng “Thủy Băng” nhưng cũng là một bảo vật đáng giá, kể bên nó là súng bắn tia, rất có lợi cho nhiệm vụ lần này. Còn đối với “Thủy Băng” thì cô chưa vội dùng ngay bây giờ vì nó là giành cho Mina chứ không phải là Long Sẹo, người đàn ông được bà ta xem như một con chó giữ cửa; lẽ dĩ nhiên có thể đá văng ra ngoài sân đất bất cứ lúc nào.

Cầm khẩu súng trên tay cô cẩn thận lắp đầy đạn và bỏ theo bên mình hai hộp phòng bị, nhét chúng vào bên trong lưng quần thật chặt. Sau đó cô tiến đến bên cửa sổ, màn đêm bên ngoài trong thật lạnh, bàn tay cô vô thức nắm chặt vào nhau tạo ra những âm thanh rơm rốp. Hôm nay Long Sẹo, kẻ trực tiếp gây ra cái chết của gia đình cô sẽ trả giá bằng chính sinh mạng của mình cho sự ngu xuẩn khi nghe lời người đàn bà nham hiểm kia.

“Mina hãy chờ đó, ông ta đi gặp cha mẹ tôi trước, nhưng yên tâm. Tôi sẽ cho bà xuống nhận tội trong nay mai thôi”

“Vù..”

Bóng dáng cao gầy khuất sau màn đêm, một thân hình to lớn nhanh chóng xuất hiện bên cánh cửa khi này Cherry vừa đi khỏi. Ánh mắt thâm sâu khó tả nhìn theo mọi cử chỉ của cô, hẳn đưa điều thuốc lên môi hít nhẹ, làn khói trắng hòa tan vào trong không khí tạo ra mùi hương đặc trưng của riêng mình hắn. Hắn đã bỏ không ít công sức ra giúp cô có cơ hội nhận lại người thân, nhìn thấy cô đau khổ hẳn&nb sp;thật sự không đành lòng. ^_ ^

Nhưng ai biết được phía sau sự che chở của hắn giành cho cô lại là âm mưu của người đàn bà mang bên mình cái danh là mẹ hắn, bà ta đã phá hủy toàn bộ kế hoạch ban đầu của hắn. Mail hắn gửi cho cô đã bị bà ta chặn mất, để chắc chắn chuyện mình làm không bị bại lộ đích thân Minda đã đến và cho cô biết chính xác nhiệm vụ lần này. JB cứ nghĩ Minda sẽ không can thiệp quá nhiều vào chuyện của mình, nhưng ai biết được người đàn bà luôn nói giành tất cả cho con trai lại đang thực hiện một kế hoạch không ai ngờ đến.

— Tôi tên là dây phân cách—

Cherry nhanh chóng đứng trước ba cánh cửa lớn của “Tam Động” quả như bên ngoài đẹp hơn trong hình rất nhiều. Do có vệ sĩ canh gác nên Cherry chỉ đứng phía xa chứ không thể trực tiếp đứng trước phía chính diện cổng chính. Khẽ quan sát tình hình xung quanh, mọi thứ đều diễn ra một cách bình thường, yên tĩnh chỉ có duy nhất tiếng thở nhẹ nhàng truyền đến bên tai.

Cô ngồi xuống dưới một gốc cây to cách đó không xa, lấy trong người ra toàn bộ thiết bị quan sát, súng bắn tia, ống nhòm nhìn đêm và tấm bản đồ làm bằng da ra. Bàn tay linh hoạt trong một thời gian ngắn đã lắp xong cây súng bắn tia, khoảng cách từ vị trí cô mai phục cho đến ba cánh cửa là 40m, tầm mắt rơi vào ống nhòm, trước mỗi cửa đều có người. Hiện tại chưa thể xác định được đâu&nb sp;là cửa chính đâu là cửa phụ, nếu không mai vào nhằm cửa phụ thì cái mạng này của cô coi như xong.

Môi mỏng khẽ nhếch lên, trong đầu cô lúc này đã nghĩ ra được một kế sách hoàn hảo. Những tên này được đào tạo không phải là hạng thường nên dùng chiêu giương đông kích tây với bọn chúng chỉ làm hao tổn sức lực và tự khinh thường trí tuệ của mình mà thôi. Trong hệ thống phần mềm mới nhất do cô viết có thứ được gọi là ảo ảnh, nó có thể tạo ra hình ảnh 4D giống như người thật trong chân không. Chỉ cần cho các con ảo ảnh này chạy vài vòng và tạo ra âm thanh như đạn bắn là được. Bọn người tự nghĩ mình thông minh đó nhất định sẽ gọi người tiếp trợ, cánh cổng không quan trọng sẽ được bỏ qua, còn cánh cửa đi vào bên trong sẽ được tập trung nhiều người hơn số lượng ban đầu gấp nhiều lần.

Lấy chiếc máy tính bản được giấu cẩn thận trong áo ra, bàn tay cô lướt nhẹ trên các con chữ, tạo ra các hình ảnh phụ kích khác nhau. Cherry thoáng mỉm cười, tạo hình ảnh vài cô em đáng đẹp hở hang một chút, không chừng còn có ít hơn là những tên bạch mặt, áo đen, đáng người vạm vỡ. Phàm là đàn ông không ai không thích gái đẹp, đặc biệt là những tên làm nghề như bọn chúng, càng thích thú hơn với&nb s;những cô nàng sát thủ vì theo quan niệm của những tên này “Nữ sát thủ” Luôn là những cô nàng có thân hình quyến rũ và ánh mắt sắc lạnh đến hút hồn.

“Ting”

Ảo ảnh đã được tạo xong, Cherry lick vào hình toàn bộ thả chúng ra ngoài khỏi máy tính, từng người từng người tranh nhau chạy về phía bọn chúng. Trên tay những cô nàng ảo ảnh còn có súng, mỗi viên đạn được bắn ra từ nó đều do Cherry lòng âm thanh và ánh sáng vào. Bọn người canh cửa thấy xuất hiện phục kích liền tản ra, tên thì né đạn, tên thì cầm súng bắn ngược lại. Cherry thấy thế không khỏi cười thích thú, bọn chúng tha hồ bắn, tha hồ né nhưng không hề biết rằng dù có trúng cũng chẳng có cảm giác gì.

Đúng như dự đoán của Cherry, chưa đến 15 phút cửa động số một và số hai không còn người nào, bọn chúng đều tập trung lại trước cửa động số ba. Theo như tính toán bây giờ cô đã tìm được cánh cửa nào là thật nào là giả, nhưng khi suy nghĩ lại thì không thể nào dễ dàng tìm ra được, nhất định trong chuyện này có vấn đề. Cherry thu hồi tất cả ảo ảnh lại vào vi tính, không gian xung quanh bỗng chốc trở nên im lặng, mùi thuốc súng vẫn còn thoang thoảng trong không khí, nồng nặc, khó chịu.

Cô quay người nằm xuống phần đất mềm, lấy ống nhòm ra khẽ quan sát thật kĩ hai cửa động để trống. Quả thật có phát hiện bất ngờ, cửa động số hai trên miệng con hổ viên đá được lắp hơi nghiêng về phía bên trái, nhìn lại hai cửa hai bên thì chúng nghiêng về bên phải. Ông ta đúng thật là một tên cáo già, những

gì cô nghĩ ra được người nham hiểm như ông ta cũng nghĩ ra được. Nhưng hình như ông ta hơi xem thường cái đầu này của cô rồi, những thứ ông nghĩ ra được tất nhiên cô cũng nghĩ ra được. Hai người đều như nhau, nhưng cái thông minh của ông ta chỉ dùng được vào mười mấy năm trước thôi, bây giờ khoa học hiện đại chỉ sợ ông ta sẽ thua một cách thảm hại trong tay cô.

Lần trong ống quần lấy ra một quả cam nhỏ nhỏ, lần nữa Cherry không khỏi thấy sảng khoái khi tham gia trò chơi này. Một mình rất kích thích giác quan, cô đưa tay lên cao dùng một chút lực ném quả cam về phía cánh cửa thứ số ba.

“Bùm”

Toàn bộ chỉ còn lại mùi máu tanh, cô mỉm cười bước ra khỏi bóng tối tiến về phía cánh cửa số hai. Nhìn vào bản đồ cho thấy cánh cửa thật sẽ có ba cái nút nằm phía dưới chân góc trái, Cherry quỳ một gối xuống đất, đầu khế cúi, ngón tay giữa đưa vào mò lần vào vị trí mà bản đồ nói đến. Quả nhiên có ba cái nút hình vuông nhỏ nhỏ, nút chính giữa chạm vào hơi cộm lên nên Cherry quyết định làm liều nhấn nhẹ vào cái nút đó.

“Ting”

Cánh cửa mở ra, bên trong chỉ toàn một màu đen hoàn toàn không có bất cứ điều khả nghi nào khác. Cherry đi vào bên trong, lần theo con đường duy nhất tiến vào. Càng đi càng sâu, nhưng cô cảm nhận được bên trong này có hơi thở, cách âm tuy rất tốt nhưng trong không gian yên lặng này dù có một tiếng động nhỏ nhất cũng có thể dễ dàng nhận ra được. Đi chừng 5 phút cô phát hiện phía trước có chút ánh sáng, đi đến gần Cherry đưa đèn bin lên quan sát, trước mặt cô lúc này là một cánh cửa có khắc họa những hình nhảy múa giống như những bức hình được chạm trong lặng mộ cổ ở ai cập.

Cô đưa hai tay lên chạm vào cánh cửa, tai áp sát vào nghe ngóng mọi âm thanh bên trong. Có tiếng người nói chuyện với nhau, dây thần kinh trong cơ thể cô càng thêm căng ra, tình huống này là lần đầu tiên cô gặp phải. Vừa nguy hiểm vừa an toàn, xung quanh lại không có bất cứ người nào, chỉ duy nhất mình cô đứng trong cái bóng tối vô hình làm một nhiệm vụ không dám chắc được bảo toàn tính mạng đi ra.

Bên trong hoàn toàn im lặng không có bất cứ âm thanh nào. Cherry mỉm cười nhìn thẳng vào cánh cửa được khép kín, khi này cô đã đoán được chắc chắn có người đã thông báo cho Long Sẹo biết việc đột nhập cửa mật thất vừa rồi. Xem ra toàn bộ đã chuẩn bị sẵn sàng để chờ cô bước vào cái lưới mà bọn họ đặt ra bên trong căn phòng, nếu như lực lượng của ông ta đã chết bên ngoài thì con đường duy nhất ông ta có thể đi đó chính là trốn thoát bằng một đường mật đạo bí mật khác.

Cô tìm trong người và lấy ra một cây kim bằng bạc nhỏ, đưa vào bên trong khe cửa di chuyển lên xuống một cách nhẹ nhàng và đầy chuyên nghiệp.

“Cạch”

Cánh cửa cuối cùng được mở ra, cô đặt chân trái vào bên trong, trên tay cầm khẩu súng chuyên dụng của mình khế bước. Mọi thứ trước mắt chỉ toàn một màu đen, chỉ có duy nhất một luồng sáng yếu ớt phát ra từ bóng đèn nhỏ nằm trên tường. Bỗng bước chân cô khựng lại, đôi môi anh đào lại lần nữa nhếch lên.

Phía sau cách cô 3m có người đang đứng, hắn ta đang từng bước từng bước đi lại phía cô. Hoàn toàn không gây ra bất cứ âm thanh nào, cô đoán rằng hắn đã tháo giày tránh bị cô phát hiện. Nhưng hắn ta đã quên một điều, tiếng động có thể làm mất được nhưng bóng người in dưới đất là hoàn toàn không thể, dù cho nơi này hoàn toàn tối nhưng vẫn hiện lên rõ lên cái bóng khiến hắn ta phải mất mạng.

Cherry đứng im bất động tiếp tục quan sát tình hình xung quanh, người đàn ông phía say mỗi lúc một gần. Hơi thở cô phát ra lạnh đến thấu xương, gương mặt mỉm cười không còn nữa thay vào đó là ánh mắt có thể đốt cháy người đối diện. Bàn tay cầm khẩu súng nhanh chóng được thả lỏng, muốn bắn mục tiêu chính xác trước hết là phải thắng tâm lý của chính bản thân mình, chỉ cần thả lỏng thân thể và ngón tay thì cơ hội chuẩn đích là 99%.

“Pằng”

Viên đạn bay lướt qua gương mặt Cherry, cô mỉm cười lùi về sau hai bước. Người đàn ông phục kích vừa rồi không ngờ cô có thể thoát được nên thoáng do dự, hắn ta chưa từng nghĩ một đứa con gái có thân hình

trông vẻ yếu ớt như cô thế mà lại tránh được viên đạn cách đầu không quá 1m.

Cherry xoay người lại đối diện với người đàn ông đó, đôi chân bật lên nhảy cao về phía trước giật lấy khẩu súng trên tay hắn ta. Tay còn lại nắm chặt, dầm mạnh thẳng từ trên đầu xuống vuông góc khiến hắn ta không thể đỡ kịp ngã xòe người ra đất, khoe môi gớm máu gương mặt hắn lộ ra vẻ căm ghét đến cực độ.

“Tao giết mày, con quỷ cái”

Người đàn ông đó đứng lên, gầm lớn. Chạy nhanh về phía cô, không biết từ khi nào trên tay hắn đã có một con dao lưỡi sắt dài xuyên xuống cán rất chắc chắn. Bàn tay đưa lên cao, nhắm thẳng vào người cô lao đến. Cherry nheo mày thông dong nhìn hắn, 1 bước, 2 bước, 3 bước. Khoảng cách dần dần được rút ngắn, cho đến khi con dao nằm ngay trước mặt thì.

“Phụt..... Khụ khụ”

Thân hình hắn ta chao đảo rồi ngã phịch xuống đất, con dao khi nãy giành cho cô hiện tại đang được cắm sâu vào cổ họng tên đó, độ sâu khoảng 6cm. Cherry lấy chiếc khăn giấy từ trong người ra, khế lau những vết máu còn vương trên mặt, khoảnh khắc này cô tựa như một thần chết, chỉ cần đến gần máu sẽ chảy thành sông.

Cherry tiếp tục đi thẳng vào bên trong mà không có bất cứ trở ngại nào, cho đến khi đứng trước chiếc bàn trà vẫn còn hơi khói thì bên dưới gầm bàn xuất hiện hai người đàn ông đưa tay ra nắm chặt lấy chân cô kéo mạnh. Lực kéo khá mạnh khiến cơ thể Cherry chao đảo, nhưng nhanh chóng sau đó cô đưa hai tay đặt trên bàn, chiếc nhẫn màu đỏ đeo ở ngón giữa bắn ra một cái đầu móc sắt nhọn kết ch ặt với mặt bàn. Đôi tay được giữ vững, cô vung chân phải đá mạnh vào cạnh bàn, cánh tay hắn ta đập mạnh vào phần vuông góc tạo thành một mảng đồ tanh nồng.

Chân phải được giải thoát cô liền xoay người ngồi lên mặt bàn, đôi giày đen sáng bóng lúc này cũng phát huy tác dụng của nó. Mũi giày xuất hiện một mảnh sáng, cực mỏng. Cô nhấc chân đập mạnh lên bàn tay đang nắm chặt chân trái, khế kéo nhẹ mũi chân. Trên bàn tay hắn ta nhanh chóng xuất hiện một đường cắt sâu khoảng 1.5cm. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, đầu súng không nhân nhượng nhắm vào tim bắn thẳng.

“Pằng..... Pằng”

Máu phun ra từ miệng vết thương, ánh mắt của bọn chúng vẫn còn được mở to. Có thể do quá kinh ngạc vì sự khinh địch, và cũng có thể do cái chết này với bọn chúng vẫn chưa thật sự cam lòng.

Cherry không thèm liếc nhìn bọn chúng, xoay người bước tiếp vào bên trong. Không khí mỗi lúc một u ám, bàn tay cầm súng của cô cũng vô thức bị nắm chặt lại. Những kẻ bị cô giết vừa nãy chỉ là người chết thay cho việc thử sức lực của cô do Long Sẹo sắp xếp mà thôi. Sâu vào bên trong cuộc vui mới càng thú vị.

“Cạch”

Bỗng nhiên có một bàn tay to lớn tóm chặt lấy cổ Cherry, lực kéo của hắn ta tương đối mạnh khiến cô ngã người rơi xuống đất. Nhanh sau đó cô thúc mạnh chỏ vào hông hắn ta, mũi bàn chân đá thẳng lên mảnh lưỡi sắt nhọn đâm vào giữa trán người đàn ông đó.

“A..aa”

Hơi thở mạnh mẽ khi nãy sau lưng biến mất, Cherry ôm cổ đau rất khó chịu đứng lên khỏi người hắn ta. Khẩu súng trên tay nhắm thẳng vào vết thương khi nãy.

“Pằng”

— Tôi tên là dây phân cách—

Lúc này bên ngoài cửa động xuất hiện một thân hình mảnh khảnh, cô nhìn thẳng vào bên trong cánh cửa chính giữa, đôi mày khế nhướng lên đầy thích thú. Xem ra cô đã đến trễ nên đã bỏ qua màn dạo đầu hấp dẫn này, nhìn toàn bộ khung cảnh xung quanh cho thấy vừa nãy nhất định đã xảy ra một vụ nổ khá lớn, chết không biết bao nhiêu người, cảnh tượng này hoàn toàn không thể nào dùng hai từ “bi thảm”&nb sp;để diễn tả. Mùi máu tanh sộc lên mũi làm Jody khó chịu, cách giết người này tuy tiết kiệm được rất nhiều

thời gian và gia tăng người chết nhưng thật sự là kiểu vô cùng biến thái. Xác người không còn nguyên vẹn, những mảnh vỡ rời rạc từ cơ thể bắn ra khiến người khác không khỏi chau mày.

Theo như cô quan sát thì cánh cửa đi vào bên trong nhất định là cánh cửa thứ hai, Jody lấy chiếc Ipad ra xem xét và làm theo như các trình tự mà khi này Cherry đã làm. Cánh cửa được mở ra, cô đi theo con đường vào bên trong, đôi môi mỉm cười.

Quả nhiên nữ sát thủ đi trước không phải là kẻ bình thường, tính theo thời gian cô chỉ đến trễ không quá 20 phút thế mà mọi thứ đã được cô ta mở đường tất cả. Theo như Jody biết thì muốn giết chết toàn bộ những kẻ canh giữ mật thất hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng nếu như người đó có mẹo và cách phá giải suy nghĩ trong đầu Long Sẹo thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản.

Xem ra ngay từ khi nhận nhiệm vụ này Jody đã xem người nữ sát thủ đó rồi, còn một chuyện cô cảm thấy thắc mắc, nhiệm vụ lần này mục đích duy nhất chính là bảo vệ Long Sẹo, nhưng theo cô biết thì Long Sẹo và Minda không có bất cứ quan hệ hợp tác nào. Phía sau mọi sắp đặt đó rốt cuộc là nguyên nhân gì, dù biết có rất nhiều điều khả nghi nhưng Jody biết bản thân mình sẽ khó tìm ra được câu trả lời như ý muốn. Cô chỉ cần biết hoàn thành nhiệm vụ và đem lại cho bà ta cái kết quả đáng mong đợi.

Jody đi đến trước một cánh cửa khác thì bỗng nghe thấy tiếng hét thảm thiết phát ra từ bên trong, linh cảm cho thấy mọi thứ chắc chắn đã trở nên hỗn loạn, Long Sẹo cũng đã bắt đầu cho người tập kích nữ sát thủ đó. Jody không biết nhiều về ông ta nhưng cô biết ông ta không phải là người dễ đối phó, làm đại ca cho đến nay cũng hơn 20 năm rồi nên kinh nghiệm và phòng bị cũng hơn hẳn những đứa trẻ mới vào nghề.

Nghĩ đến đây sự hứng thú trong lòng Jody càng tăng lên, cô rất muốn biết người con gái đó có dung mạo như thế nào, tài năng ra sao mà có thể khiến Minda đích thân ra lệnh cho đích thân đi giải quyết. Hầu hết những nhiệm vụ do JB và Minda ra lệnh cho cô đều trừ khử những người khó đối phó, khả năng của chính bản thân mình Jody tất nhiên biết rõ, những kẻ được đào tạo cùng một sinh thời với cô đều là bọn vô dụng, không bị giết cũng bị thương nặng, tàn phế hoặc nửa chết nửa sống.

“Pằng”

Jody nghe thấy tiếng súng thì lập tức bước nhanh vào bên trong, cảnh tượng không thể nói được nên lời. Dưới mặt đất toàn là máu, những tên đàn ông thân hình cao lớn thi nhau nằm trên đó không có một chút cử động. Jody dừng lại trên chiếc mặt nạ sáng bóng kia, đôi chân thon dài đang đạp lên cổ một tên vệ sĩ tạo ra thâm thanh xương vỡ giòn tan.

Cherry phát hiện ra một người nữa xuất hiện nên cũng ngược mắt lên quan sát, người con gái đó cũng có một chiếc mặt nạ che kính gương mặt. Thân hình mảnh mai được bao bọc bởi bộ đồ đen bó sát hoàn toàn không để lộ da thịt ra bên ngoài, trên tay người con gái đó còn có một khẩu súng ngắn màu đen đang nhắm thẳng vào đầu cô nhắm tới.

Cherry thoáng chau mày, người con gái này là ai cô nhất thời chưa thể đoán ra nhưng trong lòng cô đang có một linh cảm không lành. Sự xuất hiện đột ngột của Jody khiến Cherry bất ngờ, cô được biết vệ sĩ của Long Sẹo không có nữ, như thế có thể nói người con gái này không phải là người của Long Sẹo. Vậy thì người đứng phía sau cô ta là ai, tại sao muốn bảo vệ Long Sẹo trừ khử cô?.

Cherry lên tiếng:

-Cô là ai?

Jody mỉm cười bước từng bước đến trước mặt Cherry, khẩu súng trên tay được cô xoay nhẹ nhàng tạo ra vòng tròn đẹp mắt.

-Cô không cần biết tôi là ai, cô chỉ cần biết ngày này năm sau chính là ngày giỗ của cô.

Cherry nhếch môi mỉm cười đầy nham hiểm, người con gái trước mặt này lời nói vô cùng sắc sảo. Phụng mệnh giết chết cô nhất định không phải là người cô có thể xem thường được.

-Thì ra cô cũng là một con rối.

Lời nói vừa dứt Jody đã giơ súng lên bắn thẳng vào người Cherry.

“Pằng”

Cô lộn người ra phía sau tránh đi viên đạn đang bay đến, khi né được đòn công kích vừa rồi cô nhanh chóng bắn trả lại. Hàng loạt tiếng súng vang lên trong không gian yên lặng, hai cơ thể không ngừng di chuyển nhanh chậm nhằm tránh né nòng súng của đối phương. Trong lúc Cherry đang chạy về phía chiếc bàn cạnh cửa kính thì đôi chân đạp lên phải một thứ gì đó cứng cáp, khẽ nhìn xuống dưới thì cô phát hiện ra đó chính là một sợi dây chuyền.

Từng hình ảnh trong kí ức ủa về, cô nhận ra sợi dây chuyền này, nó không thể xuất hiện ở nơi này được. Trừ khi... Nghĩ đến đây Cherry dừng mọi động tác của mình lại ngược mắt lên nhìn thẳng vào thân hình đang bước đến gần mình, người con gái này không thể nào là chị của cô được. Nhưng nếu thật sự không phải thì sợi dây chuyền này phải giải thích như thế nào?

“Pằng”

Ngực chợt nhói đau, Cherry cố gắng mở đôi mắt đang không kìm được sự điều khiển của mình đang dần khép lại. Sợi dây chuyền trên tay rơi xuống đất tạo ra âm thanh vang vọng chói tay, môi cô mấp má cố gắng lắm mới thốt ra được hai chữ.

-Chị hai.

Ánh mắt Jody hiện lên một cơn chấn động và dừng lại ngay sợi dây chuyền vừa rơi ra từ tay Cherry, Jody đưa tay lên chạm vào cổ mình thì phát hiện ra nó đã bị rơi không biết từ lúc này, có thể do lúc nãy đấu súng với người con gái trước mặt khiến nó tuột khỏi người. Nhưng mọi chuyện không chỉ dừng lại ở sợi dây chuyền mà còn dừng lại ở đôi môi đang thốt ra lời kia, nếu Jody nghe không lầm thì hai từ đó chính là “Chị hai”.

Trong lúc đang mơ màng Cherry có thể cảm nhận được cổ áo bị ai đó xé toạt ra, cảm giác lạnh giá khiến cơ thể cô rung lên từng hồi. Chiếc mặt nạ trên mặt cũng được tháo xuống, giọt nước mắt lăn dài ra khóe mí, mang theo những mảng sương mờ mù mịt.

Nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ Cherry, đôi chân Jody không khống chế được sự kích động khụy xuống đất. Bàn tay run rẩy đưa lên kìm chặt vết thương do chính khẩu súng trên tay tạo ra trên cơ thể em gái mình. Thì ra mọi chuyện mà cô không biết chính là đây, người con gái này chính là đứa em mà cô luôn muốn nhìn nhận.

Jody ôm lấy Cherry vào lòng hét lên:

-Yến Nguyệt.

19. Chương 19: Lưỡi Hái Tử Thần

Tiếng hét vang rộng khắp căn phòng, cơ thể Cherry dần trở nên lạnh giá, gương mặt cũng hiện lên nét nhợt nhạt. Lúc này, điều duy nhất Jody biết đó chính là đứa Cherry rời khỏi nơi này lập tức, cô không hề hay biết phía sau mình cũng đang có nguy hiểm đang rình rập một cách mập mờ.

Một bóng người thoáng qua, tiếng súng lập tức vang lên mang theo hương vị đầy chết chóc, hai tên mặc đồ đen bị người đàn ông lạ mặt vừa bước vào giết một cách không nhân nhượng. Hắn bước đến bên cạnh hai người, lấy trong túi ra một viên thuốc màu đen bỏ vào miệng Cherry, dùng tay nhấn nhẹ vào cổ họng cô, khiến viên thuốc kia trôi thẳng vào trong bụng Cherry.

-Cherry cứ giao cho tôi, còn cô hãy đi giải quyết Long Sẹo đi.

Hắn nói xong lập tức bế Cherry lên chạy thẳng ra bên ngoài, để lại căn mật thất toàn mùi máu tanh vào cơ thể đang đắng sặc khí của Jody. Chính Minda là người giao cho cô nhiệm vụ lần này, bà ta đã đoán trước được người đến đây giết chết Long Sẹo là Yến Nguyệt, em gái của cô. Mọi chuyện đã được sắp đặt một cách

rất cẩn thận, lấy danh nghĩa JB, thay hấn ta ra tay tàn độc. Người đàn ông khi này vừa nhìn cô đã biết đó chính là JB, con trai của Minda, kẻ bị bà ta lấy danh nghĩa đi giết người.

Minda ơi là Minda, có chết bà cũng không ngờ bí mật to lớn mà bà đã che giấu suốt 25 năm đã bị JB biết được, qua hành động vừa rồi cho thấy giữa JB và em gái cô nhất định có quan hệ, nếu không hấn sẽ không đến đây cứu Cherry. Thù cũ và thù mới, Minda tôi xem bà làm sao thoát khỏi kiếp số lần này.

Nghĩ đến đây Jody lập tức nhặt khẩu súng của mình lên, bàn tay nắm thật chặt, cô giương mắt quan sát xung quanh, mọi thứ đều tối như mực. Khẽ nhắm mắt lại, dồn mọi tập trung vào những vật đang suy chuyển, trước mặt cô có một người, bên trái cạnh cánh cửa có một người, còn toàn bộ chỉ là những cái xác chết không thể cử động. Như vậy, trong hai người này sẽ có một người là Long Sẹo một người là tên vệ sĩ, giết ai cũng được, tất cả đều phải chết như nhau.

Đôi chân chuyển động, một bước, hai bước cứ như thế cô đã tìm được tên thứ nhất. Hấn ta vẫn chưa biết cô đang tới gần nên vẫn ngồi im không động đậy, nụ cười trên môi Jody càng lúc càng lạnh lùng, ánh mắt đầy căm phẫn nhìn về phía tên đó.

-Tạm biệt.

“Pằng”

Dù nơi đây không có ánh sáng, nhưng mùi máu và thuốc súng hòa trộn với nhau tạo nên một bầu không khí đầy quỷ dị. Trong căn mật thất kín đáo này chỉ còn lại duy nhất mình cô và ông ta, một là cô chết, hai là ông ta chết. Nhưng bản thân Jody chưa cho phép mình chết, cô phải đem cái mạng này ra chuộc tội, gấp mặt đứa em gái đáng thương của mình.

Long Sẹo biết được nơi ẩn nấp của mình đã bại lộ nên tự mình bước ra mà không cần Jody cung kính, Jody nhắm thẳng họng súng tanh nồng vào đầu ông ta, cô chỉ thấy trên gương mặt Long Sẹo nhanh chóng xuất hiện một nét quỷ dị. Ông ta không phải là người bình thường, mọi cạm bẫy bên trong căn mật thất này nhất định còn rất nhiều. Long Sẹo bước đến đá mạnh vào chân cô, Jody nhảy người ra sau né tránh, nhưng không ngờ sau đó ông ta lại đập mạnh bàn tay vào bên hông cô, cảm giác đau đớn làm mọi giác quan của Jody dường như ngừng hoạt động.

Nhân cơ hội đó Long Sẹo bước đến vắt cơ thể cô lên vai, ông ta cười lớn tiến nhanh lại chiếc quạt gió to lớn nằm bên cạnh chiếc giường màu vàng sáng lóa.

Trong lòng Jody thất kinh, cánh tay không ngừng đâm mạnh vào lưng ông ta, nhưng Long Sẹo sống chết không chịu buông cô ra. Trước khi bị ném vào trong chiếc quạt Jody đã nhanh hơn ông ta một bước, cô cầm con dao được cắm bên khoeo tai đâm mạnh vào gáy ông ta, trên đó liền hiện lên một đường dao sâu ngoáy, máu không ngừng phun ra.

Jody bật người, dùng chân đạp đầu Long Sẹo thẳng vào trong cánh quạt, máu tanh, thịt sống, mọi thứ đều được cánh quạt trộn thành một tạp chất thừa thãi không hơn không kém. Nhìn thấy cảnh tượng này Jody ngửa đầu lên cười lớn, cuối cùng kẻ chính tay giết chết gia đình cô đã chết, ông ta chết còn bị thảm hơn cha mẹ cô rất nhiều, cô đã cho ông ta nếm mùi vị thế nào là thịt nát xương tan.

— Tôi là dây phân cách toàn máu—

Devil nhận phụ trách đưa JB và người con gái trên cơ thể toàn máu kia về ngôi biệt thự trên bờ biển. Nơi này ngoại trừ Devil và Wind ra hấn chưa từng cho ai đến đây, nhưng bây giờ anh lại thấy hấn đích thân cứu cô gái này, lại còn mang đến ngôi biệt thự bí mật, xem ra cô gái trong vòng tay hấn nhất định có lai lịch không bình thường. Yên vị với bốn phận tài xế của mình, anh không dám có bất cứ suy nghĩ nào thêm, chuyện này là của chủ nhân, anh không có quyền quyết định hay xen vào.

“Khụ khụ”

Một dòng máu trào ra từ miệng Cherry, cơ thể cô không ngừng ho dữ dội, gương mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch không có sắc khí, càng nhìn JB càng thấy tim mình như đang bị co thắt một cách đau đớn. Hấn không ngờ mọi chuyện lại bị người khác giở trò, mà người đó không ai khác chính là Minda, lừa hấn trong mắt JB càng sâu, trò chơi này chỉ mới bắt đầu, hấn không muốn nữ chính mất đi sinh mạng.

JB đưa tay lên vuốt ve gương mặt kiều diễm của Cherry, người con gái này làm hắn tốn rất nhiều công sức, hắn rất muốn nói tất cả sự thật với Cherry, nhưng đến nay hắn vẫn chưa thể nào mở lời ra được. Nếu hắn nói cho cô biết, hắn chính là người anh trai đã dạy võ thuật cho cô khi còn bé, chính là người đàn ông luôn mang bên mình một chiếc mặt nạ, tình nguyện trở thành người cầm, làm người&nbps p;thầy trong bóng tối cho cô. Lúc đó, không biết cô sẽ có suy nghĩ như thế nào, có nguyện ý bên cạnh hắn, làm người đàn bà của hắn hay không?

Chiếc xe nhanh chóng đến căn biệt thự, hắn bế Cherry vào bên trong không quen dạn Devil đứng trước canh gác nhằm tránh có người đột nhập làm cản trở việc hắn điều trị cho Cherry.

Đặt cô lên chiếc giường màu trắng, bàn tay hắn vẫn còn đang nắm chặt tay cô chưa từng có ý định buông ra. Gương mặt cô đã không còn vẻ lạnh lùng như mọi thường, thay vào đó là sự đau đớn do vết thương đem lại làm cô không ngừng rên rỉ. Hắn cởi chiếc áo khoác bên ngoài Cherry ra, sau đó là chiếc áo thun bên trong. Làn da trắng mịn nhanh chóng hiện lên trước tầm mắt, hiện tại hắn không còn tâm trí quan tâm đến việc này nữa, hắn chỉ biết điều hắn cần làm bây giờ đó chính là cứu Cherry thoát khỏi sự nguy hiểm trước mắt.

“Xoẹt”

Chiếc áo mỏng được hắn dùng dao cắt tan tành, vết thương nhanh chóng được lộ ra. Đầu đạn được nằm khá sâu nên việc lấy ra rất khó khăn, lòng bàn tay hắn hiện tại đang ước đoán mồ hôi, hắn biết nguyên nhân khiến mình lo lắng là gì. Nhưng nếu cứ tiếp tục duy trì không lấy viên đạn ra, thì e rằng cô hội không đến lần thứ hai.

JB xoay người lấy con dao sắc bén nằm trên bộ dụng cụ, đầu dao rất nhọn, có thể cắt vào trong da thịt một cách dễ dàng. Hắn hướng đầu mũi dao vào ngọn lửa đèn cồn đang cháy, đợi đến khi hơi khói bốc lên từ đầu dao hắn mới di chuyển đến nơi vết thương, từng đường đi trên da thịt cô một cách nhẹ nhàng, lực tay bỗng nhiên tăng lên.

“Xoẹt”

“Á aa.....aa”

20. Chương 19: Lưỡi Hái Tử Thần (2)

Cơ thể Cherry không ngừng co giật, giờ phút này mọi ý thức của cô đã không còn nữa, đầu óc trở nên mông lung phiêu dạt về nơi nào. Vết thương bị JB vất sâu đến tận xương, máu và da thịt không ngừng hòa nhập lại thành một. Cảnh tượng này làm người khác không khỏi ớn lạnh, viên đạn đã được thấy đầu, hắn dùng dụng cụ gấp cái vật bằng sắt ghê tởm đó ra khỏi cơ thể cô.

Nhẹ nhàng băng bó vết thương lại, khi làm xong tất cả mọi thứ, hắn ngã người ra sau chiếc ghế dài. Từ trước đến nay hắn chưa lần nào căng thẳng như thế, cái cảm giác sắp mất đi người con gái quan trọng nhất quả thật rất đau, đau vô cùng. Hắn từng nói sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ cô, nhưng hắn chưa lần nào thực hiện nó, bây giờ tại thời khắc này, hắn quyết không cho bất cứ người&nbps ;nào đụng vào Cherry, dù chỉ một cọng tóc.

Kế hoạch của hắn đã kéo dài suốt bao nhiêu năm qua, hắn đã để Cherry chịu không ít tủ nhục. Từ ngày lần đầu tiên gặp mặt hắn đã lựa chọn cô là người cùng đi với mình đến suốt hết cuộc đời, có thể nói đó là tiếng sét ái tình. Hắn mà một loài động vật máu lạnh, hắn thừa nhận bản thân mình không có tính người, có thể giết chết bất cứ ai, chỉ cần người đó làm cản trở kế hoạch của hắn.

Hắn âm thầm dạy võ thuật cho cô, từ một người con trai với chiếc mặt nạ thần bí đến người đàn ông không có khả năng nói chuyện. Hắn chứng kiến tất cả những vết thương lớn nhỏ do tập luyện gây ra cho cô, hắn rất muốn ôm cô vào lòng, đưa cô ra khỏi cái nơi quỷ quái này. Nhưng hắn không làm được, lòng thù hận của hắn đối với tình cảm giành cho cô còn sâu nặng hơn rất nhiều. Không ai biết&nbps p;được sự thật phía sau sự quyền quý của hắn.

Máu, nước mắt, thù hận đã đẩy người con gái hân yêu đến mức đường này.

JB ngồi dậy ngẩng nhìn gương mặt đang ngủ say của cô, vào cái đêm mà cô ngẫm thừa nhận tiếp cận hân có mục đích. Hân đã biết điều cô muốn đó chính là giết chết Mina, nhưng cô không hề hay biết rằng, dù cô không tiếp cận hân, hân cũng từ mình tiến bà ta đi đến tuổi vàng.

Mina, người đàn bà này tuy độc ác, nhưng so với Minda, người được xưng là mẹ hân thì còn thua kém hơn rất nhiều. Suốt mười mấy năm hai người đàn bà quyết đấu với nhau nhưng người luôn có lợi thế hơn là Minda, Mina độc ác nhưng chưa đủ nhẫn tâm, bà ta không nỡ giết chết Cherry, nhưng Minda thì khác, bà ta có thể giết chết hân để đạt được mục đích của mình.

Jody thoát ra khỏi mật thất, xung quanh mọi thứ đều được ngập bởi mùi máu tanh nồng. Bàn tay run rẩy cầm chiếc điện thoại được cất giữ cẩn thận trong cặp quần, cô rất muốn biết tình hình hiện tại của Cherry, đứa em gái duy nhất cuộc đời cô.

“Reng ... Reng”.

Sau hai hồi chuông JB bắt máy: -Alô.

-Con bé thế nào rồi, anh đang ở đâu? Làm ơn nói cho tôi biết đi. -Jody không thể khống chế được tâm trạng kích động hiện tại của mình, đầu óc cô rối bời, đôi chân trong vô thức khụy xuống nền đất lạnh giá.

-Biệt thự.

-Được, tôi đến ngay.

“Rụp”.

Jody tức tốc chạy lại ngôi nhà hoang bên kia đường lấy xe chạy nhanh về phía ngôi biệt thự, ngoài đường gió lạnh đến thấu xương, nhưng cô không có một chút cảm giác nào. Mọi chú ý và suy nghĩ đều tập trung về một người con gái, gương mặt Cherry lúc đó cô trông thấy rất rõ. Đau đớn, vui mừng, không thể tin được. Cô không ngờ đến lần gặp mặt này lại tàn khốc như thế, ha ha, mọi thứ đều được người đàn bà đó ban lại. Là bà ta đã bắt cô chính tay giết chết đi đứa em gái của mình, thì ra trong bao nhiêu năm nay, cái ơn mà cô đối với bà ta là sai lầm.

Tung tích của Cherry bà ta đã nắm rõ trong lòng bàn tay, còn JB, thì ra hân cũng chỉ là con cò của Minda. Ngay từ đầu cô không hề nghi ngờ và phát hiện ra một chuyện, JB giao nhiệm vụ cho cô đều được ghi rõ ràng qua mail tránh bị người khác phát hiện, nhưng lần này cô nhận nhiệm vụ từ chính miệng của Minda.

“Cạch”

Cánh cửa phòng được mở ra mang theo một mùi tanh khát máu, Jody bước từng bước chân đến bên cạnh Cherry, hân thấy sắc mặt cô lộ rõ sự kích động nên xoay người đi ra ngoài, để lại không gian yên tĩnh cho hai người. Hiện tại điều duy nhất hân có thể làm cho Cherry đó chính là để hai chị em họ nhận nhau, vì sự chậm trễ của hân đã đẩy Cherry rơi vào hiểm cảnh. Từ nay có Jody bên cạnh chắc hẳn cô không còn đau khổ như thế này nữa.

Còn phần Minda, nước cờ này bà ta đã quá sai lầm. Bà ta không ngờ trên người Cherry và cả Jody có vật định thân từ nhỏ của họ, nếu không nhờ có sợi dây chuyền đó, e rằng người nằm trên chiếc giường này chỉ còn lại một cái xác lạnh hiu.

-Yến Nguyệt, em nghe chị hai nói gì không?

Jody nắm chặt lấy bàn tay gầy gò của Cherry, nước mắt trên khóe mi không ngừng rơi xuống nơi hai tay tiếp xúc. Cô vùi mặt vào tay Cherry, giọng nói khàn khàn. Mọi thứ đang diễn ra, cơ thể em gái cô trở nên như thế này đều do cô gây ra, nếu ngày đó cô chạy ra ôm chặt lấy đứa em đáng thương đang nằm đây thì thảm cảnh ngày hôm nay sẽ không xảy ra, người đàn bà độc ác kia sẽ không có cơ hội cướp đi sinh mệnh quý giá của Cherry.

Bao nhiêu năm trời, không chỉ riêng Jody bị người khác biến thành công cụ giết người, mà ngay cả Cherry cũng như thế. Thì ra người con gái mang danh hiệu “Sát thủ băng giá” là Yến Nguyệt, gương mặt ngày

thơ ngày nào của nó đã không còn nữa, lúc trước cái miệng nhỏ nhắn đó không ngừng gọi hai tiếng “chị hai”, nghe rất ngọt, rất êm tai. Lâu rồi cô không được nghe giọng nói quen thuộc đó nữa, nhưng đêm nay, suốt bao nhiêu năm qua cuối cùng cô cũng chờ được đến lúc nghe em gái mình gọi “chị hai” nhưng mà là trước khi nhắm mắt.

Cô biết Cherry sẽ không hận và oán trách cô, nhưng cô không thể không tự trách bản thân mình được. Thù này cô nhất định sẽ trả, em gái cô đã tìm lại được, cô không còn bất cứ lí do gì để tiếp tục ở bên cạnh làm công cụ cho Minda. Dù cho bà ta có đuổi cùng giết tận, Jody này tuyệt đối sẽ không phục tùng.

-Nguyệt à, chị hai về rồi nè. Em nghe chị nói thì tỉnh lại đi, chị xin lỗi em nhiều lắm. Hu hu, bao nhiêu năm qua hai chị em mình xa cách, chị từng tưởng tượng đến ngày này, ngày được gặp em, nghe em gọi hai tiếng chị hai. Nhưng chị không ngờ. -Jody đưa tay lau nhanh nước mắt, môi thoáng hiện ra nụ cười thê lương. -Em không được có chuyện gì đâu đó biết chưa, chị nhớ em lắm, em mau mở mắt ra nhìn chị đi, Yến Nguyệt...

-Cô ấy mất máu quá nhiều không thể tỉnh lại ngay được, cô nên biết kiềm chế đi.

JB ngồi xuống chiếc ghế dài, ánh mắt xa xăm nhìn chằm chằm vào gương mặt tái nhợt của Cherry. Từ trước đến nay cô chưa từng thấy nét mặt này của hắn, nghĩ thế Jody cúi xuống nhìn Cherry, thì ra tình cảm của hắn giành cho em gái cô sâu đậm đến như thế.

-Tại sao ngay từ đầu anh không nói cho tôi biết Cherry chính là Yến Nguyệt?

Nếu ngay từ đầu hắn chịu nói, khả năng dẫn đến ngày hôm nay chắc chắn rất ít.

-Thời cơ chưa đến, tôi không ngờ Minda lại chơi trước tôi một bước. Nhưng cô yên tâm, mọi thứ rồi sẽ nhanh chóng kết thúc thôi.

Jody nhíu mày:

-Anh nói thế là có ý gì?

Không lẽ JB vì Cherry mà ngay cả mẹ ruột của mình cũng không buông tha. Khả năng này không lớn, trong những năm qua cô quan sát, JB rất tôn trọng bà ta, mọi kế hoạch hình như đều có mặt Minda, chẳng lẽ bên trong cái vỏ bọc hòa thuận đó lại là một cuộc chiến tranh không ai biết được.

-Cô chỉ cần biết thế là đủ. -JB cười lạnh, nhắm đôi mắt sắc bén lại, không để ý đến gương mặt đầy nét nghi ngờ của Jody.

21. Chương 19: Lưỡi Hái Tử Thần (3)

Đêm trôi qua trong tiếng thở nặng nề của Cherry, Jody ngồi bên giường không rời bước khỏi em gái, còn JB vẫn ngồi yên vị trên chiếc ghế, chẳng ai nói chuyện với ai. Devil thì vẫn giữ nguyên trọng trách canh giữ phía dưới nhà, từ đầu câu chuyện đến giờ JB chưa hề nói cho hai trợ thủ đắc lực nhất của mình biết sự thật, hắn còn biết Devil có tình cảm với Cherry, nhưng thế thì đã sao, hắn sẽ không nường cô cho Devil, Cherry định sẵn thuộc quyền sở hữu của hắn.

Trong ấn tượng của Devil, Cherry là một cô gái có vẻ ngoài trong sáng, cô chưa từng to tiếng hay có bất cứ hành động nào khiến anh hoài nghi thân phận thật. Nhưng lúc này khi nhìn thấy gương mặt đầy máu của cô gái đang nằm trong vòng tay JB, anh có một sự cảm không được mấy tốt đẹp, có cái gì đó níu kéo khiến anh muốn chạy lại vén mái tóc đang che khuất gương mặt kia, xem rõ cuộc người con gái đó là ai?

Khi nhìn thấy gương mặt căng thẳng có chút hoảng loạn của JB, anh đoán được rằng người con gái này có thân phận hoàn toàn không đơn giản. Anh làm việc dưới tay của hắn cũng được một thời gian tương đối dài, với tính tình của ông chủ tất nhiên anh phải nắm rõ trong lòng bàn tay. Devil từng nhìn thấy JB giết người, ánh mắt hắn chỉ lộ ra tia lạnh lẽo đầy sát khí, hắn chưa từng có biểu hiện lo lắng p; lộ liễu như thế.

Anh cúi đầu, chống hai khủy tay lên gối, ánh mắt ủ rũ. Thức cả đêm tuy không khiến anh mệt mỏi nhưng thần sắc lại không được tốt cho lắm, anh muốn biết người nằm bên trong có cứu được hay không?

Trong phòng lúc này.

Cherry đã thoát khỏi cơn nguy hiểm nhưng chưa thể tỉnh lại, bộ đồ đen đêm qua đã được Jody thay bằng bộ đồ ngủ ở nhà màu xanh nước biển, cô cũng khá bất ngờ khi JB chỉ ra ngoài khoảng 10 phút lại có thể đem bộ đồ mới tinh này trở vào, ý nghĩ đầu tiên thoáng qua đó chính là trong ngôi nhà này có phụ nữ ở.

Nhưng xét cho cùng lại không có khả năng, tuy hấn có vẻ ngoài yêu nghiệt, lại nổi bật trước đám đông nhưng Jody chưa từng thấy bên cạnh hấn có người phụ nữ nào kể từ 10 năm trước. Mặc khác nhìn biểu hiện của hấn đối với Cherry dù có ngu ngốc đến mấy cô cũng nhận ra được hấn đối với đứa em gái này của cô rất quan tâm.

Đồ nữ, lại còn là đồ ngủ mặc ở nhà. Jody tự cười giễu, cô không nên tìm hiểu quá nhiều về những bí mật của hấn, con người này tốt nhất biết càng ít càng tốt, cô có thể sẽ cảm thấy sợ hãi khi biết được toàn bộ những gì hấn cố tình giấu giếm.

“Ừm”.

Không khí yên lặng bỗng vang lên âm thanh, Jody mở choàng mắt nhìn chằm chằm vào đôi môi vừa phát ra tiếng động kia. Cơ thể Cherry vẫn còn đau rất ê ẩm, đầu óc không được tỉnh táo, tay chân lại không còn sức lực để nhấc lên. Lúc này Cherry biết mình đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cô không ngờ cũng có ngày mình rơi vào tình trạng chết dở sống dở như thế này.

Thấy khóe môi Cherry hiện ra nụ cười thê lương, bàn tay Jody trở nên run rẩy.

-Yến Nguyệt, Yến Nguyệt.

Cherry mơ hồ nghe thấy có một giọng nói nhẹ nhàng đang gọi tên mình, giọng nói này rất quen nhưng cũng rất xa lạ. Xa vì rất lâu rồi cô không được nghe thấy người đó gọi cô như thế, quen vì cô biết người đang gọi cô là ai. Cô rất muốn mở đôi mắt đang nhắm chặt của mình ra, nhìn người con gái đang không ngừng nắm lấy đôi bàn tay đã sớm trở nên lạnh giá của cô, cô cũng muốn đáp lại lời nói của Jody, nhưng cô không còn sức lực nữa.

JB mở mắt ra nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, hấn chưa từng thấy bộ dáng này của Jody, đau lòng, khổ sở, chìm trong nước mắt. Hấn đã từng nghĩ đến cảnh tượng hai người bọn họ gặp nhau, Cherry sẽ mỉm cười hạnh phúc khi tìm được người chị mà mình tốn công tìm bấy lâu. Nhưng hấn không ngờ sự giấu giếm của mình đã khiến Minda có cơ hội trả đũa, người đàn bà đó hấn đã nhìn quá lâu rồi, lần này hấn tuyệt đối không để Cherry bị thương oan uổng.

JB đứng lên tiến lại phía chiếc giường nơi Cherry đang nằm, trên tay hấn đang cầm một cứu thương. Jody nghe thấy tiếng động liền quay đầu nhìn người đàn ông đang bước gần, cô từng rất hận hấn, từng muốn giết chết hấn, nhưng nếu bây giờ hấn chết người có lợi là Minda chứ không phải là cô, với lại cô không phải là đối thủ của hấn.

Biết hấn định làm gì Jody vờ tay ra định lấy hộp cứu thương, nhưng JB xem như không thấy, phớt lờ bàn tay đang đưa ra giữa không trung, trực tiếp ngồi lên mép giường kéo áo Cherry ra. Jody sửng sốt khi thấy hành động tự nhiên thuần phục của hấn, mọi động tác đều rất nhẹ nhàng, cứ như sợ làm thân thể bên dưới bị vỡ tan. Trực giác cho Jody biết hai người đã từng có quan hệ xác thật, chỉ có người phụ nữ thuộc về mình mới khiến người đàn ông không ngần ngại cởi quần áo của họ không một cái chớp mắt.

-Tôi có thể tự làm. -Jody bực tức khi hấn hoàn toàn không coi cô ra gì, dù sao người con gái hấn đang chạm vào cũng là em gái cô.

JB vẫn tiếp tục làm công việc của mình, không thêm để ý tới Jody. Thấy thế cô cũng ngậm miệng không làm phiền, cô biết dù giờ có nói cũng chẳng thể khiến hấn nhường vị trí lại cho cô. Người đàn ông bá đạo này luôn khiến người khác khó chịu.

Trong đầu JB lúc này chỉ nghĩ duy nhất đó chính là muốn tự tay chăm sóc cho Cherry, dù Jody là chị hai của cô cũng thế, hấn không cho phép giây phút này trở về sau có bất cứ người nào làm tổn hại đến cô nữa.

Vết thương của Cherry tương đối nặng là sâu, chỉ có người trực tiếp khâu vá mới có thể băng bó được, tránh việc gây nhiễm trùng bên trong.

Băng gạc được hẩn tháo ra, khi mới được quấn lên người Cherry nó có màu trắng, nhưng khi tháo ra lại mang bên mình sắc thắm đỏ tươi. Miệng vết thương tuy được xử lí kĩ càng nhưng không tránh khỏi tình trạng sưng đỏ, máu đặc vẫn còn đọng khiến nó trở thành một hình thù kì quái, trên làn da trắng mịn lưu lại vết tích này thật sự khiến người khác rất đau lòng.

Thấy lỗ sâu đang nằm trên người Cherry, Jody đưa tay che miệng, tiếng nấc không ngừng vang lên. Giọt nước mắt nhanh chóng chảy xuống ga giường, vương lên bàn tay trắng bệch của Cherry. Ngón tay giữa cảm nhận được hơi nóng của nước mắt nên khẽ động đây, Jody tinh mắt nhìn thấy lớn tiếng gọi:

-Cherry.

Nhưng trả lời cô vẫn là bộ dáng đang ngủ say của Cherry, đôi mắt Jody hiện lên vẻ thất vọng.

22. Chương 20: Tỉnh Lại Và Trả Thù

CHƯƠNG 20: TỈNH LẠI VÀ TRẢ THÙ

Năm ngày sau.

-Ừm.

Jody ngồi trên sofa xem xét tình hình chung của tổ chức thì chợt nghe thấy tiếng động phát ra từ giường Cherry, cô bỏ Ipad xuống, chạy ngay lại phía em gái mình. Lúc này mắt Cherry đã hơi hé mở, gương mặt nhợt nhạt trắng bệch khiến người khác thương xót.

-Yến Nguyệt – Jody khẽ gọi, cô sợ mình quá lớn tiếng sẽ khiến những chuyện đang xảy ra trước mắt sẽ tan theo làn khói.

-Nước -Cherry cố gắng gượng nói.

Nước mắt Jody nhanh chóng tràn ra khóe mi, cô mỉm cười liên tục gặt đầu chạy lại chiếc bàn thủy tinh, bàn tay run rẩy rót nước.

-Nước đây, em uống đi... Từ từ thôi.

-Chị là... -Cherry cố nhớ lại gương mặt của cô gái này, nhưng chẳng thể nào nhận ra đây là ai? Cô ta đối xử với cô như một người chị, làm Cherry cảm thấy trong lòng nôn nao đến lạ thường. Cảm giác thân quen này làm tim cô như nghẹn lại, vừa hạnh phúc, vừa bi thương.

Kí ức Cherry dừng lại sau đôi mắt được giấu dưới lớp mặt nạ sáng bóng, sợi dây chuyền có một không hai, cơn đau xé ngực khi có một viên đạn bay thẳng về phía cô. Mọi chuyện là như thế nào? Cherry cần phải biết rõ.

-Chị là Yến Nguyên, chị hai của em đây.

-Chị... Chị. -Cherry như không thể tin vào tai mình, giọng nói yếu ớt.

Jody gặt đầu -Là chị hai có lỗi, chị không thể chăm sóc cho em trong khoảng thời gian qua. Em gái của chị, từng đêm, chị nhớ em biết nhường nào. Chị mong đến ngày chúng ta trùng phùng như thế này, chị không thể để ai làm hại em nữa. Hãy tin chị.

Cherry lấp bắp -Cô thật sự đúng là chị gái tôi sao?

Jody gặt đầu.

Cơ thể Cherry bỗng cứng đờ, nước mắt nhanh chóng lan dài trên mặt. Cô không thể nào ngờ được chị hai mình vẫn còn sống trên thế gian này. Không ngờ được. Nhận ra sự kích động của cô, Jody ôm chặt Cherry vào lòng, cả hai dùng khóc lớn.

Trong năm ngày này, mọi thứ đều thay đổi. JB chiếm được toàn bộ giới hắc đạo, kéo Minda từ vị trí đang đứng xuống đến vị trí thấp nhất. Bà ta không thể nào ngờ bí mật giấu bao nhiêu năm qua cũng không qua mắt được JB, thật ra Minda thực sự đã chết cách đây 10 năm, còn người đàn bà đang bị giam trong căn phòng kín kia là Thủy, vệ sĩ thân cận lúc còn sống của Minda.

Không ngại đau đớn, Thủy làm phẫu thuật chỉnh hình để có gương mặt giống hệt Minda. Bà ta muốn cả giới hắc đạo nằm gọn trong tay mình, cách đây 6 năm, sự thật đã bị JB phát hiện ra khi trong một lần hắn nhìn thấy vết sẹo trên cánh tay bà ta, vết sẹo đó là do năm xưa Thủy nhận một phát đạn thay hắn.

Kể từ lúc đó hắn âm thầm điều tra, hắn không nói với Cherry về chuyện này và cũng không cho cô biết thân phận thật sự của hắn vì hắn sợ cô sẽ bị liên lụy và cuốn vào vòng xoáy này. Nhưng thế thì đã sao, cuối cùng cô cũng bị bà ta hại đến chỉ còn nửa cái mạng. JB định chờ thời cơ thích hợp hơn, nhưng hiện tại, Jody đã chính thức rời khỏi tổ chức, hắn cũng không cần nương tay. Vì thế, chỉ trong vòng 4 ngày, người dưới tay bà ta đã bị JB khống chế toàn bộ, còn Thủy được JB bắt sống và giam tại một căn phòng, chuyên dùng để hành hình.

Minda cười lớn nhìn Mina hiện đang bị nhốt chung một căn phòng với mình. Mina là do chính tay Jody tóm lấy, gương mặt Cherry và Jody có nhiều nét tương đồng nhau, nên chỉ cần Jody hóa trang một chút, vệ sĩ canh gác bên ngoài mật thất sẽ không phòng bị.

Cô thuận tiện đi vào bên trong, dùng tốc độ cực nhanh phóng đến người Mina. Bà ta đã ngồi trên vị trí này tất nhiên không phải nhân vật dễ đối phó, nhưng nếu không may hít phải khói độc, không mùi, không vị thì cũng chỉ có con đường chết.

JB đã đặc biệt đưa cho Jody một ống khói nhỏ, hắn nói chỉ cần trong lúc giao đấu, thả khói này ra thì bà ta nhất định sẽ ngất ngay tại chỗ. Vì loại khói này rất đặc biệt, chỉ có tác dụng khi con người ta đang kích động.

-Thì ra cũng có lúc, hai người đàn bà các người cũng rơi vào hoàn cảnh này. -Giọng lạnh tanh của JB truyền tới, hắn ngồi trên cao, nhìn xuống hai người đàn bà đang không ngừng mắng nhiếc nhau trong chiếc lồng sắt giá lạnh.

-Tên khốn khiếp, mày mau thả tao ra.- Minda mất đi vẻ trầm tĩnh hằng ngày, bà ta không ngừng hét lên.

JB mỉm cười, búng tay. Ngũ quỷ nhanh chóng xuất hiện, còn có cả Nhị quái và Jody. chỉ thiếu một mình Cherry. Mina nhìn thấy cảnh này, gương mặt lập tức biến sắc.

-Tại sao cách người lại...

-Lại ở đây sao? Chủ nhân... À không, phải gọi là Mina mới đúng -Sarley mỉm cười giễu cợt, bước đến bên lồng sắt, mỉa mai nói.

-Thì ra các người... Các người.

Mina không ngờ nhóm người do mình đào tạo ra lại chính là những kẻ bán thông tin cho JB, ban đầu bà ta không hiểu nguyên nhân vì sao Jody lại biết các mật mã khi vào mật thất, thì ra phía sau lại có đám người chết tiệt này cung cấp thông tin.

-Bà không cần bất ngờ... Chúng tôi trước nay chưa từng là người của bà, chiếc đĩa CD đó tôi cũng đã đưa lại cho lão đại, còn bà, người phụ nữ ngu ngốc sẽ nhanh chóng cùng xuống địa phủ, hầu hạ Diêm Vương thôi.

Thật ra ngay từ đầu đây chính là vở kịch do JB làm đạo diễn, hắn âm thầm luyện tập cho Ngũ quỷ cùng Nhị quái, Ngũ quỷ chỉ nghĩ rằng người đàn ông đó là người của Mina phái đến, nhưng đến khi Cherry bị bắn, bọn họ mới biết được ai mới chính là chủ nhân của mình. Trong nhóm, người biết sự thật duy nhất chỉ có Jun, người đàn ông luôn có nhiều bí mật.

Sao khi biết được thân phận thật của mình, họ cùng JB bàn luận về kế hoạch thu tóm lực lượng của tổ chức. Jun hiện tại là người thay thế chức vụ của Mina, còn JB trở thành kẻ đứng đầu tổ chức. Hai người đàn bà có dã tâm ác độc, muốn chiếm trọn bóng đêm chỉ qua một ngày không còn bất cứ tin tức gì. Cả giới hắc đạo đều hiểu rõ, đây chính là thời gian thay đổi, từ chủ nhân đến quyền quản lí.

-Mina à Mina, ngày mà bà giết chết cha mẹ tôi, bà không phải đã nghĩ đến kết cục này sao? -Jody lên tiếng, giọng nói mang theo oán hận.

-Mày chính là đứa trẻ kia. Tại sao mày biết cha mẹ mày là do tao giết.

Mina càng không ngờ rằng mình lại thua dưới tay con gái người tình cũ, thật nực cười. Ban đầu khi Long Sẹo báo cáo cả gia đình họ đã chết, bà ta liền thở dài, cho người đem chôn họ nơi an nhàn nhất. Vì dù sao, tình yêu bà ta giành cho Quan Tường chưa bao giờ thay đổi.

Nhưng khi đem xác đến, bọn họ phát hiện thiếu mất một người, liền kiểm tra ra và biết được, kẻ không thấy xác kia chính là chị gái của Cherry.

-Là tôi đã tình cờ nghe được bà nói chuyện cùng Long Sẹo, mà không ngờ, phải không Mina. -Cherry được Linda đẩy xe lăn từ bên trong cánh cửa ra. Ánh mắt mọi người dừng lên người cô, ai nấy đều kinh ngạc... Còn JB, hẳn mừng đến mức bàn tay run rẩy, nhưng nhanh chóng kiềm cảm xúc lại.

-Mày... Mày.

-Đã đến lúc dùng máu bà tể cha mẹ tôi rồi... Tạm biết... Mina. -Nói xong, không đợi mọi người hết kinh ngạc, cô liền cầm Thủy Băng, bảo vật bị thất lạc bao nhiêu năm, nhắm thẳng vào tim và đầu Mina.

“Pằng Pằng.”

-Tất cả đã kết thúc rồi... -Jody chưa nói hết câu thì...

“Pằng pằng.”

Thủy cũng nhanh chóng được cô đưa đến miền cực lạc.

P/s: hai chị em họ gặp nhau là gần kết thúc rồi, hai kẻ thù này đã chết. Bây giờ chương sau sẽ là giây phút ngọt ngào của JB và Cherry. Hehe. Xin lỗi mọi người vì đã chậm trễ, chỉ còn một chương cuối cùng thôi nhé. Khi nào rảnh mình sẽ viết ngoại truyện.

23. Chương 20: Tỉnh Lại Và Trả Thù (end)

Devil nằm trên giường, gối đầu lên cánh tay, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Cuối cùng anh cũng biết được thân phận thật sự của cô gái trên người toàn là máu đỏ, anh không ngờ, cô gái ấy lại là Cherry – thiên thần lương thiện trong lòng anh. Cả Wind cũng thế, anh ta cũng khá sốc trước tình huống này.

Khi tận mắt chứng kiến cảnh Cherry lạnh lùng bắn chết Minda cùng Mina, anh đã biết, người con gái lạnh lùng này mãi mãi không thuộc về anh ta.

-Cậu sao thế, còn bất ngờ về chuyện đêm qua à? -Wind tiến lại, ngồi xuống cạnh Devil.

-Ừ, thật bất ngờ.

-Thì ra con người ta có thể diễn kịch một cách hay đến vậy, một nhân vật nguy hiểm luôn bên cạnh chúng ta trong suốt gần một năm trời vậy mà không có một chút sơ hở nào. Có thể nói cô gái này quá điêu luyện hay khả năng quan sát của chúng ta quá kém. -Wind nheo mày nhìn Devil.

Devil mỉm cười: -Chúng ta thua vì Cherry có gương mặt thánh thiện, khiến người khác không nỡ làm tổn thương.

Wind cười: -Ừ, thật sự rất lương thiện.

Lương thiện đến mức độ giết người không chớp mắt, lương thiện đến mức độ chiếm luôn cái vị trí Đặng phu nhân.

oOo

-Anh làm gì thế hả? -Cherry bị JB bế từ chiếc xe lăn lên tận giường, nụ cười nguy hiểm trên môi hằn làm tim Cherry như ngừng đập.

-Em biết anh chính là Duy khi nào? -Giọng hằn có chút lạnh lùng, ánh mắt nhìn xuống ngực Cherry. Ý như muốn nói “Em có ngon không nói sự thật, xem tối đêm nay có ăn chết em không?”

Hiện tại Cherry đang bị thương, vẫn chưa thể cử động nhiều được, nếu đêm nay bị hằn ăn thịt thì chỉ có con đường là “mệt chết”

-Từ cái ngày mà anh tiếp xúc thân mật với em. -Từ ngày đó, Cherry đã phát hiện ra người đàn ông không ngừng quấy nhiễu mình là ai. Anh mất tích bao nhiêu năm, trong sự tìm kiếm của cô. Không ngờ hai người lại có ngày gặp lại, mà lần gặp lại phải chịu biết bao nhiêu sóng gió.

Cô mặc cho anh đùa cợt mình, mặc cho anh dùng những từ thô thiển nói với mình. Cô biết trong lòng anh nhất định có cô, vì thế cô không trách anh.

JB nheo mắt: -Em cũng thật xảo quyệt.

Cherry cười thành tiếng: -Là do em có một sự phụ quá tuyệt vời mà thôi.

-Em... Được lắm...

-Mina là do chính tay em giết, nên em không cần phải lấy thân mình ra trao đổi với anh.

-Không cần phải giao dịch, dựa vào khả năng hiện giờ của em. Dù anh có ăn chết em, em cũng chỉ có thể nức nở rên rỉ mà không thốt được lời nào.

-Anh... -Cherry tức giận, đập mạnh vào đầu JB. Trên trán hằn nhanh chóng xuất hiện một cục đỏ, xinh xắn.

OoO

-Cuối cùng cũng đã kết thúc -Sarley cầm điều thuốc trên tay, mỉm cười nhìn ba người còn lại.

-Thì ra cuộc sống tự do là như thế này? -Sunny mỉm cười, ngắm khung cảnh tuyệt đẹp trên tầng cao nhất của khách sạn.

Hiện tại họ đã được hoàn toàn tự do, nên không cần phải hi sinh mạng sống của mình nữa. Tất cả đã kết thúc, màn kịch trong suốt nhiều năm qua đã vỡ. Những kẻ gây ra tội ác cũng bị trừng trị thích đáng, nhưng rất tiếc một điều. Họ không thể tìm gặp được cha mẹ mình, vì cha mẹ đã bị giết ngay từ cái ngày mà bọn họ bị bắt đến địa ngục đen tối này.

-Các cậu định làm gì? -Ren hỏi.

Jun lắc đầu -Chưa biết, chúng ta đều là những kẻ có tài. Không sợ không có công việc làm, nuôi sống bản thân mình.

-Ừ, anh nói cũng phải.

-Thôi, đi bar xả xì trét đi. -Sunny đứng lên lấy áo khoác.

Mọi người cũng giống cô đứng lên, mỉm cười: -Đi, xả ga.

Thế là mọi chuyện đã xong, cuộc đời họ sẽ được tươi sáng, không còn hận thù che lấp, không còn bị màn đêm bao phủ. Con người, ai cũng có quyền được sống, sống vì chính mình, sống vì người thân...

OoO

-Chị hai. -Cherry tiến lại phía Jody, mỉm cười gọi.

-Em đến rồi à? -Jody ngồi trước mộ cha mẹ, quay sang nói với cô.

-Vâng.

-Chân em sao rồi?

-Khỏe hẳn rồi, chị không cần lo cho em.

-Ừ. Vậy là tốt rồi.

-Thì ra chân em đã khỏe hẳn rồi, cũng tại anh quá lo lắng. -Giọng nói có chút ám muội của JB vang lên phía sau. Nghe thấy hẳn nói vậy, mặt Cherry thoáng tái xanh.

-A... Vết thương của em thật ra vẫn còn đau.

Jody mỉm cười nhìn cô giở trò, kể từ cái ngày giết chết được Mina, nét mặt lạnh lùng của Cherry hoàn toàn tan biến. Cô như chuyển thành một đứa bé, chỉ biết cười vui vẻ. Cô nói, khoảng thời gian 10 năm quá dài, nó dài đến mức cô quên mất đi nụ cười của mình. Vì thế hiện tại cô cần phải cười, cười để nhớ, nhớ đến những ngày tháng vui vẻ khi còn bé.

-Tối em... -JB ngập ngừng, thích thú nhìn Cherry.

Cherry xua tay, nắm lấy Jody:

-Anh xem, vẫn còn băng gạc đây này.

JB cười ma mị.

-Vậy để tối nay anh tháo ra giúp em.

-Hai người thôi cái trò đó đi cho tôi nhờ, đứng trước mộ cha mẹ mà nói chuyện không biết giữ miệng -Jody mỉm cười, trách yêu hai người.

-Tại anh đấy.

-Ừ. Tại anh, tại anh bị người ta cho ăn chay quá lâu nên mới thế này.

-Anh.

-Thôi... -Jody lên tiếng can.

-... - JB và Cherry lập tức im miệng.

-Hoàn-

P/s: Một cái kết đơn giản, khoảng thời gian qua quá dài rồi phải không mọi người. Hì hì. Chúc mọi người vui vẻ. Tạm biệt đây. Đón đọc truyện mới của mình nhé “Dạ khúc đêm đầu tiên.” Hehe... Truyện này 1 tuần 1 chương nên không có chuyện không ra chap nữa nhé. M.n sợ lâu thì chờ hoàn rồi hãy đọc. Quả thật truyện này của mình khiến các bạn khó chịu, nhưng tại gia đình mình có chút chuyện nên không thể viết tiếp được, nay mình đã hoàn luôn truyện này. Mong các bạn vẫn tiếp tục ủng hộ mình. Thanks mọi người nhiều lắm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-thu-bang-gia-nu-hoang-cua-bong-dem>